

ТОҒАЙ МУРОД

ОТ КИШНАГАН ОҚШОМ

Қиссалар

«ШАРҚ» НАШРИЕТ-МАТБАА
КОНЦЕРНИНИНГ
БОШ ТАҲРИРИЯТИ
ТОШКЕНТ — 1994

Мурод, Тоғай.

От кишнаган оқшом: Қиссалар.— Т.: Шарқ нашриёт-матбаа концернининг Бош таҳририяти, 1994.— 464 б.

Ўз 2

Бу қиссалар не бир кунларни кўрмади!
Зоти номард бўлди, ушбу қиссалар ёқасидан олди. Оғзи бузуқ бўлди, ушбу қиссаларга тупугини сочди. Қўли нопок бўлди, ушбу қиссалардан бутун-бутун бобларни ўчириб ташлади.

Оқибат, ушбу қиссалар ўз вақтида пати юлинмиш товуқ мисол чоп этилди.

Алқисса, дориломон кунлар келди. «От кишнаган оқшом»даги Зиёдулла чавандозчасига айтар бўлсак... улоқ Тоғай Муродда кетди!

© «Шарқ» нашриёт-матбаа
концернининг Бош таҳририяти,
1994.

ТОҒАЙ МУРОДНИНГ ҚУШИҚЛАРИ

Кечагина ёш ёзувчи, бошловчи ёзувчи, деб юрган қаламкашларимиз эндиликда насримизнинг етакчи ижодкорлари бўлиб қолдилар.

Тоғад Мурод ана шу ижодкор авлоднинг талант-ли вакилидир.

Тоғай Мурод адабиётга тутаб эмас, ёниб кирди.

Тоғай Мурод қиссалари соф миллий ўзбек қиссалари. Тоғай Мурод қиссаларида тасвирланган одамларга бошқа халқ либосини кийдирсангиз ҳам ўзбеклиги билиниб туради. Уларнинг хулқ-атвори ҳам бошқа халққа асло ўхшамайди.

Шу вақтгача қиёфаси ноаниқ, бири биридан фарқ қилмайдиган, шаяка кийдирсанг рус, қорақўл папақ кийдирсанг озарбайжон, телпак кийдирсанг қозоқ, ёқасига кашта тикилган кўйлак кийдирсанг украин бўлиб кетаверадиган тахминий одамлар қиссаларимизнинг асосий қаҳрамонлари бўлиб келди. Бу ўз халқининг миллий урф-одатларини, ҳис-туйғуларини билмасликдан бўлди, сўқиркўнгиллик, сўқиркўзликдан бўлди.

Биз Абдулла Қодирийни салкам етмиш йилдирки, бошимизга кўтариб келамиз. Бунга сабаб, Қодирий миллий қаҳрамонлар яратди. Отабек ҳам, Юсуфбек ҳожи ҳам, Офтоб ойим ҳам, Солиҳ махдум ҳам асло такрорланмас образлардир. Бу кишилар тўғрисида Қодирий таъкидламаса ҳам ўзбеклигини биламиз.

Тургенев, Гоголь, Толстой рус халқини бутун бор бўйи билан тасвирлаган буюк ижодкорлардир. Нехлюдовга дўппи кийдирсанг, Каренинага паранжи ёпинтирсанг, ўзбек бўлиб қолмайди. Толстой уларни қон-қони билан, ўй-хаёллари билан, гап-сўзлари билан рус қилиб яратди.

Бундай асарлар яратиш учун адиб рассомдек

рангларни бир-биридан фарқ қиладиган, бастакор-дек товушларни тиниқ эшитадиган бўлиши керак.

Тоғай Мурод ана шундай рассом адибдир, ана шундай бастакор адибдир.

Мана, у «От кишнаган оқшом»да отни қандай тасвирлайди:

«Биродарлар, ўзи, Бўз от қандай бўлади? Сурпдай оппоқ бўлади. Бордию аждодида бўлса тўққизга тўлганда Тарлон бўлади. Тўққиз ёшида Бўзнинг баданида холдай-холдай қора доналар пайдо бўлади. Шундан бошлаб у Бўз эмас, Тарлон от бўлади. Тарлон — хол-хол от! Тарлон — отлар сараси.

Биродарлар, Тўриқ отнинг юздан бири яхши бўлади, Тарлон отнинг юздан бири ёмон бўлади!

Биродарлар, от танимасанг, Тарлон ол!..»

Талантли адиб қаламидан тўкилган ушбу сатрларни ўқирканман, хаёлимдан бир гап ўтди.

«Дом»да яшаб умрини ўтказган шаҳарликларни ўйладим. Инсон боласининг узоғини яқин, мушкулени осон қилган бу жониворни фақат циркда, кинода кўрган шаҳарлик укаларимизга адибнинг бу сўзлари қанчалик таъсир қилишини биламан. Шаҳар болаларининг табиатдан, жониворлардан қанчалик узоқлашиб қолганликларига ачиниб кетаман.

Тоғай Мурод отни шу қадар меҳр билан таърифлайдики, адиб қўшиқ айтаётибди, деб ўйласиз. Адиб кўнгли китобхон кўнглига кўчиб ўтади. От миниб адирларда елдай учгингиз, от ёлларини силагингиз келади.

«Биродарлар, машина деганлари темир! Жони йўқ! Жони йўқ темир одамга эл бўлмайди! Темирнинг юраги йўқ-да! От одамга эл бўлади! Боиси, отнинг жони бор, юраги бор-да!»

Тоғай Мурод тасвирлаган чавандозлар хиёнат кўчасига кирмаган, одамларга фақат яхшилик раво кўрадиган асл ўзбеклардир.

Тоғай Муроднинг Тарлони Толстойнинг Холстомери, Айтматовнинг Гулсариси қаторига келиб қўшилди.

Бу гапимга баъзи бир танқидчилар жиндек ғашлик қилар. На илож, олдиндан оққан сувнинг қадри йўқ, дейдилар...

Тоғай Мурод ўз она тилини бениҳоя яхши билди. Билгандаям бутун ранглари билан, оҳанглари билан билади. Шу боис, соф ўзбекча битади.

Тоғай Мурод ўзбек тилини куйлатди. Ўзбек тилининг жами жилваларини офтобга солиб кўрсатди.

«Аё Тарлон, сен менинг акамсан. Ука деса дегулик мендайн уканг бор, ака деса дегулик сендайн акам бор, нима ғамим бор?»

Аё Тарлон, сен менинг биродаримсан. Менинг биродарим сенсан.

Аё Тарлон, сен менинг биродаримсан, қиёматлик биродарим...».

Ушбу сатрларни ўқиб бўлгач, хаёлга толасиз. Ҳозиргина мунгли бир қўшиқ тинглагандек бўласиз.

Бу қўшиқ олис йўл босиб, Ўзбекистонимизнинг қайноқ, жануб Сурхонидан учиб келди.

Мен Тоғай Муроднинг «Юлдузлар мангу ёнади» қиссасида Бўри полвон, Тиловберди полвон, Абил полвонларнинг курашларини завқ-шавқ билан томоша қилдим. Сурхон полвонларининг ҳалолликлари, мард, тантиликларини кўриб ғурурланиб кетдим. Ана, ўзбек полвонлари, ана, дея ғурурландим.

Тоғай Мурод тасвирлаган Сурхон полвонлари чинакам ўзбек полвонларидир.

Шарқнинг буюк дostonлари «Лайли ва Мажнун», «Фарҳод ва Ширин»лар, «Тоҳир ва Зухро»лар неча юз йиллардан бери яшаб келади. Уларда бир-бирига етишолмай, муҳаббат йўлида жон берган бахтсиз ошиқ-маъшуқлар тасвирланади.

Тоғай Мурод ҳам дoston ёзди. Отини «Ойдинда юрган одамлар» қўйди.

Қисса номини ўқишингиз биланоқ сизни аллақандай сирли-сеҳрли ойдин кеча бағрига олади. Ичингизга ажиб бир нур ўрмалаб киради. Дил-дилингизни ёритиб юборади.

Қиссада Қоплон билан Оймомо фарзанд илинжида тунни тонгга, кунни ойга, ойни йилга улаб яшайди. Қоплон хотинини Момоси, деса, Оймомо эрини Бобоси, деб чақиради. Улар йўқ боланинг бобоси, йўқ боланинг момоси бўлиб, йилларни йилларга улайди. Бир-бирига мўлтираб яшайди. Улар учрамаган доктор, улар кўринмаган табиб қолмайди. Аммо на доктордан, на табибдан наф кўради.

Тоғай Мурод чол-кампир ҳаётини ғоят нозик, ғоят шоирона тасвирлайди. Чол-кампирнинг ўзаро меҳр-муҳаббатини қўшиқдек куйлаб беради.

Тоғай Мурод бир-бирини Бобоси, Момоси дея атаб умр ўтказаётган бир жуфт покиза инсонни ой-

диндаги ой нурига ўраб тасвирлайди. Оқибат, ушбу жуфтнинг ўзи ҳам, сўзи ҳам, туриш-турмуши ҳам ойнанинг кумуш нурларига йўғрилиб кетади.

Тоғай Муроднинг куйиб, ёниб, ўртаниб битган, баъзан фарёд уриб битган «Ойдинда юрган одамлар» қиссасини «Муҳаббат қўшиғи», деб атагим келди.

«Момо ер қўшиғи» бошқа қиссалардан фарқ қилади. Тоғай Мурод бу қиссасида бошқача йўлдан боради. Ўз йўлидан адашиб, оёғи ердан узилиб, Ғарб адабиёти сояси бўлиб қолган ижодкорларнинг типик образини яратади. Шу ижодкор образи туфайли қиссага майда-чуйда тошлар отилди. Асар ютуқларидан кўз юмиб ўтилди. Ахир, қайси соя ижодкор ўзига ойна олиб қарайди, дейсиз? Масалан, қиссада оригинал бир образ бор, бадий бақувват бир образ бор. Мен сержант Орзиқулов образини назарда тутаяпман. Сержант Орзиқулов ўзбек адабиётида мутлақо янги образ.

Назаримда, Тоғай Мурод қисса битмайди, назаримда, бор овози билан қўшиқ айтади. Бу қўшиқда авж пардалар бор, нолишлар бор, савт бор.

**Санд АҲМАД,
Ўзбекистон халқ ёзувчиси.**

ЮЛДУЗЛАР МАНГУ ЕНАДИ

I

— Одамлар-у одамлар, тоғда битган бодомлар, эшитмадим деманглар! Бугун ҳа-а-амма Зулфиқор полвонникига суннат тўйига, ҳе-е-е-ей! Чў, жонивор!

Эгар қошига тўн солиб олмиш жарчи гузарма-гузар от ўйнатди. Хўжасоат қишлоғи аҳлини тўйга чорлади.

Хиёл ўтмади. Тўй бекаси отда эшикма-эшик юрди. Хонадонларни алоҳида-алоҳида айтди.

Хонадон бекалари:

— Қуруқ кетманг,— дея эгар қошига тўн илди.

Тўй бекаси юзига фотиҳа тортди.

— Илойим, сизларни-да тўйга етказсин,— дея тилак тилади.

Кейин, Зулфиқор полвон от минди.

Эл-юртни ўз номидан айтди.

Эл-юрт кўнгли нозик-да.

Тўй бекаси айтган бошқа, тўй хўжаси айтган бошқа.

II

Туш вақти аёллар бўғирсоқ, қатлама, ширгуруч кўтариб тўйлади. Эркаклар қўй, тана етаклаб тўйлади.

Том устида ёнбошлаб олмиш Наби оқсоқол тўй-хонадаги воқеалардан кўз-қулоқ бўлди, тегишли йўл-йўриқлар берди.

Айниқса келажак меҳмонларни эътибордан четда қолдирмади. Меҳмонлар кўча бошида қора бериши биланоқ Наби оқсоқол овоз берди:

— Келинглар, меҳмонлар, кела беринглар!— деди.— Мингой байча¹, аёлларга пешвоз чиқиб, қўлла-

¹ Хон, ой, гул маъносида.

ридан дастурхонни олинг! Қаранг, Зулфиқор полвоннинг ошнаси Турдибой эчки етаклаб келяпти! Анави қўй етаклаб келаётган куёви Қурбонмикин? Ҳа, шуякан! Ашурбой, қўйларни ушлаб, оғилхонага қаманг!

Тўйхонада ўйнаб юрмиш болалар эшик олдига чопиб келди.

Тўйловчи аёллар сочқилар сочди: ёнғоқ, писта, майиз...

Болалар қўлларини чўзиб-чўзиб сапчиди. Сочқиларни илиб-илиб олди. Ерга тушганларини талашиб-тортишиб қўйниларига солди.

Иккита бола юмалаб бораётган ёнғоқни қувиб кетди.

Болалар тўда-тўда бўлиб, ёнғоқ, ошиқ, шумшак, қулоқчўзма ўйнади. Дўл, ғирбойди, чиллак, зувиллатар ўйнади...

III

Холбой сурнайчи иккита доирачи билан мумтоз мусиқалар тарона этди.

Тўйхонада олти дошқозон қатор осилди.

Хизматкорлар қур бўлиб ўтириб сабзи тўғради.

Дошўчоқлардан самога қоп-қора тутун ўрлади.

Дошқозонлардан зигир мойга қовурилаётган гўшт ҳиди келди.

Бир отлиқ тақимига бошсиз улоқ босиб тўйхонадан чиқди.

— Одамлар, Оқжарда кўпкари бўлади!— деди Наби оқсоқол.— Ана, улоқни олиб кетди! Хоҳлаганлар борсин! Эсларингда бўлсин, кечаси олиш бўлади, эртага яна кўпкари! Пиёда кўпкариси-да бор! Эртага пиёда пойгаям бўлади, ҳа!

Эркаклар кўпкаридан кунботарда келди. Қур бўлиб-қур бўлиб ўтирди.

Тобоқ-тобоқ палов сузилди.

Учовора бир тобоқ бўлди.

IV

Хуфтонда аёллар давра қуриб гулхан ёқди.

Даврада чирсиллаб ёнаётган шувоқдан буралиб-

буралиб олов ўрлади. Шувоқ ҳиди димоғларни қитқилади.

Болалар давра теварагида қувалашиб...

Беш-олти бола жам бўлди. Бир уй ичида ерни айлана қилиб чизди. Айланани гир деб атади.

Болалар бир сонни белгилаб олди. Бирови болаларни уч айлантириб санади. Мўлжалдаги сонга тушмиш бола гирда қолди.

У гир ичида энгашди. Қўзларини қўллари билан яшириб турди.

Болалар ҳар тарафга сочилиб яширинди.

Гирда қолгани уларни излади. Гирдан-да огоҳ бўлди.

Қимда-ким унинг кўзини шамғалат қилиб, эпчиллик билан гирга чопиб кирса, шу голиб саналади.

У аёллар орасида бир бола мўралаб турганини сезиб қолди. Шу болани давра айлантириб қувди.

Бола гирга қараб қочиб, қўлга тушди.

Бу орада бошқа болалар гирга тўпланди.

Энди қўлга тушган бола гирда қолди. Болаларни излади.

Бу, яшинмачоқ ўйини бўлди.

V

Аёллар доирани елпиб-елпиб, ҳалқачаларини шилдиратиб-шилдиратиб оловга тоблади.

Даврада чангқовуз бўзлади:

— Биёв-биёв-биёв!

Бир қиз олов гирдида бармоқларини қирсиллатиб-қирсиллатиб, чангқовуз нағмаларига хиром этди.

Даврада иккита гўзал эшилиб-эшилиб ўйнади, тўлғаниб-тўлғаниб ўйнади: бири олов бўлди, бири қиз бўлди!

Аёллар нағмаларга ҳамоҳанг чапак чалди. Жўшиб-жўшиб қийқирди:

— Киштала-киш, киштала-киш, ҳай-ҳа-а-а-ай!

— Ҳа, бўйингдан момонг айлансин, ўйнай бер, ўзим келин қиламан!

Ўйнаган ўйнаб, ўйнамаган тўн ёпди.

Бўйдоқлар даврага ўғринча қараб, қайлиқ танлади.

VI

Тўйхона кунчиқаридаги қисирпояда болалар икки тараф бўлди.

Бир тараф тескари ўгирилиб, кўзларини чирт юмиб турди.

Иккинчи тарафдан қулочи каттароқ бола бир қаричча оппоқ мол суягини қулочкашлаб отиб юборди.

Суяк бориб тушмиш ердан чанг кўтарилди.

— Бўлди, бўлди!— деди.

Шундан кейин рақиблари ўгирилди. Ҳар тарафга ёйилди. Суяк излаб кетди.

Суяк отган болалар қаторлашиб ўтирди. Рақибларини қаради.

Болалар суякни излаб-излаб, охири топиб келди.

Борди-ю, тополмаса, суяк отган болаларнинг ўзлари топиб келади. Тагин суяк отади. Суяк ота бериб-суяк ота бериб, рақибларини сарсон қилади.

Энди суяк отиш гали уни топиб келганларда бўлди.

Бу, оқсуяк ўйини бўлди.

VII

Тўйхона ёнидаги ҳовлида эркаклар давра қурди.

Бу даврада олиш бўлади.

Давра узра сим чироқлар осилди.

Полвонлар оёғига зах ўтмасин учун даврага сомон сепилди.

Давра четида ёниб бўлмиш олов чўғи яшнади.

Полвонлар совуқ қотса, ана шу чўққа исинади.

Тун совуқ бўлди. Совуқдан қор ҳиди келди.

Давра жунжикиб-жунжикиб:

— Уҳ-уҳ, қорнинг совуғи-я,— деди.

Дарҳақиқат, Керагатоққа биринчи қор тушди.

Қорли чўққилар ойдинда элас-элас оқариб кўринди. Тоғ ўнгирида телевизор станцияси чироғи ёнди.

Адоғроқдаги тўда чироқлар — Тўхтамиш, Чуқуробшир, Чинор, Лўкка, Зардақул, Бодаво дея аталмиш Вахшиворнинг қишлоқлари бўлди.

Ой қишлоқ узра осилиб қолди.

Юлдузлар ғуж-ғуж ёнди.

Давра айланасига гилам тўшалди, кўрпача тўшалди.

Меҳмонлар ҳали келмади.

Тўрда ўтирган колхоз раиси:

— Қулмат-ай!— деди.— Қўшхоналарга¹ бор-да, меҳмонларга хабар бер! Олиш бошланди, де! Чоп, зувиллаб бориб, зувиллаб кел!

Хиёл ўтмади, меҳмонлар-да келди.

Олам-жаҳон одам бўлди.

Давра лиқ тўлди.

Жойсиз қолмишлар тик турди. Давра сиртидаги машиналарга чиқиб ўтирди.

Даврага қараш учун бўйи етмовчи болалар дарахт шохлари айрисига чиқиб ўтирди, деворларга миниб ўтирди.

Колхоз раиси бош баковул бўлди.

Баковул олдида турли-туман рўмол, гилам, килиш, чопонлар бўлди.

Баковул кегиди тўй хизматкорлари ғунажин, қўй, эчки ушлаб турди.

Булар совринлар бўлди.

VIII

Давра сукутда бўлди.

Бош баковул ўрнидан турди. Даврага мурожаат этди:

— Одамлар, узоқ-яқиндан келган азиз меҳмонлар! Мана, жамоа жам бўлди. Энди олишни бошласак бўла берар. Бугунги даврамизда воҳамизга донғи кетган Бўри полвон ўтирибди. Даврага баковуллик қилишни шу кишига топширсак, нима дейсизлар?

— Маъқул, полвон бованинг суяклари даврада қотган!— деди давра.

— Қани, полвон бова, даврага чиқинг!

Одамлар орасида ўтирган Бўри полвон ўрнидан турди. Қўллари кўксига қўйди.

— Одамлар, шунчалик иззат қилдиларинг, қул-луқ!— деди.— Энди, биз қариб қолдик...

— Полвон бова, элнинг сўзини ташламанг!

— Эл атайлаб сизга юз солди-я!

Бўри полвон чиқа бермади.

Шунда, раис ўзи бориб олиб келди.

Бўри полвонга Ҳотам полвон чиқди.

Улар бош баковул қаршисида чўккалаб ўтирди.

¹ Олисдан келмишлар қўнган хонадон.

Баковул соврин айтди:

— Сизларга энг яхши тўн қўйилди, омин, оллоҳу акбар!

Оқсоқол полвонлар гўё чиппа-чиндан олишиб, даврани бошлаб беришлари лозим.

Бўри полвон калишини ечди. Маҳсичан бўлди. Қора чопони ўнгирларини қайириб, белбоғига қистирди. Телпағини бостириброқ кийди.

Кенг ҳам дўнг пешонасини, туртиб чиққан ёноқларини силади. Така соқолини силади. Қафтларини туфлаб-туфлаб ҳўллади.

Давра айланди.

Ҳотам полвонга қараб қулочини узун очди. Ҳотам полвон ёқасидан ушлади. Бир-икки силкиди. Авайлаб чил¹ берди.

— Ё, пирим!— деди.

Давра қарияларга қараб жўшиб кетди.

— Ҳа-ҳа, бўш келманг, полвон бова!— деди.

— Э, бўлди-е, чарчаб қолдиларингиз!

— Полвон бова, ундай чил берманг-э. Ҳотам полвонга танисоғлик керак!

Оқсоқоллар бир-бирини қўйиб юборди. Бош баковул олдига келди.

Баковул оқсоқоллар белига биттадан тўнлик беқасам бойлади.

— Бали, кучларингиз баробар экан!— деди.

Оқсоқоллар бўш келмади.

— Эб-эй, нималар деяпсиз, раис бова?— деди Ҳотам полвон.— Ўнгимга келиб эди-ю, тагин, Бўри полвоннинг бирон ери лат емасин, дедим-да!

— Нима-нима?— деди Бўри полвон.— Уккағар Ҳотам полвон-э! Сизга ўхшаганларни манави чиначоғим билан йиқитаман, ҳа!

Шундай қилиб, аждодлар удуми бажо келтирилди. Ёшларга йўл очилди.

Оқ йўл, ёшлар!

¹ Ҳадис.

Бўри полвон давра айланди.

Даврага мурожаат этди:

— Халойиқ!— деди.— Даврада ҳалол олишиб, элга томоша кўрсатайлик! Ҳақ-ноҳақни мен — ўзим ажрим қиламан! Айтганим айтган, деганим деган! Даврадаги Бўри полвон сўзим: тарафкашлик, ғир-ромлик, ошна-оғайнигарчиликка йўл қўймайман!

Бўри полвон теваракка аланглади.

Бир бурчакда қунишиб ўтирмиш беш-олти ёшли болани кўриб қолди.

Бола раиснинг ўғли бўлди.

Бўри полвон атайин шу болани етаклаб келди.

— Отингиз нимайди, полвон?— деди.

— Шукуй!

— Э, яшанг, Шукур полвон! Болалар, манови Шукур полвон билан олишадиган мард бўлса ўртага чиқсин!

Телпаги қулоқларини тушириб олмиш бир бола чиқиб келди.

Кетидан отаси овоз берди:

— Полвон бова, манови Эрмат полвонни бир си-наб кўринг!

Бўри полвон Эрматнинг-да қўлидан ушлади.

— Эрмат полвон,— деди,— сиз манови Шукуй...э, астағфирулло, Шукур полвон билан олишасизми? Ўзи, юрак уряптими? Э, бали, гап бундай бўпти-да! Қани, юринглар. Раис бова, манови полвонларга дуо беринг. Дўржироқ зот қўйинг, келбатидан икковиям катта полвонга ўхшаяпти!

Полвончалар бош баковул рўпарасига чўккалади.

Баковул дуо берди:

— Сизларга ўзларингиз боп бир тўн, бир сўм пул қўйилди, оллоҳу акбар! Яхшироқ олишсаларинг, яна бир зот қўшамиз! Ечинмасдан олиша беринглар, кун совуқ!

Болалар давра айланди. Аммо... чаппа тарафдан айланди!

Давра гурр этиб кулиб юборди.

Бўри полвон болаларни ушлади.

— Эб-эй, эб-эй!— деди.— Манови тарафдан айланинглари! Кулманг, халойиқ, полвонлар ғайратига чидай олмай, шошиб қолди, ҳа! Полвон шуйтиб-шуйтиб полвон бўлади-да!

Болалар даврани икки айланди. Қўл бериб кўришди.

Шукур полвон чопони ўнгирларини қайириб, белбоғига қистирди. Энкайиб, ўнг қўлини олдинга сермаб бора берди.

Эрмат полвон иштонини юқорига бир кўтариб қўйди. Уям қулочини сермаб кела берди.

— Ҳа, қулочгинангдан, полвончалар!— деди давра.

Шукур ўнг қўли билан Эрматнинг ёқасидан ушлади, чап қўли билан биладиган ушлади. Икки оёғига қўшиб чил берди.

Шукур йиқитаётиб эди. Аммо ерга оғиш вақтида ўзини эплай олмади.

Оқибат, иккови-да барабар йиқилди.

— Бекор, ит йиқилиш¹ бўлди. Бошқатдан олишинглар!— деди давра.

— Шукур полвон, қаттиқ-қаттиқ чил беринг! Қим айтади сизни раиснинг ули деб!

— Эрмат полвон, кўп шалпайманг, дадил бўлинг!

Шукур йиқитдим, дея, бош баковул қошига ўтирди.

Эрмат давра ўртасида чопонида илашмиш сомонларни қоқди. Шукурга, кейин, Бўри полвонга анграйиб қаради.

— Ғирром, мен йиқилмадим,— деди.

Бўри полвон Шукурнинг елкасига қўлини қўйди.

— Полвон, йиқитолмадингиз, бошқатдан олишинг!— деди.— Елкангизни кўп силтаманг. Ё, отангизга ишонармисизми? Отангиз идорага раис! Даврага Бўри полвон раис! Туринг!

Шукур қобоқ-тумшуқ қилди. Отаси қабатига ўтиб ўтирди.

Бўри полвон Шукурни силаб-суйди. Чучук-чучук сўзлар айтди:

— Шайтонга ҳай беринг, полвон, чиқинг энди. Айланайин полвонимдан. Полвонимдан-да, полвонимдан-да...

Шукур ийиб кетди. Тағин даврага кирди.

Бу сафар Эрмат энкайиб-энкайиб келди. Шукурнинг қўлтиқлари остидан кириб кўтармоқчи бўлди.

¹ Икки полвон барабар йиқилса, иккови-да голиб бўлмайди.

Шукур Эрматнинг бошини кўкраги остига қисди. Қўлларини қўлтиғидан ўтказиб ушлади. Ётиботарга олди: ўзи бирдан орқага ётиб қолиб, Эрматни устидан ошириб отмоқчи бўлди.

Аммо... ўзи остида қолди!

Бўлди кулги!

Шукурга алам қилди. Эрматга қўлини мушт қилиб кўрсатди.

— Сен билан янаги тўйда олишаман!— деди.

Эрмат баковул рўпарасига ўтириши билан бир талай бола чопиб келиб ёнига чўккалади.

Шукурга тарафкаш болалар бир-бирига сўз бермай талашди, баковулга эланди:

— Бова, Эрмат полвон билан мени олиштиринг, у қалин ошнамни йиқитди!

— Йўқ, Эрмат полвон билан мен олишаман. Шукур холамнинг ули!

— Бова, Эрмат полвонга мени чиқаринг, Шукур бизнинг ҳамсоямиз!

Даврага тагин бир бола — Холёр келди. Холёр Шукурнинг бир ёш катта акаси бўлди. Ҳаяллаши боиси, у тут шохида ўтириб эди. Ерга тушиб, даврага киргунча вақт ўтди.

Масалани Бўри полвон ҳал этди.

— Раис бова, Холёр полвонга дуо беринг, укасининг ори учун олишсин! Минг қилсаям эмчақдошда!— деди.

XI

Зўрдан зўр чиқди. Олиш катталашди.

Гал мактаб ёши болаларга етди. Ундан ўсмирларга етди.

Бир полвон йиқилса, орига ошнаси ё оғайниси даврага чиқди. Қони тортди...

Ор-помус учун кураш болаликдан бошланади!

Қишлоқ одамлари олчин, тоғчи, паритўп, қовчин, гўрхов, юз... дея аталмиш уруғ-аймоқларга бўлиниб олишади.

Борди-ю, четдан полвонлар келган бўлса-чи? Унда, қишлоқ полвонлари бирлашиб, меҳмон полвонлар билан курашади.

Одамлар киндик қонлари томмиш ер шон-шарафи, орияти учун олишади.

Ватан — киндик қон томмиш ердан бошланади! -
Бу даврада қишлоқнинг барча полвонлари бир тараф бўлди.

Бойси, ўзга ноҳилардан полвонлар кўп келди. Полвоннинг тўйида! Қимсан — Зулфиқор полвон тўй қиляпти!

XII

Бўри полвон қўлларини орқасига қилиб давра айланди. Четдан келмиш полвонларга назар солди.

«Манави ўтирганлар сариосиёликлар. Термизликлар-да бор. Булар ўзимизнинг Денов полвонлари. Пичирлашиб гаплашаётганлар ким бўлди? Ҳа-а, жарқўрғонликлар. Манавилар эса шўрчиликлар. Уртада чордана қуриб ўтирган мўйлов Рўзи полвон. Яқинда бизнинг полвонлар уларни ўз уйларида мағлуб этиб келди. Кўриниб турибди, шўрчиликлар аламзада. Демак, олиш зўр бўлади. Биринчи кимдан бошласин? Меҳмонларни бир-бирлари билан олиш тирсамикин? Йўғ-э, давра ўзиники, эп бўлмас. Яхшиси, ўзларидан кимдир чиқиб бошлаб берсин».

Шу вақт, девор узра рўмолли бошлар қора берди: аёллар даврага қарай берди.

Бўри полвон овозини кўтариб айтди:

— Ай, пошикастalar, девордан кўп бўйлай берма, полвонларнинг хаёлини бўласан! Бор, ўсмангни қўй!

Рўмолли бошлар ғойиб бўлди.

Бўри полвон ўйлаб қараса, воҳанинг деярли барча зўр полвонлари жам бўлибди. Кўринишидан, полвонлар катта ниятлар билан келибди. Ниятлари ўзларига эш бўлсин!

Хўш, барча меҳмонлар хўжасоатлик полвонлар билан олишадими, ё, районлар ўзаро олишадими? Яхшиси, районларни бир-бири билан олиштирган маъқул.

Турган гап, шўрчиликлар хўжасоатликлар билан олишади.

Хўжасоатлик полвонлар бунини биладими?

Бўри полвон қишлоқ полвонларини излади. Улар ҳар ерда сочилиб ўтирди.

Бўри полвон зўр ачиниш билан шунини ҳис этдики...

инсон қанчалик одил бўлсин, қанчалик танти бўлсин, барибир... барибир ўз юрти, ўз элига тортар экан...

У даврадан чиқди. Оқсоқоллардан Амир полвонни тирсагидан четга тортди.

— Полвонларинг ҳар ерда ўтлаб юрибди, бу нима ўтириш?— деди.— Менга қара, зўр-зўрларини бир ерга йиғ. Шўрчиликлар кепти... Тушундингми? Ўзинг бош бўл. Қўрга тартиб билан чиқар. Шошма, етти ўлчаб, бир кес. Шўрчиликларнинг ўнги чапига эътибор қил. Қайтариб айтаман, фақат шўрчиликларга кўз тикинглар. Бинойими?

— Бинойи, полвон бова, бинойи.

— Бир-иккита дадилроғи билан бизнинг Тилов-бердини давра охирига асра. Йўғон чўзилиб, ингичка узилганда кунимизга ярайди. Яна ким бор?

— Шу, Бакирбойнинг Самарқандда ўқиётган Жонибек ули келган. Яхши олиши бор-да. Ўтган йили келганда Сарносиёни мом¹ қилиб эди.

— Унинг келганини кўпчилик билмайди-я? Маъқул. Айт, том устига чиқиб, ўзини яшириб ўтирсин.

— Ҳай.

XIII

Бўри полвон даврага кирди.

Ана, Максим полвон, Алимардон, Шоди...

Бўри полвон беихтиёр оёқ илди.

Жуда таниш бир юзга кўзи тушди. Бу ким бўлди, эслолмади. Ҳайрон бўлиб тагин қаради. Бармоқлари билан кўзларини уқалаб тикилди.

«Ё тавба,— дея пичирлади.— Худди Насимга ўхшайди-я. Ё, чини билан Насиммикин? Йўғ-э, у кўпкарида отдан йиқилиб, бир кўзи ожиз бўп қолган, деб эшитиб эдим. Бунинг икки кўзиям... Тагин бир қарайин-чи...».

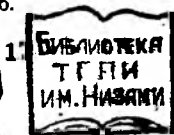
Ҳа, бу Насим полвон бўлди!

Насим полвон даврага қараяптими, ё, олисларга назар соляптими, билиб бўлмади. Бошини тик тутиб, кўзи ожизларга хос ўтирди, шоирона ўтирди.

Бўри полвоннинг кўнгли уюшиб-уюшиб кетди. Насим полвонга жуда-жуда раҳми келди. Қулочини кенг очиб: «Насим ошна!» дегиси келди.

¹ Даврани қойил қилган голиб.

912700

Аммо кўнгли туб-тубида яшириниб ётмиш нима-дир... нимадир, бу истагини рад этди.

Бўри полвон маъюс бош эгди. Изига бурилди. Бир-икки қадам босди. Тагин елкаси оша қаради.

Даврадаги овозларни эшитмай қолди, одамларни деярли кўрмай қолди.

Кенг елкаларидан бир нима босди. Нима бўлса-да, жуда оғир бўлди. Зилдай оғир бўлди.

Мадори қуриди, кўзи тинди. Қур четида чўк тушди.

Хиёлдан кейин қабатидаги одамга ўгирилди.

— Тўра оқсоқол,— деди.— Насим полвоннинг кўзи...

— Бечора отдан ёмон йиқилган экан, зарбидан бу кўзиям оқиб тушибди.

— Епирим-э, эшитмаган эканман, туф-туф-туф...

— Фалокат-да.

Бўри полвон ўнг кафтини тиззасига қўйди. Чироқ ёруғида йилтираётган сомонга тикилиб қолди.

Беғубор болалик, бебош ёшлик яқин олисларда... яқин олисларда — сочларнинг оқи, юзларнинг бужури, кўзларнинг нури, кўнгилнинг туб-тубида қолди...

I

Олам кўм-кўк. Фалак зангори.

Қишлоқ этагидаги подаётоқ тумонат одам.

Пода йўлига чиқмиш эркаклар тўда-тўда бўлиб гурунглашди.

Тошларга чўнқайиб ўтирмиш момлар урчуқ йигирди.

Аёллар — аёллар ғийбатини қилди.

Ўсмирлар давра қуриб кураш тушди.

Болалар кўнгилларига ёққан ўйин ўйнади.

Бир гуруҳ бола мояк уриштирди.

— Тут нишини, тут!— деди бир бола.

— Сен тут-да, ютдинг-ку!— деди иккинчи бола.

Бўри қўйнидан мояк олди. Тишига уриб-уриб эшитиб кўрди: тик-тик-тик...

Йўқ, бунинг жони йўқ, деди. Бош қа биттасини тишига уриб эшитди. О, буниси зўр экан, деди.

Бўри моякни ўнг кафтида юмди. Бош бармоғи билан кўрсаткич бармоғи орасидан нишини кўрсатиб тутди.

Болта мояк ниши билан унга урди. Болтаники зўр экан, Бўрининг моягини ёрди. Бўри ёрилган моякни Болтага берди.

Бордию Болтаники ёрилганда, унда, мояк Бўриники бўларди.

Бўри бир мояк поянагини — йўғон тарафини эшитиб кўрди. Поянаги зўрдай бўлди. Дарров Болтага юзланди:

— Тут поянагингни! — деди. — Ана, сеники ёрилди, чўз буёққа! Бўлди, энди сен билан уриштирмайман. Насим, моягингнинг белини тут! Бекор, поянагинг билан урдинг! Шу ғирромлигинг учун поянагингни тут, мен ниш билан ураман. Ана, ёрилди, чўз буёққа!

Адир тарафдан келаётган қўй-эчкилар маъраши билан чўпонлар овози тобора ёрқинроқ эшитилди.

Адир устида шохдор серка кўринди. Йўлбошчи серка қоматини ғоз тутди. Олға қараб турди. Изидан тизилишиб турмиш қўй-эчкилар шохдор серка йўл бошлашини кутди.

Пода адирдан энди.

Одамлар эрмакларини бўлди қилиб, подага пешвоз чиқди.

Чимзорни одамлар овози билан қўй-қўзилар маъраши босди.

Улоқлар тошдан-тошга сакраб чопди.

Қўй-эчкилар туёғи кўм-кўк ўтда кўкариб кетди. Қоп-қора тумшуклари йилт-йилт этди.

Баҳор подасидан сут ҳиди анқиди.

Насим қўйларини Бўриникига қўшиб ҳайдади.

Бўриларникига етиб, қўйлар айрилди. Бўриларники дарвозага кирди. Насимларники йўлида давом этди.

Насим қўлидаги хивични қўйлари кетидан отиб юборди.

— Ўзларинг бора қолинглар, уйни биласизлар, — деди.

Ўзи Бўриларникида қолди. Бўридан айрилгиси келмади.

Бўрининг онаси қўй-эчкиларни кўганлади. Бировини бўйнидан етаклаб, саёз чуқурча устига олиб келди.

Бўри эчкини қучоқлаб турди, Насим улоқни қучоқлаб турди.

Бўрининг онаси кадини чуқурчага яхшилаб жойлаштириб қўйди. Улоғи эмиб қўймасин учун эчки

елинига кийдириб қўйган дока халтани олди. Тир-силлаб турмиш елинни уқалади.

Насим энгашиб, елинга қаради. Кейин, Бўрига қараб кулиб қўйди.

Бўрининг онаси Насимга имо қилди.

Насим улоқни эчкига искатди.

Бўрининг онаси димоғида куйлаб-куйлаб эчки соғди:

Эсли молим, оқилим, чурия-чур-эй,
Елкамдаги кокилим, чурия-чур-эй,
Шунча молнинг ичида, чурия-чур-эй,
Боғда очилган гулим, чурия-чур-эй.

Насим юзини улоқ пешонасига қўйди. Илжайди. Маза қилди!

Тоғларда бор гулхайр, чурия-чур-эй,
Оқ сутингни қил хайр, чурия-чур-эй,
Келар йили туққанинг, чурия-чур-эй,
Бўлсин-да Зухра-Тоҳир, чурия-чур-эй.

Шу вақт дарвоза тарафдан:

— Ойхол хола-ю, ҳувв Ойхол, хола!— демиш овоз келди.

Куйлаб соғар Бўрининг онаси миқ этмади.

Насим бир сесканиб тушди: чақираётган онаси бўлди.

Бўри худди онасига тақлид қилиб овоз берди:

— Ҳувв!

— Ит қопмайдими?

— Қопмайди, кела беринг. Ит боғлоғлиқ,— деди

Бўрининг онаси ўғлининг тақлидидан мийиғида кулиб-кулиб соғаберди.

Турткиласам иясан, чурия-чур-эй,
Бир кади сут берасан, чурия-чур-эй,
Яшириб қолган сутингни, чурия-чур-эй,
Қай бир кимга берасан, чурия-чур-эй.

Бўрининг онаси қаддини кўтарди, жойидан турди.

Насим улоқни қўйиб юборди.

Улоқ диркиллаб чопди, улоқ диққиллаб чопди. Чопқиллаб бориб, елинни миқ-миқ эмди.

Дарвозадан Насимнинг онаси кириб келди.

— Кўргилигинг кўп бўлгур, бу бола бўлмади, куй-диргилик бўлди!— деди.— Уйда мояк қолдирмайди! Подага юборса, қўйларнинг ўзи келади! Қаёққа кетди у? Юр, уйга!

— Қўяверинг, у ёқда ётди нима, буёқда ётди нима,— деди Бўрининг онаси.

Онаси Насимни қарғай-қарғай кетди.

Бўри билан Насим кечаси уйқулари келгунча бир-бирини қитиқлаб ўйнади.

— Сенга бир нима айтайинми, Насим ошна? Энам сомонхонага мояк яшириб қўйибди. Тонг отсин, сенга ўғирлаб бераман...

II

Ўтовда улпи-томирлар, ҳамсон-қўллар жам бўлди.

Дастурхонда турфа ноз-неъматлар, палов, нишолда, ҳолва... бўлди.

Кун қиём бўлди.

Ўтов чанғароғидан дастурхонга тафтли нур тушди.

Суюн оқсоқол эшикка овоз берди:

— Бўриқул, чанғароқни ёп-э, офтоб тушиб қолди!

Бўри чанғароқ ипини тортиб ёпди.

Ўтов ичи қорайиб қолди.

Насим ўтов чипталарини йиғиб қўйди.

Ўтов тагин ёришди.

— Сув олиб келинглар, қўлни чайқайлик,— деди Суюн оқсоқол.

Бўри елкасига сочиқ ташлади. Обтовада одамлар қўлига сув қуйди.

Дастурхонга алоҳида, паловга алоҳида фотиҳа ўқилди.

— Ойхол момо дейман, олиб келинг энди, атаганингизни!

Суюн оқсоқол шундай дея, қабатида ўтирмиш Мамат бобо тиззасига кафт қўйди. Қироат билан гап бошлади:

— Бир ибратомуз ҳикоят эшитганим бор...

— Ҳа-а, қани-қани?— деди Мамат бобо.

— Диёнатли замонларда манави Бўриқул билан Насимга ўхшаган икки бўзбола туз-намак бўлиб, тўн ёпишиб ошна бўлибди. Икковиям ёлғиз фарзанд

экан. Алқисса, икковиям бир қориндан талашиб чиққан эмчақдошдан-да иноқ, меҳрибон бўлиб юрганларида уларнинг юртида ўғри пайдо бўлибди. Подшо ўғриларни қидиртира бошлабди. Икки ошнанинг ҳаминқадар қалинлигини кўрган айғоқчилар уларни ўғри гумон қилиб, подшога чақибдилар. Подшо уларни оёғини ерга теккиздирмай келтириб, тергай бошлабди. Улар айбларини бўйниларига олмабди. Аслида йўқ айбни қандай қилиб бўйинга олиб бўлади дейсиз.

— Шундай, шундай.

— Алқисса, подшонинг қаҳри келиб, уларнинг ўжарроғини дорга осмоқчи бўлибди. Шунда иккинчиси: «Йўқ, мениям қўшиб осинг», дебди. Подшо бўлса: «Бор-э, мендан нима кетди», деб икковиниям осмоқчи бўлибди. Бировини дор остига олиб келиб, бўйнига сиртмоқ солибди. Шунда, униси келиб подшонинг оёғига йиқилиб: «Эй, подшои олам, аввал мени осинг», деб ёлворибди. Подшо: «Нимага ундай дейсан, фарқи нима?» дебди. У бўлса: «Йўқ, ҳазратим, биринчи мени осинг, мен ошнамнинг ўлимини кўрмайин», дебди. Подшо: «Ҳа, майли. Менга бари бир», деб қўл силтабди. Уни қўйиб юборишни буюрибди. Бунисининг бўйнига сиртмоқ солибдилар. Энди ҳалигина озод қилингани келиб подшога ёлворибди: «Аввал мени осинг, биринчи мен ўлайин», дебди. Подшо ажабланиб: «Сенинг муддаонг нима?» дебди. У: «Ҳазратим, мен ошнамнинг ўлишини кўриб қандай чидаб тура оламан. Ундан кўра биринчи мени осинг», дебди.

— Ҳай-ҳай! Қаранг, ана қаранг!— дея кўзларини катта-катта очди Мамат бобо.

— Алқисса, жаллодлар дор остига унисини олиб борса, буниси подшога ёлворармиш: «аввал мени осинг», дермиш. Бунисини олиб борса, униси... Жам бўлган жамоат ичида йиғламагани қолмабди. Подшо икки ошнага-да қойил бўлибди. Ҳар икковини-да озод қилиб юборибди.

— Офарин, офарин!— дея, бошини сарак-сарак қилди Мамат бобо.

— Қиссадан ҳисса шулки, Бўриқул билан Насим ҳам шу кундан эътиборан худди ўша икковидай қиёматли дўст бўлсин...

Бўрининг онаси Насимнинг елкасига беқасамдан тўн ёпди. Пешонасидан чўлп-чўлп ўпди:

— Энди сен ҳам менинг улим бўлдинг!— деди.
Бўри-да Насимларникида шундай тўн кийиб эди.
Насим онаси-да Бўрига шундай дея, пешонасидан
ўпиб эди.

XIV

Бўри полвон бош кўтарди. Насимга қаради.
«Қарибди, жуда қарибди,— дея хаёлланди.— Ё,
мен ҳам шундай қаридимми? Йўғ-э, одамлар, юзла-
рингиздан қон томади, дейишади-ку...».

Бўри полвон руҳида илиқ кайфият пайдо бўлди.
Тагин хаёлга чўмди...

1

Тик қир.
Ёлғизоёқ йўл.
Ўрига ўрлаб бораётган ҳанги чарчади. Қулоқлари
ости терлади.

Юк оғир-да: эгаси бўлди, хуржунда икки кўзача
сув, икки боғ қиёқ ўт бўлди.

Бўри ҳангини ерга тушиб ҳайлади.

Ҳанги бўйинини чўзди. Бор кучи билан ўрга ўр-
лади.

Ниҳоят, Ҳолвачининг қирига чиқдилар.

Ҳанги ўркакларда арқонланмиш эшакларга тум-
шугини чўзиб-чўзиб ҳангради.

Иккита хўкиз қўшиғлик чигана буғдой дасталари
оралаб юрди. Чаначи паншаха билан дасталарни чи-
ғанага ортди.

Қизлар ўркакларда сочилиб-сочилиб буғдой ўрди.

Бир қиз қўшиқ айтди. У, Момоқиз бўлди.

Офтоб қирни қиздирди. Ҳавода бир нима кўзни
қамаштирди. Жимир-жимир мавжланди.

Бу — ҳил бўлди.

Олтин бошоқлар тўлғонди.

Буғдойзор чайқалди, буғдойзор шовуллади.

Унлаб қизлар Момоқизга жўр бўлди:

Ғужмоғи буғдой,
Донгинанг тўқай,
Тўп бўл, ўрайик,
Хўпда кўрайик.

Ҳолвачининг қирларидан буғдой ҳиди келди.
Гала-гала чумчуқлар ўркача-ўркача учиб донла-
ди.

2

Қизлар Бўрини ўзлари тарафга имлади.
— Бўри, берман ҳайда!— деди.
Бўри ҳангини Момоқиз тарафга ҳайдади.
Қизлар шу ёққа қараб чопти.
Бўри қиёқни қизларга гартдак-гартдакдан берди,
Момоқизга мўлроқ берди.
Қизлар Бўрини кунилаб-кунилаб кетди.
— Хасис, Бўри хасис!— деди.
— Эгачим элакли бўлди, элаги тилакли бўлди!—
деди.

— Бўридан ит ҳам барака топмайди!— деди.
Бўри сувни чайлага туширди. Ҳангини арқонлаб
келди.

Момоқиз буғдойбоғ соясида ўтирди. Уроғини ерга
қадаб қўйди. Рўмолини бошига елвагай қилиб ўради.
Бир учини қайириб оғзига тишлади. Чўп билан ер
чизди. Энсиз қошлари, киприклари хиёл эгилди... Бў-
ридан нимадир кутди.

Бўри иягини қашиди. Турди-турди, чайлага қа-
раб юрди. Ярим йўлда елжаси оша қаради. Дарров
кўзини олди. Қараганларига пушаймон бўлди.

Боиси, Момоқиз-да Бўрига қараётган эди!

Бўри чайлада ухлаётган Насимни туртди.

Насим гудурлаб, у ёнига ағдарилди.

Бўри Насим қўлидан тортди.

Насим эснади. Нима дейсан, дегандай Бўрига
қаради.

— Насим ошна, бир гап айтсам бировга айтмай-
санми? Ошна, Момоқиз яхши, эшитяпсанми, у ях-
ши...— деди Бўри.

Насим сергак бўлди. Бўрига синовчан тикилди.
Бўри кўзларини пирпиратди. Гапида давом этди.

— Насим ошна, сен Момоқизга айт, Бўри сени
тушларида кўради, де. Сенга қиёқни дўржироқ бе-
ришида гап бор, де.

— Ўзинг айта бер.

— Мен? Бор-э, қайтиб айтаман?

— Ўзинг биласан.

— Қўрқаман-да, Насим ошна. Сен бидмайсан,

неча марталаб айтаман дедим, бўлмади. Қўзига кўзим тушса... гаранг бўп қоламан. Ҳалиям айтаман деб бориб, нима дейишимни билмай қайтиб келдим. Насим ошна, сен менинг қиёматли ошнамсан-ку, сен айт.

— Қўрамин.

Бўри Насимни бағрига босди. Қувончидан, ҳалигина олиб келмиш сувдан бир коса қуйиб берди.

3

Қош қорайди.

Қизлар қаторасига тўшак солиб ётди.

Ёз чигирткалари чириллади.

Эшаклар тарсиллатиб ер тепинди.

Гулхан милтирамиш олис камардан дўмбира сочи келди, элас-элас қўшиқ келди.

Осмонда ой балқиди.

Насим қизлар тарафга юрди.

«Ҳозир чақириб келса-я?»— ўйлади Бўри.

Бўри қўрққанидан эшаклар ётган ёққа кетди. Эшак жабдугига чўнқайиб ўтирди.

«Чақиргани билан барибир бормайман. Ошнам бўлса, ўзи айтсин»,— кўнглидан ўтказди.

Ўтирди-ўтирди, тагин қайтиб келди. Чалқанча ётмиш Насим олдига чўккалади. Қўлини ушлади.

— Насим ошна, у нима деди-а?— дея сўради.— Қўзингни очиб айт, нима деди? Ё, уялиб индамадимми?

Насим Бўрига ўгирилди.

— Бўри, мен гапларингни оқизмай-томизмай айтдим. Бўри ошнамга сенсиз кундуз ҳам қоронғи, дедим.

— Уҳ, бормисан, ошна! У нима деди?

— Жўра, у, бети қурсин, деб қўл силтади. Сенга кўнгли йўқ экан, жўра. Ишонмаяпсанми? Мана, қиблага қараб айтаман: агар ёлғон айтсам, кўр бўлайин!

Бўрининг дили хуфтон бўлди. Бир маҳалгача хўрсиниб ётди.

Азонда кўрпа-тўшагини ҳанги устига ташлаб минди.

Насим ҳанги ёлидан ушлади. Бўрини йўлдан қайирмоқчи бўлди.

Бўри бош силкиди. Кўнглидан шундай гаплар ўтди

«Э, қўй, ошна, кетаман. Қизлардан қачон ёруғлик чиқиб эди-да, энди чиқади. Мен уларни одам деб, қиёқ ташиб юрибман-а».

Насимнинг бурни терлади. Тишиқ юзлари қизарди.

— Бўри, ўлай агар, хундисан, хунди!— деди.— Ичимдагини топ, деб безрайиб тура берасан! Бир Момоқиз учун шунчами? Ана, қир тўла қиз!

Бўри ҳанги яғиридан кўзини олмади.

«Насим ошна, ҳеч бўлмаса индамай қўйсин эди,— деди ичида.— Э, бўлди, кўрмайин ҳам, куймайин ҳам...»

Бўри хирмонга йўл олди.

4

Хирмончи чоллар Бўрига галагов¹ ҳайдаттирмади.

Авваламбор, ҳўкизлар Бўрига ўрганмоғи лозим бўлади. Бўлмаса, бегонасирайди, юрмайди.

У майда-чуйда юмушларни бажариб юрди.

Бир куни офтоб қайтиб, ҳўкизларни сувлатиб келди. Ўнг кафтини пешонасига соябон қилиб, қирга қаради.

У... Момоқизни кўргиси келди!

Ҳангини қирга бурди. Соё ёқалаб бораётиб эди, эшакли Насим қирдан эниб кела берди.

Бўри изига қайтмоқчи бўлди, аммо сир бой бермади. Йўлида давом этди.

Юзма-юз бўлиб тўхтади.

Гарчи Насим сўрамаса-да, Бўри боши билан қирга ишора қилди.

— Шу ёққа... Хирмончилар бир иш билан юбориб эди,— деди.

— Юр, чайлага,— деди Насим.

— Йўқ, ишим зарил.

Насим айёрона илжайди. Хушрўй кўзлари ўйнади. Тишлари орасидан чирт этиб тупурди.

— Момоқизнинг олдигадир-да?— деди.

Бўри ловиллаб кетди.

— Ҳа, Момоқизнинг олдига, ҳа!— деди.— Сенга шу гап керакмиди?

— Э, бор, менга деса, оёғига йиқил!

¹ Ҳўкизларни матаб хирмон янчиш.

— Йиқиламан! Мен шундай оёқости одамман! Бўлдими? Пойига йиқилиб, Момоқиз, мен сенга нима ёмонлик қилиб эдим, дейман! Бўлдими?

Бўри ҳангига ҳодачўп урди.

Насим таҳликага тушди. Изидан етиб келиб, йўлига кўндаланг бўлди.

Бўри ҳансиради.

— Қоч йўлдан, қоч! Мен Момоқизга ёлворгани кетяпман!— деди.

— Бўри, борма!

— Нега ҳукм қиласан? Нима, ҳосилотмисан?!

— Бўри, мени жўрам десанг бормаيسان.

— Сенга нима?!

— Бўри, мен... сени алдаб эдим.

Бир-бирига тикилди.

Насим кўзларини олиб қочди. Сўқмоқ четидаги турнақатор қумурсқаларга тикилиб қолди...

5

Бояги тун.

Чўпонлар гулхани.

Элас-элас қўшиқ.

— Айт айтгичингни, Насим, қизлар ёмон хаёлга боради.

— Момоқиз, Бўри сенга бир гап айтаман, деб юрибди.

— Биладан, айтолмаяпти.

— Момоқиз, у менга кўнглини ёрди, тайин айт, деди.

— Ўзимга айтишга уялган гапни сенга асло айтмас.

— Айтишга бет чидамайдиган гап-да, Момоқиз. Айтайинми, нима деди? Момоқиз билан... ўйнагим келяпти... қўйнига кираман, деди.

— Ёпирим, чини билан шундай дедими?

— Алдасам, кўр бўлайин!

— Унда, Бўрининг бетига қарамаганим бўлсин! Бетини мурдашуй кўрсин!

— Тағин, унга айтиб юрма, ошна деган отимиз бор...

6

Бўри ҳангини олға қимтиди.

Ёнларидан одам бўйи қуюн чарх уриб ўтди.

— Айт, нима деб алдадинг?
— Айтмайман.
— Мен сенга гапиряпман!
— Бўри жўра, урсанг ур, барибир айтмайман.
— Айт деяпман!
— Бўри, жўра, Момоқиз менгаям ёқади...
Бўри изига бурилди. Хирмонга келди.
Қоронғи тушгач, супага тўшак ташлаб ётди.
Чоллар уйқулари кела бермагач, чўпчак айтди,
матал айтди.

Бўри бошини кўрпа остига яширди. Кўзларини юмди...

Бўрининг кўнглида ўз достони бўлди. Бу достон ҳали куйланмади. Достонни уч одам билди: Момоқиз, Насим, ўзи билди. Достон давом этди...

XV

Аёз зўрайди.

Полвонлар оғзидан чиқмиш буғ қуюқдан-қуюқ оўлди.

Олиш қизигандан-қизиди.

— Полвонлар, ўйнаб-ўйнаб олишинглар!— деди давра.

— Ҳа-ҳа-а-а, гардкам!

— Э, қўйма!

— Омон полвон, чил бер!

— Шу, Бобоқул билан Мамат полвон жуда ланж экан, нима дедингиз, Бўри полвон?

— Э, сиз сўраманг, мен айтмайин!— деди Бўри полвон.— Мағзава, ланж ҳам гапми, мағзава! Халойиқ, кўрдиларинг, Бобоқул полвон билан Мамат полвон не вақтдан буён олишиб, на йиқитади, на йиқилади! Ерга қараб суяшиб юргани-юрган! Мен уларни қурдан ҳайдаб юбораман, майлингизми?

— Давранинг фикриям шу!

— Бўлмаганга бўлишма деган!

— Бобоқул, кўп чақчайма, Бўри полвон тўғри қиляпти!

— Олиш — санъат, ҳа!

— Минглаб одам уйқудан қолиб сенга қараб ўтирибди! Шундай экан, санъатингни кўрсат-да, баччагар!

XVI

— Халойиқ,— деди Бўри полвон,— манави икки полвон даврага гаплашиб чиқибди экан! Бировимиз астагина йиқилиб, олган қўйни сўйиб еймиз, деб келишибдилар. А? Буни менга айғоқчилар етказди! Қола берса, олишлариям кўрсатиб турибди! Халойиқ, мен буларниям даврадан бадарға қиламан!

— У-у, ола желак, ундан кўра бўйнингга тўрва осиб тиланчилик қил!

— Ул-э, шу кунингга-эй!

— Қўй ейсан-а, қўй ейсан, заҳаримни е!

Полвонлар қурдан бош эгиб, қуруқ чиқиб кетди.

Жума полвон Шер полвон ичидан чил берди. Шер эса уни белидан маҳкам қучоқлаб турди. Борди-ю, Жуманинг оёғи чиқиб кетса, Шер полвон уни кўтариб, орқага қайириб уради.

— Шер полвон, кўтар осмонга, кўтар!

— Ё-ё-ё!

Жума полвоннинг оёғи илондай чирмашган экан, чили чиқмади.

— Шер полвон, бу кўтаришинг бекор! Даст кўтариш керак, даст!

— Қўрқма, йиқилсанг изингдан ўзим чиқаман!

— Кўтараётганингда орқага кўп чалқайма, бу хавфли! Кўта-а-ар!

— Ё-ё-ё!

— Чилини чиқариб юбор, чилини!

— Ё-ё-ё!

— Бали-бали-и-и!

Гурс!

— Баракалла, Шер полвон, бундан зиёд йиқитиб бўлмайди!

— Тўнни тўрдаги чолларга бериб кет, олқайди!

— Намоз полвон, ерни тавоф қил, қўллайди! Алимардон полвон...

— Ё-ё-ё...

— Бали, полвон, бали! Менинг қўлим эмас, отамнинг қўли, деб олиш, ҳа!

— Полвон, пирингни ҳамиша ёд эт, мадад беради!

1

Бўри уйғониб, теваракка аланглади.
Тонг отди.

Хўкизлар мудраб-мудраб, вазмин-вазмин кавш кайтарди.

Тўрғай ҳанги яғрига қўниб чулдиради.

Файзиёб еллар елди.

Бўри эрталабки таътилдан кейин уч хўкизни бир-бирига бўйнидан матаб, галаговга қўшди. Оёқларига чориқ кийди. Толхивични олиб, хирмонга кирди.

Хирмончи чол паншаха билан ёйилиб кетаётган сомонларни хўкизлар оёғи остига ташлаб турди.

Хўкизлар хирмон янча бериб ўрганиб қолди. Ҳа-миша бир йўлдан юрди.

Хўкизларга эргашиб юрган Бўрининг чориқлари сомонга кўмилиб-кўмилиб кетди.

Хирмончи чол:

— Ҳай баракалла! Майдалаб ҳайда, майдалаб!— деди.

Бўри чолга қараб кулиб қўйди. Томоғини қирди. Боботоғ чўққилари ёришди.

Қирға ўрлаб кетадиган сўқмоқда бир эшакли борди. У Насим бўлди. Насим ўроқчиларга қиёқ олиб борди.

Бўри тишларини-тишларига қаттиқ босди.

Гаврон билан хўкизлар сағрисига сўқди. Бор ово-зи билан қўшиқ бошлади:

Иўртиб-йўртиб ҳайдагин-а, майда-ё, майда-ё,

Дон сомондан арисин-а, майда-ё, майда-ё,

Айни саҳар бўлганда-ё, майда-ё,

Хўжайи Ҳизир дорисин-а, майда-ё, майда-ё,

Хўкизлар қадамидан чуқур из қолди. Сомон таги-даги бугдой гижир-гижир этди.

Бўрининг овози дардли бўлди:

Айри-айри туёғинг, майда-ё, майда-ё,

Олмос бўлсин жонивор-а, майда-ё, майда-ё,

Сени боққан деҳқонлар-а, майда-ё, майда-ё,

Сармаст бўлсин жонивор-э, майда-ё, майда-ё.

Жонивор, анови кетаётган эшаклини кўряпсанми? У менинг қиёматли ошнам Насим.

Жонивор, менинг на отам, на ака-укаларим бор. Елғиз ўғилман. Отам ҳам, ака-укаларим ҳам ана шу ошнам...

Ҳайда, жонивор, ҳайда, темир туёғим, ҳайда!

Мўл хирмондан олдим сомон, майда-ё, майда-ё,
Ошиққа қоронғидан ойдин ёмон, майда-ё, майда-ё,
Ошиқлар муродини берсин худо, майда-ё, майда-ё,
Кечалар ёмғир ёғар, кундуз туман, майда-ё, майда-ё.

Бировга айтма, жонивор, ҳай анави қирда бир қиз
бор, шу қиз менинг кўнглим эди.

Қиёматли ошнам кўнглимга чанг солди! Уҳ, кўр-
гилик!

Мен ошнамга ишониб эдим, жонивор. У ишончим-
ни оёқ ости қилди.

Қиёматли ошнангдан шу иш келгандан кейин ўз-
галардан нима умиду нима хайр?

Бировга айтма, жонивор, айтгилиги йўқ...

Яна тағин қасам ичди, жонивор, эшитяпсанми,
қиблага қараб қасам ичди! Қасам ёмон, жонивор,
ёмон...

Ҳайда жонивор, йўртиб-йўртиб ҳайда!

Во ажаб, бу қандай дунё бўлди, жонивор?

Ўртада бурун бўлмаса, у кўз бу кўзни ўйиб ола-
ди шекилли?..

Момо ўзи яхши қиз, майда-ё, майда-ё,

Майда билан тўқмиз биз, майда-ё, майда-ё,

Бугдой кирса омборга, майда-ё, майда-ё,

Тўй қилардик эрта куз, майда-ё, майда-ё.

Ўзинг ўйла, жонивор, Насим кўриб-билиб туриб
Момоқизга кўз олайтирди-я! Жондай ошнаси суйга-
нига-я?..

Жонивор, мен Насимнинг онасини онам деб эдим.
Онаси қўлларидан туз еб эдим...

Оналаримиз, ўла-ўлгунча содиқ дўст бўлинглар,
дея, бизга оқ фотиҳа бериб эди...

Бўз-бўзига — бўзига, майда-ё, майда-ё.

Қўйлар келар қўзига, майда-ё, майда-ё,

Эркак ҳазил қиларми, майда-ё, майда-ё,

Ошнаси суйганига, майда-ё, майда-ё!..

Ошиқ бўлдим, арпанинг сомонига, майда-ё, майда-ё,

Ўлим берсин, қизларнинг ёмонига, майда-ё, майда-ё!..

Жонивор, бўлди, мен энди Насим билан юз кў-
ришмайман.

Бўлди, мен энди Насим билан бир умр гап қўш-
майман...

XVII

Тун яримлади.

Полвонлар сийраклади.

Карим пўстак билан Раҳмат полвон қолди.

Карим пўстак? Ойдинким, пўстакни қаёққа отиб юборса, ерга албатта тескариси билан бориб тушади.

Каримни ҳам қаёққа отиб юборса, ерга тескариси — кўкраклари билан бориб тушади.

Эл Каримни пўстак дейишининг боиси ана шунда-Карим пўстак Раҳматни қўл чилга олди: ўнг қўлини унинг қўлтиғидан ўтказиб, ёқасидан ушлади.

Раҳмат полвоннинг чап қўли кетига қайрилди.

Давра қичқириб юборди:

— Ай-ай, пўстак, қўйиб юбор!

— Қўйиб юбор деса!

Карим пўстак қўйиб юборди.

Қайтадан олишганларида тагин қўл чилга олди.

Бўри полвон уларни ажратиб қўйди.

— Халойиқ!— деди.— Карим полвон қўл чилга олиб номардлик қилди! Унинг кўнглида ёвузлик боракан! Мен уни даврадан бадарға қилмоқчиман, сиз нима дейсиз?

— Тўғри-тўғри!

— Бундайчикин полвонни яна қайтиб даврага ёноштирмаслик керак!

— Карим пўстакнинг кўнгли кир экан!

Бўри полвон Карим пўстакка юзланди.

— Ана, эшитдингми?— деди.— Халқ ҳукми — ҳақ ҳукми! Чиқ! Э, садқан давра кет! Қани, раис бова, Раҳмат полвонга ҳақини беринг! Карим пўстакни йиқилди, деб ҳисоблайман!

Қўл чил азал-азалдан ман этилади. Боиси, қўл чилга олинмиш қўл ё чиқиб кетади, ё синиб кетади.

Қўл лат егач, қўл ўйнама бўлиб қолади.

Оқибат, полвоннинг яна қайтиб даврага чиқиши амримаҳол бўлиб қолади.

Бўри полвон даврада йиллаб олишди. Аммо бирон марта-да қўл чилга олмади.

Ҳа, дарвоқе...

1

Бу, Қобил шўронинг тўйида бўлди.

Қолхоз катталари шўронинг иззати учун хизмат-да бўлди.

Қатталар орасида Бўри полвон-да бўлди..

Катталар орасида Бўри полвон-да бўлди.

У яқинда бригадир бўлди.

Бригадирликка тайинланиши қизиқ бўлди: колхоз раиси бир неча полвон билан қўшни Регар ноҳиясига тўйга шайланди.

Бўри полвонга-да одам юборди.

— Боролмайман, мазам йўқ...— деди Бўри полвон.

Аслида, бормаслиги боиси бошқа ёқда бўлди. Бўри полвон раисни ёмон кўрди. Бўри полвон раисдан ҳазар қилди.

Ҳазар боиси, раис бузуғоеқ бўлди...

Шу боис, Бўри полвон раис билан тўй-маъракаларга юрмади.

Бўри полвон раис билан ош-қатиқ бўлмади.

«Наҳс босган одам билан бир ёққа юриб бўлади-ми? Бўлмайди! Тагин, йўлда бирор-бир фалокат юз беради-да баримиз жувонмарг ўлиб кетамиз...»

Бўри полвон ана шундай ўйлади!

Бўри полвон, раисимиз ўзи келиб қолмасайди-ёв дея, бошини сочиқ билан ўраб-ўраб олди. Кўрпачи ўшақ қилиб ётди.

Дарҳақиқат, раис бир бригадир билан келди. Девордан йўталиб-йўталиб бўйлади. Қабатидаги бригадирдан:

— Кампирнинг оти нима эди?— дея сўради.

— Ойхол момо,— жавоб берди бригадир.

— Э, ҳа, Ойхол момо... Ойхол момо! О, Ойхол момо!— дея чақирди раис.

Бўри полвон миқ этмади. Дераза нардаси бурчидан бир кўзлаб қараб ётди.

Бўри полвон онаси молхонадан чиқиб келди. Онаси қўллари... Қоп-қора таппи юқи бўлди!

Раис афтини буриштирди. Юзини четга ўғирди.

— Тфу!— дея тупурди.— Қўлингизни нарёққа қилинг-е, кампир! Фаҳм-фаросат борми ўзи!..

— Тирикчилик, иним, тирикчилик,— деди онаси.

— Тирикчилик бўлса, одамга ўхшаб ўтин олинг, кўмир олинг!..

— Кўмирни пулга беради-да иним. Нафақани оширсаларингиз экан, кўмир олсак,

— Қиладиган касбингиз таппи ёпиш бўлса, нафақангизни ошириб бўладими! Бу... полвон қани?

Онаси Бўри полвон тайинламиш гапни айтди:

— Кўчага чиқиб кетиб эди,— деди.

Раис алам билан деворга тупурди.
— Тфу!— деди.— Ҳозиргина уйида дейишди-ку?
— Чин, уйда эди. Боянагина дўхтирга бораман
деб кетди.

Раис елкасидан нафас олди.

— Уф-ф!— дея, тагин тупурди.

Раис пешонаси тиришди. Раис кўзлари қисилди.
Раис лаблари чўччайди.

Раис... аламини Бўри полвон онасидан олди:

— Беш кунлигингиз борми-йўқми, нафақани нима
қиласиз!— дея жўнади.

«Ҳе, анағар наҳс...»— дея сўкди Бўри полвон.

2

Бўри полвон бормаган Регар давраси катта бўлди.

Даврада Тожикистон бир тараф бўлди, Сурхондарё бир тараф бўлди.

Даврага Денов ноҳияси катталари-да келди.

Сурхондарё полвонлари Денов катталарини қора
тортиб, катталар теварагида жам бўлди.

Катталар Сурхондарё шон-шарафи учун талашиб-тортишди!

Ҳай бир катталар бор эди-да! Ор-номус учун
куйиб-пишарди, шон-шараф учун куйиб-пишарди!

Эндиги катталар мажбурият билан мажлисдан
бошқа нарсани билмайди!

Барибир, сурхондарёликлар йиқилди! Ёппасига!

Регардан Ўтан полвон деган чиқиб, Сурхондарёнинг
суянган тоғларигача териб ташлади!

Баковул Денов катталарига қараб илжайди.

— Бўлганларингиз шуми, окун?— деди.

Катталар улай-булай изза бўлмади!

Ижроқўм раиси кетига ўгирилди.

— Бўри полвон қани?— дея дўқлади.

— Мазаси йўқроқ экан, келолмади,— жавоб берди
колхоз раиси.

Ижроқўм раиси афсусли қўл силтади.

— Э-э-э!— дея ижирғанди.

Катталар даврага дуо берилмасданоқ этакларини
қоқиб туриб кетди.

Изидан полвонлар жўнади.

3

Аламзада катталар Регардаги яна бир даврага Бўри полвонни олиб борди.

Давра охирида ўша Ўтан полвон деганига чақиртирилди.

Денов катталари Бўри полвонни даврага туширди.

Курашни асл зўр полвонларга чиқарган-да! Ё йиқитади, ё йиқилади! Чўзиб ўтирмайди!

Ўтан полвон биринчи қўлдаёқ Бўри полвоннинг ичидан чил солди.

Бўри полвон Ўтан полвонни чўнқаймага олиб урди! Сурхондарёнинг шон-шарафини кўтарди!

Катталарнинг оғзи қулоғига етди.

Деновда Бўри полвон шарафига зиёфатлар берди. Совға-саломлар берди.

Бўри полвонни бригадирликка қўйди.

Шу-шу, ноҳия катталари давраларга Бўри полвонсиз бормайдиган бўлди.

4

Шўронинг тўйида Насим полвоннинг омади келди. У тоғчи уруғидан икки полвон билан олишди. Икковиниям биринчи қўлдаёқ йиқитди.

Ўзга полвонлар писиб-писиб қолди.

Насим полвон баковул рўпарасида ўтирди. Навбатдаги полвонни кутди.

Баковул даврага чорлади:

— Насим полвонга талабгор бўлса чиқсин!

Бўри полвон жойидан бир қўзғалиб олди: у бор даврада ҳали бирон марта-да бундайин чақириқ эшитилмаб эди-да...

Оғир вазият бўлди!

Бойси, даврада ғолибдан-да зўр полвон ўтирибди! Бўри полвон ўтирибди!

Баковул полвонлар кўнглига қўл солди-қўл солди, фавқулодда хатоликка йўл қўйди.

— Отангга раҳмат, Насим полвон!— деди тантанавор.— Бўпти, кета бер, сендан зўр полвон йўқ экан!

Бўри полвонга ботиб-ботиб кетди!

Бўри полвон пешонаси тиришди. Баковулга ўқрайди. Ичида мана бундай деди:

«Ҳе, уккағар лоппи! Насим ҳаммани қойил кил-

ди? Насимдап зўр полвон йўқ? У ўзи ким?»

Бўри полвон ўзининг даврада ўтирганини билдириш учун қириниб-қириниб йўталди.

Қабатида ўтирмиш Сана полвонга зўрма-зўраки бош иргаб қаради. Зўрма-зўраки илжайиб қаради.

Бу бош иргашда, бу илжайишда манави киноя бўлди:

«Қаранг-а, Сана полвон, шундай зўр полвон бор экан, биз билмабмиз-да...»

У, Сана полвон баковулга бориб, мана бундай дейди, дея умид қилди:

«Баковул, гапингизни қайтиб олинг. Гапингиз Бўри полвонга ботиб кетди».

Аммо Сана полвони тушмагур, Бўри полвон кўнглидагини уқиб ололмади.

Бўри полвон ичини ит тирпади.

«Ҳе, калланг қурсин, сендайчинки Сана полвоннинг!— деди ичида.— Бу полвон эмас, говкалла! Сана говкалла!»

Бўри полвон Сана полвондан юз ўгирди. Чап ёнга қайрилиб ўтирди.

Давра четиди лов-лов ёнмиш машғалага қараб ўтирди.

Ерга суқуғлик одам бўйи темир учиди лўпчик лов-лов ёниб турди.

Бир бола лўпчикка ермойи сепиб турди.

Бўри полвон қабоқ-тумшук қилиб ўтирди-ўтирди... Энди, ўзини ўзи овутиди:

«Баковул лақилласа лақиллай беради-да!— деди ичида.— Насим менинг олдимда ўзининг ҳеч ким эмаслигини яхши билади!»

Аммо Насим полвон қурдан чиқа-чиқа, даврага шундай голибона қаради, шундай голибона қаради!

«Барингни қойил қилдимми!» дегандай бўлди!

Бўри полвон сабр-тоқати тоқ бўлди! Бўри полвонни полвонлик қони қўзғади!

— Э, шошма!— дея, сапчиб даврага кирди.

Буни кутмаган баковул довдираб қолди.

— Сизни ошнаси деб ўйлаб...— дея тавалло қилди.

Бўри полвон — Бўри полвонлигини қилди!

Азалдан полвон халқида сал... камроқ бўлади, деган гап бор.

Йўқ, полвонларда кам бўлмайди! Полвонлар ву-

жудиди ҳовур бўлади! Полвонлар кўпкарига боқилмиш отдай асов бўлади!

Полвонлар мисоли оғир тош бўлади. Оғир тош унча-мунчага кўчмайди. Борди-ю, фалокат босиб кўчса, ёмон кўчади! Оғир тош кўчса, ёмон бўлади!

Ана, кўчди, оғир тош кўчди!

Бўри полвон давра айланди. Алп-алп одимлар отди.

Насим-да давралади.

Бўри полвон изидан юрди.

Бояги дағдағалар қаёқда! Елкалар қисик бўлди, қадамлар омонат бўлди...

Зўрдан зўр чиқса, оёғи типир-типир!

Бўри полвон Насим юзига қарамади.

Даврада кимдир саросима билан деди:

— Икки ошна-я. Охир замон бўляптими дейман.

— Ошна бўлгани билан иккови гапиришмайди.

— Бирор гап ўтгандир-да.

— Ким билади дейсиз...

Бўри полвонга алам қилди.

«Уҳ, қизбет!— деди.— Ақалли бир оғиз чиқмайман, демади-я!»

Жуда-жуда алам қилди.

«Қизбет! Итдан бўлган, қурбонликка ярамас! Қараб тур, сен қизбетни даврага қайтиб чиқмайдиган қилмасам кўрасан».

Бўри полвон тўхтади. Иштонини тиззасигача липпа урди. Кўкраklarини очди. Ёвуз ният қилди:

«Қизбетни бирдан қўл чилга оламан».

У важоҳат билан Насим полвонга қараб юрди.

Насим полвон важоҳати-да ундан кам бўлмади...

Бу, Бўри полвон ўз ниятини амалга ошириш учун бўлган иштиёқини янада зўрайтирди.

«Баковул сезиб қолиб қичқирса-да, барибир қўл чил қиламан! Ўзимни эшитмасликка оламан».

Шундай қилиб, тагин бир неча дақиқадан кейин Насим полвон қўли ё чиқади, ё синади!

Бўри полвон ўйнаб-ўйнаб, узил-кесил ҳамлага ўтди. Қўл узатиб олға талпинди.

Насим полвон чаққонлик билан ўзини орқага олди.

Худди шу дақиқада кўзлар учрашиб қолди!

Бўри полвонга ўша қоп-қора кўзлар тик-тик боқди.

Ўша маъносиз кўзлар, ўша без кўзлар Вўри пол-

вон учун қанчалик жирканчли бўлса, шунчалик қадрдон-да эди!

Қадрдон кўзлар Бўри полвон қалбида кўпириб-тошаётган қаҳрни сўндириб юборди.

Бўри полвон беихтиёр бўшашди. Қўлларини туширди.

— Ҳақини беринглар, у зўр экан!— деди-да, даврадан чиқди-кетди.

Давра пичир-пичир қилди.

— Бўри полвоннинг бир жойида оғриқ турди,— деди.

— Бўри полвон қўрқди...— деди.

5

«Бўри ошна, ёмон бўлди, жуда ёмон бўлди.

Бошингга ёмон кунлар солдим. Мен буни олишда кўзларингдан билдим.

Кўзларинг тўла дард бўлди, кўзларинг тўла ўпкагина бўлди.

Ошна, сен мени юрувсиз қилдинг!

Бундай зўр бўлгандан кўра ўлганим яхши эди!

Одам деб дардингни менга айтдинг-а! Ошна, сенга раҳмим келади...

Момоқиз менга-да ёққани чин. Лекин мен барибир Момоқизни деб сенчалик қайгурмайман, дард чекмайман.

Ошна, менга бир оғиз, ақалли бир оғиз қаттиқ гапирмадинг. Менинг кимлигимни билсанг-да, юзимга айтиб солмадинг.

Момоқизга-да айтмадинг!

Ошна, буни биров эшитмасин. Эшитгилиги йўқ...

Мен ўзим бор гапни Момоқизга айтаман. Майли, мени лаънатласин, мендан нафратлансин.

Сен қиёматли ошнам бўлмаганингда ҳам сендай одам учун шундай қилардим.

Ошна, Момоқизнинг олдига бор. Кўнглингни тўқ қил: Момоқиз олдида юзинг ёруғ.

3.1. Ошна, мени фақат бир нима қийнайди: энди, иккалангнинг юзларингга қандай қарайман? Энди, мендан бир умр юз ўгириб кетарсизлар?

Йўқ, ошна, мен сендан айрилиб қолгим келмайди.

Бўлмаса, нима қилайин? Билмайман, ошна, билмайман...»

Бўри полвон Насимдан шу гапларни умид қилди!
«Насим ўрнида мен бўлсам, шундай қилардим,—
ўйлади Бўри полвон.— Келиб, шундай дердим».

6

Бўри полвон интиқ бўлиб яшади.
Момоқиз олдига боришга юраги бетламади.
Фавқулудда Насим Момоқизга... одам қўйди!
Нон синдирилди! Буни эшитган Бўри полвон яра-
сига тиф теккан бемордай сесканиб, инграб юборди!

7

Насим полвон яшашни билди.
У Момоқиз билан бошқа бригадага ўтиб кетди.
Олча гуллаётганда тўйлари бўлди.
Насим Бўри полвонларни-да тўйга айтди.
Тўйга Бўри полвоннинг онаси борди.
Бўри полвон:
— Мажлис бор эди...— дея, ноҳия кетди.

8

Насим полвон янги бригадага эл бўлмади.
Бригадир билан ади-бадидан боши чиқмади.
Тагин бошқа бригадага ўтди. Нимагадир, буниси-
га-да сиғмади.
Бугдойпояда ўқариқ қазийшдан эрта қайтди.
Белбоғини остонада серрайиб турмиш Момоқиз
қўлига отиб юборди.
— Биламан, бунинг ҳаммаси Бўрининг иши!—
деди.— Насим қаерга борса кун берманглар, деб ай-
тиб қўйган! Ундан яхшилик чиқмайди! Ичи қора
унинг! Қовоғидан қор ёғиб юришиям айтиб туриб-
ди! Ранг кўр, ҳол сўр деган! У бизни қўймайди! Ке-
тамиз, дунёнинг колхози битта эмас! Э, сендай жў-
рамнинг...

Насим полвонлар кўчди.
Насимлар кўчиб кетишини эшитмиш Бўри полвон
том устида олисларга термулиб-термулиб ўтирди.
Хўрсиниб-хўрсиниб ўтирди.
Кўч-қўрон ортмиш уловлар қишлоқдан чиқиб,
Шўрчи йўл олди.

Бўри полвон кўнгли ўртаниб-ўртаниб қолди, талпиниб-талпиниб қолди.

Кўнгил яқинлари Бўри полвондан тобора олислаб-олислаб кетди...

9

Шундан кейин Насимларни қишлоқдаги уруғ-аймоқлари тўй-маъракасида кўрди.

Бўри полвон Насимдан ўзини олиб қочди. Насим билан юзма-юз бўлмади.

Момоқизни бўлса, кўрмади. Аммо... кўргиси келди!

Бир тўйда ўзини қоронғига олди.

Олов теварагида давра бўлиб ўйин қилмиш аёлларга назар солди. Диққат билан назар солди... Момоқизни излади!

Билди, шу қатор аёллар орасида Момоқиз бўлди. Билди, Момоқизда чакагини рўмол билан ўраб, оловга қараб турди.

Ана, Момоқиз-да даврага кирди!

Қулочини омонат очди. Рўмолини юзига пардалар қилиб-қилиб ўйнади.

Ўзи ўйнаб, ўзи қўшиқ айтди:

Яхши қизнинг нозини
Ким кўтаради-ё,
Теккани қобил бўлса
Шул кўтаради ё.

Бўри полвон бир энтикди!

Тагин бир тўйда Момоқизни олисдан кўрди.

Кундуз кун бўлди.

Момоқиз бағрига бола босиб турди.

Боласи Момоқиз рўмолини тортқилаб-тортқилаб турди...

Бўри полвон икки энтикди!

Оҳ — юракдан, ёш — кўздан бўлди...

10

Шу-шу, Момоқизни ўйласа, кўнгли туб-тубида парокандалик кечар бўлди. Дунё кўзига тор кўринар бўлди. Кўнгли ўксир бўлди.

Оқибат, Момоқизни ўйламас бўлди. Момоқизни эсламас бўлди.

Момоқиз тилга олинса, эшитмас бўлди. Индамай туриб кетар бўлди.

Бошқа нима-да қилсин, Момоқиз энди бировлар аёли бўлди!

XVIII

Бўри полвон даврадан хурсанд: жанжал-араз йўқ. Полвонлар сени менга бормай олишаяпти. Ўзини ойнага солмай олишаяпти. Ўзини тарозига солмай олишаяпти.

Ана, хўжасоатлик Садир полвон шўрчилик Рўзи полвонни елкасидан ошириб урди.

Рўзи полвон орига Максим полвон деган чиқди.

Садир полвон:

— Э, у спорт мастери, чиқмайман,— дея туриб кетди.

Максим полвон самбо кураши бўйича спорт устаси экани чин бўлди. Баковул рўпарасида талаб қилиб ўтириб ўтириб кетди.

Бўри полвон хўжасоатликларга оғиз солди:

— Чиқинглар-да энди!— деди.

Уёқдан Амир полвон:

— Полвон бова, Садирнинг қўли лат ебди!— деди.

Бу шунчаки баҳона бўлди.

Шўрчиликлар пичинг қилди:

— Нимага бир полвонни йиқита солиб қочасизлар!.. Сизга даврага чиқингизлар-да!— деди.

Илкис пичинг Садир полвон баҳона бутун давра ағаларига қарата айтилди.

Бўри полвон ялт этиб шўрчиликлар тўдасига қаради.

Кейин, Амир полвонга юзланди.

— Ундай бўлса, бошқасини чиқар!— деди.

Амир полвон:

— Э, полвон бова, мастер спортга тенг кеп бўладими?— деди.

Бўри полвон меҳмонлар олдида изза бўлди. Хивич учин билан чироқда йилтирамиш сомонларни титкилади.

Шунда, даврага ёши ўтиб қолмиш Нормурад пол-

вон чиқиб келди. У дуч келмиш одам рўпарасига чўкди. Қўлларини кетига тиради. Орқасига чалқайиб, оёғини узатди.

— Маҳсини торт, торт маҳсини!— деди.

Торта бермагач, Нормурод полвоннинг ўзи маҳсиларини тортиб-тортиб суғурди. Пайтаваларини чувалатиб-чувалатиб ташлади.

Жойидан сапчиб турди. Ўз полвонларига қаҳр билан қўлини шоп қилди.

— Чиқмайсанми-а, чиқмайсанми?— деди.— Элга эшиттириб айт! Чиқмайман, де! Қўлингни кўтариб айт! Унда, мана мен чиқаман!

Нормурод полвон баковул рўпарасига бориб чўккалади. Шўрчиликларга қўлини силкиб айтди:

— Қани, мастер спортингни берман юбор!— деди.

Аммо шўрчиликлар Максим полвонни даврага туширмади. Бонси, Нормурод полвоннинг соқоли оппоқ эди...

Шўрчиликлар тўпидан овоз келди:

— Сизга қойил бўлди, Нормурод полвон, бизга анави полвонларингизни чиқаринг!

Нормурод полвон давра айлана берди.

— Бизда полвон йўқ, бўлса чиқарди!— деди.

Бўри полвон домангир бўлди:

— Полвон, кўтарилма, кўп кўтарилма!— деди.

Нормурод полвон Бўри полвон қўлидан юлқиниб чиқди. Яна даврага айланди.

— Э, мастер спорт тугул, дев бўлсаям чиқаман!— деди.

Бўри полвон Нормурод полвон тирсагидан маҳкам ушлади, даврадан етаклаб чиқди.

Нормурод полвон тагин даврага талпинди:

— Нормурод полвоннинг кўзи очиқ бўп туриб, унинг эли ерга қарайдими?— деди.— Ушламанг мени, полвон бова, ушламанг! Э, ерга киргизиб юборсаям чиқаман!

Бўри полвон қалбини-да айни шундай туйғулар тирнади. Аммо кексаларга хос вазминлик билан ўзини босиб турди.

Даврага кириб, хўжасоатликларга овоз берди:

— Амир, Тиловбердини берман юбор! Тиловберди, мунда ке!— деди.

Шунда, даврага Бўри полвоннинг ўғли Тиловберди чиқиб келди. Бўри полвон ўғлини тирсагидан етаклаб, баковул рўпарасига ўтиргизди.

Шўрчиликлар кўнишга кўнди-ю, Максим полвон рози бўлмади.

— Тиловбердининг вазни оғир, чиқмайман,— деди.

Бўри полвоннинг зардаси қайнади.

— Нима, энди даврага-да тарозига тортиб чиқарайликми?— деди.— Кўриб турибсан, бўйи басти сендан зиёд эмас, чиқа бер-да! Чиқ-э, ота-бовамиз тарозисиз олишган!

— Э, чиқ-е, Максим-э, йиқилсанг ер кўтаради-да!— деди шўрчиликлар.

Полвонлар фотиҳа олиб кетди.

ХІХ

Бўри полвон ич-ичидан зил кетди. Ўзи билан ўзи гапиришди.

«Биз полвонлик мактабда ўқимадик. Полвонлик бизга отамерос. Пуштдан-пуштга, қондан-қонга ўтиб келяпти.

Полвонликнинг кўзга кўринмас, тил билан тушунтириб бўлмас шундай сирлари борки, буни фақат томирида полвонлик қони борларгина билади. Биз биламиз!

Бу сирлар ҳеч бир китобда йўқ!

Мана, менинг ўзим. Сурхон воҳасида мендан йиқилмаган полвоннинг ўзи йўқ! Ўша мактаб кўрган спорт мастерлариям яғринимдан ошиб кетди!

Халқ нимаси билан халқ?

Ўзининг урф-одатлари билан халқ! Ота-бобосидан қолган миллий анъаналари билан халқ!

Кўп урф-одатларимизни бировлар... бировлар ўзиники қилиб олди! Биз қўлимизни бурнимизга тиқиб қолдик.

Шундай кета берсак, ҳадемай... ўзимизни-да бой бериб қўямиз!

Буёғи камдай, не-не нималаримизни эскилик сарқити деб йўқ қилдик. Хиёл бўлмаса, халқнинг ўзини-да... эскилик сарқитига чиқариб юборайин, дедик!

Бугун буни йўқота берсак, эртага уни йўқота берсак, адирдаги... подадан нима фарқимиз қолади?..

Биз ҳадемай бу дунёдан кетамиз. Ўзимиз кетсак-ку, гўрга-я. Ўзимиз билан... Буни раис билади-ми?..»

Бўри полвон раисга қараб-қараб қўйдн.

Тагин нималардир... нималардир йўқолиб боряпти...

Бўри полвон ўйлади-ўйлади... Ўйлаб ўйига етди...
«Авлодлар алмашган сайин... ё, пирим-э, туф-туф-туф... авлодлар алмашган сайин... юрак йўқолиб боряпти!

Жасад бор! Ақл бор!

Юрак йўқ!

Тўрт мучал бор! Куч-қувват бор!

— Юрак йўқ!

Қўкракда жон бор!

Юрак йўқ, юрак!..

Фарзандлар ҳаётга бепарво қарайди. Мусибат билан хурсандчилик фарқига бормайди.

Фарзандлар ўзлари минаётган машинага ўхшайди! Одам ким, машина ким, билиб бўлмай қоляпти»...

XX

Максим полвон енгсиз, ёқасиз желак кийиб чиқди.
Бўри полвон бармоқлари учи билан желагидан ушлади.

— Эб-эй, эб-эй, Максим ниним, бу қандай либос? Мабодо майкамасми?— деди.

Максим полвон ўзича тушунтирган бўлди.

Бўри полвоннинг эпаси қотди.

— Шу гапингга номаъқулнинг нонини ебсан!— деди.— Ўзингни иззат қилмасанг ҳам даврани иззат қил! Бор, ўзимизнинг кийимдан кийиб чиқ. Бунингни на ёқаси бор, на енги бор, қаеридан ушлаб бўлади? Манави бренжангни қара... Иштонбовиям резинкадандир-да? Тортганда узилиб кетса нима бўлади? Э, бор, қалинроқ иштон кийиб чиқ! Попукли иштонбов бойла, белни ушлайди!

Максим полвон олифтахчилик қилди.

— Мусобақаларда шундай кийиниб олишади!— деди.

— Ай, Максим-ай, Максими тушмагур-ай!— деди Бўри полвон.— Қўп катта янгилик айтдинг-да! Шу янгилигинг учун, суянчисига иштонимни ечиб берайинми?

Давра қийқириб-қийқириб кулди!

Максим полвон-да оғзини ушлаб-ушлаб кулди.

— Ай, Максим полвон!— деди Бўри полвон.—

Сен Бўри полвон билан ўрлашма! Қайтариб айтаман, кўп ўрлашма! Уша самбонгда-да энгли желак кийиб олишади! Бўри полвонни билмайди дема! Бўри полвон...

Бўри полвон ўз даврида турли мусобақаларда қатнашди. Кубоклар олди...

Кубокни умрида биринчи бор кўриб, айлантириб қаради-қаради...

— Хушрўй самовар экан,— деди ўзича.— Яхши бўлди, чой қайнатиб ичамиз...

Уйига келиб, сўраб-суриштирди.

Биладиганлар:

— Йўқ, бу самовар эмас, бу кубок, Бўри полвон, кубок!— деди.

— Эбо-эй, эбо-эй!— деди Бўри полвон.— Унда, буни нима қиламан-ай?

— Сандиққа солиб қўйинг.

— Сандиққа сиғмайди-да.

— Унда, шкаф устига қўйинг.

Бўри полвон кубокни шкаф устига қўйди.

Бўри полвон кубокни кунда кўриб турди. Лекин кубок номини эслаб қололмади. Борди-ю, эсласа, кубок номини яхши айтолмади. Кубок сўзи тилига ўтирмади.

Шу-шу, кубокни самовар дейдиган бўлди.

— Бўри полвон катта мусобақаларда олишиб, самовар олган!— деди Бўри полвон.— Иккита, ҳа, иккита! Ишонмасанг ана, уйга бориб кўр — шкафнинг устида турибди!

Давра гурр-гурр кулди!

Бўри полвон ўзи-да даврага қўшилиб кулгиси келди! Аммо тентакка ўхшаб, ўзим гапириб, ўзим кулмайин, деди-да, мийиғида кулиб қўя қолди.

— Ҳай, уккағар полвонлар-е, куласан-а, куласан!— деди.

Максим полвон даврага мос кийиниб келди.

Бўри полвон разм солди-разм солди-да:

— Ҳа, бали, бу бошқа гап!— деди.

Кейин, собит қадамлар билан давра айланиб жар солди:

— Халойиқ, сўзимни эшитинг! Болалар, кўп талатўп қилма, гапни гапга қўш! Халойиқ... Ай, Хумор момонинг невараси, тек ўтир дейман, бўлмаса... кесиб оламан! Халойиқ, манави тик желак кийган хў-

жасоати Тиловберди полвон! Буниси шўрчилик Максим полвон! Айтиб қўйганим яхши, Максим полвон мастерспорт! Самовар ҳам олганмисиз, полвон? Эшитдингиз-а, халойиқ? Максим полвоннинг самовари йўқ экан! Бу икки полвонга бир гўсам серка, бир жуфт улчамчи калиш, беш сўм пул қўйилди!

Тиловберди полвон одати бўйича белбоғини бўйнига ташлаб давра айланди.

Бўри полвон ўғлини зимдан кузатди. Бирон-бир нуқсон тополмади.

Хотири жам бўлиб, бош баковул олдига ўтирди.

— Бир пиёла чой беринг,— деди.

Ўғлига тикилиб қолди...

1

Сариосиё бир давра Тўполон дарёси ёқасида бўлди.

Дарё ўз оти ўзи билан шовқин солиб оқиб турди. Тўполон билан оқиб турди.

Бўри полвон ўшанда умрида биринчи бор фарғонача кураш кўрди.

Давра эгаларининг кўпчилиги Фарғона водийсидан эди-да. Улар Сурхон воҳасида колхоз тузиш учун Иўлдош Охунбобоев ташаббуси билан кўчиб келиб эди-да.

Водийликлар олишни кураш, деди.

Водийликлар-да ўз курашларини намойиш қилди: икки полвон бир-бирлари белидан қўлларини ўтказиб ушлаб, суяшиб юра берди.

Бу орада воҳа полвонларидан бирови оёғи осмондан келиб ерга тушди. Бирови рақибини елкадан ошириб отди.

Давра гурсиллаб турди, давра ҳайқириб турди!

Бўри полвон водийликларга қаради.

Водийликлар ҳамон суяшиб юрди!

Бўри полвон ҳафсаласи пир бўлди.

Водийликларга эътибор бермай қўйди.

2

«Ўзи улар мулойим халқ-да,— деди Бўри полвон ўзича.— Жуда мулойим. Олишлариям ўз табиатидан кеп чиқади. Мана, биз ўлгудай қўпол элмиз. Олишимиздаги мардоналик-да, ботирлик-да шундан. Ҳай,

майли. Халқ турли-туман бўлса яхши. Бу — улканлик, улуғлик иломати бўлади. Мана, фарғонача кураш. Буям ўзимизники! Демак, иккита курашимиз бор экан! Қандай яхши! Бойлик, бойлик!

Аммо-лекин уккағар водийликлар кўп ашулачи халқ бўлади-да! Худо шулани водийликлар учун яратган-да! Ҳалиги... биттаси бор эди-ку, оти нима эди...»

Бўри полвон ўйлади-ўйлади, тополмади. Раисга ўгирилди.

— Қайси бир йили Сталин колхозидан бир бола ашула айтиб чиқиб эди, оти нима эди?— деди.

— Қайси?— деди раис.

— Ҳалиги...бир деҳқон бола бор эди-ку, асли қўқони? Қайси бир йили раҳматлик Маъмуржон Узоқов кеп, Тошкентга эргаштириб кетди-ку?

— Ҳа-а, Ҳасан Султонов денг. Ашула айтиб юрибди, нима эди?

— «Фигонким, гардиши даврон...» Во уккағар, ана ашула! Одамнинг кўнглини бузиб юборади-я!

— Ҳе, полвон бова-е, Ҳасан Султонов полвон бўлганда отини эсдаи чиқармасдингиз-а...

Бўри полвон мийғида кулди.

3

Дарҳақиқат, Бўри полвон умрида жуда кўп одам кўрди. Мулоқотда бўлди.

Аммо жуда оз одам отини билди. Фақат полвонлар отини тўлиқ айта олди.

Бонси, Бўри полвон даврага чиқиб курашмаган эркакни... эркак демади!

Бирор одам ҳақида гап бўлса, Бўри полвон:

— Полвонми-йўқми?— дея сўради.

Йўқ, жавобини эшитса, қўл силтади.

— Эркакнинг султони олишади, ҳа!— деди.— Ана, Хидир полвон, кези келганда даврани гурсиллатиб олишиб кета беради. Мен раисман, деб ўтирмайди. Бўлмаса кимсан — Бстиров-а! Арбоб, ҳа, арбоб! Ана уни чип эркак деса бўлади! Чунки ота-бовасининг ҳунарини ерда қолдирмаяпти!

Борди-ю, одамлар эътироз билдирса, Бўри полвон гапни чўрт кесди:

— Нима десанг, де, мен ўйинни билмаган аёл-

ни — аёл демайман, даврада олишмаган эркакни — эркак демайман!

Бўри полвон бешикдаги чақалоқдан тортиб нуроний чолгача барча-барчаси исмига полвон сўзини қўшиб айтди. Даврада курашганми-йўқми, барибир — айта берди.

Айтганда-да, оғзини тўлдириб айтди, ғурур билан айтди!

Ҳамсоялариникига олisdан меҳмон келди.

Ҳамсоялар Бўри полвонни-да чақирди.

Бўри полвон меҳмон билан бир қўллаб кўришди. Ирмига ҳол-аҳвол сўради.

Бегонасираб ўтирди.

Шунда меҳмон курашдан гап очди.

Ана шунда Бўри полвон яйраб кетди!

— Э, бали! Ўзимизнинг одам экансиз-ку!— деди.

Меҳмон олдига силжиброқ ўтирди.

Қайтабошдан қўшқўллаб-қўшқўллаб кўришди. Қуюқ-қуюқ сўрашди.

Бўлиб ўтмиш давралардан гапирди. Қандай қилиб самовар олганларидан гапирди.

— Ўйнаб бориб, улкағарнинг полвонини мана бундай ушладим...— деди.— Қаранг-қаранг, қўлимга эътибор бернинг, қўлимга!..

— Бизда-да олишиб эдик...— деди меҳмон.

Бўри полвон гапни илиб кетди.

— Самовар-да олганмисиз?— деди.

— Ҳа-да!..

Бўри полвон меҳмон бўлмиш тиззасига тапилла-тиб бир урди.

— Э, бормисиз!— деди.— Отангизга раҳмат! Полвоннинг хўрози самовар олади, ҳа!

4

Сариосиёдаги ўша даврада Бўри полвонга тенг топилиши қийин бўлди.

Давра эгалари талвасада қолди.

Борди-ю, Бўри полвонга талабгор бўлмаса, сариосиёликлар деновликлардан қойил бўлди, бўлади.

Ўз уйида қойил бўлиш, мағлуб бўлишдан-да ёмон бўлади!

Шунда, даврага ёшгина бир йигит чиқиб келди. Бўри полвонга талабгор бўлди.

Давра эгалари шундагина енгил нафас олди.

Бўри полвон ёш полвонга менсимай-менсимай қаради.

«Лайлакнинг юришини қиламан деб, чумчуқнинг пути йиртилган экан!— дея ўйлади Бўри полвон.— Бу ёш бола-ку! Ўйлаб иш қиляптими? Ё, кайфи борми?»

Бир ёш бола Бўри полвон шон-шавкатиини назарга илмай қурга югуриб чиқиши, Бўри полвон иззатнафсига тегди.

Бўри полвон дарғазаб бўлиб даврага кирди.

Бош баковул олдиға ғоз юриш қилиб борди. Давра одати бўйича талабгор ёш полвон қабатига бориб ўтириши лозим бўлди.

Аммо Бўри полвон давра қоқ ўртасига бориб чўк тушди. Бўри полвон бу билан ўзини анави ёш бола ёнида ёнма-ён ўтиришга ор қилишини билдирди.

Анави ёш болага, кўрпачага қараб оёқ узатсангчи, деган қараш қилди.

Бўри полвон билан Исмоил отли бу ёш полвонга бир ғунажин, яна бир қанча майда зотлар қўйилди.

Бўри полвон Исмоилни кўзга илмай-кўзга илмай давра айланди.

«Тайёр ош-ку»... дея ўзидан кетди.

Оқибат... Бўри полвон... Полвон номини олгандан буён умрида биринчи марта елкаси ер кўрди!

Қандай йиқилди — ўзи-да билмади!

Кўзларини очса... осмон тўла юлдуз бўлди!..

Оҳиста-оҳиста жойидан турди. Бош эгиб-бош эгиб даврадан чиқди.

Ҳамроҳлари ҳамдард бўлиш учун қўлтиғидан ушлади.

Бўри полвон ҳамроҳлари қўлини зарда билан силтаб-силтаб ташлади.

Чопонига чўнқайиб ўтирди. Тиззаларини қучоқлади. Пешонасини билаклари устига қўйди...

Ўнг-ўнг йиғлаб қўя берди!

Ҳамроҳларига жавдираб-жавдираб қаради.

— Чинниман йиқилдимми-а, чинниманми-а?..— деди.

Сел-себор йиғлаб қўя берди...

5

Бўри полвон елкаси ерга теккани элга ёйилди.

Бўри полвон номи билан ғурурланиб юрмишлар пчи ачий-ачий бош чайқади.

— Емон бўпти-да...— деди.

Давраларда Бўри полвон дастидан рўшнолик кўролмай юрмишлар хушвақт-хушвақт бош ирғади.

— Бўри полвон-да тамом бўпти...— деди.

Бўри полвон эл орасида бош кўтаролмай қолди. Уйдан кўчага чиқмай қолди.

Кейин, ўша ёш полвонни таъқиб этиб бошлади. Қаерда тўй бўлса, пойлаб борди.

Аммо ёш полвон Бўри полвон номини эшитиб, рад қила берди.

Исмоил отли бу ёш полвон доврўғи бутун воҳага ёйилди.

Кимсан — Бўри полвон елкасини ерга теккизган Исмоил полвон!

Исмоил полвон бу номни умрбод сақлаб қолмоқчи бўлди. Шу боис, Бўри полвон даврага келибди, деса бўлди, индамай кетиб қола берди.

6

Шўрчида-да шундай бўлди.

Бўри полвон бошлиқ хўжасоатлик полвонлар Шермат мерган деганникига қўнди.

Тўйхонадан меҳмонлар улуши келди. Дастурхон тўкин бўлди.

Уй хўжаси ўзининг мерганлик саргузаштларидан гурунг берди. Шўрчилик полвонларга таъриф берди. Абил полвонни улуғлади.

— Насим полвоннинг бўйнига чипқон чиққан, бу даврада олишмаса кераг-ов,— деди.

Уй хўжаси бирдан сергак тортди.

— Айтгандай,— деди.— Насим полвон асли хўжасоатлик-а? Чақириб келайинми? Гурунглашиб ўтирамиз?

Бўри полвон безовта бўлди. Бир қимирлаб олди.

— Йўқ, мерган, овора бўлманг, ўтиринг,— деди.

— Ҳа, майли, ихтиёрларингиз. Лекин кўнгилларингизга олмангизлар-у... айта берсам майлими? Шу, Насим қургур ҳеч кўнглимга ўтирмайди-да. Ўта шум! Кўзингизни лўқ қилиб, фириб беради! Билмайман, ўздан бошқани нодон деб ўйлайдими. Шунинг учун у билан ош-қатиқ бўлгим келмайди. Ўзи, у кимлардан? Э, ҳа, бўлди-бўлди, гап тамом. Мерган жўра, дейишидан билиб эдим-а... Асли қонида бор экан-да...

— Ўзи яхши одам...— деди Бўри полвон.

Насим полвон бўйнига чипқон чиққани чин бўлди. Ушбу даврада олишмади.

Бўри полвонга шўрчилик Абил полвон чиқди.

Бўри полвон Абил полвонни яхши билади. Абилнинг чўнқайма усули бор.

Кейин... жини бор! Даврага кирса, тутиб қолади...

Шу боис, эл Абил полвонни Абил тентак, дейди.

Бўри полвон давра айланаётиб, Насим полвон Абил тентакни гиж-гижлаётганини эшитди.

— Дадил бора бер, юраги йўқ,— деди Насим полвон.— Қайси бир йили менга ўзи талаб қилиб, қўрққанидан қойил бўлиб эди...

Абил тентак гўё давра торлик қилаётгандай ҳурпайиб-ҳурпайиб юрди.

Бош баковул олдидаги сатилдан ҳовучлаб-ҳовучлаб сув олди. Билакларини сувлади. Оғзига сув тўлдирди. Юлдузларга қараб, ғарғара қилди.

Қўлларини ўйнатиб, жойида бир-икки ирғишлади. Бошини сарак-сарак қилиб айқирди:

— Буввв! Буввв! Ҳа, кишта!— деди.

Абил тентак Бўри полвон авзойида тариқдай бўлса-да, ҳайиқиш кўрса бўлди, дарҳол ҳамлага ўтади. Аммо ҳайиқиш кўрмади.

Бўри полвон дағдағалардан ҳайиқиш тугул, мижжа қоқмади. Аксинча, ўйнаб кела берди.

Абил тентак лалми-лалми дағдағалари ўтмаганини билди. Диркиллаб-диркиллаб ўйнаб, яна давра айланди.

Абил тентакни энди кўраётганлар ҳайратдан кўзлари олайди. Биров бош чайқади. Биров лабини бурди.

— Ё пирим-э, уриб кетган тентак,— дея кулди.

— Жайрахонадан қочган,— дея кулди.

Икки зўр тўқнашса, чақмоқ чиқади...

Бўри полвон ўнг қўли билан Абил тентак ёқасидан ушлади. Чап қўли билан эса билагидан сиқиб ушлади. Шиддат билан ичидан чил берди.

Абил тентак чўнқаймага олди: ғоят тезликда ўнг қўли билан Бўри полвон ёқасини ғижимлаб, ҳалқумига тиқиб борди. Чап қўли билан эса Бўри полвон яғрини усти желадан буклаб ушалади. Ўзи орқага

¹ Термиздаги жинчиларни даволайдиган даргоҳ.

хиёл чалқайди. Бўри полвонни даст кўтарди-да, зарб билан орқага отиб юборди.

— А-а-а-а!— дея айқирди.

Бўри полвон ерга ёнбоши билан гурсиллаб тушди.

Абил тентак-да шундай йиқилди.

— Бекор, ёнбош йиқилди!— деди давра.

— Бир баҳя етмади!

Чўнқайма ғоят нозик санъат: борди-ю, полвон чўнқайма қилишни эплай олмаса, ўзи мағлуб бўлади.

Чўнқайма ғоят қалтис санъат: борди-ю, чўнқаймага олинмиш полвон чили чиқиб кетса, ерга... ҳароммағизи билан бориб тушади.

Чўнқайманинг қалтис тарафлари тагин кўп...

7

Хўш, Бўри полвон нега ҳароммағизи билан эмас, ёнбоши билан тушди?

Бонси, чўнқаймага олмиш Абил тентак катта хатоликка йўқ қўйди.

Абил тентак ерга оғаётиб-ерга оғаётиб, ўз гавдасини ўзи ўнглаб олиши, йўл-йўлакай Бўри полвон устига ўзини ташлашни лозим эди.

Абил тентак шошдими ё довдираб қолдими, ишқилиб, бунинг уддасидан чиқолмади.

Хатоси эвазига Бўри полвон остида қолайин-қолайин, деди.

Буни ўзи-да билди шекилли, ердан тура-тура, шукрона-шукрона бош чайқади.

8

Давра полвонларга ҳайбаракаллачилик қилди:

— Чаққон-чаққон олишинглар!

— У, Бўри полвон, белбогингни яхшилаб бойла, бўшаб кетяпти!

— Абил тентак, эҳтиёт бўл-ов!

Эндиги олишув аввалгисидан-да шитобли бўлди.

Бўри полвон Абил тентакка имконияти борича холсроқдан чил берди. Қўлларини чўзиб ушлаб, Абил тентакни ўзидан холис тутди.

Абил тентак тагин чўнқаймага олиш учун чоғланди: гўё аюйилик қилиб, чап оёғини Бўри полвонга яқин тутди. Ичидан чил беришга имкон яратди.

Бўри полвон Абил тентак макрига учмайди. Қармоқдан ўзини олиб қочди.

Кураш ланж бўлди.

Полвонлар бир-бирини таъқиб этиб юра берди.

Полвонлар бирови бўшроқ бўлса-ку яхши, йиқилмаганига шукур қилиб юра беради. Борди-ю, икковида голибликка баб-баробар даъвогар бўлса-чи? Унда... асаблар олишади!

Бўри полвон-да, Абил тентак-да асабийлаша бошлади. Асабий чил беришиб, бир-бирини мақсадсиз силкилай берди.

Хўп олишдилар!

Бўри полвон қўлларини ёнларига кенг ёйди: мен олишаётганим йўқ, ишорасини билдирди.

Бу ҳолатда полвонга ҳамла қилиш қатъиян ман этилади!

Абил тентак бўлса, Бўри полвонни икки оёғига қўшиб тепиб, ерга урди!

Абил тентак йиқитдим, дея ўйнаб-ўйнаб, баковул қошига бориб ўтирди.

Бўри полвон ўзидан беш-олти одим олисга бориб тушмиш дўпписини олди. Кафтларига тарс-тарс уриб қоқди. Асабий-асабий қоқди.

Хўжасоатликлар бақира кетди:

— Бўри полвон қўлини қўйиб юбориб эди, бекор!

— Абил тентакнинг эси жойидами ўзи?

— Баковулнинг олдига бориб ўтиришини қаранг!

— Юз бўлмагандан кейин шу-да!

Шўрчиликлар-да хўжасоатликлардан қолишмади.

Насим полвон бошини чипқоп чиққан ёғига қийшайтириб ўрнидан турди. Баковулга қўлини шоп қилиб шанғиллади:

— Қўлини қўйиб юбормасдан олдин йиқитди! Абил тентакка ҳақи берилсин! Уҳ-уҳ, вой бўйним-э...

Бўри полвон Насимга ўқрайиб-ўқрайиб ерга тупурди.

Баковул жанжални ҳал этиш учун ўнг қўлини кўтарди.

— Биродарлар, жим!— деди.— Яхшиси, ана, даврада бетараф меҳмонлар ўтирибди. Шулардан сўраймиз. Маъқулми? Сариосиёликлар, қани, сиз холисанилло гапиринг!

Сариосиёликлар тўпидан овозлар келди:

— Гирром-э, гирром! Бўри полвон қўлини қўйиб юбориб эди!

— Абил тентак номардлик қилди!
— Яна тагин Насим полвоннинг жириллаши ким-
нинг газзига дори денг!
— У-ку бир қасами, худодан нўхтасини юлган...
Насим полвон музтар бўлиб қолди.

9

Бўри полвон даврани полвона-полвона айланди!
Бўри полвон қизиди! Тентакка ёмон-ёмон қаради!
Бўри полвон Абил тентак ёқасидан ушлаб, ўзига
тортди. Оёғи учини тентак чап тўпиғига илдириб
тортиб кўтарди.

Абил тентак оғирлигини оёғи кўтарилаётган та-
рафга ташлади. Кўтарилаётган оёғини бор кучи билан
кетига тортди.

Айнан шуни анғиб турмиш Бўри полвон тентак
оёғини бирдан қўйиб юборди. Тентакнинг бирдан қў-
йиб юборилган оёғи кейинга силкинди.

Бўри полвон товони билан тентакнинг кейинга
силкинмиш оёғи ичидан тепиб юборди.

Абил тентак бир айланиб тушди!

Бўри полвон Абил тентак кўксига тиззасини ти-
ради.

— Йиқитиш мана бундай бўлади, полвон!— деди.
Бу, полвон зоти учун энг оғир хўрлик бўлди!

10

Бўри полвон Исмоилни тинмай таъқиб эта берди.
Бўри полвон давраларга ўзига хос дабдаба билан
борди.

Яна тагин, ълбурутдан борди.

Оқибат, Исмоил Бўри полвонни кўрди. Даврага
чиқмади.

Бўри полвон ўйлаб қаради: бундайин дабдабали
юришлари билан ўз ниятига етиши амримаҳол бўлди.
У энди муғомбирлик йўлига ўтди.

Термизда бўлмиш бир тўйга жуда кеч борди. Ма-
шина кабинасида даврага қараб ўтирди.

Давра охирида баковуллар бошқа катта полвон
йўқ дейишиб, кимсан, Бўри полвондай полвон елка-
сини ерга теккизган Исмоил полвонга жар солди.

Исмоил полвон даврани бир айланиб, ўзини кўр-
сатди.

Худди шу вазиятни икки ойдан буён анггиб юрмиш Бўри полвон кабинадан сакраб тушиб, даврага кирди.

Бўри полвон худди осмондан тушгандай фавқуллода пайдо бўлиши, барча-барчаи ҳайрон қолдирди.

Узаро шивир-шивир бўлиб, давра гап нимада эканини билди.

Исмоил полвон аросатда қолди.

Чиқайин деса — Бўри полвон, чиқмайин деса — баковул жар солиб бўлди.

Исмоил полвон чиқишга мажбур бўлди.

Бўри полвон вазоҳати барча-барчани сескантириб юборди.

Бўри полвон ғалабага ташна бўлди!

Ғалаба қозониш эса ҳамиша қийин! Айниқса бугун!

Негаки, Бўри полвон фақат зафар қозониш учун олишади!

Фақат, фақат ғалаба учун курашилса, ғалабага етиш жуда-жуда мушкул бўлади! Баъзан, етиб бўлмайди!

Йўқ, полвон зафарни эмас, зафар полвонни қидирсин! Зафар полвонни топсин!

Полвон хоҳиш-ирода билан олишса, ўзининг нималарга қодирлигини намойиш этса, санъатини напойиш этса, зафар ўз-ўзидан келади!

Полвон ўз курашидан ўзи завқланса, зафар ўз-ўзидан ёр бўлади!

11

Олис олишдилар.

Бўри полвон-да, Исмоил полвон-да қўйиб юборди.

Бўри полвон дамини олиш учун даврадан чиқди.

Ҳамроҳлари уюшиб қолмиш билакларини уқалади.

Бўри полвон мағлуб бўлишини тасодиф деб юриб эди. Ўзини юқори олиб, Исмоил полвонни писанд қилмаганлигида, деб юриб эди.

Йўқ, Исмоил полвон ҳақиқатан ҳам зўр экан!

Бўри полвон ўздан бўлак зўр бўлишини ҳаёлигда келтирмади! Зўр фақат битта — у, мен, ўзимман, деб юрди!

Ўғил бола гап... ўзидан бўлак зўр чиқишини хоҳламади!

Йўқ, Бўри полвон хоҳлагандай бўлмади!

Вақт, вақт!

Шафқатсиз вақт ҳар даврнинг ўз зўрларини яратади! Инсон буни хоҳлайдими-йўқми, вақт учун барибир — ярата беради!

Ана, вақт ўзининг кенжа зўрини яратди! Ана, кенжа зўр, ана!

Кенжа зўр даврада ўз мавқеини талаб қиляпти, кенжа зўр даврада ўз шон-шуҳратини талаб қиляпти!

12

Бўри полвон ўпкасини босолмади. Оғзи каппакаппа очилди. Ҳансираб-ҳансираб нафас олди.

Ўз аждодларидан мадад сўради. Отасининг пирига сизинди...

«Отагинам, мен ҳамиша сизнинг насиҳатларингизга амал қилиб келдим. Сиз айтар эдингиз: полвон ўзини уч балодан асрасин, энг биринчиси — аёлбозлик, дердингиз.

Отагинам, ёшим ўттизга етибдики, оёғимни қийишқ босмадим. Ҳаром-ҳариш йўлларга юрмадим. Ҳали, уйланмадим ҳам!

Иккинчиси — ичкиликбозлик, дердингиз.

Отагинам, мен ҳалигача оғзимга ароқ олмадим, ароқдан ҳазар қиламан!

Учинчиси — полвон ўзини нафс балосидан асрасин, дегувчи эдингиз.

Отагинам, мен мол-дунё учун олишмадим. Мол-дунё ҳирсидан ўзимни ҳамиша сақлаб келдим!

Бўлмаса, нимага бундай бўляпти, отагинам? Гуноҳимни айтинг, гуноҳимни?

Мен Исмоил полвондан оримни олмоқчи эдим. Бўлмаяпти, отагинам, бўлмаяпти...

Ушлаган бармоқларим бўшаб кетяпти. Оёғимда дармон йўқ. Ўпкам оғзимга тиқилиб қоляпти...

Бу қандай кўргиллик бўлди, отагинам? Ё... қаридимми-а?..

Уҳ, қисмат, қисмат, аулнинг қурсин, қисмат!..

Отагинам, мен энди давраларни мағлуб бўлиб тарк этаманми-а? Келиб-келиб, Исмоил деган бир япалоқ боладан-а?

Йўқ, отагиннам, йўқ, мен давраларда ҳамиша зўр
эдим — давраларни зўрларча тарк этаман!

Отагиннам, охирги даврамда мени бир қўлланг!
Сўнгги, сўнгги бор қўлланг, отагиннам!..»

13

Бўри полвон даврага кирди.

Исмоил полвон-да сакраб даврага тушди.

Исмоил полвон юриш-туриши, авзойидан осонлик-
ча жон берадиганга ўхшамади!

Бўри полвон Исмоилга егудай-егудай ҳўмрайиб
қаради.

Исмоил полвон курашни иложи борица чўзиш па-
йда бўлди.

Шунда, Бўри полвон нафаси қайтади. Бўри пол-
вон ҳолдан тояди. Ёш — ёшлигини, қари — қарилиги-
ни қилади...

Бўри полвон Исмоил полвон ниятини пайқаб қол-
ди.

Ижирганиб-ижирганиб, бир-икки телба-тескари
чиллар берди. Кам куч сарфлаб, кўп таҳдид қилиш
йўлига ўтди.

1.1. Бўри полвон ниманки қилмоқчи бўлса, Исмоил
полвон худди билиб тургандай, ниятларини чиппакка
чиқара берди.

Бўри полвон ана шунда кўзга яқин, ягона зўрга
жуда-жуда қийин эканлигини билди.

Бонси, зўрга ҳамма ҳавас билан қарайди. Зўр-
нинг санъатини, ўнги чапини миридан-сиригача син-
чиклаб ўрганади. Зўрга тақлид қилиб, ўшандай зўр
бўлгилари келади!

Зўр-чи? Зўр ўзгаларни билмайди. Айниқса, ўзи-
дан кучсизларни билмайди!

Билгиси-да келмайди! Бонси, кўзга илмайди!

Зўрнинг тағни бир фожиаси — зўр мағлубият ала-
мини кам тотади.

Зафар кетидан зафар... Зўр — зафар оғушида
яшайди!

Йўқ, зўр мағлубиятлар аламини-да тотиб туриши
лозим!

Ана шунда ўзи ҳақида ўйлаб кўради! Ана шунда
сергаклик билан яшайди!

Зўр учун мағлубият зафар қатори баб-баравар зарур!

Айниқса, ўзига ишонган зўрга! Мағрур зўрга!
Бўри полвон ана шундай зўр бўлди!

14

Бўри полвон бундай олишуви фойдасизлигини билди. Шундай олиша берса, Исмоил полвон қўймиш қопқонга тушишини билди.

Бўри полвон олиш давомида Исмоил полвон чап тарафи билан деярли олиша олмаслигини сезиб қолди.

Шу боис, энди Исмоил полвон учун бегона бўлмиш кураш бошлади: Исмоил полвон чап тарафидан бориб олишди.

Чиндан-да Исмоил полвон боши берк кўчага тушиб қолмиш одамдайин довдираб қолди. Нима қилишини билмайин эсанкираб қолди.

Шундай бўлса-да, Бўри полвон ўнгидан — яғринга олишидан эҳтиёт бўлди!

Бўри полвон билди: яғриндан умид йўқ.

У энди Исмоил полвон учун фавқулодда бир ҳунарини қўлламоқчи бўлди.

Ҳа, ҳар бир полвонда зўр ҳунаридан бўлак тағин бир яхши ҳунари бўлади. Полвон бу ҳунарини ўзининг зўр ҳунаричалик зўр бажара олмаса-да, ҳар қолда яхши билади.

Бўри полвоннинг бу ҳунари — бир оёғини тўғоноқ қилиб тўшаб, ғанимини орқага сермаб юбориш бўлди.

Бу, ғоятда қалтис ҳунар бўлди.

Бонси, бир оёғини ёнига тўшаганда бор оғирлиги ғанимига яқинроқ бўлмиш оёғига тушади. Ғаними айнан ана шу оёғига қоқиб юборса... Бўри полвон сўзсиз юлдуз санайди!

Майли! Ё, жон чиқсин, ё, ном чиқсин!

Бўри полвон давра айланди-айланди, ниятини қандай қилиб амалга ошириш йўлини ўйлади.

Ушлашиб, Исмоил полвоннинг гоҳ ўнг, гоҳ чап сонига ошириб-ошириб тепди. Исмоилни забт билан елкага олмоқчи бўлди.

Шунда, Бўри полвонни худо бир асради!

Исмоил полвон айти шу вазиятни анғиб турмиш-

дай, Бўри полвонни забт билан кетига қайириб отиб юборди.

Бўри полвон ерга кўкраклари билан бориб тушди.

Бўри полвон зўр, Исмоил полвон ундан-да зўр бўлди!

15

«Хўш, кучн-ку, камайиб қолибди,—умид билан ўйлади Бўри полвон.—Наҳотки, қуруқ кучига ишонаётган шу ёш боланинг бирор корини қилиб бўлмаса?»

Хаёлига ўзига маъқул бир фикр келди...

Қўлларини сермаб, Исмоил полвонга қараб юрди.

Исмоил кетига тисланди. Ўзини гоҳ чапга олиб қочди, гоҳ ўнгга олиб қочди. Бўри полвон мўлжалига бормади.

«Фақат қўйиб юбор дегунча қиладиган ишни қилиш керак,—ўйлади Бўри полвон,—бўлмаса фирром бўлади».

Бўри полвон Исмоилга қаради.

Исмоил полвон елкасидан нафас ола-ола давра айланди. Демак, Исмоил полвон-да чарчади!

Ана, Исмоил полвон машъала яқинига бориб қолди.

Бўри полвон бўлса, давра бу четида боряпти. У ўзинча мўлжал қилди: «Ҳозир олишмоқчи бўлиб ўгирилади. Исмоил-да олишмоқчи бўлиб ўгирилади. Исмоил-да олишмоқчи бўлиб тайёрлана-тайёрлана олов олдига келиб қолади».

Бўри полвон ўртага қараб юрди.

Исмоил полвон бир-икки қадам ташлаб, олов олдида тўхтади. Ёнига ўгирилди. Ўртага — Бўри полвонга қараб юрди.

Исмоил полвон елкалари узра машъала ловуллаб-ловуллаб турди. Машъалага тескарилиги сабабли юзлари қорайиб-қорайиб турди.

Полвонлар бир-бирига қулоч отиб кела берди!

Бўри полвон Исмоил полвон ёқасидан ушлаб, ичидан чил берди. Жон-жаҳди билан кетига бурди. Шундай шиддат билан сурдики, Исмоил полвон ўзини ўнга-да, чапга-да ололмади. Тикка машъала устига селтанглаб-селтанглаб борди.

— Э-э-э, олов, олов! Олов бор!— деди овозлар.

Исмоил полвон олов тафтини олди. Таққа тўхта-

ди. Кетига чалқайди. Оловга йиқилмаслик учун гавдасини олдинга ташлади.

Яъни.. яъни, гавдасини Бўри полвонга бериб қўйди!

Бўри полвон ғоятда тезлик билан чилини чиқариб олди. Чап оёғини ёнига тўшади. Исмоил полвонни давра ўртасига сермаб юборди.

— Ё, отам!..— дея айқирди.

Исмоил Бўри полвон тўғоноқ оёғи устидан ошиб, давра ўртасига чалқанча тушди!

Исмоил полвон юлдуз санади!..

Хай-хайхай! Ёшлик — ёшлигини, кўпни кўрганлик — кўпни кўрганлигини қилди! Тажриба! Тажриба зафар қозонди!

Бўри полвон қўлларини кўтариб, даврани айланиб чопди. Оёқларини осмон қилиб дорбоз бўлди. Дорбоз бўлиб-дорбоз бўлиб давра айланди.

Даврадан чопиб чиқиб, ҳамроҳларини битта-битталаб бағрига босди. Ҳамроҳларини қучоқлаб-қучоқлаб ўпди.

— Кўрдингми мени? Кўриб қўй!..— деди.

Қулаётган ёноқларидан мунчоқ-мунчоқ ёшлар оқди.

16

Эртаси уйда ҳўкиз сўйди.

Гапга етар одамларни чақирди. Хеш-таборларни, ҳамсояларни чақирди.

Даврани тарк этажagini айтди. Уйланажagini айтди.

— Ҳали-ҳозир уйланмай туринг энди, Бўри полвон,— деди гапга етарлар.— Ҳар юртнинг ўз кўзга суртар полвони бўлади. Бизнинг кўзга суртар полво-нимиз сизсиз...

— Йўқ, бўлди!— чўрт кесди Бўри полвон.

Гапга етарлар насиҳат қилди. Насиҳатлар зоо кетди.

Бўри полвон ўз билганидан қолмади.

Бригадасида Сулув дегич қиз бўлди.

Бўри полвон ана шу қизни кўз остига олди.

Сулув Бўри полвон кўнглига ўтириб қолди.

Кўнглига ўтиргани — Сулув эркак зоти кўзига тик қарамади.

Сулув ўз оти ўзи билан сулув бўлди.

Сулув юзлар ақл ибоси билан шонста бўлди.
Уроқ ўришда, узум узишда Сулудан ўтадигани
бўлмади.

Бўри полвон Сулувни бегона қилмади.

17

Раиснинг суюгоёқлиги элга жория бўлди.

Колхоз мироби сув ёқалаб тоққа чиқиб кетди. Қулоқларда ҳафталаб оч-наҳор ётди. Қишлоқ сувсиз қолмасин, деди.

Бир тун яримдан оққанда мироб кўнғлига ғулгула тушди. Кўнгли безовта бўлди, кўнгли ҳадик олди! Огланиб, уйига йўл олди.

Келса, дарвоза ичидан қулф бўлди.

Мироб девордан ошиб ўтди.

Уй эшигини тортиб-тортиб овоз берди. Жавоб бўлмади. Аччиқ билан тортиб эди, эшик зулфини узилиб очилди.

Остонадан энди ҳатлаб эди, бўғзидан занжирдай бир нима қисиб олди.

Мироб жон талвасада қўлидаги қамчи дастаси билан солди. Даста бир нимага тарс этиб тегди. Бўғзидаги занжир узилди.

Мироб қўрқув ҳам ваҳима билан шошиб бориб чироқни ёқди.

Остонада қип-яланғоч бир одам сулайиб ётди. Манглайдан қон оқиб-оқиб турди.

Бу одам... колхоз раиси бўлди!

Мироб кўрпа четини кўтариб қаради.

Кўрпа остида яланғоч аёли ғужанак бўлиб ётди!

Мироб аёлини тепиб-тепиб, чалажон қилиб ташлади.

Аёлини нақд уч талоқ қўйди!

Танача кўзини сузмаса, буқача ипини узмайди!

Кейин, раисни ташқари судради. Оёқ-қўлини танашига тортиб-тортиб бойлади.

Отда Бўри полвонни чақириб борди. Уйқудан уй-готиб, шундай-шундай, деди.

— Мен бир бригадир бўлсам, менга нима дейсан?— деди Бўри полвон.

Мироб жони ҳалқумига келди.

— Бўри полвон!— деди.— Энангни қози... додингни кимга айтасан, дейди! Юрт сўрайдиган раиси шул

бўлгач, фуқаро додини кимга айтади?! Бригадирига айтади-да!

Бўри полвон кўтарилиб-кўтарилиб кетди: эл Бўри полвонни қора тортиб келди!

Бўри полвон ҳаволаниб-ҳаволаниб кетди: эл Бўри полвонни катта деб келди!

Бўри полвон ичкаридан давраларда кийиб олишмиш желагини кийиб келди.

— Ундайчикин наҳс раисни ерпарчин қиламан!— деди.

Даврага шайланмишдайин, билакларини турди. Чап-чаққон бўлди.

— Номаҳрам аёл қўйнига кирадиган ундайчикин наҳсни таппидай ерга ёпаман, таппидай!

— Оёқ-қўлини бойлаб келдим,— деди мироб.

Бўри полвон ўйлаб қолди: унда бориб нима қилади? Оёқ-қўли бойланмиш одамни ерга ёпадими?

— Унда мен бормайман,— деди Бўри полвон.— Наҳслар юзини кўрмайман! Қасофати уради!

— Бўлмаса, раисни нима қилайин, чуқур ковлаб, кўмиб ташлай берайинми?

— Йўқ, ундай қилма. Бундай қил: наҳсни район олиб бор! Катталарга кўрсат! Бошқа наҳсларини-да айтиб-айтиб ташла!

18

Мироб раисни шу алфозда отга ўнгариб, ноҳия олиб жўнади.

Раис йўлда ўзига келди. Нима гаплигини пайқадди. Хўнг-хўнг йиғлаб қўя берди.

Раис ялиниб-ёлворди. Дунё ваъда қилди.

— Эшигимда «Волга» турибди. Бор-у, миниб кет...— деди.

Мироб раис вовайлосини эшитмайин дея, оғзига от яғрига қўядиган пахта тиқиб қўйди.

Тонг таги оқара бериб-оқара бериб, ноҳия ижрокўми олдига етиб келди.

Раисни идора олди симёғочга танғиб боғлади.

Тонг ёриди.

Идорадан қоровул уйқусираб чиқиб келди. Эрта-лабдан пайдо бўлмиш отлиқ ким эканини билиш учун миробга гап қўшди:

— Қани, чавандоз, Будённийга ўхшаб отда қаққайиб турибсиз?— деди.

Мироб миқ этмади.

Қоровул рансни кўрди. Қўзларига ишонмади. Эсанкираб қолди. Рансни бўшатмоқчи бўлди.

Аммо мироб йўл бермади.

Бирин-кетин хизматчилар келди. Бир аёл рансга кўзи тушиб, чаппа бурилиб қочди. Бир аёл юзларини чаггаллаб, ўтириб қолди.

Бир-икки одам рансни бўшатмоқчи бўлди.

Мироб қамчи кўтариб, дағдага қилди.

— Қўлларингни тортинглар, бўлмаса уриб синдираман!— деди.

— Ҳеч бўлмаса иштон кийгизиб қўяйлик, инсониям шунча хўрлайдими?— деди одамлар.

— У инсон эмас! Ол, қўлингни!— деди мироб.

Ижроқўм ранси келди. Симёғочга боғлоқлик рансни кўрди. Бирдан тескари бурилди.

Мироб узангига оёқ тираб, от устида тикка турди. Қамчи учи билан рансни кўрсатди.

— Ай, ижроқўм!— деди,— анавн симёғочдаги жонивор, Холиқулни Термизга ўқишга юбориб, ўзининг аёли ўйнади! Худди шу жонивор, Ҳамидни қаёққадири иш билан юбориб, ўзининг аёли билан ўйнади! Колхозни наҳс босди, ижроқўм, элни наҳс босди! Катта бўлсанг, қара-да, улкағарнинг ижроқўми! Ана, тагин, ишонмайди деб, наҳс қандай бўлса, шундайлигича отга ўнгариб келдим!

Мироб отнга қамчи босди.

Ранс урилиб кетди.

19

Идора олдида улкан мажлис бўлди.

Мажлисда ранс сайла-сайла бўлди.

Тўртта эътиборли одам номзоди айтилди.

Жумладан, Бўри полвон номи-да айтилди.

Қўл кўтар-кўтар бўлди.

Қўл санар-санар бўлди.

Эл Бўри полвон учун қўл кўтарди.

Бўри полвон колхоз ранси бўлди.

Ранс бўлиб иш буюриш осон, йўл-йўриқлар бериш осон, қоғозларга қўл қўйиш осон!

Ижро! Ижро этиш қийин!

Бўри полвон ранс бўлиб, ана шундай хулосага келди!

Ўлим қош билан қобоқ орасида бўлади!
 Бўри полвон фавқулодда онасини бериб қўйди.
 Ай, мансаб ўлсин-а, мансаблари ўлибгина кетсин-а!

Қим вафот этди? Раисимиз волидаи муҳтарамалари вафот этди! Қим қазо қилди? Раисимиз оналари қазо қилди!

Шундай одам йиғилди, шундай одам йиғилди! Бўри полвон ҳовлиси юзида оёқ босар ер қолмади! Ҳовлига кириб бўлмай қолди! Бўри полвон кўчаси одамга лиқ тўлди! Кўчадан ўтиб бўлмай қолди!

Тобут кетидан тизилмиш машиналар бир учи Бўри полвон уйида бўлди, бир учи қабристонда бўлди!

Бўри полвон тонг саҳарлари онаси қабрига борди. Онаси олдида ўтириб-ўтириб келди.

Орадан бир ҳафтача ўтказиб борди.

Шунда, онаси қабри бошида... оппоқ мармар сағана кўрди!

Мармар сағанада онаси исми шарифи билан таваллуди битиклик бўлди. Онаси исми шарифи бармоқдай-бармоқдай қоп-қора чизик билан ўраб қўйилди.

Бўри полвон ҳайрондан-ҳайрон бўлди. Мармар сағана чапидан ўтиб қаради, ўнгидан ўтиб қаради. Қўзларига ишонмай, сағанани ушлаб-ушлаб кўрди, силаб-силаб кўрди.

Қишлоққа қайтиб келиб, оғайинларига назар солди. Оғайинлари юзида бирор ўзгариш кўрмади.

Бўри полвон икки ҳафтадан кейин тагин келди.

Бу сафар ҳаминқадар ҳайрон бўлди!

Онаси қабри тевараги... мармар тоштахта бўлди! Мармар тоштахта тўшалмиш жой бир уй ичича келди! Мармар тоштахта офтобда ялт-ялт этди!

Бўри полвон ялтироқ мармар тоштахта узра оёқ босишини-да билмади, босмасини-да билмади. Босайин деса, мармар тоштахтани кўзи қиймади. Босмайин деса, онаси қабри мармар тоштахта қоқ ўртасида бўлди.

Бўри полвон этикларини ерга тегиб-тегиб қоқди. Мармар тоштахта узра оёқ учида юрди. Омонат-

омонат юрди. Тагин, кир қилиб қўймадимми, демишдай, изига қараб-қараб юрди.

Бир амаллаб, онаси қабрига етиб борди. Қабр бошида тиззалаб ўтириб, фотиҳа ўқиди. Оёқлари остинда тўшалмиш мармар тоштахтани силади.

Онаси раҳматлик бир умр лой томда яшади. Бир умр тупроқ ерда яшади. Энди эса... бош-адоғи мармар бўлди!

Бўри полвон ўйлаб ўйига етолмади: бу ишни ким қилди? Онаси раҳматликнинг Бўри полвондан ўзга ўғли-да бўлмади, қизи-да бўлмади.

Мармар сағанани бўлса, фақат фарзанд қўяди! Чин, оғайин-жамоалари бор, хеш-ақраболари бор. Аммо хеш-ақраболари мармар сағана қўядими? Қўймайди, қўймайди!

Ахир, ўғил тирик турибди! Кимсан, Бўри полвон!

Бўри полвон теварак-бошга аланглади: бутун қабристонда битта ҳашамдор мазор бўлди. Уям бўлса, Бўри полвон онаси мазори бўлди. Шу боис, мазорлар ичра алоҳида ажралиб турди.

Бўри полвон хеш-ақраболари олдидан ўтди. Кўнгил яқинлари олдидан ўтди. Ким бўлса-да, ўзи айтади, дея ўйлади. Жуда бўлмаса, бирор-бир ишора билдиради, дея умидланди.

Аммо биров-да садо бермади! Биров-да юз ифодаси бермади!

Бўри полвон ўзи сўрайин, деди. Аммо сўрашга тили бормади, нима деб сўрайди?

«Бизнинг онамиз қабрига сиз мармар сағана қўйдингизми?» дейдими?

Идорага кўнгил яқин одамларини чақирди. Яқинларига бир-бир тикилди. Қандай қилиб сўрайди?

«Ким бизнинг онамиз қабрига мармар сағана қўйган бўлса, қўлини кўтарсин!» дейдими?

Бўри полвон дарди ичида бўлди. Бу борада миқ етолмади, оғиз очолмади.

Унча-мунча одам бундайчикин қимматбаҳо мармар сағана қўёлмайди. Мармар сағана қўёлса-да, бир уй ичида келмиш жойга мармар тоштахта тўшаши қўлидан келмайди.

Боиси қишлоқда мармар зоти йўқ бўлди. Мармар тоштахта ноҳия марказида бўлди. Катта-катта идоралар олдида бўлди.

Бу ишни ким қилса-да, ўзига тўқ одам қилибди! Қўли узун одам қилибди!

«Ким бўлди бу одам?»

Бўри полвон қурилиш бригадирини чақирди. Билдирмай, омборда нима бор-йўқлигини сўради. Бригадир юз-кўзларига синчиклаб-синчиклаб қаради. Бригадир юзидан бирор нима билолмади.

«Ё тавба!— деди Бўри полвон.— Мармарлар осмондан тушдими, нима бало...»

21

Бу вақт, қурбон ҳайит келиб қолди.

Бўри полвон ҳайит арафа кунлари онасини йўқлаб борди.

Бўри полвон олисдан қабр бошида бир қора соя юрмишини кўрди.

«Тоғаларим бўлса бордир,— дея ўйлади Бўри полвон.— Ҳайит арафада йўқлаб келибди-да».

Қорасоя қабр бошида юрди-юрди, кейин ўтирди.

Бўри полвон қабристон оралаб юрди. Бошини ҳам қилиб юрди. Сағаналарда битилмиш битикларни ўқиб-ўқиб юрди. Кўнгил яқин қабрлар бошида оёқ илиб, фотиҳа ўқиб-ўқиб юрди.

Бўри полвон кўнгли увишиб-увишиб кетди: шу ётмиш бандалар яқин-яқинларда тирик эди, эсон-омон эди. Энди эса йўқ...

Бўри полвон қабрлар бошида фотиҳа ўқиб-ўқиб, онаси қабрига келиб қолди. Мармар тоштахта олдида ердан бош кўтарди.

Мармар тоштахта пойида иккита калиш жуфт бўлиб турди. Калиш эгаси Бўри полвон онаси қабри бошида бўлди. Калиш эгаси тиззалаб ўтирди. Бош эгиб ўтирди. Минғир-минғир дуо ўқиб ўтирди.

Бўри полвон калиш эгасини дарров таниди!

Шундай бўлса-да, калиш эгаси юзига бир чап тарафидан қаради, бир ўнг тарафидан қаради.

Бўри полвон ўз кўзларига ўзи ишонмади!

Калиш эгаси фотиҳа ўқиб бўлгунича сабр қилиб турди.

Ниҳоят, калиш эгаси дуосини ўқиб бўлди. Оҳиста жойидан қўзғолди. Кетига бурилди. Бўри полвонни кўриб, қўлларини кўксига қўйди. Бош ирғаб салом берди. Мармар тоштахта четида турмиш калишига қараб юрди. Калишини оёғига илтиб, қишлоққа равона бўлди.

Бўри полвон калиш эгаси кетидан қараб турди-

турди... бирдан ўзига келди. Калиш эгаси кетидан юрди. Етиб ололмай, лўкиллаб-лўкиллаб юрди. Калиш эгаси кетидан овоз берди:

— Ай... раис бова, тўхтанг-ай, бир гап бериб кетинг-ай!— деди.

Эски раис оёқ илди. Кетига бурилиб турди. Қўллари кўксида бўлди.

Бўри полвон эски раис кетидан етиб борди. Бош ирғашиб салом-алик қилди.

— Қани, бундайгина юрибсиз, раис бова?— деди Бўри полвон.

Эски раис бош ирғади.

— Азачилик, Бўри полвон, азачилик,— деди.— Шу, волидаи муҳтарамамизни йўқлаб келиб эдик...

Бўри полвон эски раисга тикилиб-тикилиб ўйлади. Эски раиснинг кими қазо қилди, қачон қазо қилди, эслай олмади.

«Тавба,— деди Бўри полвон,— унда, эски раис кимни йўқлаб келди?»

Шундай бўлса-да, Бўри полвон сир бермади.

— Бинойи-да, бинойи...— деди Бўри полвон.

Эски раис боши билан қабристонга ишора қилди.

— Волидаи муҳтарамамиз кўзи очиқлигида қадрига етолмадик,— деди эски раис.— Энди, ҳурматини қилмасак бўлмас. Одамзот шу-да, Бўри полвон, одамзот шу-да. Одамзотнинг кўзи вақт ўтгандан кейин очилади...

— Ҳа-а-а...— деди Бўри полвон.

— Энди, ўтган ишга салавот, Вўри полвон,— деди эски раис.— Ҳеч бўлмагандан кейин кеч бўлсаям бўла беради. Ана...

Эски раис боши билан Бўри полвон онаси қабрига ишора қилди.

— Ана,— деди.— Волидаи муҳтарамамиз маконини серҳашамгина қилиб қўйдик. Ана энди, кимсан, колхоз раиси Бўри полвон волидаи меҳрибони қабри экани шундайгина билиниб турадиган бўлди...

Бўри полвон раис боши билан ишора қилмиш тарафга қаради. Анграйиб қолди.

«Ё тавба!— деди Бўри полвон.— Раис бизнинг онамизни айтаяптими дейман...»

Бўри полвон анграймиш оғзини ёполмади.

— Ҳа-а-а...— деди.

Бўри полвон нима дейишини билмади. Бир она-

си қабрига қаради, бир эски раисга қаради.
«Раис бова, у менинг онам-ку!» дейин-дейин, деди.
Яна тагин, сир бой бермади.
— Ҳа-а-а...— дея тура берди.
Эски раис бош ирғаб-бош ирғаб ичини тортди.
— Уф-ф-ф, дунё шу экан-да...— деди.
Шунда, Бўри полвон хаёлидан... онаси чиқди-кетди!

Бўри полвон эси дарди эски раисда бўлди-қолди.
Бўри полвон икки кўзи эски раисга тикилди-қолди!
Эски раис уст-боши жулдур-йиртиқ бўлди. Эски раис соч-соқоли пахмоқ-пахмоқ бўлди. Эски раис калишлари йиртиқ-тешик бўлди...

Бўри полвон эски раисга ичи ачиб-ачиб кетди!
— Ҳа-а-а... Ҳозир нима иш қиляпсиз, раис бова?— деди Бўри полвон.

Эски раис калиши йиртиғидан кўз узмади.
— Биз бечоралар нимаям иш қилардик, Бўри полвон,— деди.— Ётибмиз-да, дуон фотиҳа қилиб. Мана шундайчикин увол-савоб ишлар қилиб...
— Бирон жойда қимирлаб турсангиз бўларди. Бола-чақа дегандай...

— Чин, Бўри полвон, чин, ўзимизни ўйламасак ҳам, бола-бақрани ўйлаб, қимирлаб турсак бўларди. Лекин бизни ким ҳам ишга оларди, Бўри полвон...

— Ишлайман десангиз, иш кўп, раис бова, иш кўп.

Эски раис калиши йиртиғидан кўз узмади.
— Қани эди, иш бўлса, ишлар эдик,— деди.— Шунча яхши ичида битта ёмон ишласа ишлабди-да!.. Ана шу ерда Бўри полвон жуда-жуда таъсирланиб кетди!

— Нима иш берайин, айтинг!— деб юборди.
Эски раис худди шу гапни анғиб туриб эди! Бирдан бошини аяқ кўтарди!

— Бизга шу... ферма мудирликми, омбор мудирликми... бўлса бўлади,— дея мингирлади.

— Бўлди!— деди Бўри полвон.— Садқан суханингиз!

Бўри полвон гапида турди.
Эски раис ферма мудир бўлди.
Эл-юрт эса, норози бўлди.

Ана шунда Бўри полвон эси жойига келди!
Бир оқшом кетмон кўтариб, қабристон йўл олди.
Мармар тоштахталарни қўпориб-қўпориб ташла-
моқчи бўлди. Мармар сағанани илиб-илиб отмоқчи
бўлди.

Ё, алҳазар! Қабристонга қўл теккизиб бўладими?
Қабрни бузиб бўладими?

Бўри полвон онаси қабрига тикилиб турди-турди...
ниятидан қайтди.

«Бўлар иш бўлди,— деди.— Уккағар наҳс бошла-
ди. Болаганда-да, улай-булай бошламади. Энди, би-
ровга айтиб қўймаса бўлди»...

23

Бўри полвон уйидан одам аримади.

Ёш-қари фотиҳага келиб-келиб турди.

Олис-олислардан фотиҳага келди.

Бўри полвон идорада иши билан бўлди.

Бир сафар уйидан чопар келди.

— Олисдан одам келди, борар эмишсиз,— деди.

Бўри полвон уйига йўл олди.

Дарвозадан ҳатлаб, остонада серрайиб қолди.

Супада Насим полвон ўтирди!

Бўри полвон ичкари киришини-да билмади, кир-
масини-да, билмади. Бир кўнгли, изига қайтиб ке-
тайин деди. Яна тагин ниятидан қайтди.

Боиси, Насим полвон қабатида тагин иккита меҳ-
мон бўлди.

«Бу қизбет онамиз қазосини қаердан билибди
экан?»— дея ўйлади Бўри полвон.

Бўри полвон иложсиз ичкарилади. Сунага қараб
юрди.

Меҳмонлар кўришиш учун жойларидан қўзғолди.

Ана шунда Бўри полвон ёмон вазиятда қолди!
Кўришайин деса, Насим полвон бўлди! Кўришмайин
деса, иккита меҳмон жойидан турди. Қўллари кўкси-
да мўл-мўл қараб турди!

Бўри полвон бир кўнгли, шу иккита меҳмон би-
лан кўришиб қўя қолайин, деди.

Аммо бўлмади!

Насим полвон қучоғини катта очиб, Бўри полвон-
га қараб кела берди.

Бўри полвон юзини ерга олди. Ўзини кўрмаслик-

ка солди. Ер сингалаб-ер сингалаб, супа четига бориб ўтирди.

— Қўрганимиз кўришганимиз...— деди.

Меҳмонлар жой-жойига қайтиб ўтирди.

Бир меҳмон дуо ўқиб бошлади:

— Аузу биллаҳи минаш шайтонир-рожим. Бисмиллаҳир-роҳманир-роҳим...

Юзларга фотиҳа тортилди.

Бўри полвон меҳмонлар билан битта-битталаб ҳол-аҳвол сўрашди. Гал Насим полвонга келди.

Бўри полвон Насим полвондан ҳол сўрамади! Насим полвон бетига қайрилиб-да қарамади!

Бўри полвон юзини уй тарафга ўгирди.

— Ай, дастурхон олиб келинглар-ай!— деди.

Бўри полвон гўё, дастурхон йўлини қараб турмишдай, Насим полвондан юзини тескари буриб ўтира берди.

Кенжаси дастурхон олиб келди.

Бўри полвон учун энди дастурхон баҳона бўлди. Дастурхонга тикилиб ўтирди.

— Қани, хуш кўрдик?— деди Бўри полвон.

Меҳмонлар бири қўйиб бири таъзия билдирди:

— Бандалик, Бўри полвон, бандалик.

— Биз беҳабар қолибмиз.

— Насим полвон айтиб қолди.

— Мен ҳам билмай қолибман. Газетадан кўзим тушиб қолди,— деди Насим полвон.

Бўри полвон бирдан сергак тортди. Дастурхондан бошини кўтарди. Меҳмонларга аланг-жалаңг бўлиб қаради.

— Газетадан?— деди.— Қандай газетадан?

Насим полвон қўйнидан рўзнома олиб узатди.

— Мана!— деди.

Бўри полвон рўзномага қўл узатмади! Индамай қараб тура берди!

Шунда, қабатида ўтирмиш меҳмон рўзномага узалди. Олиб, Бўри полвонга берди.

Бўри полвон рўзномага сер солди. Таъзия битилмиш жойни ҳадеганда топа бермади.

Шунда, қабатида ўтирмиш меҳмон бармоғи билан нуқиб-нуқиб кўрсатди.

— Ҳайла, ҳайла!— деди.

Бўри полвон бармоқ нуқилмиш жойни ўқиди:

«...Ойхол Қурбон қизи...»

Бўри полвон қўлидаги рўзнома дастурхонга тушди.

Бўри полвон тўртбурчак чизиққа тикилиб қолди. Чизиқлар қоп-қора бўлди. Чизиқлар ўқловдай-ўқловдай бўлди. Чизиқлар онаси раҳматлик исми шарифини ўраб-чирмаб турди!

Бўри полвон қоп-қора чизиқларга ўроғлик онаси исми шарифига қараб ўтирди-ўтирди... онаси сағана-сидаги қоп-қора тўртбурчак эсига келди.

«Ё, буни-да эски ранс қилдимикин?— дея ўйлади Бўри полвон.— Ундан келади. Бўлмаса, газета қаердан билади».

Меҳмонлар, Бўри полвон кўнгли бузилди, дея ўйлади. Меҳмонлар-да Бўри полвондай музтар бўлиб ўтирди.

Насим полвон қўйнидан қўлрўмолчасини олди. Пиқ-пиқ йиғлаб қўя берди.

— Бечора момо, ўзимнинг энамдай кўрар эдим...— дея йиғлади.

Бўри полвон ич-ичидан ижирғанди.

«Ифлос!— деди.— Сен нимага йиғлаяпсан? Улган бўлса, менинг онам ўлган, сенга нима!»

Бўри полвон дастурхондан рўзномани олди. Қабатида ўтирмиш меҳмонга юз солди.

— Энамиз бандалик қилганини бу газета қаердан билибди?— деди.

Насим полвон юз-кўзларини арта-арта:

— Билади-да, газета билмаса ким билади,— деди.

Бўри полвон қабатида ўтирмиш меҳмондан сўради:

— Ўзи... бу улкағар газета нимага бундай қилади?

Тағин Насим полвон жавоб берди:

— Дўст-душман билсин деган-да...

Бўри полвон қабатидаги меҳмондан кўз олмади. Насим полвонга қайрилиб-да қарамади!

«Ўчир-е, қизбет!— деди ичида.— Сендан ким сўраяпти!»

Бўри полвон қабатида ўтирмиш меҳмон тиззасига қўлини қўйди. Атайин шундай қилди! Насим полвон гапимга тумшуғини тикмасин, деди!

— Ўзи... шу газета қаерда?— деди Бўри полвон. Аммо тағин Насим полвон жавоб берди.

— Қаерда бўларди, Деновда-да,— деди.

«Ўчир-е, итдан бўлган...»

Бўри полвон ичида шундай дея, тагин уйи та-
рафга юзини бурди.

— Ай, чой-пой олиб келинглар-ай!— дея овоз
берди.

Чой йўлини қараб турмишдай, Насим полвондан
юз ўгириб ўтирди.

Меҳмонлар нималариндир фаҳмлади. Кетамиз-ке-
тамизга тушди.

Бўри полвон айнан шунини кутиб турмишдай, жо-
йдан қўзғолди.

— Эса, хўш денгизлар!— деди.— Бизни иззат қи-
либ келибсизлар, сизларини худо иззат қилсин!

Меҳмонлар жойидан қўзғолди.

24

Бўри полвон рўзномани йиртиб-йиртиб отди.

Шунда-да ҳовуридан тушмади.

Рўзнома бўлақларини териб-териб, қўйнига солди.
Денов йўл олди.

Умрида илк бор рўзномага иши тушиши бўлди.
Шу боис, сўраб-сўраб топди.

Рўзномачилар жойларидан ирғиб турди. Келинг-
келинг, қилди.

Бўри полвон қобоқ уюб ўтирди. Гапни нимадан
бошлашни билмади.

Шунда, рўзномачилар ўзи гап очди.

— Чуқур таъзия билдирамиз...— дейишди.

Бўри полвон мақсадга ўтди.

— Энамиз бандалик қилганини қаердан билдилла-
ринг?— деди.

Рўзномачилар бир-бирларига қараб олди.

— Райком айтди,— дейишди.

Бўри полвон нима дейишини билмади. Хиёл ҳову-
ридан тушди.

— Райком айтса, айта беради-да...— деди.

Бўри полвон қўйнидан рўзнома бўлақларини олиб,
столга қўйди.

— Райком айтди деб, бировнинг қора кунини
дунёга дўмбира қилиб чала берар экан-да?— деди.

Рўзномачилар ҳайрон бўлди.

— Нима бўпти, ранс бова?— дейишди.

— Ичларинг кир экан!— деди Бўри полвон.—
Энамиз ношикастани худо яратиб эди, худонинг ўзи

олди-кетди. Энди шуни бутун дунёга ёйиш керак-миди?

— Таъзия бу, раис бова, таъзия.

— Таъзия бўлса, уйга боради, газетага ёзадимми? Ёзаман десаларинг, ана, хуш-хушвақт кунларимдан ёзинглар!

— Ҳаммагайм бундай таъзия бера бермаймиз, раис бова. Бу ҳурмат-да, ҳурмат.

— Ҳурмат деб, келиб-келиб қора кунимни ёзасанларми? Уят-е, уят!

— Раис бова...

— Қўйинглар-е, Бўри полвоннинг қора кунни тўй-мидики, оламга айтувчилик қиласилар? Айтиб қўяйин, қора кунларимни яна тағни шундай дўмбира қилиб чалсаларинг, мендан ўпкалаб юрманглар!

Бўри полвон даст туриб кетди.

Бир кўнгли, фирқа қўмитасига-да борайин, деди.

Фирқа ўз оти ўзи билан фирқа-да, юраги дов бермади.

«Газетачилар билан айтишдим, шу бўлади,— деди Бўри полвон.— Энди, райком айтса-да, газетачилар исми шарифимни қорага ўраб, дунёга дўмбира қилиб чалмайди. Райком айтса-да, газетачилар қора кунларимни ғанимларимга овоза қилмайди...»

25

Сут билан кирган, жон билан чиқади!

Бўри полвон энди ўзи билан ўзи олиша бошлади. Давраларга қараб ўтириб, бирдан чиқиб олишгиси келди.

Айниқса лалж полвонлар олишини кўрса, Бўри полвонга бир бўлак кун туғди. Утиролмай, ўрнидан туриб кетди. Қўлларини орқасига қилиб, давра сиртида асабий юрди.

— Қўғирчоқ! Полвон эмас булар, қўғирчоқ!— деди.

Ўз қишлоғи полвонлари марлуб бўлса, бутун вужудини қалтироқ тутди. Полвонлик қони қўзради, даврага чорлади. Чиқ-чиқ, деди.

Начора, дард бору дармон йўқ...

Бўри полвонсиз давралар фэйзсиз бўлиб қолди. Бўри полвон ўрни жуда-жуда билинди.

Эл Бўри полвон курашини қўмсади.

— Кураш Бўри полвонга ҳалол эди-да,— деди.

Эл тағин ёруғ юлдузни — Бўри полвондай бир зўрни қаради!

Мардона ўйинларда ёруғ юлдуз бўлса! Ёруғ юлдуз давраларга ҳаминша кўрк беради, салобат беради! Теваракдаги рангсиз юлдузлар, митти юлдузлар хиралигини билдирмайди!

Бўри полвон-да давраларга интиқ бўлиб қаради. Бўри полвон ўзини излади!

Йўқ, Бўри полвон йўқ!

Аксига олиб, аёли топгани-да қиз бўлди! Тўртинчи фарзанд кўрди — тағин қиз бўлди!

Бўри полвон пешонаси тиришиб-тиришиб тўнғиллади:

— Уёққа қарасанг-да қиз, буёққа қарасанг-да қиз... ҳаммаёқ қиз!— деди.

Бешик тебратаётган аёли мийиғида кулди. Илмоқли гап отди:

— Яхши ният қилинг...— деди.

— Яхши ният қилмай нима қиляпман?

— Қуруқ ниятнинг ўзи кифоя қилмайди...

— Бўлди-е, уккағарнинг аёли!..

Шундай қилиб, Бўри полвон аёли билан ҳар ўн саккиз кунда бир марта ётадиган бўлди...

Яратганнинг ўзидан давраларни гурсиллатиб-гурсиллатиб олишадиган ўғил тилади.

Ҳартугул, бешинчи фарзанди ўғил бўлди!

Тилаб-тилаб топганим дея, отини Тиловберди қўйди.

Бўри полвон энди орзу билан овунди: ўғли Тиловберди балоғатга етяпти — от ўрнини той босади...

Ёлғиз ўғил Тиловберди тез етилди. Уни куёв қиладиганлар кўпайди. Айримлар тилга бориб айтди.

Аммо Бўри полвон рози бўлмади. Кампири қисгаса-да кўнмади.

— Полвон ўзини уч балодан асрасагина полвон бўлади. Биринчиси — аёлдан ўзини тийиш! Шошмасин; ҳали ёш,— деди.

Бўри полвон ўғлини тарбия қила берди.

Ўғлини наҳорда уйқудан уйғотди. Тухум юттирди...

XXI

Бўри полвон ўғлига қаради-қаради, ҳайрат ҳам қувонч билан кулимсиради.

Тасба, худди отасидай олишади-я! Айниқса, ўйнаб-ўйнаб олиши, ҳайқириб-ҳайқириб чил бериши, отасининг ўзгинаси бўлди!

Алп — отадан, зот — онадан-да!
Отамисан — ўғлинг бўлсин экан!

XXII

Давра айланаётган Тиловберди чўккалади. Ерни тавоф қилди: икки кафтини ерга суйкаб, юзларига тортди.

Давра тўрида ўтирган чоллар рўпарасига тиз чўкди.

Чоллар кафтларини баравар очди.

— Омин, белингга қувват, билагингга куч, юрагингга ўт берсин, оллоҳу акбар!— дея дуо қилди.

Полвонлар давра айланди. Қўл бериб кўришди.

Тиловберди полвон давра четида бирдан бурилди. Желаклари этагини кетига сурди. Қўлларини туфлаб-туфлаб ҳўллади. Ўнг оёғини лапанглатиб-лапанглатиб олға ташлади. Қўлларини боши узра кўтарди. Бармоқларини ўйнатиб-ўйнатиб, Максим полвонга қараб борди.

— Ҳа, баракалла, ота ўғли!— деди давра.— Ўйна, отангга ўхшаб ўйна!

Бармоқлар мардона ўйнади, чаққон ўйнади.

Давра жўшиб-жўшиб қийқирди:

— Ҳа-ҳа-а-а!

— Отасининг ули-да!

Бармоқ ўйини — полвонлар санъати! Бу санъатни ҳеч ким полвончалик ижро этолмайди!

— Ҳа, дў-ў-ўст!

Тиловберди полвон Максимнинг ичидан чил бериб чапга, сўнг, ўнгга кўтарди. Шиддат билан кейинга сурди. Тағин бўлмади.

Максим полвон орқасига тенгсарилиб-тенгсарилиб, жойида туриб қолди.

Полвонлар қўйиб юборишиб, яна давра айланди.

XXIII

Давра бир зум жимжит бўлиб, тағин жонланди.

Давра полвонлар курашини гапиришиб ўтирди:

— Шу, Максим полвон жуда совуқ олишар экан, нима дедингиз?

— Спортчи-да, секцияда тарбия топган. Улар китобда нима ёзилган бўлса шуни қилади.

— Телевизорда Монреаль олимпиадасини кўрдиларингизми? Классик курашни олиб кўрсатди. Бир совуғ-э, шуюм олиш бўлди-ю.

— Ҳм, жуда ланж олиш. Классик курашда оёқ билан чил бериш деган гап йўқ.

— Яна тагин жаҳон спорти эмиш денг.

— У французларники-а?

— Шу, французларгаям қойилман, ўзининг олишини бутун жаҳонга ёйган.

— Мўмин муаллим, мана, сиз ўқимишли одамсиз, уйингизда китобингиз кўп, деб эшитаман. Сиз айтинг, нега энди бир ланж классик кураш бутун жаҳон спорти бўлади-ю, ўзимизнинг олишни фақат тўйда ё «ҳосил байрами»да кўрамиз? Ё, олишимиз спорт эмасми?

— Спорт ҳам гапми, санъат! Кўряписизми, Тилов-бердининг ўйнаб олишувини. Бунга ҳеч қайси тренер, секция ҳам ўргатолмайди.

— Бали! Узоқларга қараб яшаймизу, оёғимиз остидаги гавҳарни кўрмаймиз.

— Отангизга раҳмат! Яқинда Москвада ўқиётган Жаббор бир олим ошнасини олиб келди. Олишни томоша қилдирди. Ошнаси ҳайрон бўлиб, нима деди денг, булар жисмоний тарбия мактабини битирганми, деди.

— Э, ҳа-ҳа-ҳа! Жаббор нима деди?

— Йўқ, биз ўзи шундай халқ, деди.

— Мен яқинда самбо олиши ҳақидаги китобни кўрдим. Ҳамма чилларнинг расми бор. Хоҳ ишонинг, хоҳ ишонманг, оёқдан олишдан бошқа ҳаммаси ўзимизнинг олишда бор экан-э.

— Менгбой калнинг гапида жон бор. Китоблик Сайфиддин Ҳодиев бор-ку, яқинда ўша билан ўтириб қолдим. Тренерлар мени жаҳон чемпиони қилиб егиштирдим, деб суюнади, билмайдиларки, мен болалигимдан тўйларда олишиб юрган тайёр полвон эдим, дейди.

— Айтгандай, шу бола икки марта жаҳон чемпиони бўлди-я.

— Ҳа-да, Мўғулистонда қандай қилиб жаҳон чемпиони бўлганини гапириб берди. Олиш вақти туга-

шига бир неча секунд қолганда ёнбошта олиб уриб очко олдим, дейди. Бундай ҳунар бошқа бирор олишда йўқ, фақат бизнинг олишимизда бор, дейди.

— Ота-бовамизнинг ҳунарини маҳкам ушласақ, жаҳоннинг энг зўр полвони биз бўламизку-я, нима дедингиз, шўро бова?

— Қўп ношукурлик қила берманглар, ҳалиям зўрмиз. Ана, жаҳон чемпионлари Сайфиддин, Собир Қурбонов...

— Э-э бўтам, улар ўзимизнинг олишдан чиққани билан самбо бўйича чемпион бўлган-да.

— Сизга қандайи керак?

— Шу, ўзимизнинг олиш бўйича жаҳон чемпиони бўлса экан.

— Гапингизга тушунмадим, Нурмат тоғчи.

— Нима бало, калланг шамолда қолганми дейман. Масалан, дунёдаги кўпгина халқлар ўзларининг ҳеч бўлмаганда битта спортини жаҳон миқёсига кўтарган. Биздан эса жаҳонга кўтарилган биттаям спорт тури йўқ.

— Бу ўзимизга боғлиқ...

XXIV

Тиловберди полвон бу сафар шиддат билан бориб туя чилга олди: Максим полвонни ёқасидан қўш қўллаб ушлади, ўнг оёғини орқасидан илдириб ўради, зарб билан кетига сурди.

— Ё-ё-ё!— дея айқирди.

— Су-у-ур!— дея жўр бўлди давра.

Максим полвон заранг таёқдай экан — қайрилмади!

Аксинча, Тиловбердининг ўзини кетига товлаб юборди.

Тиловберди ўмгани билан бориб ерга тушди. Қўлларини кенг ёйди. Мен қўйиб юбордим, сиз ҳам қўйиб юборинг, деган ишюрани билдирди.

Аммо Максим полвон қўйиб юбормади. Тиловбердини қайириб, чалқанча босмоқчи бўлди. Худди самбо олишидагидай судради, ерга пийпалади.

— Ҳай-ҳай, судрама!— деди давра.

— Бу қанақа полвон ўзи!

— Қалласи борми бунинг, ётган одамниям судрайдими!

Бўри полвон, Тиловберди жойидан туриб, Максим полвон билан ёқалашиб кетади, деб ўйлади.

Йўқ, ўғли вазмин йигит бўлибди. Жойдан тура-тура, Максим полвонга ўқрайиб-ўқрайиб қаради. Шу билан бўлди қилди.

Бўри полвон даврага юзланди.

— Халойиқ, кўрдиларингиз, шўрчиликлар олишимизга бирмунча шак келтирди!— деди.— Биласиз, уккағар ўша самбодаям, эркин курашдаям, классик кураш, дзюдо деганидаям, барча-барчасида полвон дустаман¹, ё ёнбош йиқилса, ё, тиззалаб ўтириб қолса, иккинчиси ҳалол йиқитаман деб, бечора полвонни судраб, ерга пийпалайди. Ё бўлмаса, бирор жойини қайиради. Ерда юмалаб ётган одамни судрайди-я! Ё пирим-э, ё пирим-э... Бу эркакнинг иши эмас! Эркакмисан — оёғида тик турган эркак билан олиш!

Тиловберди полвон шиддат билан олишуви, иложи бўлса Максим полвонга ўзини ушлатмаслиги лозим. Ушлатса, Максим полвон албатта бирор ҳимоя йўлини қўллайди. Тиловбердини қимирлатмай қўяди.

Бойси, самбода ҳимоя ўргатилади!

Бизнинг олишимизда эса ҳимоя ҳақида гап бўлиши-да лозим эмас! Фақат ҳамла, ҳамла!

Шундай экан, Тиловберди полвон шундай тезлик билан олишуви керакки, Максим полвон ўйлашга-да улгуролмай қолсин!

Бу фикр кўпчиликнинг, жумладан, Бўри полвоннинг-да хаёлига келди. Ўғлига айтмоқчи бўлди. Яна тагин фикридан қайтди.

«Шашти баланд, шундай олишса кераг-ов,— деди ўзича.— Менинг ўғлим бўлса шундай олишади».

Бўри полвон Максимга ўғирилди.

— Ҳа, айтгандай, полвон,— деди,— мавриди келганда айтиб қўяй, зинҳор-базинҳор тиззадан пастдан ушлама! Буям бизнинг рисоламизга тўғри келмайди!

Тиловберди полвон шитоб билан ўйнаб борди. Унг қўлини Максимнинг иштонбоғидан ўтказиб ушлади. Чап қўли билан унг тирсагидан ўраб ушладиди, уччога олди.

— Ё-ё-ё!..

Диққат, Максим полвон Тиловбердининг уччосидан ошяпти! Қаранг-қаранг, Максимнинг боши ерга

¹ юзтубан.

эрилди. Оёқлари Тиловбердининг боши узра кўтарилди. Қоқ яғрини билан ерга учиб келди!

Айқирриқ-да ниҳоясига етди:

— ...Отамнинг пири!

Гурс!

СССР спорт устаси Максим полвон юлдуз санади!

— Ҳало-о-ол!

— Э, яша, отасининг ули!

Тиловберди Максим полвонни жойидан турғазиб қўйди. Елкасига ёпишган сомонларни қоқди.

Қўл бериб хайрлашди.

XXV

Тиловберди уччога олаётганда Максим полвон нима қилди?

У самбо олишидаги вазиятни қўллади: гавдасини хиёл олға эгди. Унг оёғини бир қадам олдинга босди. Тиззасини букди. Қулочини олдинга ёйди.

Эътибор беринг, биринчидан — унг оёғини, иккинчидан — гавдасини, учинчидан — гўё марҳамат қилаётгандай, унг қўлини бериб қўйди!

Яна тагин қимирламай, ҳамлани кутди!

Тиловбердидай абжир полвон учун бу юз фоизлик имконият деган сўз бўлди!

Баковул Тиловберди полвон елкасига тўн ёпти.

— Серкани тўйхонадан оласиз,— деди.

Боиси, давра учун олиб келинган моллар совуққа чидаёлмай қочиб кета берди. Хизматчилар жонига тегди. Оқибат, яна тўйхонага олиб бориб қамаб қўйди.

XXVI

Бўри полвон тотли-тотли кулимсиди.

«Во уккағарнинг ўғли-е, отамнинг пири деди-я!— дея хаёлланди.— Шундай демаганда, йиқитолмасди-ям-да! Уни менинг пирим қўллади, ҳа! Э, бали, ўғлим-е, бали!»

Бўри полвон ўғли эмас, гўё ўзи голиб бўлмишдай керилди. Теваракка керилиб-керилиб қаради.

Шўрчилклар, Максим полвон йиқилади, деб ўйламади. Хаёлига-да келтирмади. Шу боис, ҳанг-манг

бўлиб қолди. Даврага энди қайси полвопларини чиқаришларини билмади.

Шунда, шўрчиликлар оқсоқоли:

— Тиловберди полвон бир майдон дамини олсин, биз унгача кимни чиқаришни кенгашиб оламиз!— деди.

Тиловберди полвон тўнни фотиҳа берган чоллар олдиға қўйди.

Даврадан чиқиб турди.

XXVII

Бўри полвон давра айланди.

Ёнига бир полвон гурсиллаб тушди: Темир полвон Берди полвонни итчилга олиб йиқитди.

Берди полвон орига ўрта ёшлардаги бир полвон чиқди.

Темир полвон талабгор юз-кўзига қаради. Кейин ўзига-ўзи фотиҳа ўқиди. Гап йўқ, сўз йўқ, даврадан чиқди-кетди.

Давра ҳайрон бўлди.

Бўри полвон бориб, гапиришиб келди.

Юзларида табассум ўйнади. Овози тўла фахр бўлди, овози тўла гурур бўлди:

— Халойиқ!— деди.— Мен Темир полвон билан гапиришдим, ҳа! Уккағар, қойилман деяпти! Нимага дейсизми? Манави талабгор Чори полвон ўз вақтида Темир полвонга бош-қош бўп, тўйларга олиб борган, ўзининг ҳунарларидан унга-да ўргатган экан! Шунга, Темир полвон айтяптики, у киши менга устоз бўладилар, мен устозимнинг ёқасидан ушламайман, деяпти! Сиз нима дейсиз, халойиқ!

— Отасига раҳмат ўша полвоннинг!

— Асл полвон экан!

— Шундай фарзандларнинг умри узоқ бўлсин!

— Туф-туф-туф, кўз тегмасин-э, асл ўзимизга тортибди!

Бўри полвон кўзлари олма терди. Охирги гапни айтмиш одамни излади. Аммо тополмади.

«Бали! Бизнинг аслимиз ана шундай эди!— Бўри полвон хаёлан шу гапни айтмиш одам билан гапиришди.— Инчунун, ўз аслига тортмаган, ўз аслини унутган одам — одам ҳам эмас!»

XXVIII

Полвонлар ўзларини орқага ташлади.

Давра совиб қолди.

Бўри полвон жар солди:

— Халойиқ, узоқ-яқиндан келган меҳмонлар! Зулфиқор полвоннинг бу даврага атаганлари кўп, ҳа! Мен сизга айтсам, тўйга элликдан кўп тўёна мол тушган! Зулфиқор полвон шунинг ярмини полвонларга ажратган! Оғилда чорн қўй, панжи қўй, манғи қўйлар қуйруғини кўтаролмай ётибди! Тортинмай даврага чиқиб, элга томоша кўрсатинг!

Сукунат бўлди.

Бўри полвон билди: полвонлар ҳал этувчи вазиятни — тобоқ қўйилишини кутяпти.

— Полвонлар, биламан, баринг тобоқ ташлашимни ангғиясан!— деди.— Уккағар писмиқлар-э! Олдиндан айтиб қўяйин, тобоқни оз ташлайман! Кўп бўлса, иккита! Даврага чиқиб олиш, бўлмаса, армонда қоласан!

Бўри полвон, боя шўрчиликлар тор вазиятда қолганини билмади.

Шўрчиликларда ҳали олишмаган ё битта, ё иккита зўр полвон қолди. Борди-ю, улар-да Тиловберди-дан йиқилса, унда, давра охирида олишадиган бошқа полвонлари қолмайди.

Шу боис, шўрчиликлар оқсоқоли тобоқ ташлашга-ча вақтни чўзиш учун муғомбирлик қилди.

Тобоқ нима? Бир вақтлар қовурдоқ гўштлик тобоқлар давра ўртасига қаторлаштириб қўйилди. Ҳар бир тобоқ бир совринни билдирди.

Хозир бир оз ўзгача...

Шу вақт, чироқ икки марта ўчиб ёнди.

Одатда чироқни тўйдан бирон нима умидвор бўлса, ана шундай ҳазиллашади!

Бўри полвон тўйхонадагиларга қичқирди:

— Ай, ким бор! Анави Николай чироқчининг қорни очқабди шекилли! Бир тобоқ паловга нон бостириб уккағарнинг улушини элтиб беринглар! Ай, Жўрақулининг ули, кўп мудрамай, олишга яхшилаб қараб ўтир! Бўлмаса полвон бўлолмайсан!

Бўри полвон бош баковул билан кенгашиб, тобоқ қўйди. Давра ўртасига иккита матонни бўлак-бўлак узатиб ташлади. Ҳар бировига алоҳида-алоҳида таъриф берди:

— Халойиқ, эътиборингизни менга қаратинг! Мана, ҳўкиз тобоқ! Буним ким кўтарса, унга бир ҳўкиз, бир жуфт... Раис бова, калиш нечиламчи эди? Ҳа-е, ҳў-ўш, бир жуфт иккиламчи калиш, бир тўн, ўн сўм пул қўйилди! Ҳўкиз бўлгандаям сўйса бир қишлоқни тўйдирадиган ҳўкиз! Манами гилам тобоқ! Бунга бир туркманча гилам, бир уйқудан уйғотадиган соат, ўн сўм пул қўйилди! Шундай гиламки, уйни тўлдиради, чироқда ялт-юлт қилади! «Сифат белгиси» олган, ҳа! Шундайми, раис бова? Бали! Кимнинг кўнгли қайси тобоққа чопса, келиб кўтара берсин! Армонда қолманг, тобоқларга қўйилган зотларни қайтараман...

Давра бирдан жонланди. Полвонлар шивирлашди. Ўзаро маслаҳатлашди.

Бир полвон даврага бошини камтарона эгиб келиб, ҳўкиз тобоқни кўтарди.

Бўри полвон тобоқ кўтармиш полвонни барчага танитди:

— Кўряписизми, халойиқ, полвонларнинг юрагига гулгула тушди! Ҳўкиз тобоқни шўрчилик Абрай полвон кўтарди!

Даврада гилам тобоқ қолди.

Бўри полвон хўжасоатлик полвонларга қаради.

Хўжасоатлик полвонлар бу қараш маъносини тушунди. Ғимирлаб қолди.

Шунда, Тиловберди полвон келиб, гилам тобоқни кўтарди.

— Кўрдингизми, халойиқ,— деди Бўри полвон,— гилам тобоқни Тиловберди полвон кўтарди! Қани, тобоқни кўтарган полвонларга талабгор бўлса, даврани бир айлансин, кўрайлик!— деди.

Абрай полвонга хўжасоатлик Жонибек полвон чиқди. Талабгор давра айланиб, ўзини кўрсатиб кетди.

Термизликлар бир зўр полвонларини асраб ўтириб эди, шуни Тиловбердига чиқарди.

Изидан шўрчилик Шоди полвон даврага чиқди. Буям Тиловбердига талаб қилди.

Бўри полвон ҳайрон бўлди: бирданига иккита талабгор...

Худди шу ерда келишмовчилик юз берди.

Термизликлар:

— Тиловберди полвон билан бизнинг полвон олишади, у қурга биринчи бўлиб талаб қилиб чиқди!— деб туриб олди.

Шўрчиликлар:

— Йўқ, бизнинг полвон олишади!— деди.

Масала ҳал бўла бермади.

Шунда, шўрчиликлар оқсоқоли ўрнидан турди. Сўзни қалин-қалин қилиб айтди:

— Биродарлар, биз бош тобоқни қизғанаётганимиз йўқ. Аввало, гапни эшитинг. Хўжасоатликлар ўтган ҳафта Шўрчидаги даврада бизнинг яғринимизни ерга теккизиб келди! Ўз уйимизда яғринимиз ерга теккани полвонларимизга кў-ў-ўп алам қилди! Шу боис, биз белимизни беш жойидан бойлаб келдик!

Даврада говур-гувур бўлди:

— Во уккағар шўрчиликлар-э, қоқ миядан олди-ку!

— Булар бўш келмайди!

XXIX

Шундай қилиб, Тиловберди полвон билан шўрчилик Шоди полвон олишадиган бўлди.

«Менга дарёнинг нарёғиям бир, берёғиям бир. Барибир ўғлимдан зўри йўқ,— деди ўзича Бўри полвон.— Лекин Шўрчида Абрай деган бундай катта полвон йўқ эди-ку? Бу ким бўлди экан? Ё, шўрчиликлар аламларини олиш учун бошқа ёқдан полвон ёллаб келдилармикин? Бундай воқеалар кўп бўлади...»

Бўри полвон шўрчиликлар тўни рўпарасига ўтирди. Паст овозда сўради:

— Иним, бу, Абрай полвонларингни эшитмаган эканман, у кимлардан?

— Абрайми? Насим полвоннинг ули бўлади. Яқинда армиядан келди.

Бўри полвон бирдан сергак тортди. Жавоб бермиш одамга тикилди-тикилди, оҳишта жойидан турди.

Ажабтовур ҳислар оғушида қолди. Хивич ушлаган бармоқлари қалтиради. Хивич сиқувида қаҳр бўлди, нимадир қилишга чоғланиш бўлди. Титроқ чап қўли, лабларига ўтди.

Даврадан қандай чиқди, билмади. Амир полвон елкасига қўлини қўйди. Оғир энтикди. Нимадир демоқчи бўлди. Деёлмади, томоғи қуриб қолди.

Амир полвон Бўри полвон ҳолини билди. Дарров қўлтиқлари остидан олди.

— Полвон бова, нима бўлди? Тиловберди, сув оп-ке!— деди.

Бўри полвон совиган чой ичди. Энтикди. Лабларини ялади. Жилмайди.

— Қаридик, укам, қаридик. Юрак ярамай қоляпти!— деди.— Амир, сен берман ке.

Бўри полвон Амирни қоронғига эргаштириб кетди.

— Амир, менга қара, шу Абрай деганига бизнинг Тиловбердини чиқар, хўпми?

— Э, полвон бова, давра билиб қолди-да?

— Йўқ, сен гапга кир.

— Қийин дейман-ов, шўрчиликлар кўнмас-ов?

— Қўнади, уларга барибир...

Бўри полвон давра сиртида туриб қолди. Ўзини ўнглаб олди.

Тагин даврага кирди. Синиқ овозда жар солди:

— Халойиқ, эшитмадим деманглар! Ҳўкиз тобоқни кўтарган Абрай полвонга Тиловберди полвон чиқадиган бўпти! Гилам тобоқни эса Жонибек кўтарадиган бўпти. А? Энди, уёғини билмадим, халойиқ! Ўзлари шундай фикрга келибди, бир билганлари бордир-да!

Дарҳақиқат, шўрчиликлар учун барибир бўлди. Бонси, Тиловберди-да, Жонибек-да давра эгалари бўлди.

Даврага биринчи бўлиб Шоди полвон билан Жонибек полвон чиқди.

Жонибек полвон Шоди полвонни биринчи қўлдаёқ чап оёғига сиртидан илдириб кўтариб, тўлгаб урди.

Гилам Жонибек полвонда кетди.

XXX

— Қани, энди даврага хўкиз тобоқни кўтарган полвонлар чиқсин!

Бўри полвон шундай дея, давра айланди. Кўз остидан Насим полвонга тикилди.

«Насим ошна, ўғлингга бир оғизгина чиқма, у Бўри бобоғни ўғли экан, демадинг-а,— дея, ич-ичидан ўпкаланди.— Демайсан, деёлмайсан. Чунки сен ўша Насимсан... Сендан бундай гап чиқмайди. Мана

ҳозир биласан, сенинг фарзандинг киму менинг фарзандим ким...»

Насим полвон тўғрисида оёқ илди. Соқолини силади. Томоғини қирди.

«Мени бир умр мағлуб этдим, қойил қилдим деб юриб эдингми? Ошна, адашасан».

Бўри полвон Насим юзларида бирон-бир ўзгариш кўрмади. Бундан ҳаминқадар гаши келди.

«Қўп қайқайма, сенинг бу ўтиришинг зўрма-зўракилик, илжайишнинг чидаёлмаслик. Биладан, ичингдан зил кетяпти. Ҳозир кўрасан, менинг ким эканимни. Олдиндан салом бериб ўтаман...»

XXXI

Бўри полвон хаёл билан андармон бўлиб қолди. Бундай қаради, даврада ҳалиям полвонлар бўлмади.

— Ай полвонлар, чиқинглар-да энди, давра маҳтал бўп қолди!— деди.

Насим полвон тарафдан Абрай, рўпарў тарафдан Тиловберди полвон даврага тушди.

Тиловберди полвон қўлини кўксига қўйди. Абрай полвонни олдинга таклиф этди.

— Қани, полвон, тортинг!— деди.

Абрай полвон Тиловберди полвонга йўл берди.

— Йўғ-э, йўл боши сиздан, полвон!— деди.

Тиловберди полвон олдинда юрди. Абрай кетидан эргашди.

Бўри полвон шуни, айнан шуни кутди. Юзларида табассум ўйнади. Олсроқда бўлса-да, Насим полвонга тағин қаради.

«Кўрдингми, Насим ошна? Ўғлинг менинг ўғлимдан олдинда юришга юраги дов бермади. Менинг ўғлим ҳаминша биринчи...»

Бўри полвон ўғилларни бир-бирига қийслади. Айниқса, Абрай полвоннинг син-симбатига синчиклаб-синчиклаб тикилди.

«Момоқизнинг ўғли хушсуврат йигит бўпти. Аммо Момоқизга ўхшамайди. Отасига тортибди. Насимнинг ўзиям ҳусндор эди-да. Фақат бурнининг пучуқлиги Момоқизга келбат беради...»

Бўри полвон соқоли учини буклаб тишлади. Сезилар-сезилмас бош иргади.

«Борди-ю, Момоқизга етганимда, шу Абрай пол-
вон менинг ўғлим бўларди...»

Абрай полвонга суқим кирмасин дея, назарини
қувди, ён-верига туфлади:

— Туф-туф-туф!..

XXXII

Полвонлар қўл бериб кўришди.

Тиловберди полвон желаклари ўнгирини кетига
сурди. Енгларини хиёл тортди. Бармоқларини тили
билан ҳўллади. Уйнаб-ўйнаб, Абрай полвонга қараб
бора берди.

Абрай полвон кўзлари қаршисида мардона ўйна-
ётган бармоқлар орасида ҳеч нимани кўролмади.
Кўзлари пирпиради. Кейинига тисарилди.

Тиловберди полвон Абрай полвон кўзларига ти-
килди: Абрай полвон кўзлари ҳайиқди! Ана энди
ҳамлага ўтса бўлади!

Тиловберди полвон ўнг қўли билан Абрайнинг
ёқасидан ушлади. Ичидан чил берди. Шиддат билан
кетига сурди.

Абрай полвон кетига селтанглаб-селтанглаб бор-
ди. Кимнингдир фонусига қоқилиб кетди. Одамлар
устига чалқанча тушди.

Тиловберди полвон йиқитдим дея, қўлларини кў-
тарди.

Насим полвон қабатидагилардан ташвишли овоз-
да сўради:

— Нима бўлди-а, нима бўлди?

Насим полвоннинг овози жуда хаста бўлди, фақат
кўзи ожизларга хос овоз бўлди.

Хўжасоатликлар Тиловберди полвонни олқишлаб
қичқирди:

— Ҳал-о-о-ол!

— Тиловберди полвоннинг ҳақи берилсин!

— Хайрият, одамлар устига тушди, агар шу зарб
билан ерга тушганда ичаги узиларди!

Тиловберди полвон баковул қошига чўккалади.

Бўри полвон юзларида қувонч ифодаси кўринма-
ди. Бағир-вуғур қилаётган ҳамқишлоқларига амиро-
на қўл силтади.

— Халойиқ, жим!— деди.— Кўп жавраманг, жим
бўлинг! Халойиқ, даврадаги Бўри полвон сўзим: Ти-

ловберди полвон Абрай полвонни йиқитолмади!

Қони тез хўжасоатликлар бидиллаб кетди:

— Э, қўйинг-э, полвон бова, чалқайрамон ташлади-ю!

— Бундан зиёд қандай йиқитиб бўлади!

— Ё ерга киргизиб юборсинми!

— Халойиқ, сўзлаб бўлдингизми?— деди Бўри полвон.— Ай, Менгтўра халфа, гапни бўлмай ту-ринг, барака топинг! Қайтариб айтаман. Тиловберди полвонининг йиқитгани бекор!

— Нимага бекор бўлар экан?

— Чунки у, одамлар устига йиқитди!— деди Бўри полвон.

— Сизга барибир эмасми, қаерга йиқитгани!

— Йўқ! Полвон полвонни осмоннинг кўкига от-саям бекор! Полвонмисан— ернинг устига йиқит! Қани, бошқатдан олишинглар!

— Тавба, тагин ота эмиш бу одам!

Тиловберди полвон отасига ўқрайди. Қобогини уйди. Тагин давра айланди.

Бўри полвон билди, ўғли ундан порози бўлди.

«Ўҳ, қанийди ўғли ҳозир йиқитган бўлса! Ўғли буни билмайди-да! Билмагани яхши...»

XXXIII

Бўри полвон ўғлига нимадир демоқчи бўлди...

Ҳа, айтгандай, Бўри полвоннинг кўпни кўрган кўз-лари бир нимани сезиб қолди: Абрай полвон кўкраги-ни бериб олишди.

Бўри полвон бундай вазиятларда ёқадан қўшқўл-лаб ушлайди. Тик турганча бирдан яғринга олади. Шунда, ғаними албатта юлдуз санайди...

Абрай полвон ана шунга жуда ўнг келади! Ўғли шуни сездимикин? Айтсамикин? Айтган билан қи-йин-ов, Тиловбердининг ўнги яғрин эмас.

Бўри полвон ўғлига разм солди.

Ўғли қобоқ-тумшуғи осилиб давра айланди.

Абрай полвон оёқларини чўққа тоблади.

Бўри полвон ана шундан фойдаланди. Ўғлини имлади! Қоронғига олиб борди. Ўғли елкасига қў-лни қўйди.

Тиловберди отаси қўлини пастга тушириб таш-лади. Юзини тескари ўғирди.

— Нимага иддао қиласан?— деди, Бўри полвон.— Нима, ҳаромни ҳалол деб имонимдан кечайинми? Полвон бўлсанг ҳалол йиқит! Кўп терсайма! Сездипми, Абрай кўкракларини бериб олишяпти! Ёқасидан жуфт қилиб ушлаб, тиккасига яғринга ол-чи. Магарам, ошиб кетса! Олаётганингда ё, отамнинг пири, де! Тайин айт, бор...

Бўри полвон ўғлининг елкасига қоқиб-қоқиб даврага юборди.

XXXIV

Тиловберди полвон тағин ўйнаб-ўйнаб ҳамлага ўтди.

Абрай полвон одамлар устига йиқилиб, юрагини олдириб қўйди.

Тиловберди полвон жон-жаҳди билан ҳамлага ўтиб эди, тағин кейинига тисарилди. Тиловберди полвон ёқасига қўл узатиб эди, билагига уриб ташлади, ёқасидан ушлагмади.

Тағин одамлар устига келди. Шундай катта давра, торлик қилиб қолди!

Одамлар фонусларини кўтариб, ўринларидан туриб кетди.

— Ай-ай, ўртага бориб олишинглар, ўртага!— деди.

Полвонлар бир-бирини тинмай таъқиб этиб, ўртага юрди.

Абрай полвон Тиловберди полвон оёқларига ҳадиксираб-ҳадиксираб қаради.

Тиловберди полвон Абрай полвон кўзларига тик боқди. Пайт пойлади. Отасининг санъатини қўллаш йўлини ўйлади.

Ўйлади-ўйлади, юраги дов бермади.

Отаси ўнги яғрини бўлди, боласи ўнги уччоси бўлди.

Қийин, оталар санъатини ишлатиш қийин!

Бўри полвон зўр армон билан, зўр афсус-надомат билан бош чайқади.

Ай, йигитлик даври, йигитлик даври-я!..

Тиловберди полвон янада шиддат билан ҳамлага ўтди.

Оёқларини кериб ташлади. Қулочини кенг ёйди.

— Ҳаҳ-ҳаҳ-ҳаҳ!— дея, айқириб-айқириб борди.

Абрай полвон кетига тисарила бошлади. Тисари-

лаётганда ўзини бирдан орқага ололмади. Хусусан, чап оёғи олдинда қолиб кета берди.

Тиловберди полвон ана шу вазиятни билиб қолди. Аммо ўзини билмасликка олди. Абрай полвон кўзларига тик боқиб бора берди.

Шу ҳолат тағин такрорланди.

Ана шунда Тиловберди полвон эпчиллик билан Абрай полвон биллагидан ушлади. Чап оёғига оёғини илдириб, ўзига тортди. Қўлини ёнбошига босди.

Абрай полвон чап яғрини билан йиқилаётиб, қўлини тортиб қолди.

Оқибат, оёғи кўтарилиб, кўкраклари билан тушди. Жойидан ирғиб туриб кетди.

Жимжит бўлиб қолмиш давра бир қалқиб тушди.

Юзлаб юраклар бараварига:

— У-у-ух!— деб юборди.

Бу — стадиондаги футбол ишқибозларининг тўп дарвоза ёнгинасидан ўтиб кетгандаги уҳига ўхшади!

— Уфф, бўлмади, бўлмади!

— Қўлини ушлаб қололмади!

— Шошаяпти шекилли!

— Йўқ, бармоқлари яхши ушлолмааяпти!

— Унда, ана, сув билан ҳўлласин!

XXXV

Полвонлар бош баковул олдида оғизларини сув билан чайқади. Қўлларини сувлаб ҳўллади.

Полвонлар олиши бор-йўғи бир неча дақиқа давом этди. Шугина вақтда ғарқ терга ботиб қолди.

Айниқса Тиловберди полвон юзларидан тер село-ба бўлиб оқди.

Тиловберди полвон эндиги олишда Абрай полвонни таниёлмади.

Абрай полвон ҳалигина чекинаётган Абрай полвонга ўхшамади! Дадил боқаётган кўзлари гўё кел, кела бер, олишни ана энди кўрасан, деяётгандай бўлди!

XXXVI

Тиловберди полвон ғолибона юришда давом этди. Унг оёғини лапанглатиб-лапанглатиб олға ташла-

ди. Баъзан, ҳаддан зиёд олға ташлаб юборди. Шунда, гавдаси орқада қолиб-қолиб кетди.

Абрай полвон сезд! Аммо Тиловберди оёғига атайин қарамади! Қўзларига тик боқиб, бора берди. Бор диққат-эътибори эса оёғида бўлди.

Бўлажак вазият тўлишиб келажак сайин кўзлари янада бесаранжом боқди, янада бежо боқди.

Хўжасоатликлар Тиловберди полвон бепарволиги оқибатида рўй бераётган нозик вазиятни кўриб турди. Аммо Тиловберди полвонни огоҳ қилишга журъат этолмади.

Эҳтимол, кўзлари тик боқаётган Абрай полвон бу вазиятни пайқамаётгандир? Борди-ю, овоз берсалар, Абрай полвон билиб қолмайдими?

Хўжасоатликлар ана шу ташвишда миқ этмай ўтирди.

Жумладан, Бўри полвон-да миқ этмади.

Шўрчиликлар-чи? Бу вазиятни шўрчиликлар-да пайқади. Аммо улар-да ташвишда қолди.

Айтиб қўйсалар, Тиловберди полвон оёғини тортиб олмайдими? Қопқонга илинаётган ўлжани ҳурки-тиб юбормайдими?

Қалтис вазият бўлди!

Давра нафасини ютди.

Теварак сув сепгандай жимжит бўлди.

Фақат Тиловберди полвон билан Абрай полвон нафаси эшитилди.

Полвонлар бир-бирини руҳан арбади!

XXXVII

Бўри полвон давра четида чордана қурди. Ўзини, жамики оламни унутди.

Фавқулудда сесканди. Ён-верига аланглади. Сомон орасида қорайиб турган гилосдай тошни олди. Гоҳ ўнг, гоҳ чап кафтига олиб ўйнади. Мисоли олма ўйнади. Кейин, ўзидан ҳолисга отиб юборди.

Қўйнидан тасбеҳини олди. Доналаб-доналаб тасбеҳ ағдарди.

Шик!

Ичида калма қайтарди. Ўнг кафтини юзига тортиди. Боши чапга хиёл қийшайди. Ўғлининг лапанглаётган оёғидан кўз узмади.

«Ўғлим, оёғингни ол!»

Шиқ!

Бұри полвонип зұр ҳадик босди. Қадди тобора чўкиб борди.

Томоғини қирди. Овозини ёлғиз ўзи эшитди. Оғзини анграйганнамо очди.

«Ўғлим, сенга айтаман!»

Шиқ!

Йўқ, зафарли юришларга ўрганиб қолган отасининг ўғли оёғини олмади. Аксинча, хуруж қилиб бора берди!

Шиқ!

«Ўғлим, оёғингни ол, ол!»

Шиқ!

Абрай полвон Тиловберди полвон кўзларидан кўз олмади. Кўз айирмади.

Тиловберди полвон оёғи ерга теккунича, зарб билан қоқиб юборди.

— Хап-а-а-а!— дея айқирди.

Ҳайқириқ ниҳоясига етмаёқ, Тиловберди полвон икки яғрини билан гупиллаб тушди!

XXXVIII

Отасининг ўғли дангал йиқилди!

Шундай зарб билан йиқилди, шундай зарб билан йиқилди! Зарбидан сапчиб туриб кетди!

Абрай полвон қўлларини осмонга чўзиб ирғишлади. Даврани айланиб чопди.

Шўрчиликлар ўрнидан туриб кетди. Бировлари телпагини осмонга отди. Бировлари қучоқлашиб кетди.

Абрай полвон баковул олдига чўккалади.

Баковул Абрай полвон елкасига тўн ёпди.

— Ҳўкизни тўйхонадан оласиз,— деди.

Абрай полвон тўнни баланд кўтарди. Даврани тагин бир айланиб чопди.

XXXIX

Шиқ!

Бұри полвон қўлидағи тасбеҳ ерга тушди.

Кўзлари юмилди, боши орқага хиёл чалқайди.

Кейин, ўзини ўнглаб олди. Насим полвонга қаради. Мунғайиб-мунғайиб қаради.

Насим полвон илжайди, Насим полвон тантана қилди!

Бўри полвон бошини ҳам қилди.

Ерда кулча бўлиб ётмиш тасбеҳини олди. Оҳиста қўзғолди.

Даврадан энкайиб-энкайиб чиқиб кетди.

Давра сиртида кийинажак ўғли овозини эшитди.

Ўғли йиғлаб-йиғлаб айтди:

— Мен йиқитганда ғирром деди, мана оқибати! Отамиз ниятига етди! Отамиз бор экан, бизга ғанимнинг кераги йўқ!..

Бўри полвон оёқ илди. Нимадир демоқчи бўлди. Аммо сўзлашга мадори етмади.

Оҳиста-оҳиста одимлади. Қоронғиликка кириб кетди. Дуч келмиш ғўзапоя уюмига чиқди. Елкасидан нафас олди.

«Қоронғи қандай яхши, одамлар кўрмайди...»

Чўнқайиб ўтирди. Кейин, ёнбошлади. Телпагини кетига сурди. Титраётган бармоқлари тасбеҳ доналарини суръат билан санади: шиқ, шиқ, шиқ...

Давра тарафдан овозлар келди:

— Даврага дуо берсаям бўлар эди, полвон бова қаёққа кетди-а?

— Чақиринглар, шу яқинда бўлса овоз беради!

— Бўри полвон-о-о-о!

— Ўйига кетди шекилли!

— Унда, раис бова, сиз дуо беринг!

— Йўғ-э, чоллар бор-ку. Қани, Мирза бова!

— Қани, илоҳи омин, юртимиз ҳамиша тинч, обод бўлсин, полвонларимизнинг белига қувват берсин, сочилган ризқ-рўзимизни териб еб, янаги давраларгача ўйнаб-кулиб юрайлик, оллоҳу акбар!

XL

Одамлар фокуслари пилигини кўтариб, уйлари-га йўл олди.

Ҳовлиларда итлар ҳурди.

Чироқлар уч марта ўчиб ёнди: чироқчи тўй хизматчиларини огоҳлантирди.

Хизматчилар чўғни тепкилаб ўчирди. Хизматчилар кетди.

Ой шом еди.

Бўри полвон кампири алағда бўлишини ўйлаб, ўрнидан қўзғалди. Тимирскиланиб, пастлади.

Чироқлар остида бир одам ҳамон ўтирди. Танимади. Қўзлари ёруғда қамашди. Кафтини пешонасига соябон қилиб қаради.

Насим полвон қаппайган туғун устида чўнқайиб ўтирди. Ёлғиз ўзи ўтирди. Ҳамроҳлари даврада айирган молларини олиб келиши учун тўйхонага кетибди шекилли.

Насим полвон юзларида ғолиблик кайфияти!

Насим полвон рўпарасида пайдо бўлмиш шарпани сизди. Қўлларини олға чўзди. Бармоқларини қимирлатди.

— Абрай, келдиларингми?— деди.

Бўри полвон Насим полвон бармоқларига тикилди-тикилди... Кўнгли юмшаб кетди. Руҳиятида илиқлик, раҳмдиллик пайдо бўлди.

Насим полвонни бағрига босгиси келди. Соқолларига пешонасини суйкагиси келди.

Бир қадам босиб, оёқ илди.

«Йўқ-йўқ! Асло-асло!— деди.— Мен Бўри полвон бўп туғилдим, дунёдан Бўри полвон бўп ўтаман!»

Бўри полвон йўлига бурилди. Нимқоронғиликда оёқ илди. Турди-турди, тағин қайтиб келди...

XLI

«Айтгандай, Насим ошна... Бизнинг Момоқиз омонми? Тани жони соғми? Ўйнаб-кулиб юрибдими? Вақти ҳушми? Уям қаридими?»

Ошна, Момоқиз-да қаридими? Уям қаридими? Момоқиз-а?

Ошна, мен Момоқиз қариганига ишонмайман. Хаёлимда Момоқиз ҳалиям ўша-ўша, Ҳолвачининг қирларида юргандай бўлади...

Насим ошна, мабодо сен Момоқизнинг кўнглини огритмадингми? Момоқизни хўрламадингми?

Абрайдан бошқаям фарзандларинг борми? Бўлса, нечов?

Мендан сўрасанг, ошна, Тиловбердининг онаси билан тотув яшаяпмиз. Қиздан қизим, ўғилдан ўғлим бор.

Яратганинг ўзига шукур!

Қизларимдан невараларим кўп. Қизларимнинг ота, деганини эшитиб бир суюнсам, невараларимнинг бобо, деганини эшитиб икки суюнаман.

Ҳадемай Тиловбердиниинг бошини-да иккита қи-ламан.

Яратганга минг қатла шукур, бировдан кам жо-йим йўқ!

Умрим халққа хизмат қилиб ўтди, ошна!

Йигирма йилдан ошиқ ранс бўлдим, ошна, йигир-ма йилдан! Бир колхозда шунча йил узлуксиз ранс бўлиш айтишга осон!

Ошна, давраларни қандай бошқарган бўлсам, колхозни-да шундай бошқардим!

Катталар раислигимдан миннатдор бўлди. Йўл-дош Охунбобоев шахсан ўзи келиб, елкамга қоқди! Шахсан ўзи келиб, кўкрагимга нишон тақди!

Шунда, айтийинми, Охунбобоев нима деди? Ба-ракалла, полвон ранс, баракалла, деди! Ҳа, қайта-қайта айтди!

Ошна, Охунбобоев ҳамма рансинг-да елкасига қоқа бермаган! Охунбобоев ҳамма рансга-да бара-калла, дея бермаган!

Ишонмасанг, ана, Қобил шўродан сўра!

Ўзиям, йигитмисан-йигит эдим-да, ошна. Менинг кимлигимни кундузи-да билса бўларди, кечаси-да билса бўларди.

Бир йили Тошкентдан Тамарахоним келди. Кол-хозимиз илғор эди-да. Ой битса-да, кун битса-да, бизнинг колхозимизга битсин эди-да.

Қолоқ колхозга Тамарахоним келармиди!

Ховуз бўйида ўйин-кулги бўлди.

Созандалар чалди, ҳофизлар хониш қилди, рақ-қосалар хиром этди.

Ой қайрағочлар орасидан мўралаб-мўралаб тур-ди.

Тамарахоним давра охирида ўйнади. Гир-гир ай-ланиб ўйнади!

Тамарахоним ўзи лапар айтиб, ўзи ўйнади!

Шунда, Қобил шўро ўзидан кетиб қолди: сержун кўкракларини очиб юборди. Жундор кўкракларига гурс-гурс муштлади.

— А-а-ай!..— дея қийқирди.

Белидан белбоғини олиб олдиға ёйди.

Самад ҳосилот бўлса, жўшгандан-жўшди. Қучо-

ғини катта-катта очди. Қўлларини бураб-бураб...
ўтирган жойида ўйнаб қўя берди!

— Ҳа, жо-о-он!— дея завқлана-завқлана қийқир-
ди.

Ҳосилот-да олдиға белбоғини ёйди.

Тамарахоним лапар айтиб ўйнай берди.

— Бўйингдан-е!..— дея лапар айтди.

Барчадан-да Бакир миробға хўп нашъа қилди.
Мироб кетига чалқайиб-чалқайиб кулди, кўкрагига
шапатнилаб-шапатнилаб кулди.

Тамарахоним:

— Бўйингдан-е, бўйингдан-е!..— дея нақарот қил-
ди.

Шунда мироб:

— Бўйимдан-ай, ҳай, бўйимдан-ай!..— дея, ўтир-
ган ерида лик-лик ўйнаб қўя берди!

Бакир мироб-да олдиға белбоғини ёйиб қўйди.

Катталар манмансиради!

Тамарахонимни ўз рўмолларига бир, ақалли бир...
чўккалатгилари келди!

Тамарахоним бўлса, рўмолларга қиё-да боқмади!

— Бўйингдан-е!..— дейишини қўймади.

Тамарахоним ўйнаб-ўйнаб, менинг пешонамга кел-
ди. Шундайгина пешонамда хиром этди!

Мен орланиб-орланиб, ерга қараб турдим.

Тагин, Тиловбердиннинг онаси ангиб турган бўл-
са-я, дея, ер остидан даврага сер солдим.

Йўқ, онаси юзига кўзим тушмади.

Шундай бўлса-да, Тиловбердиннинг онасидан уят-
дир-е, дея, ерга қараб тура бердим.

Шунда давра:

— Белбоғни ёйинг, Бўри полвон, белбоғни
ёйинг!— деб қолди.

Белимдан белбоғимни қандайин олдим, ерга қан-
дайин ёйдим... ўзим-да билмадим!

Шунда... шунда, Тамарахоним белбоғимга чўк
тушди!

Тамарахонимдан бойчечак иси келди!

Тамарахоним шундайгина пешонагинамда муқом
этди! Шундайгина белбоққинам устигинасида муқом
этди!

Тамарахоним елкаларини ўйнатди, кўзларини қис-
ди, қошларини учирди!

— Бўйингдан-е!..— дея авж қилди.

Бўлди кулги, бўлди қийқириқ!

Насим ошна, Тамарахоним ҳаммага-да муқом қ" ла бермаган, ҳа! Лекин... Насим ошна, бир гап ай, сам бировга айтмайсанми?

Ошна, Момоқиз ҳамон кўз олдимдан кетмайди.. Одамда покдомон туйғулар кўп бўлади, сўнмас туйғулар кўп бўлади...

Бари-бари ўз йўлига бўлади!

Аммо, биринчи... биринчи кўнгил!..

Насим ошна, мен биринчи кўнгилдан ифбатлис-ни кўрмадим, биринчи кўнгилдан сўнмасини кўрма-дим!

Ошиқ умрим мобайнида жуда кўп қизларни кўр-дим.

Тағин, гапимни ёмон тарафга бурма, сенда шун-дай феъл бор...

Мен қизларни кўчаларда, театрларда кўрдим, тўй-маъракаларда, киноларда кўрдим. Бари қизлар хушрўй-хушрўй...

Айниқса, ҳинд киноларидаги қизлар! Сув билан ютгудай қизлар! Сулув-сулув қизлар!

Ҳинд қизларининг қошлари оралиғида хол, ёпоқ-ларида хол, няклариди хол!

Ҳинд қизлари тўлғаниб-тўлғаниб, эшилиб-эшилиб ўйнади!

Мен ана шунда, ўзимизнинг ёшлигимизни ўйла-дим. Момоқизни ўйладим...

Интиқ бўлдим, ҳинд киноларидан Момоқизни из-ладим. Момоқиз йўқ...

Ҳинд қизлари ҳар қанча эшилиб ўйнаса-да, тўл-ғаниб ўйнаса-да, барибир... барибир, Момоқизга кел-бат бермади. Ҳинд қизлари-да Момоқиз бўлолмади.

Насим ошна, ҳинд қизлари-да Момоқизнинг ол-дидан ўта берсин!

Ошна, Тиловбердиннинг онаси-да кўнглим кетиб ўйландим. У... у, Момоқиздан-да хушрўй...

Ошна, уям Момоқизнинг олдидан ўта берсин!

Насим ошна, мен Момоқиздан улуғини кўрма-дим!

Ҳар эр кўнгилнинг қиз кўнгилга айтажак гаплари бўлади. Кўнглида шу гапи бўлмаган йиғит — йиғит эмасдир! Шу гапни қайсидир йиғитдан интизор бў-либ кутмаган қиз-да — қиз эмасдир!

Дунёга келдим, деб юрмасинлар!

Биров, бу гапни бир сўз билан айтади. Биров,

кўп сўз билан айтади. Тағин биров, айтолмай қолади...

Насим ошна, мен ўз гапимни Момоқизга айтолмай қолдим!

Аммо ўз умримдан ўзим шукур қиламан, ошна.

Бўри полвон, сен йигит бўлиб эдинг, ана, биринчи кўнглинг бор, дейман.

Бўри полвон, сен ошиқ бўлиб эдинг, ана, биринчи кўнглинг, бор, дейман.

Насим ошна, Момоқиз ҳалиям кўнглимнинг туб-тубида яшайди. Уни биров-да билмайди. Ҳатто, Тиловбердиннинг онаси-да билмайди...

Мен Момоқизни уйқуларимда кўраман: у жилайиб-жилмайиб қараб туради...

Кўзларимни очаман: уй зимистон бўлади.

Теварагимни пайпаслайман: қабатимда Тиловбердиннинг онаси ётган бўлади.

Ай, онаси, тур, Момоқиз келди, дегим келади.

Ай, онаси, тур, мен Момоқизни кўрдим, дегим келади.

Демайман, демайман!..

Саҳаргача Момоқизни ўйлаб ётаман. Тағин келар деган умидда кўзларимни юмиб қарайман. Йўқ, Момоқиз энди келмайди...

Саҳармардондан тўриқни минаман. Ўзимизнинг қирларга йўл оламан!

Ҳайрондарадан от соламан!

Бизнинг ғаллазорлар йўқ. Эндиги Ҳайрондара бошдан-оёқ пахтазор...

Сув тараётган сувчилар, йўл бўлсин, дейди.

Мен, шундай, тўриқни совутиб юрибман, дейман.

Мен тўриқни эмас, ўзимни совутиб юрганганимни сувчилар билмайди...

Ҳолвачига от қўйиб чиқаман!

Теваракка аланглайман: ўша-ўша ўзимизнинг қирлар...

Уккағар қирлар ҳамон юксак-юксак!

Товатошлар ёналарда йиқилай-йиқилай дея омонат туради. Тошлар кичрайиб қолгандай туюлади. Ё, отдалигим учун шундай туюладими, билмайман.

Чаналар йўқ, энди комбайнлар бор.

Тўрғайлар-да сийраклаб қолибди. Унда-мунда бир чулдирайди, бўлди.

Жониворлар техникани хуш кўрмайди-да...

Ўша-ўша... фақат, Момоқиз йўқ!

Туриқ ердаги хасларга узалади.
Мен жиловни қўйиб юбораман.
Телпагим оғирлик қилаётгандай бўлади. Оҳиста кетимга суриб қўяман.

Қўлим юзи билан пешонамни артаман. Пешонам ҳўл, тафтли...

Оғир ҳўрсинаман. Елкаларим бир ҳўрпайиб тушади.

Қамчили қўлимни чап сонимга қўяман.

Олис-олисларга қарайман...

Наҳорнинг мулойим шамоли соқолимни силайди!

Олислар кўзимни толдиради. Бошимни қуйи эгаман. Эгар қошига термилиб қоламан.

Эгар қоши-да олислаб боради. Оппоқ туманда чайқалиб-чайқалиб боради. Бора-бора, кўринмай, қолади. Туман суюқ...

Ҳайрон бўламан. Бармоқларим билан пайпаслайман. Йўқ, эгар қоши жойида бўлади.

Киприк қоқаман. Бор эс-ҳушим бир қалқиб тушади, кўнглим бир қалқиб тушади.

Оғир-оғир тош гурс-гурс юмалайди.

Эгар қошини кўраман, қўлим юзидаги томчиларни кўраман...

Кўнглимдаги оғир тош ана шу томчилар билан оқиб тушади!

Ай, а-а-ай!..

Қамчили қўлим томчиларни артади. Аммо фойдасиз бўлади. Хиёл ўтмайди, томчилар бу қўлимга-да томади.

Томоғимга нимадир тикилади. Ютинайин дейман. Бўлмайди, бўлмайди...

Бўри полвондай одамда ютинишга дармон йўқ!

Ай, а-а-ай!..

Тўриқ ҳадик олади. Жимийиб-жимийиб, бўйинини гажак-гажак қилади.

Мен тўриқ бўйнига суянаман. Бармоқларим билан ёлларини тарайман. Тўриқ бўйинини қучоқлайман. Ёлларига юзларимни суйкайман...

Ай, а-а-ай!..

Шунда... шунда, олис-олислардан рубобий қўшиқ келади, рубобий қўшиқ!

Мен сергак бўламан. Оҳиста-оҳиста қаддимни ростлайман.

Қўшиқ тобора яқин-яқин келади. Бора-бора, қирни қўшиқ олади.

Мен рубобий қўшиқ қўйнида қоламан!
 Қўнглим қўшиққа тўлади! Лиммо-лим!
 Яйраб кетаман! Олисларга термуламан — кула-
 ман, олисларга термуламан — тагин куламан!..
 Қўнглим томчилашини қўймайди, мен — кули-
 шимни!
 Ошна, мен ўзимизнинг қўшиқни эшитаман, ўзи-
 мизнинг!
 Момоқиз қўшиқ айтади, Момоқиз!
 Қизлар жўр бўлади!
 Насим ошна, мен ана шундай Момоқизни кўра-
 ман!
 У, ўроқ ўриб-ўриб... рўмолининг учи кўкрагига
 тушиб-тушиб... уни тагин елкасига ташлаб-ташлаб...
 менга қиё боқиб-боқиб... Зулфларини тоблаб-тоб-
 лаб... Ҳам иболи, ҳам гинали кулиб-кулиб... қўшиқ
 айтади!»

XLII

Бўри полвон қўнгли тўлиб-тўлиб келди.
 Қўнгли тўридан нималардир ўксиб-ўксиб кела
 берди. Ўксик зарбидан елкалари силкина берди.
 Ёноқларидан маржон-маржон ёшлар оқди.
 Оҳлар — юракдан, ёшлар — кўздан бўла берди...
 «Насим ошна, менинг сендан ўзга-да ошналарим
 кўп. Бари тирикчилик юзасидан. Сендан угина, мен-
 дан бугина қабилида.
 Ошна, болалик ошнага... болалик ошнага кел-
 майди!
 Ошна, тўйларимда, бетоб бўлиб қолганларимда
 сени кўн ёдладим. Айниқса бурноғи йили кўп қўмса-
 дим. Бенси, ана кетдим, мана кетдим, бўлиб қол-
 дим-да.
 Барча-барча келди. Ғанимларим-да келди. Қўнғил
 сўраб кетди.
 Сен бўлсанг, келмадинг. Мабодо келсанг, ҳалак
 бўлардинг: барибир гап қўшмас эдим!
 Насим ошна, кўзимга кўриниб, ярамни янгила-
 динг. Яна тагин, ўғлимни-да йиқитдинг.
 Билиб қўй, ошна... изингдан сурганим-сурган!
 Қаерда давра бўлса, изингдан қувиб бораман!
 Тиловбердини ўғлинг билан уч сафаргача олиш-

тираман! Борди-ю, уч мартасида-да ўғлинг ўктам келса... унда, на илож, учдан кейин пуч...

Барибир қўймайман! Ана, невараларим бор! Насиб бўлса, неварамни неваранг билан олиштираман!

Ишончим комилки, неварам бобосининг орини олади!

Сен кўрмайсан, ошна, ой ботиб, юлдузлар сўниб-сўниб борапти.

Ўғлим ўктамлигида юлдузлар ёнгани ёнган бўлди. Ўғлим мағлублигида сўнгани сўнган бўлди...

Ҳар банданинг кўкда ўз юлдузи бўлади ошна. Шу юлдузнинг ёнгани — шу банданинг ёнганидир.

Шу юлдузнинг сўнгани — шу банданинг сўнганидир. Ўўқ, ошна, йўқ!

Юлдузим ҳали ёнади! Давраларим ҳали давом этади!

Невараларим давраларда:

— Ё, бобомнинг пири!— дея айқириб-айқириб олиша беради!

Юлдузим мангу ёнади!»

XLIII

Тўйхона эшиги тарафдан одам овози эшитилди. Қўй маъраши эшитилди.

Бўри полвон йўлига бурилди.

«Хўш де, Насим ошна, хўш де. Худонинг паноҳига...»

1976.

ОТ КИШНАГАН ОҚШОМ

I

Биродарлар, кўргилик, кўргилик!

Бир эрта уйғониб, калламга қўл югуртирдим. Сочларим орасида яра-чақалар уч берди. Парвойим фалак бўлди, юра бердим. Онамга-да айтмадим.

Чақалар кун сайин болалади. Катта-катта бўлди. Қўтир бўлиб қичиди.

Шунда, қишлоғимиз дўхтирига бордим. Дўхтир фу, дея афтини буриштирди. Юрчидаги калхонага олиб жўнади.

Йўлда машинадан ташлаб қочдим. Ушлаб келиб, яна машинага босди.

Калхонада... Уҳ, айтгили йўқ. Дўхтир дегани бераҳм экан. Онамни кўрдим, биродарлар, онамни...

Бари калга қайтатдан жингала соч битди. Менинг каллам ялтираб қолди. Битта-да соч битмади! Дўхтирлар ажабланди, камдан-кам учрайдиган воқеа, деди. Хўрлигимдан йиғлаб-йиғлаб уйга келдим.

Онамиз таптақир калламни ушлаб-ушлаб кўрди. Ич-ичидан куйди. Айтиб-айтиб йиғлади.

— Камбағални туянинг устида ит қонади, дегани шу-да,— деди.

Катта телпак сотиб олдим. Қишин-ёзин қулоқларимгача бостириб кийиб юрдим. Мактабда-да телпакимни олмадим.

Математика муаллимимиз оёғини тираб талаб этди:

— Бош кийимнингни олмасанг, дарс ўтмайман!— деди.

Олд қаторда ўтирган синф оқсоқолимиз муаллимага бир нималар деди. Аммо муаллим ўз сўзида турди:

— Уқувчи дарсда ялангбош ўтириши лозим! Қонда шундай!

Телпагимни калламга босиб ушладим.

— Уқувчи Қурбонов, сенга айтипман!

Миқ этмадим. Муаллимимиз телпагимни бошимдан юлиб олди. Деразадан ташқарига отиб юборди.

Синфимиз болалар кулгисидан зириллаб кетди. Болалар калламни офтобга менгзаб қийқирди:

— Ура-а-а, кун чиқди!

Калламни қўлларим билан яширдим, ҳўнграб йиғладим. Сиёҳдонни олиб, муаллимнинг юзига отдим. Тегмади. Кейин, ташқари отилдим. Мактабдан қочиб кетдим.

Яна қайтиб мактабга оёғимни босмадим. Директор билан синф раҳбаримиз келиб тавалло қилди. Онамиз алдаб-авради. Барибир мактабга бормадим.

Бешинчи синф каллам билан қолдим.

2

Одамлар мени кал дейдиган бўлди! Зиёдулла кал эмиш! Э, тавба-е, э, тавба-е!

Аввал-аввал уятдан қулоқларимгача ловуллаб ёндим. Кўнглим ўксиди. Кейин-кейин ботмайдиган бўлди. Кал сўзи кўнглимга сингди. Қулоқларим калга ўрганиб қолди.

Энди, Зиёдулла кал, демайдиганлардан ўпкаладим. Айниқса, почтачидан ҳафсалам пир бўлди. Қачон кўрса ўртоқ Қурбонов, дейди. Ғашим келади. Мени майна қилаётгандай туюлади.

Бир сафар жеркиб ташладим:

— Нимага мени ўртоқ Қурбонов дейсиз? Мен бир амалдормидимки, ё, дипломим бормидики, ўртоқ Қурбонов дейсиз? Бор-йўғи бешинчи синф каллам бўлса. Кўп майна қилманг, сочим бўлмасаям тароғим тиллодан!

— Бўлмаса нима дейин?

— Эл қатори Зиёдулла кал дея беринг. Ўз отим ўзим билан... Худога шукур-е, энди почтачи-да кал дейдиган бўлди!

Диплом сўрамайдиган турли ишларда ишладим. Қоровул бўлдим, гўлоҳ бўлдим. Охири подачи бўлдим. Эл қўйини боқдим.

Адирларда қўй боқиб, най чалдим. Нафасим ет-

май қолди. Шунда, эски бир дўмбира топдим. Дўм-
бирамни сайратдим, бепоён адирлар, ёйилиб ўтлаёт-
ган қўйлар, чўққилар учида узмай чуғурлаётган қуш-
лар, паға-паға оппоқ булутларга қараб дoston айт-
дим. Бу dostonларни тўйлар, олис ялдо кечалари
боболаримиз бири қўйиб бири айтар эди. Боболар-
нинг кўплари раҳматлик бўлди. Раҳматликлардай
doston айтиб бўлмайди. Бизники, баҳоли қудрат...

3

Биродарлар, сиз сўраманг, мен айтмайин... Оти,
Момосулув эмиш. Юзлари кулчадайми, ё, сулувми?
Кўзлари қорами ё зигир гулидайми? Қошлари қу-
юқми? Қуюқ бўлса, қайрилмами? Кечасилигидан
кўрмас эмишман, билмас эмишман.

Қўройдин эмиш. Момосулувлар кўчасида телба
бўлиб юрар эмишман. Бирнима йўқотгандай тенти-
рар эмишман. Йўл четидаги тошга чўнқайибман,
кафтларимни иягимга тирабман. Ойга маҳлиё бў-
либ-маҳлиё бўлиб термилибман. Ойнинг бети кир
эмиш. Ойга сонсиз ошиқлар маҳлиё термилди. Ой
қайси ошиққа бир ўпич берди? Ой қайси ошиққа
вафо қилди?

Ойга қўл силтаб, ўрнимдан турибман. Момосу-
лувлар девориданшибман. Ити йўқ эмиш. Дарахт-
лар паналаб, деразасига термилибман. Олмалари-
дан узиб-узиб ебман. Кейин, айвонига, ундан ичка-
рига кирибман. Тимирскиланиб, тўшагини топиб-
ман. Момосулув уйғониб кетибди, чириллайман, кет,
дебди. Мен ёлворибман. Қўлимни узатибман. У қў-
лимни қайтариб, ўзимга сурибди. Кейин, Момосу-
лувнинг қўйнига кирибман!

Биродарлар-эй, жамини олам бир тараф, қўйин
деганлари бир тараф экан! Аҳай-аҳай!

Борига шукур қилсам бўлмасмиди? Тек ётсам
бўлмасмиди? Қўйнига қаноат қилсам бўлмасмиди?

Мен тинмас, Момосулувнинг кўнглига-да кириб-
ман! Ошиқона-ошиқона қадамлар босиб, кўнглини
овлабман. Зим-зиё бир олам эмиш. Теварак хувил-
лаб ётармиш. Қимирлаган жон йўқ эмиш. Эркак
зотининг ўзи тугул, излари-да йўқ эмиш. Беҳиштдай
бир олам эмиш.

Теваракка аланглаб, кулар эмишман: ушбу беҳиштга мендан ўзгалар келмабди!

Қўнглимни зўр бир хушвақтлик қитиқлар эмиш: ушбу беҳиштга биринчи бўлиб мен қадам қўйибман! Аҳай-аҳай!

Қўзимни очсам уй зимистон, болишни қучоқлаб ёғибман.

Уйқум қочди. Уйқумни қувалаб, шифтга қараб ётдим. Чин, қишлоғимизда шундай қиз бор. Оти Момосулув.

4

Эрталаб таътил қилдим. Белимга тушлик ўрадим. Заранг таёғимни олдим.

Элбурутдан подаётоққа бордим. Бир тошга ёнбошлаб олдим.

Эл қўй-эчкиларини ҳайдаб келди. Шунда... шунда, у-да келди!

Мен ўрнимдан туриб қарадим. Хаёлимда, юзларим ловуллаб қизиди.

У қўлидаги хивични қўйлари кетидан отиб юборди. Изига қайрилиб кетди. Менга қайрилиб-да қарамади. Ажабо, у кеча мени кўрдимикин? Уялганидан тез қайрилиб кетдимикин?

Биродарлар, шу қиз кўз олдимдан кетмай қолди! Кечаси-да, кундузи-да! Шу қизга совчи қўйдим!

— Тегмайман, калласи кал,— дебди.

Ё, пирим-е, ё пирим-е! Кал бўлса нима бўпти? Гап жундами? Жунда ақл борми, хоҳлаган ерига бита беради-да. Бировга қуюқ битади, бировга сийрак битади. Яна бировга битта-да битмайди. Бу яратганнинг иши-да!

Жун экиш деҳқончиликмидики, айб бўлса! Ана, калласига жун экмади, экса-да, суғориб, парваришламади, оқибат, қуриб қолди, деса. Майли, ана унда мени камситсин. Зиёдулла калда эркаклик уқув йўқ, муштдай калласига жун экиб ололмади, десин. У яхши эр бўлмайди десин...

Мен барибир шаштимдан қайтмадим. Совчини босиб қўябердим.

— Айтиб қўйинглар, мен ҳали от олиб, кўпкари чопаман!— дедим.

Момосулув ноз қилиб-қилиб, охири кўнди!

Тўй-томаша бўлди. У мастона-мастона қадам

қўйиб, чимилдиққа келин бўлиб кирди. Мен мардона-мардона одим қўйиб, куёв бўлиб кирдим.

Момосулувга кўрган тушимни айтиб бердим.

— Сен ҳам шундай туш кўриб эдингми?— дедим.

— Кўриб эдим,— деди.

— Чинингни айт,— дедим.

— Чиним,— деди.— Лекин, таниёлмай қолиб эдим, чироқ ўчиқ эди,— деди.

— Уша мен эдим!— дедим, кўкрагимга урдим.

— Сиз эканлигингизни билиб тегдим-да,— деди.

— Аҳай-аҳай!— дедим.

Биродарлар, Момосулув тушимда Чўлпон эди, ҳушимда Ой эди, қўйнимда Офтоб бўлди!

5

Бир сурув қўй сотдим. Пулни белимга ўрадим. Намоз чавандозни олдимга солиб, Обоқлига жўнадим.

Биродарлар, бизнинг Сурхонда мапа бундай гап бор: от олсанг, Обоқлидан ол, аёл олсанг, Ирғалидан ол!

Бунинг мағзи шуки, от деганлари дев! От бепонеликни дейди. От масофа нималигини билмайди, ҳудуд нималигини билмайди. От қаҳратон қишда-да дашт-биёбонларда чопиб ўсади. Ана шунда диркиллаган от бўлади! Қўлтиқлари қўзилади, кўкракларини энлик бўлади! Учқур келади! Бедов от бўлади!

Обоқли ана шундай дашт!

Ирғали деганида қиз бор! Ирғалининг қизлари ауваласи пишиқ келади. Қиймагани еттинчи калиш кияди! Барининг бели бақувват, бўлимли бўлади. Ирғалининг қизларини қучоқласа, қўйини тўлади! Ирғалининг қизлари кўрган фарзанд-да алпомиш-келбат бўлади. Бойси, Алпомиш айна шу Ирғалида ўтган-да!

Ана, билдингизми, элнинг гапи қаёққа бораяпти?

Мен якки кун от сайладим. Обоқли дашти гала-гала от! Дашт чангитиб чопиб юрибди! Бир яшар қулунлар, уч яшар тойлар, тўрт яшар ғўнонлар, беш яшар дўнонлар! Сағрисиға уй тикса бўладиган байталлар! Ҳайбатли айғирлар!..

Бировини ушлаб, олд туёқларини жуфтладим. Ту-

ёқлари орасидан мушт урдим. Муштим ўтмади. Борди-ю ўтса, яхши от бўлади. Қўйиб юбордим. Яна бировини кўрдим. Дурустгина-ю, фақат қорни йўқ. Бор бўлса-да, жуда тор. Буниям қўйиб юбордим, бўлмайди!

Биродарлар, от олсанг, ҳўкиз қориндан ол, ҳўкиз олсанг, от қориндан ол!

Орқа кезанаги боланинг билагидай бўлиб турадиган от яхши келади. Шундайини изладим. Йўлиқмадим. Қопқоғи энлик от-да яхши бўлади. Бундайига-да кўзим тушмади.

Галани айланиб юрдим. Бир бўзга кўзим тушди. Шуни ушладим. Тишларини кўрдим. Ёши еттида бўлса-да, ҳали озиқли тиши чиқмабди. Аслида, беш ёшида чиқади. Демак, энди чиқмайди. Озиқ тишсиз от хосиятли от бўлади!

Биродарлар, шу бўзга дил кетди!

Уч мингни нақд санаб бердим. Бўзни миниб келдим.

Омборхона олдидаги устахонага олиб бордим. Бўзга буров солдим: ипга таёқча боғладим, тумшугидан ўраб бурадим. Буров таёқ бўз тумшугига ботди. Бўзни қимирлатмай қўйди.

Уста бўз оёқларига нағал қоқди.

Биродарлар, асов отни тақа тўхтатади!

Ҳовли четида охур қилдим. Бўзни шу охурга боғладим.

Онамиз норози бўлди. Бети буришиб-буришиб оғринди. Лабини буриб минғиллади:

— Отим нима... отдан машина яхши...— деди.

— Машинам нима? Оти борнинг — қаноти бор,— дедим.

— Отга емиш қани...

— Емиш? Худо ҳар жониворни ўз ризқи рўзи билан яратади. От битди — қанот битди. Емиш топилади.

Биродарлар, машина деганлари темир! Жони йўқ! Жони йўқ темир одамга эл бўлмайди! Темирнинг юраги йўқ-да! От одамга эл бўлади. Бонси, отнинг жони бор, юраги, бор-да!

Эл менга-да бурнини жийириб қаради, отимга-да бурнини жийириб қаради. Эл, оғзини ушлаб

кулди, пиқ-пиқ кулди, қўли билан кўрсатиб кулди, пана-паналарда кулди.

Билдим, эл, Зиёдулла кал, отангни кўрдим— аҳмади фориг, онангни кўрдим — товони ёриқ, кўр-пангга қараб оёқ узат, деди. Ўзинг бир сағир бўлсанг, сенга ким қўйибди отни, деди. Яна тагин кал бўлсанг, калга отим нима, деди. Калга эшак ҳам бўлади, деди.

Биродарлар, эл шундай! Эл оғзига элак тутиб бўлмайди! Одамзот шундай! Бор бўлса, кўролмайди, йўқ бўлса, беролмайди!

Шундай экан, одам бўламан десангиз, эл оғзига эътибор берманг! Одам бўламан десангиз, эл гапига парво қилманг! Аммо бепарво-да бўлманг!

Биродарлар, от аззанча хосиятли бўлса-да, аззанча фаҳм-фаросатли бўлса-да, аззанча хушсуврат бўлса-да, барибир, от, ўз оти ўзи билан от! Тўрт оёқли жонивор! Думли ҳайвон!

Дунёда нима мўл, тўрт оёқли жонивор мўл! Дуч келмиш тўрт оёқ жониворни қандай бўлса, шундайлигича эл орасига олиб кириб бўладими? Бўлмайди! Қандай бўлса, шундайлигича эл қилиб бўладими? Бўлмайди! Авваламбор, тўрт оёқли жониворни от қилмоқ лозим!

Тўрт оёқли жониворни от қилишнинг ўзи бўлмайди. Думли ҳайвонни одамга эл қилиш барчанинг-да қўлидан келмайди!

Тўрт оёқли жониворни от қилиш учун, авваламбор, кўнгилда бўлмоғи лозим! Авваламбор, баданда бўлмоғи лозим!

Баракалла! Бор-да, баданда бор-да! Кўнгилда бор-да! Шу боисдан от олдим-да! Аҳай-аҳай!

Достончи достон айтади. Хато айтса, шартта бас қилади. Бошқатдан, тузатиб айтади.

Шоир китоб битади. Китобида бир жойи ёқимсиз бўлса, шоир қалам билан шартта-шартта ўчиради, ёқимли қилади.

Расмчи сурач чизади. Сурачда одам қоши қошдай бўлмайди. От ёли ёлдай бўлмайди. Қиёмига келмайди. Расмчи дарҳол одам қошини қошдай қилади, от ёлини ёлдай қилади.

Чавандоз бўлса, отни тузатолмайди!

Тўрт оёқли жонивор от бўлаётиб... ҳа-ҳа, от бўлаётиб... нима феъл-атвор топса, шу феъл-атворида қолади. Нима қилиқ топса, шу қилиғида қолади.

Нима кўrsa, нима билса, нима ўрганса, барча-барчаси танасида қолади, миясида қолади.

Ана шундан кейин чавандоз отни тузатаман деса, ўзига жавр қилади. Отни тузатиб бўлмайди!

Биродарлар, сара от, чавандоз ақл-заковатидан бино бўлади! Сара от, чавандоз қалб қўридан бино бўлади!

Шу боис, бўзни тарбиялай бердим, кечаю кундуз тарбияладим. Зўр бериб тарбияладим. Қандай қилиб тарбияладим? Айтмайман, бировлар билиб қолади, айтмайман...

7

Биродарлар, бўз от қандай бўлади? Сурпдай оппоқ бўлади! Борди-ю, аждодида бўлса, тўққизга тўлганда тарлон бўлади. Тўққиз ёшида бўзнинг баданида холдай-холдай қора доналар пайдо бўлади. Шундан бошлаб у бўз эмас, Тарлон от бўлади. Тарлон — хол-хөл от! Тарлон — отлар сараси!

Биродарлар тўриқ отнинг юздан бири яхши бўлади, тарлон отнинг юздан бири ёмон бўлади!

Биродарлар, от танимасанг, Тарлон ол!

Бизнинг бўз тўққизга тўлди, тўққизда бўлди. Шунда... шунда, бир орзум, ўн орзу бўлиб болалади. Бир қувончим ўн қувонч бўлди!

Биродарлар, бўз отим — Тарлон бўлди! Мен Тарлон отли бўлдим!

Отнинг сараси менда, қулинг ўргилсини менда!

8

Тарлонни қора ишларга солмадим. Адирларда ўйноқлатиб миндим. Ўйноқлатиб-ўйноқлатиб қўй боқдим.

Шундай бир кунда колхоз раиси шофёри от чоптириб келди. Уни раис юборибди. Бориб, Зиёдулла кални олиб кел, дебди. Радиодан одам келибди. Энг яхши подачини айтинг, радиода чиқараман дебди. Шунда, раис мени айтибди.

Аввал-аввал ишонқирамадим. Шофёрга синчиклаб қарадим. Чин гапга ўхшади. Шундан кейин қўйларни шу яқиндаги Асад чўпонга тайинлаб келдим.

Ўзимда йўқ хушвақт бўлдим. Э, яшанг-е, раис ака-е, дедим. Бизга ўхшаган калларнинг ялтироқ бошига-да офтоб чиқсин дебсиз-да, дедим. Э, шоп мўйловингиздан-е, дедим.

Ўнда уйимизга тушдим.

Ҳали тутилмаган беқасам чопонимни кийдим. Телпагимни кийдим...

Бинойидай ораста бўлдим.

9

Тарлонни идора олдига боғлади.

Дўмбира, тушлик солинган хуржунни елкамга ташладим. Аста-аста ичкариладим.

— Ассалому алайкум!— дедим.

— Аҳа, келинг ука, келинг.

Гиладан авайлабгина юрдим. Тўрдаги нимкат-да ялпайиб ўтирган одам билан қўшқўллаб кўришдим.

Дарров танидим, бу ўзимизнинг қишлоқлик Рихснев бўлди.

Мен қаерга ўтиришимни билмай каловландим. Рихснев бармоғини ниш қилиб жой кўрсатди.

Хуржунимни деразага қўйдим. Омонатгина ўтирдим. Сўрашайин деган мақсадда Рихсневга қарадим.

— Аҳа, фамилиянгиз нима эди, ука?— сўради Рихснев.

— Зиёдулла кал!— дедим.

— Аҳа, ҳа-ҳа-ҳа! Йўқ, фамилиянгиз? Қурбонов? Аҳа, яхши, яхши! Соғлиқ қалай, ўртоқ Қурбонов? Отдай бўлиб юрибсизми?

— Шукур мухбир ака, шукур. Отдай бўлмасак-да, юрибмиз. Ишқилиб, бирнави. Ўзингиз қандай, бардамгинамисиз? Болалар чопқиллаб юрибдими? Қачон бўлса, сизни мақтайман. Мана, биздан-да ёзадиганлар чиқди дейман.

— Раҳма-а-ат, раҳма-а-ат. Гап бундай, ўртоқ Қурбонов, мен, сиз ҳақингизда радиоочерк ёзаман!

— Эб-эй, у нима деганингиз, мухбир ака?

— А? Ҳа-ҳа-ҳа! Ҳа, ўртоқ Қурбонов, ўртоқ Қурбонов! Шунақа жанр бор! Аҳа, публицистик жанр! Бунда қаҳрамонлар мадҳ этилади!

— Ҳа-а, хайрият-е. Мен ёмон гапмикин дебман. Энди, мен сизга айтсам, биз унга арзимаймиз-да, мухбир ака.

— Аҳа, йўлини қилиб арзиттирамиз-да, ўртоқ Қурбонов. Ўзимизнинг қўлимизда-ю. Мана қоғоз, ёзинг. Ручка йўқ? Э, чатоқ-ку.

— Бизда таёқдан бошқа нимаям бор, мухбир ака.

— Хўп, мана, ручкаям бердим. Қани, бўлинг. Унгача репортёрни тайёрлаб тураман.

— Шу, мухбир ака, хатимиз бундайроқ. Бешинчи синф калламизга яраша. Сиз сўранг, мен айтайин.

— Йўқ, ёзинг. Оғзингизга келганини пала-партиш гапирасиз, уни бориб, монтаж қилишни айтсангиз-чи! Ёзинг: «Қуёш заррин кокилларини ёйиб, уфқдан бош кўтарди...» Йўқ, ўчиринг. Бадий қисмини ўзим ёзаман, сизга оғирлик қилади. Аҳа, бошладик: «Болалигимдан чўпон бўлиш орзум бор эди. Шу орзу мени чўпонликка чорлади. Мактабни битириб, қалб амри билан колхозда қолдим. Мана, ҳозир жавлон уриб меҳнат қилмоқдаман...» Аҳа, энди план, мажбуриятларни ёзинг. Ким билан социалистик мусобақа ўйнагансиз? Ана шуни ёзинг. Кейин, ҳар бир совлиқдан қўшимча қанчадан қўзи олмоқчисиз? Ана буни ёзинг!

— Мухбир ака, мен эл қўйини боқаман, чакана чўпонман.

— Аҳа, шундайми? Оббо-о, раис дўппи олиб келдеса, бошни олиб келадиганлардан экан-да. Хўп, ёзаверинг-чи. Меҳнатларингиз тақдирланганми?

— Эса-чи, мухбир ака, эса-чи. Раисимиз ҳар кўрганда тўхтаб, кўришиб-сўрашади. Раҳмат, ука, раҳмат, дейди. Элнинг хизматини қиялпсан, дейди. Елкамга қоқиб-қоқиб қўяди.

— Ҳа-ҳа-ҳа! Бори шуми? Ҳа, ўртоқ Қурбонов, ўртоқ Қурбонов! Булар абстракт гаплар! Радио-очеркка конкрет фактлар керак! Орденлар! Медаллар! Ерлиқлар!.. Ҳмм, бўпти, ўртоқ Қурбонов, сизга рухсат.

Қаламни Рихсневга узатдим. Қулоғимнинг кетини қашидим. Магнитофонга қарадим.

— Мухбир ака, хабарингиз борми-йўқми, унча-мунча дoston айтиб тураман.

— Аҳа, шундайми?

— Ота-бовамизнинг ҳунарининг ерда қолдирмайн

дейман-да. Калнинг нимаси бор, темир тароғи бор.
Ана, ана, дўмбирам бор.

— Аҳа, ҳунарни асрабон нетгумдур охир, олиб
тупроққаму кетгумдур охир! Алишер Навоий!

— Улманг!

Жўшиб кетдим. Дўмбирамни олиб достонимни
бошладим. Достонимда бир ҳовлига келин келди.
Ҳовлида гулхан ёқилди, чанқовуз чалинди. Келин
отда келди. От оловни бир айланди. От достон
бўлди.

Боли боли болинг бор,
Минг туморли норинг бор,
Жасадингга қарайман
Чопадиган ҳолинг бор.

— Маладес, ўртоқ Қурбонов, маладес. Аҳа, эн-
ди, чанқовуз, гулхан... эски гаплар, ўртоқ Қурбо-
нов. Достон, ҳа, достон! Замон, давр нафаси йўқ.
Интеллектуаллик йўқ, интеллектуаллик! Кўриб ту-
рибсиз, ҳозир атом асри. Мана, космонавтлар яна
ойга учди... Хўп бўлмаса, ўртоқ Қурбонов.

Хайр-маъзурни эшитиб эшитмасликка олдим,
билиб билмасликка олдим. Дўмбирамни чулдиратиб,
достон айтиб қўявердим.

Отларди боқсанг қашиб боқ,
Олисдан сувини ташиб боқ,
Сира узмагин емини,
Емини емига қўшиб боқ.

Бир қиё боқ, эй, умидли дунё!

— Аҳа, яхши, яхши! А-а-ауф, чёрт, уйқу босаяп-
ти. Нима десак экан... отлар... отлар патриархал
ҳайвон, ўртоқ Қурбонов. «Отни боқсанг қашиб боқ,
сувини ташиб боқ!» Хўш, нима бўпти? Маълум гап-
ку! Албатта отга сув беради-да, бўлмаса бензин бе-
рармиди? Қуп-қуруқ дидактика! Халқ оғзаки ижоди,
ҳа, халқ оғзаки ижоди! Примитив, примитив! Интел-
лектуаллик йўқ, интеллектуаллик! Интеллектуал
проблемалар кўтарилиб, ижобий ҳал қилинмаган!
Ижодингизга муваффақият, ўртоқ Қурбонов. Изла-
нинг, кўпроқ классикларни ўқинг. Айтайлик, Бетхо-
вен, Чайковский, Ашрафий...

Рихсиев қўзғолди. Кетар бўлди.

Шунда, Рихсиевлар қўйи эсимга келди. Балки, қўйлари юзхотирини қилар, деган умидда қўйлари-дан гап очдим.

— Мухбир ака, қўйларингиз яхши!— дедим.— Диркиллаб-диркиллаб ўйнаб юрибди!

Рихсиевнинг юзлари ёришди.

— Аҳа, айтгандай, бизнинг қўйлар яхши юриб-дими, ўртоқ Қурбонов?— деди.

Қўнглимда умид учқун берди. Қўлимни кўксимга қўйиб, бош ирғадим.

— Шукур, мухбир ака, шукур. Яхши юрибди!— дедим.— Ўзлариям... қўймисан қўй-да!

— Аҳа, қўй!..

— Ўлманг!

— Қўй, қў-ў-ўй! Қўй яхши!

— Ўлманг!

— О-о-о, қў-ў-ўй! Қўй яхши нарса!

— Ўлманг! Айниқса сизнинг қўйларингиз! Минг қилса-да, ҳи-ҳи-ҳи, минг қилса-да, мухбирнинг қўй-лари-да.

— Аҳа, раҳма-а-ат, раҳма-а-ат!

— Анави тўнғич акангизнинг қўйлари бўлмади! Бари ўзидай калтафаҳм! Сизнинг қўйларингиз шун-дай доно, шундай ўқинишли... Ҳай-ҳай-ҳай, садағаси кетсанг, мухбирнинг қўйларининг!!

— Аҳа, раҳма-а-ат, раҳма-а-ат!

— Бир куни денг, ҳайт-ҳайт, дея қўйларни сойга ҳайдадим. Қўйлар ўзини қирга урди. Фақат сизнинг қўйларингиз сойга қараб юрди. Мен, ҳа, омон бўл-гурлар-е, минг қилса-да, мухбирнинг қўйларисан-да, дедим.

— Аҳа, раҳма-а-ат, раҳма-а-ат! Қўйларни тарбия-ланг, ўртоқ Қурбонов, қўйларни тарбияланг!

— Бай-бай-бай, қўйларингиз мухбирнинг қўйлари эканлиги шундайгина билиниб туради-я! Мол эгаси-га ўхшайди, деганлари шуда...

— Аҳа, раҳ-ма-а-ат, раҳма-а-ат!

Рихсиев ташқарилади.

Хуржунимни елкалаб, изидан юрдим. Тарлонни миниб, адирга йўл олдим.

Биродарлар, қўнглим огрияпти...

Тарлонни бойловга ташладим.
 Отхонадаги баланд охурга боғладим.
 Гўнг чиқариладиган тешикни жанда билан кечалари ёпиб қўйдим, кундузлари очиб қўйдим.
 Тарлонга арпа ем бериб бошладим.
 Азонда тўрт кило арпа ем бердим.
 Тушда олти кило арпа ем бердим.
 Оқшомда беш кило арпа ем бердим.
 Кафтимда гуз бердим.
 Тарлон тузни капалаб-капалаб еди.
 Кафтимда оқ қанд гутдим.
 Тарлон қандни лаблари билан олди. Қарс-қарс еди.
 Энди сўйилган қўй қуйругини тузлаб-тузлаб бердим...
 Биродарлар, от усти беҳишт, оғзи дўзах!

11

Роса қирқ кечаю қирқ кундуз бўлди.
 Ана шунда Тарлонни отхонадан олиб чиқдим.
 Тарлонни совута бошладим.
 Ҳовли этагида арқонини узун ташлаб боғладим.
 Тарлон бўйинини кўзойнакли илон мисол гажак-гажак қилди. Қозиқни айланиб чопди. Олд оёқларини кўтариб кишнади. Арқонини селкиллатди. Дирк-дирк ўйнаб кишнади. Тарлон маст бўлди!
 Арқон етадиган ерларга оз-оздан хашак ёйдим.
 Тарлон гоҳ у уюмдан, гоҳ бу уюмдан хашак еди.
 Қунига биттадан хом тарвуз бердим. Тарлон тарвузин карсиллатиб-карсиллатиб еди.
 Файзи саҳар вақти Тарлонни жабдуқлаб миндим.
 Катта кўчада оҳиста-оҳиста қадамлатиб юрдим.
 Тонг оқарди.
 Хўрозлар қичқирди. Итлар ҳурди.
 Кўча юзидаги радиокарнай нағма чалди.
 Ариқларда жилдираб-жилдираб сувлар оқди.
 Саҳар еллари хур-хур эсди. Бизларни силаб-сийпади...

Тарлон вазмин-вазмин қадам ташлади. Туёқ товушлари бир мақомда тикилади: тик-тик-тик...

Олдимиздан ариқ келди.

Оёқ илдим. Тарлонни ариқдан сапчитмадим. Сапчитсам, ичидаги мойи узилиб тушади. Кейин, бир йилча кўпкарида чополмайди.

Шу боис, ариқни айланиб ўтдим.

Тарлонни сувладим. Изимизга қайтдим.

Тарлон тагин териб-териб қадам ташлади: тик-тик-тик!

Тарлонни қирқ кун совутдим. Тарлон бир ерда туролмай қолди, туёқлари ерга тегар-тегмай юрди. Ўйноқлаб-ўйноқлаб, осмонга сапчиди. Қуюндайин учгиси келди!

Пахта терими тамом бўлди.

Тўйлар бошланди.

12

Биродарлар, от билмайдиган нима йўқ!

От қор-ёмғирни, довулни олдиндан билади.

Айниқса, тўй-маъракаи дарров билади. Бонси, тўйда кўпкари бўлади-да!

Бизнинг Тарлон кечаси билан пишқирди.

Алағда бўлдим, чопонимни елкамга ташладим, ташқариладим.

Ой ёруғ, осмон очиқ бўлди.

Тарлон қозикни айланиб чопди.

Тарлонни ушладим. Ёлларини силадим.

Бир ерда тўй бор-ов, дедим.

Айтганим бўлди.

Эртаси кун шундайгина ёнимиздаги Обшир қишлоғидан тўйхат келди.

Омборхонада от абзалларини — терлик, беллик, чирги, боз, жаҳанник, жул, пуштон, қуюшқон, юган, кўпчик, узангили эгарни қўлтиқлаб келдим.

Тарлонни қашилаб-қашилаб эгарладим. Оғзига сувлиқни солиб, юганладим. Пешонасига дўлана шохидан бўлган кўзтумор илдим.

Эгар қошидан олдим. Узангига оёқ солдим.

13

Обширга йигирма отлиқ бўлиб бордик.

Сурнай навоси чиқаётган, осмонга қуюқ тутув ўрлаётган тўйхона остонасида оёқ илдим.

Бизга Турди подачиникидан жой тегди.

Телпаги қулоқларини тушириб олган бир одам бизни тор кучалар бўйлаб эргаширди. Подачиникига олиб борди.

Подачи дарвозаси хийла паст бўлди. Оти мўминлар остонадан эгарга энкайиб ўтди. Оти беқилиқлар ерга тушиб, етаклаб ўтди.

Биродарлар, отга минсанг — бошингни ўйла, ерга тушсанг — отингни ўйла!

Чавандозлар отларини яланғочлади. Эгар-абзалларни дарахт шохлари айрисига илди. Супалар, деворларга қўйди.

Чавандозлар отларни шамоллатди.

Тарлон ерга ағнади. Гоҳ ўнг, гоҳ чап ёғига ағнади. Бадани қичиғини қондирди. Ўзини ўзи қашиди! Тагин оёғида турди. Оёқларини кериб-кериб силкинди. Бадан-ёлларига илашган хас-чангларни қоқди.

Тарлон устига гилам ташладим. Пуштонини салқи қилиб тортдим. Қозиғини тепиб-тепиб қоқдим.

Сафар чавандоз қора тўриғи қозиғини Тарлон ёнидан қоқди.

Ғашим келди. Энсам қотди.

— Сафар ака,— дедим.— Тўриғингизни холисроққа олинг, барака топинг.

— Ҳеч нима қилмайди, ер кенг.

— Мен ерни қизғанмаяпман. Тўриғингиз тепонғич, шуни ўйлаяпман.

— Кўнгилни кенг қилинг, от тепкисини от кўта ради.

Тўриқ бизнинг Тарлонга ёмон-ёмон қаради.

Мен, ана, кўряпсизми, демоқчи бўлдим. Аммо Сафар чавандоз меҳмонхонага жўнади. Изидан қўл силтаб қолдим. Кейин, мен ҳам бордим.

Тўйхонадан улушимиз — турли ноз-неъматли дастурхон, иккита шиша келди.

Ўй бекаси қозон осди. Паловга уринди.

Чавандозлар давра бўлиб ўтирди. Сабзи тўғраб берди.

Шу вақт отлар аччиқ-аччиқ кишнади. Тарлон овозини дарров танидим, чопиб чиқдим.

Сафар чавандоз тўриғи олд оёқларини кўтариб пишқирди, Тарлонга ёпишди.

Мен олисдан қўл силтадим. Тарлонга дўқ урдим:

— Бўлди, бас!— дедим.

Тарлон ўзини кейинга олди. Олд туёқлари билан

ер тирнади. Тишларини иржайтириб кишнади. Тўриқни огоҳ қилди. Яқинлашма, деган бўлди.

Тарлон нўхтасидан ушладим. Тарлонни тинчлан-тирдим:

— Бўлди! Так-так-так! Так дейман! Сафар ака, ана, айтмадимми, тўригингиз одам эмас деб! Мана, Тарлоннинг кўнглини оғритди!

— Одам сўзлашиб топишади, йилқи кишнашиб топишади, Зиёдулла чавандоз! Шундай-шундай топишади-да!

Сафар чавандоз тўригини Тарлондан холис олди. Отлар тинчиди.

Палов едим. Кечаси олишни томоша қилдим.

14

Эрталаб таътилланиб, отландим. Лалми даштга йўл олдим.

Дашт бир-бирига улашиб кетган адирлар оралигида бўлди. Кунботар қўнғир тусли қирлар бўлди. Дашт четлари йўғон-йўғон тутлар бўлди.

Кўпкари томошага келганлар шу тут шохларида, деворларда чумчуқдайин тизилиб ўтирди. Теваракдаги адирларда тўда-тўда бўлиб ёнбошлаб ётди.

Адир бетларида чавандозлар отларини яланғочлади, отларини кўпкарига шайлади.

Мен ҳам адирнинг бир четини олдим. Тарлонни яланғочладим, ерга юмалатдим. Кейин эгар босдим.

Оёғимга пайтава ўрадим. Хуржундан кўпкари этигимни олиб кийдим. Этик баланд пошнали этик, таканинг терисидан бўлади. Тери тескариси ичига қаратиб тикилади. Тескариси ялтироқ, сирпанчиқ бўлади. Юзаси терининг ўнг тарафидир. Этикни мол чарвиси билан мойлаб тураман. Шунда сув, қор, совуқ ўтмайди, йиртилмайди.

Бутлари бир қаричча йиртиқ чолворимни кийдим. Чолворимни атайин йиртиб қўйибман. Бўлмаса, кўпкарида бутимга бирон нима илашади, чолворимни оғигача айириб юборади.

Телпагим қулоғини туширдим. Узангига оёқ илиб, эгар қошидан олдим. Даштга қараб эндим.

Чавандозлар теваракни айланиб чопди. Чавандозлар отларини пишитди.

Одамлар қишлоқ тарафга қаради.

— Ана, улоқ келаяпти!— деди.

Қишлоқдан икки отлиқ келди. Бирови олдида қо-
ра улоқ. Ўнгариб олди. Отлиқ улоқни олдимизга
олиб келиб ташлади.

Чавандозлар улоқни отларига искатди. Улоқ ён-
верини, теварагини айлантриб кўрсатди.

Отлар тўп бўлди.

Чозлари тандирдан энди узилган нондай қизил,
мўйловли бир одам улоқ бошига келди.

Ана шу мўйлов баковул бўлди. Қамчи сопини
боши узра кўтарди. Жарангдор овозда айтди:

— Чавандозлар-ов! Гапимни ўнг қулоғинг билан-
да, чап қулоғинг билан-да, эшитиб ол! Чилвир сол-
ма — бир! Бир-бировингни ёмон гап билан сўкма —
икки! Қамчи солма — уч! Йиқилган чавандоз усти-
га от солма — тўрт! От қочганда ушлашга ёрдам
бер — беш! Ол, ҳа-ол!

Баковул шундай деди-да, ўзи тўдадан четга чо-
пиб чиқди. Тўдани айланиб чопиб, жар солди:

— Биринчи зотига бир рўмол, ўн сўм пули бор!
Эшитмадим деманглар!

Чавандозлар тўдага от солди. Отларини қимти-
ди, отларини тиззалари билан ниқтади, отларини
қамчилади, отларини улоққа ҳайдади.

Улоқ сонсиз от туёқлари орасида қолди.

Қўллар улоққа талпинди, аммо ололмади.

— Ҳа-ҳа-ҳа!

— Чу-чу-чу!

— Бос-бос-бос!

Талпинишлар самара бермади. Улоқ ердан қўз-
ғолмади. Ўзини улоққа ураётганлар ўзи-да, отлари-
да фарқ терга ботди. Чавандозлар дастлабки шаш-
тидан қайтди, отлар шаштидан қайтди. Айрим ча-
вандозлар тўда четига чиқди, пешоналарини артди,
томошагўй бўлди.

Энди, тўда теварагида юрган чавандозлар ўзини
улоққа урди.

Мен Тарлон боши узра қамчи ҳаволатдим. Тар-
лонни қимтиб-қимтиб, тўдага ҳайдадим. Тарлон от-
лар сиқувида туртиниб-суртиниб улоққа етиб кел-
ди. Улоқни бир айланиб тўхтади.

Мен қамчинини сопидан тишлаб олдим. Ўзим
улоққа узалдим. Энди кўтариб эдим, бир от туёғи
босиб қолиб, улоқ қўлимдан тушиб кетди.

Тарлонни отлар тўдаси сурди. Тарлон қалқиб-

қалқиб, улоқ нарёғига гандираклаб ўтди. Четга чиқиб қолди.

Тарлон шашти қайтмасин, руҳи тушмасин, дея бир чақиримча ерга чопиб бориб, чопиб келдим. Гўё улоқни олиб чиқдим!

16

Улоқ ердан қимирламади.

Шунда баковул зотни оширди:

— Чавандозлар-ов, эшитмадим деманглар, устига яна бир гўсам серка қўйилди!

Чавандозлар чух-чух, дея отларини улоққа чорлади. Сағриларига тарс-тарс қамчилар урди.

Отлар пишқирди, отлар кишнади.

Нихоят, улоқ ердан кўтарилди. Тўда аста-аста жонланди. Отлар қулоғи лик-лик этди. Тўда пастга силжиди.

Баковул жар солди:

— Улоқ кўтарилди, улоқ кўтарилди!

Тўда бирдан жонланди. Отлар ёппасига чопди: дупур-дупур-дупур... Отлар улоқ теварагида чопди. Бор эътиборлари улоқда бўлди.

— Улоқ кетди! Улоқ Бурноч билан Саманда бораяпти!

Нимага бурноч от деймиз! Бойси, бурноч от пешонасида қашқаси, бурни учида олasi бўлади. Бутлари-да ола бўлади. Бурноч отнинг хили кўп бўлади. Кўк бурноч, қора бурноч, тўриқ бурноч, жийрон бурноч!

Саман от бўлса, сариқ, ёллари, думлари қора бўлади. Ёл-қуйруғи оқлари-да бўлади.

Бурноч билан Саман қулоқларини қуён қулоқлари мисол чимириб чопди, зинкийиб чопди. Улоқ ораларида шалвираб борди. Улоқнинг бир бути Бурночда, бир бути Саманда бўлди.

Чавандозлар ўз тарафларига чалғайиб, тортишиб борди. Теварагида ўнлаб қўллар улоққа узалди, аммо етолмади. Етганлари улоқни юлиб ололмади.

Отлар Бурноч билан Саманни ўраб чопди: дупур-дупур-дупур...

— Улоқ Бурноч билан Саманда бораяпти! Улоқ Саманга ўтди, улоқ Саманда! Бос!

Дарҳақиқат, Саман чавандози эпчиллик билан улоқни тақимига босди. Унг тарафига қийшайди. Жиловни ўнгга бурди. Саман йўлини ўнгдан солди. Чавандозлар талашиш фойдасизлигини билди. Бирин-бирин орқада қолди.

— Ҳало-о-ол! Саманники ҳалол! Ташла, Саман, ташла! Э баракалла-е! Саман, кел, ҳақингни ол!

Саман улоқни ерга ташлади. Баковулга қараб юрди.

Чавандозлар ерга тушган улоққа қараб юрди. Яна улоққа ёпирилди. Улоқ бу гал майдагина бир тўриқда кетди.

Биродарлар, тўриқ от малла бўлади. Бўйни худди кўзойнакли илон мисол гажак-гажак бўлади!

17

Янаги улоқ менга насиб этди.

Мен улоқдан умид қилмадим, тўда четида турдим. Улоқни Яратганнинг ўзи етказди.

Бир қизилкўк улоқни ердан судраб чиқди. Қизилкўк шундайгина ёнимизга келди. Шунда чавандози улоқни от тиззаси бўйи кўтарди.

Мен энкайиб, улоққа ёпишдим. Қаддимни кўтардим, Тарлон биқинига тиззамни нуқиб айқирдим:

— Ҳа-а!

Тарлон бир юлқиниб, тўдадан узиб чиқди. Кетимдан чавандозлар от солди. Кўплари мени етиб келди, улоққа узалди.

Шунда Тарлонга қамчи босдим. Аммо Тарлон жадалламади, аксинча, тобора секинлаб чопди.

Ҳайрон бўлиб, олга қарадим. Ана шунда нима гаплигини билдим: олдинда бир одам бўйи сой бўлди...

Нима қилишимни билмадим. Жиловни бураман дегунимча сой лабига келиб қолдим. Тарлон сой ёқалаб чопди. Улоқ сой тарафда бўлди. Шу сабабли-да улоққа биров келолмади.

Шундай бўлса-да, қўли узун чавандозлар Тарлон сағриси, Тарлон бўйни оша улоққа узалди. Мен улоқни бермадим. Айниқса, Тарлон улоқни бергиси келмади.

Сой ёқалаб чопдим. Шунда-да баковул овозидан дарак бўлмади. Энди жиловни қўйиб юбордим. Та-

қимимдаги улоқни қўшқўллаб ушладим. Тарлон энди ўз билганича чопди. Сойда эса, адоғ бўлмади...

Чавандозлар кетимдан қолмай таъқиб этди.

Шунда Тарлон бирдан... сойга қараб зипкийд. Олд оёқларини кўтарди, ўзини сойга ташлади.

Этларим жимир-жимир этди. Қўзларим отилиб чиқиб кетаётгандай бўлди. Оёғим ердан узилганини туйдим. Ўзимни муаллақ сездим. Қўнғлимдан, ўлган шундай ўлар экан-да, деган гап ўтди. Қўзларимни чирт юмдим, улоқни қўйиб юбордим...

Зўр бир зарбдан қалқиб кетдим. Юрагим тово-нимга тушиб кетгандай бўлди. Хушим бошимдан учди. Жонҳолатда Тарлон бўйнига ёпишдим. Маҳкам қучоқлаб олдим...

18

Қўзларимни очдим. Ё, тавба, Тарлон ҳамон чопиб бораёпти. Энди сойда чопиб бораёпти.

Тарлон бир-бир босиб, оёқ илди. Бошини эгди. Пишиллаб нафас олди.

Мен қалдимни ростладим. Ўзимга келдим. Мен тағин кўзимни юмдим.

Юқоридан баковул овоз берди:

— Зот жойида! Зот жойида қолди!

Юқорига ўгирилдим. Отлиқлар сой лабида қатор бўлиб қаради. Узалиб, жиловни олдим. Юқорига чиқадиган йўл қидириб, сой ёқаладим.

Юқорида чавандозлар салмоқлаб-салмоқлаб гап-пиришди:

— Одамнинг боши айланиб кетади-я!

— Шу Тарлонда иккита юрак бор!

— Борди-ю, битта бўлса, ўзининг калласидай!

— Тарлон диловар от экан!

Баковул тайинлади:

— Тарлон-ов, улоқниям олиб чиқ!— деди.

Мен ўзимни эшитмасликка олдим. Улоққа қайтиб боргим келмади. Бир пишаброқ ердан юқориладим.

Эгар-абзаллар олдига бордим. Тарлонни яланғочладим. Тарлоннинг бор вужудини қараб кўрдим. Оёқларини силадим. Худога шукур, лат емади. Ер-

га юмалатиб-юмалатиб совутдим. Бош-адоқ қашиладим. Бўлди, энди Тарлонни улоққа солмайман. Бўлди, Тарлон голиб бўлди...

19

Кейин... кейин, ўзимнинг-да араз феълим тутди...

Биродарлар, сизга бир нима айтайинми? Мен араз уришни яхши кўраман! Ўлайин агар-а!

Ой тугади, ўттизида тўлади. Шу ойда бирор бир нимадан, ақалли бир мартагина бўлса-да, аразламасам бўлмайди. Шу ойда кун кўргандай бўлмайман!

Кўнглим ғаш бўлиб юради. Бир нима йўқотгандай теваракка аланглаб қоламан. Баҳонаталаб бўлман. Бирон-бир баҳона излайман. Қилдан қийиқ чиқараман. Игнадай нимани тоғдай қилиб кўнглимга оламан. Тумшуқ қилиб оламан!

Ўзимни ўзим хўрланган деб биламан. Кўнглим чўкиб... отам бечорани эслайман! Одамлар мени сағирлигимни билиб хўрлаяпти, дейман. Сағир бўпмиз, айбдор бўпмизми, дейман.

Ундан кейин... калламдан ўпкалайман! Хўрланишим бонсини кал калламдан кўраман. Каллам калда, бўлмаса, мени шунчалик хўрлармидилар, дея ўкسينаман.

Шунда: узанги йўлдошларим орага тушади. От жиловини ушлаб, тавалло қилади:

— Бир мартагина шайтонга ҳай беринг, Зиёдулла чавандоз!— дейди.

Аразлашимнинг ана шу ерлари кўнглимга ёғдай ёқади! Қобогимни уюб-уюб, олисларга қарайман. Миқ этмайман!

Ўзанги йўлдошларим янада ғайрат қилади.

— Зиёдулла чавандоз, сиз кўп улуг чавандозсиз, шу сафар бизни ўйланг!— дейди.

Аҳай-аҳай! Жоннинг ҳузури-я! Вужудим ҳузур қилади, вужудим роҳат қилади!

Ана шунда мойиллик бераман! Ўйчан-ўйчан бош иргайман.

— Майли, кўп қўймадиларингиз, юзларингиздан ўтолмадим,— дейман.

Қўпдан буён араз уриш хумор қилиб юриб эди. Мана, қулай вақт келди! Яратганининг ўзи суйган

бандасига юборди! Баҳона-да бинойидай бўлди: от инсонни деб жонини аямади, баковул бўлса, от фидойилигини тақдирламади! Ана баҳона!

20

Мен аразлаб ўтира бердим.

Бир жийрон от селдананг отиб келди. Баковул олдига борди.

Биродарлар, жийрон — малла от бўлади. Оёғи олаёйча. Айримлари пешонасида қашқаси-да бўлади. Бунисида йўқ бўлди.

Жийрон чавандози соқолдор чавандоз бўлди. Чавандоз овози нордон-нордон бўлди, аммо, хушталқин бўлди:

— Ай баковул, мўйловинг бўлган билан, инсофинг йўқ экан!— деди.— Қара, Тарлон ўзини қаердан ташлади! От сендан, мендан қўрққанидан ташламади, йўқ, одамзотга фидойилигидан ташлади! Бундайин ботир от бошидан зар сочсанг-да, ҳақинг кетмайди! Бер ҳақини!

— Улоқ қўлидан тушиб кетди!— деди баковул.

— Берсанг бердинг, бермасанг, шу Тарлонга уйимдан бир қўй олиб келиб бераман! Айт, бўларини айт!

Баковул аросатда қолди. Нима қилишини билмади, нима дейишини билмади. Ҳақ берайин деса, боятдан буён бот-бот бекор, деди. Энди гапидан қайтиш бўлади. Ҳақ бермайин деса, тагин бўлмади. Соқолдор чавандозда авзой ёмон, уйидан қўй олиб келиб беради. Ёмон-ёмон, ана унда ёмон! Баковул номига ёмон, тўй номига ёмон!

Баковул ўйлади-ўйлади, охири гапини қайтиб олди. Соқолдор чавандозга юзланди.

— Чавандоз бова!— деди.— Ошингни еса-да мард есин, бошингни еса-да мард есин! Бундай тантиликдан кейин, ҳақ сиздан айлансин!— деди.

Баковул менга бир серка билан йиғирма беш сўм пул берди.

21

Кўпқари охиригача ёнбошлаб ётдим.

Узанги йўлдошларим бир марта-да улоқ ололмади.

Кўпқаридан қўлини бурунларига тиқиб қайтди.

Шунда, узанги йўлдошларимга юз солдим.

— Энди қайси юз билан элга рўпару бўламиз?— дедим.— Йигирмадай чавандоз-а! Олганимиз бор-йўғи битта серка бўлса! Шуниям тилаб олдик!

Чавандозлар боши эгик бўлди. Билмадик, дея елка қисди.

— Яхшиси, бундай қиламиз. Йўлда оёқ иламиз. Қишлоққа қоронғилатиб-қоронғилатиб кириб борамиз. Бинойимиз?

/ — Бинойи, бинойи,— деди чавандозлар. /

Қишлоққа бир адир қолди.

Чавандозлар отдан тушди. Адирда ёнбошлаб ётиб олди.

Тошдай қоронғи тушди.

Чавандозлар тағин огланди.

Биров-ярим дуч келди, деган ҳадик билан мен олдинда юрдим. Олдимда серка бор-да. Эл кўзи...

Айтганим бўлди. Тошлоқдан ўтиб, бир қорага йўлқдим. Йўлни буриб солдим.

Қора олисдан овоз берди:

— Ҳай, ўша ёқда бир ола мол кўрмадиларингизми?

— Кўрмадик.

— Зиёдулла чавандоз? Сенмисан? Кўпқаридан қайтдиларингми?

— Шундай, шундай!

— Қалай, қуруқ қайтмадиларингми, ишқилиб?

— Эса-чи!

— Билинмаяпти-ку!

Мен олдимдаги серка жунини оғритиб-оғритиб тортдим. Серка узиб-узиб маъради.

— Эшитяпсизми, овозини?

— Ҳа, яхши-яхши! Ишқилиб, бўш келманглар! Сизлар, элнинг эътибори-да!

— Ана шундай овозли жонлилардан баримизда бор! Хуржундаги қат-қат тўнларни айтмасак-да бўлади!

Бойсунга тўйга жўнадим. Ер билч-билч лойлигидан, от думини тугиб қўйдим.

Биродарлар, бойсунликлар қитмир эл, бахил эл,

ниқора эл! Бировга бир нима қиймайди! Ҳзлари бўл-
ломмайди, бўлгани кўролмайди! Бизнинг омадимиз-
ни камситади! Бизнинг муваффақиятимизни ерга
уради! Парокандалигимизни кўриб қувонади! Яйраб
кулади, мириқиб кулади! Вой бечора-е, вой бечора-а,
дейди! Начора, биродарлар, начора, сут билан кир-
ган, жон билан чиқади!.. Бугунги кўпкарида-да шун-
дай бўлди.

Шўрчидан Файзулла чавандоз келди. Во уккағар,
ана чавандоз! Беш кетдим! Остидаги оти қизбел! Сув
илондай чопди! Улоқни кетма-кет икки бор айирди!

Учинчиси менда кетди.

Улоқ гоҳ шўрчиликларда, гоҳ бизда, гоҳ вахши-
ворликларда юрди. Бойсунликларга тегмади.

Файзулла чавандоз улоқни учинчи бор ердан узиб
олди!

Ана шунда бойсунликлар куйиб кетди! Бир бой-
сунлик Файзулла отининг жиловидан тортиб қолди.
Яна бир бойсунлик улоқни юлқиб-юлқиб тортди,
Файзулла чавандоз қўлидан тушириб юборди!

Файзулла чавандоз яна улоққа узалди. Яна улоқ-
ни олиб жўнади. Қизбели тозидай чопди!

Бойсунликлар кейинда қолиб кетди. Аммо улкан
бир айғир изма-из етиб борди. Айғир чавандози
улоққа узалмади. Йўқ, узалмади. Айғир, Файзулла-
нинг Қизбелини кўкраги билан уриб ўтиб кетди!
Қасддан қилди, қасддан!

Файзулла чавандоз Қизбели умбалоқ ошиб йи-
қилди. Файзулла Қизбел оти бошидан ерга айланиб
тушди.

Қизбел сапчиб турди, бош-олти одим қўйди. Ке-
йин, чавандозига қараб юрди. Чавандози олдида оёқ
илди.

Файзулла чавандоз йиқилиш зарбидан ирғиб ту-
риб кетди. Устбошларини қоқди.

Э, тавба-е, э, тавба-е! Чавандоз девордан ағнаса,
албатта бир ери лат ейди. Майдагина эшакдан йи-
қилса, хиёл вақт қимирламай ётади. Уқдай учиб бо-
раётган отдан йиқилса, ҳеч нима кўрмагандай, сап-
чиб туриб кетди!

Биродарлар, эшак йиқитса, туёғини тўшайди, от
йиқитса, ёлини тўшайди!

Файзулла чавандоз Қизбел олдида борди. Қизбел
баданига ёпишган лойларни артди. Қорнига сидири-
либ тушган эгарни олди. Қайтатдан эгарлади.

Тагин тўдага от қўйиб келди. Улоққа қаҳр билан ёпишди.

Бу сафар бойсунликлар улоқни от туёқлари остига бостириб олди.

Файзулла чавандоз улоқни туёқлар остидан тортиб ололмади. Тўдадан энтикиб-энтикиб чиқди.

— ...сизга от мин-да, баччағар! Ў-е, шу кунингга-е! Тфу!— деди.

Файзулла чавандоз гупиги улкан айғир сағриси-га сачради.

Файзулла чавандоз араз уриб кетди. Изидан узанги йўлдошлари жўнади.

23

Бойсунлик чавандозлар улоқ ололмаслигини билди. Энди қинғирлик йўлига ўтди.

Улоққа чилвир солди! Чилвир ярим қулочча келадиган арқон бўлади. Йўғонлиги бошмалдоқдай бўлади. Учлари билак билан эгар қоши сиғадиган қилиб тугилади. Чавандоз чилвирни улоқ кезанагидан ўтказиб олиб, билагига ўрайди. Ана ундан кейини улоқни тортиб олиб бўлмайди!

Улоққа чилвир солишнинг зўр бир хили бор.

Бойсунликлар айни шу зўрини қўллади: бирови бир амаллаб улоқни ердан узди. Чилвирни кезанакдан ўтказиб олди. Учларини эгар қошига илди. Кейин, улоқни тақими-га босиб чопди.

Шу улоқни олиб бўладими? Ё, чавандозни эгар-абзали билан ағдариб олиб бўлади, ё, оти билан қўшиб йиқитиб олиб бўлади. Бўлмаса, олиб бўлмайди!

— Чилвир! Чилвир солди!

— Ай баковул, тўриқ чилвир солди!

— Ҳаром, тўриқнинг улоғи ҳаром!

Баковул барини кўриб турди, барини эшитиб турди. Аммо елкасини қисди, лабини бурди, талмовсираб туриб олди.

— Чилвир? Қапақа чилвир? Окун, меҳмони азиз-сиз, бўҳтон қилманг! Тўриқ, кел, ҳақингни ол!— деди.

Чавандозлар гапи бесамар бўлди. Кўплар кўпкаридан қўлчини юйиб, қўлтиққа уриб кетди.

Шўрчилик Ҳамдам чавандоз кетаётиб, мана бундай деди:

— Ай баковул, шундай ҳақ олиб егандан кўра, кўчадан... териб есаларинг бўлмайдами? Бир мўмин банда ўзи емай, ўзи ичмай йигинди, элга тўй берди. Ўйла-да, имонсиз! Шу ҳаромлигинг ўзингга, ўзингга бўлмаса, бола-чақангга уради, мана кўрасан!

Баковул ерпарчин бўлди. Аммо гапидан қайтмади:

— Оқун, чилвир солмагани ҳақиқат!— дея чикилади.

— Э, тупурдим, шу ҳақиқатингга!

Ҳамдам чавандоз этагини қоқиб кетди.

24

Биродарлар, чавандозлар нимага этагини қоқиб кетаяпти? Адолатга! Нимага тупуриб кетаяпти? Адолатга! Қимдан аразлаб кетаяпти? Адолатдан! Бир тўда номард, имонсизга аччиқ қилиб, адолатни ўтга ташлаб кетаяпти!

Биродарлар, биз ҳамиша адолат, адолат деймиз. Тилдан қўймаймиз. Адолатсизликни кўриб, хунбийрон бўламиз. Ҳаётдан, тақдирдан нолиймиз. Адолат йўқ, адолат осмонда, деймиз.

Йўқ, биродарлар, адолат ерда! Оёқларимиз остида! Адолат тупроққа қоришиб ётибди! Адолатни ким бундайин хор қиляпти? Биз — ўзимиз! Мен, сиз Файзулла чавандоз, Ҳамдам чавандоз! Ана, улар қочиб кетди! Шу-да, адолат жафо чекаётганда қочамиз! Адолатдан юз ўгирамиз! Кўриб, кўрмасликка оламиз!

Бир имонсиз адолатни бўғса, йўлимизни чап соламиз. Ёмондан қоч-да қутул, ё, тон-да қутул, деймиз. Ёмон билан тенг бўлмайин, деймиз. Ўзимизни билмаганга олиб ўтирамыз. Тилимизни тишлаймиз. Обрўйимиз кетиб қолишидан, ё, амалимиздан айрилиб қолишдан кўрқамиз. Ўзимизга ғаним орттиришдан кўрқамиз. Қўй-қўя бер, тўғри гап туққанингга ёқмайди, дея қўл силтаймиз.

Ана, бари қочиб кетди! Қочинш, бизнинг узанги йўлдошларга-да юқди.

— Юринг, кетдик!— деди.

Мен жеркиб бердим:

— Ҳеч қаёққа кетмайман! Кўпқари охиригача чопаман!— дедим.

— Нима қиласиз, шулар билан тенг бўлиб! Буларнинг жазосини худо берсин!

— Нимага энди бари нимани худога соласизлар?! Ўзларингиз одам бўлиб нима қилиб юрибсизлар?! Худо бўлса, шундай имонсизлик бўлармиди!

Ўзанги йўлдошларим кўнглимга қаради.

Бир бойсунлик чавандоз ёнидагига шивирлади:

— Яхши бўлди, бари кетаяпти. Улоқ энди ўзимизга қолади.

25

Қаҳрим қўзигандан-қўзиди. Тарлонни Самад чавандозга бердим. Ўзим Самаднинг чеккагир кўк саманини миндим. Тўда гирдини пойлаб юрдим.

Бир бойсунлик улоққа яна чилвир солди. Лип этиб ёнидан бордим, улоқ бутидан ушладим. Улоқдан қўлимни олмадим.

Охири бойсунликнинг оти ҳолдан тойди. Ўзининг да ҳафсаласи пир бўлди. Улоқни қўйиб юборди. Улоқ ерга тушиб кетди. Мен ушлаб қололмадим.

Кўк саманни олисдан қайириб келдим. Пешонамни енгим билан артдим. Еқамни кўтариб-кўтариб, кўкрагимни шамоллатдим. Шундай роҳатландим, шундай роҳатландим! Тани жоним яйради! Савоб иш қилгандай бўлдим!

Эндиги улоқ вахшиворлик Йўлдош чавандозда бўлди. Йўлдош улоқни чилвирсиз, ҳалол олиб кетди.

Йўлдош чавандозга зиён бермадим, ошига шерик бўлмадим.

Тағин тўда четига бориб турдим. Остимдаги кўк саман оғирлигини орқа оёқларига солди. Кетига хиёл чайқалиб турди.

Энди Жийрон отли бир бойсунлик улоқни олиб жўнади.

Мен дарров кўк саманни ёнидан қўшдим. Улоққа ушлашдим. Басма-бас ушлашдим. Тенгма-тенг ушлашдим.

Бечора чавандоз чап бериб, чап бериб, кўп чопди.

— Қўйиб юбор, ҳақнинг ярмини бераман,— дея шивирлади.

Ўзимни эшитмасликка олдим, улоқни ушлаб чопдим.

Бойсунлик аламидан ёмон-ёмон ўқрайди, ёмон-ёмон чақчайди. Бураб-бураб сўкди. Охири улоқни ташлаб юборди.

Ишқилиб, бойсунликларга улоқ бермадим. Бойсунлик чавандозлар улоқ ололмади.

Баковул барини кўриб турди, барини билиб турди. Ана энди... ана энди, қитмирнинг бориб турган қитмири қиладиган ишни қилди: улоқни тўдадан четга олиб жўнади. Сўраганларга:

— Бутлари шалвираб қолибди,— дея жавоб берди.

Чавандозлар баковул йўлига қараб турди. Баковул тўдага янги улоқ сўйиб келади, дея умид қилди.

Хиёл ўтди, баковул қайтиб келди. Улоқни тўдага олиб келиб ташлади.

Улоқни кўриб, ёқаларимни ушладим. Ё, тавба, ё, тавба! Ўша-ўша улоқ. Лекин бўйни йўқ! Бутлари йўқ! Ҳалигина бор эди, баковул қирқиб ташлабди! Бундай улоқни ердан кўтариб бўлмайди! Бойси, ушлайдиган ери йўқ! Жунидан ушлаб кўтарайин деса, жуни юлиниб кетади!

Шундай бўлса-да, чавандозлар ноумид шайтон дея, улоққа талпинди. Аммо ердан узиб ололмади.

Баковул кўнглидагидай бўлди! Ана энди баковул кўпкарининг охирини айтди:

— Эшитмадим деманглар, олган-олгани! Олган-олганига шу улоқнинг ўзи, бир кило ёғ, бир кило гуруч, сабзиси бор! Ол!

Бундай улоқни ердан узиб олишнинг бир йўли бор. Лекин жуда-жуда қийин...

Бахташ таваккал! Ўзимизнинг Тарлонни миниб олдим. Ўзанги йўлдошларимга бот-бот тайинладим. Ўзим улоққа қараб юрдим. Узалдим, узалдим... тагин узалдим... улоқ жунини эти билан қўшиб ушладим, гижимлаб ушладим. Бор кучим билан силтаб кўтардим, эгар қошига ўнгариб олдим! Кўкрагим остига босдим, билакларим билан босдим!

Кўз илашмай қолди!

Қолган иш, Тарлон иши бўлди! Тарлон тулкидай чопди!

Кўпкари охири менда кетди. Мен зафар қозондим!

Биродарлар, ўзбек эли ўр келади, ўзи ўжар, зўр келади!

26

Рихсиев қишлоққа кўчиб келди.

Биров урилиб келди деди, биров шаҳардан безор бўлиб келди, деди. Урилиб келдим, сурилиб келдим, ишқилиб келди. Мактабда муаллим бўлди.

Биздан икки ҳовли нарида ота мерос кўҳна ҳовлиси бор эди. Ана шу ҳовлида яшади. Қиш бўлса-да, ҳашар қилди, ҳовлисини созлади.

Бир кун мени-да ҳашарга айтди. Улмаиннинг кунидан бордим. Ҳамсоячилик, қош бор, қобоқ бор-да.

Рихсиев супада ёнбошлаб олди. Қўлини лойга урмади. Ҳашарчиларга гап бериб турди.

Биродарлар, Рихсиев қулоқ-мияни қоқиб қўлга берди! Бидир-бидир... Оламда гап қолмади! Қаерда уруш бўлаяпти, қаерда сургул, қайси мамлакат подшоси қаерга борди, нимага борди, нима деди, поезд-да бордим, самолётда бордим, мезбонлар билан кучоқлашиб кўришдим, ё, қўл учида кўришдим, ҳеч нима қолмади!

Бошим ғувиллаб қолди. Тишимни тишимга қўйиб чидадим.

Рихсиев эртага-да ҳашарга айтди.

— Келолмайман, эртага кўнкари бор,— дедим.

Шу вақт уйдан одам келди. Паловга қарамадим, ҳадаҳалаб уйга бордим. Уйимизда чақалоқ инга-ингалади.

Биродарлар, мен ота бўлдим, ота! Ўғил! Хумор холаминиз ўғлиминизга момочи бўлди!

Тонгни кўз юммай оқладим.

27

Эрталаб Тарлонни сувлатмадим. Емни камроқ бердим. Қишлоқ машриғидаги чимзорга бордим.

Отлар сийрак бўлди. Борлари-да ўзимизнинг отлар бўлди. Меҳмон отлар тахчил бўлди.

Тарлонни тўдага солдим. Тарлон тўдага кирма-

ди! Кейинига тисарилди. Сувлигини чайнади, бошини сарак-сарак этди.

Тиззам билан биқинига ниқтадим, сағрисига қамчиладим.

Тарлон сесканди, Тарлон турган жойида ер депсинди.

Кўз қўрқитар учун боши узра қамчи ҳаволатдим.

Тарлон урсанг ур, мана, дегандайин қулоқларини чимириб турди.

Билдим, Тарлонда кайфият йўқ, билдим!

Биродарлар, ҳар бир отнинг ўз феъли-атвори, кайфияти бўлади. От кайфияти йўқ кунлари инсонга бўйин эгмайди. Ана шу кунлари инсон кўп ғашига тегса, инсон елкасидан гарчиллатиб тишлаб олишданда, қовуғига тарсиллатиб тешишдан-да қайтмайди!

Бундай вақтларда айрим чавандозлар қамчи дастаси билан отнинг бошига уради. Оқибат, от жон ачиғида чавандозини йиқитиб қочади.

Ана шунда от инсондан беади. От инсондан қайтади! Ўзининг девлар аждодига тортади! Аждодларини қўмсайди, адирларга қараб қочади. Галаларга бориб қўшилади. Айғирлари билан кўришади, биялари билан суйкашади. Аждодларининг ҳавосини олади! Бир-бирлари билан искашади. Инсон зотидан нолиб-нолиб бошлайди, кўнглини ёриб-ёриб бошлайди, дардини тўкиб-тўкиб бошлайди... Дев бошим билан инсонга бош эгдим, дейди, таъзим қилдим, дейди, қул бўлдим, дейди, аммо эл бўлмадим, дейди...

Йўқ, кайфияти йўқ кунлари отга индамаслик лозим бўлади, кўнглига қараш лозим бўлади!

Шу боисдан Тарлонни ошиқча зарбаламадим. Тўда теварагини айланиб юрдим. Шунчаики томошагўй бўлдим.

Чимзорда ер ёриб чиққан чўқир тошлар кўп бўлди. Шу боис, чавандозлар кўзига қараб чопди. Отларини қоқилиб кетишдан авайлади.

Оқтуёқ отлар бир четда томошагўй бўлди. Боиси, оқтуёқ отлар тошли ерда чополмайди. Тошлар туёғини уриб ташлайди.

Кўпқари охирида баковул жар солди:

— Чавандозлар дейман-ов, бугун от кам келди! Узоқ-яқиндагилар тўйнинг икки кунидаям кўпқари

бўлишини билмаган-да! Шу боисдан Қобил полвон эртага катта кўпкари беради! Армонда қолма!

Уйда Тарлонни илиқ сув билан ювдим. Қашилаб-қашилаб парваришладим.

Хуфтон вақти-хуфтон вақти тўйхона теварагини айлантирдим. Карнай-сурнайлар овозини эшиттирдим, тўйхона ҳавосини олдириб-олдириб келдим. Кейин, ҳовли этагига солқин қилиб бойладим.

Ярим кечада Тарлон кишнади.

Ташқариладим, Тарлондан хабар олдим.

Тарлон олд оёқлари билан ер тирнади. Қозиқни айланиб-айланиб чопди. Пишқириб-пишқириб чопди.

Тўй ҳавоси Тарлонни қўзғади. Тўй ҳавоси Тарлонни кўпкарига чорлади!

Тарлон тушкун кайфиятдан фориг бўлди!

28

Эртаси кунн отлар сероб бўлди. От кўплигидан бинойидай отлар-да тўдага тумшуғини тиколмади.

Бир ош пиширим вақт ўтди. Улоқ ердан қимирламади. Қимирласа-да, беш-ўн одим судралиб бориб, тагин тушиб қолди.

Охири бир Чўбир от энлик кўкраги билан тўдани ёриб-ёриб, улоқни олиб чиқди. Тўда четида чағир отлиқ бир чеккагир чавандоз улоқни пойлаб туриб эди, шу чеккагир чавандоз чағир отини Чўбир ёнидан солди. Жипслашиб келди-да, улоқни юлди-кетди. Эллик-олтмиш қадамча чопиб борди.

Катта-катта кўпкариларда улоқ тўдадан сағал чиқса бўлди, ҳалоол бўлади. Шу боис бақовул дарров қамчисини боши узра кўтарди:

— Ҳало-о-ол! Ташла, Чағир, ташла!— деди.

Биродарлар, чеккагир чавандоз ўроқда йўқ, машоқда йўқ, хирмонда ҳозир чавандоз бўлади!

Чеккагир чавандоз тўда чеккасида гир бўлиб пойлаб юради! Шу сабабли-да уларни чеккагир дейдилар. Ўзлари-да, отлари-да чеккага ўрганган бўлади. Чеккагирлар тўдадан улоқ ололмайди. Чеккада туриб, тайёр ошини пойлайди. Улоқ тўдадан чиқдими, бўлди, чеккагир улоқни тулкидай илиб кетади.

Улоқни тўдадан олиб чиққан чавандоз эса, меҳнатига куйиб қолади!

Мен минг азоб билан улоқ олиб чиқдим. Менинг

улоғимни-да шу Чағир чеккагир юлиб кетди. Мен сонимга урдим, аттанглаб қола бердим.

Чағир чеккагир бошга битган бало бўлди.

Шунда мен, бир усталикни қўлладим. Улоқни олдим-да, кун тарафга қараб от солдим. Кунга юзма-юз чопдим.

Енимда келаётган Чағир от йўлда қолиб кетди. Боиси, Чағир отнинг кўзи кўк бўлади! Кунга қараб чополмайди! Кўзлари шафақланади!

— Тарлонники ҳалол, Тарлонники ҳалол! Тарлон, ма, ҳақинг! Чавандозлар, энди қоралик қўяман! Мана!— деди баковул.

Баковул шундай дея бир йиртим қизил матони кўз-кўз этди. Матони ярим қулочча чўп учига илдириб, байроқча қилди. Байроқчани чимзор четидаги каттароқ ўчоқдай чуқур лабига қадади.

— Мана шу чуқур қоралик! Кимки улоқни шу чуқурчага олиб келиб ташласа бир қўй, эллик сўм пул, бир тўн олади! Қулоғи оғирлар бўлса, қайтариб айтаман...

Қоралик — кўпкарининг энг мушкули, энг қийинидир. Шу сабабли-да кўпкари ғуруридир, кўпкари юзидир. Қораликни ҳалоллаш чавандозга-да, отга-да фахр! Улоқни қораликка бир марта олиб бориб ташлаш, тўдадан уч марта улоқ айиришдан зиёд!

29

Кўпкари қизигандан-қизиди.

Шу вақт, Жўра бобо от йўрттириб келди.

— Зиёдулла чавандоз, бизнинг тўриқниям бир кўринг, укам,— деди.

Жўра бобо шундай дея, отдан тушди. Жиловни менга узатди. Мен Тарлон жилловини унга бердим. Бобонинг қора тўригини миндим.

Жўра бобонинг гапини ерда қолдириб бўлмайди. Жўра бобо олтмишдан ошиб қолди. Аммо фарзанди йўқ...

Икки марта уйланди. Икковида-да фарзанд бўлмади. Учинчисига уйланди. Бундан-да бўлмади. Қўйиб юборган аёллари бошқаларга тегиб-тегиб кетди. Болалик бўлиб-бўлиб кетди.

Шунда, Жўра бобонинг боши эгилиб қолди. Юзи

кўксига қараб қолди. Давраларда дастурхондан кўз олмади. Кўчаларда этиклари учига қараб юрди. Овозини қўйиб гапиролмади...

Жўра бобо бир нимага эътибор берди. Жўра бобо, деган от элдан қолди. Эл ўзини, ё, уйини кўриб, Жўра бобони эслади. Кўришиб, бардаммисиз, Жўра бобо деди. Бу уй Жўра бобоники, деди.

Бошқаларнинг оти бўлса, ҳамиша эл оғзида бўлди. Айтайлик, ҳамсоясининг ўғли мактабга боради. Муаллим йўқлама қилади. Муродов, дейди. Ҳамсоясининг ўғли сапчиб туради, мен, дейди. Синфга бир кунда олтита муаллим киради. Демак, ҳамсояси Муроднинг оти олти бор жаранглайди. Ҳамсоясининг саккиз боласи бор. Бари мактабга боради. Ҳар бирови отасининг отини кунига олти марта жаранглайди! Демак, ҳамсояси бир кунда қирқ саккиз бор эл оғзига тушади!

Яна тагин, кўчаларда неча марталаб оти айтилади. Бу кимнинг ўғли? Муроднинг ўғли? Бу кимнинг қизи? Муроднинг қизи!..

Жўра бобо жонига тўйди. Бир тушда қорадори еди. Устидан совуқ сув ичди. Ёрилиб ўлмоқчи бўлди!

Бир чинни коса сувни оғзига олиб борди. Лабларига теккизди. Шунда, бирдан айнади. Мардона-мардона, аччиқма-аччиқ иш қилиш феъли тутди! Сувни зарда билан отиб юборди. Коса чил-чил бўлди...

Мол-қўйларини сотди. Пулига қаймоқранг «Жигули» олди. Рулни ҳамсоясининг тўнғич ўғлига берди.

— Айтган еримга миндириб бориб келсанг бўлди,— деди. Асл мақсади бошқа бўлди. Асл мақсади — машинаси кўчани чангитиб юрсин, одамлар бу Жўра бобонинг машинаси, десин. Жўра бобонинг машинаси қаймоқранг, десин. Йўлда ГАИлар ушлаб ҳужжат кўрсин, Жўра бобо, деган номни ўқисин...

Жўра бобонинг бундан-да кўнгли тўлмади. Машинасини пуллади. Пулига ана шу Тўриқни олди. Фарзандлар насибасини-да, фарзандлар ризқи рўзини-да ана шу Тўриққа едирди...

Қариди, ўзи улоқ чопмади. Шундай бўлса-да, Тўриқни кўпкариларга боқди, кўпкариларга шайлади. Чавандозлар билан олислардаги кўпкариларга борди. Бироқнинг оти толиб қолса, ё ярамай қолса, ана шу чавандозга Тўриғини берди.

Жўра бобонинг дарди ёлғиз бўлди, дарди эзгу бўлди: тўриғи улоқни айирсин. Баковул улоқни Жў-

ра бобонинг оти айирди, дея жар солсин. Жўра бобонинг оти, кел, ҳақингни ол, десин. Кўпкари аҳли Жўра бобо деган номни эшитсин. Қулоғи оғирлар улоқни ким олди, дея қайта сўрасин. Шунда баковул, улоқни Жўра бобонинг оти олди, дея қайта-қайта жар солсин. Жўра бобо деган номни олам-жаҳон одам эшитсин...

Баковуллар-у чавандозлар Жўра бобо дилидагини дарров илғаб олди.

Кўпкариларда Жўра бобо тўриғини марҳамат этса, чавандозлар йўқ демади. Кўнглига қаради. Жўра бобо тўриғини берса берди, бермаса, атайини сўраб олди.

Баковуллар Жўра бобо кўнглидан борди.

30

Жўра бобонинг тўриғига қораликни кўрсатиб келдим, қораликни искатиб келдим.

Хиёл ўтди, тўда гувиллаб қўзғолди. Улоқни бир Чил от олиб чиқди.

Биродарлар, Чил отнинг бир ери кўк, бир ери оқ, яна бир ери қора бўлади. Шу боисдан чил-да!

Чил йўлини чап солиб-чап солиб чопди. Чағир чеккагир Чилга яқин-да боролмади. Чеккагир армонда қолди.

Баковул қамчисини боши узра силкиди.

— Бекор, Чилники бекор! Қораликка тушмади!— деди.

Чин, улоқ чуқур лабида илашиб қолди. Улоқ чуқур ичига тушсагина ҳалол бўлади.

Баковул улоқни қораликдан холисга олиб бориб ташлади.

— Чавандозлар, қўйилган зотлар жойида қолди! Ол-ҳа, ол!— деди.

Боянаги чил от улоқни тағин олиб чиқаман деди. Бир ҳавасим келди, бир ҳайратим келди. Нимага энди фақат шу чил от олаяпти? Ҳатто чеккагирларни-да доғда қолдираяпти?

Фаросат билан қарадим. Бир талай узанги йўлдошлари Чил от теварагини ўради. Чил чавандози улоқни хотиржам узалиб олди. Тўдадан суғурила бошлади. Узанги йўлдошлари ўзга отларни Чилга йўлатмади, йўл бермади. Гўё улоққа талашаётган

бўлиб, Чил отни ўраб-ўраб чопди. Чил сағрисига қамчилаб-қамчилаб, мадад бериб-мадад бериб чопди.

— Дарбанд! ҳайда, Дарбанд! Ғайрат қил, Дарбанд!— дейишиб чопди.

— Бос, бўш келма, Дарбанд!— дейишиб чопди.

Демак, булар дарбандлик чавандозлар бўлди. Дарбандлик чавандоз улоқни тақимиға босиб олди. Айқириб-айқириб от қўйди:

— Оҳо-ҳай, оҳо-ҳай, оҳо-ҳай! Ҳай отам, ҳай отам-а, ҳай отагинам-а! Ҳайда-я!..

Биродарлар, Дарбандлик чавандоз отни отам деяпти, отам! Аҳай-аҳай!

Чил от бу сафар улоқни дангал ташлади.

— Ҳало-о-ол! Чил, чил дейман-ов! Улоқни олган ерингга олиб бориб ташла! Чавандозлар, эндиги зотга катта бир ҳўкиз қўйилди. Сўйсанг бир тўйни тўйдиради! Ол, армонда қолма!

Тўда яна қораликка қараб от қўйди. Улоқ бу гал «8-Март» колхозилик Саманда бўлди.

«8-март»ликлар ҳайбаракалла қилди:

— Қўйма, «8-Март», қўйма!

— «8-март», эҳтиёт бўл, кетингдан Чағир бора-япти!

— Бос, жонинг борича бос!

— «8-Март», отни қамчила!

Ҳўкиз «8-март»ликларда кетди.

31

Эндиги улоқни мен олиб чиқдим. Отлар олдимни олди. Йўлимни ёпиб чопди, ёнларимни ёпиб чопди. Отлар мени қораликка йўлатмади.

Биродарлар, ёлғиз отнинг чанги чиқмайди, чанги чиқса-да, донғи чиқмайди!

Аламиндан хушоб бўлдим. Ўзимизнинг чавандозларга бақирдим:

— Жонларинг борми?! Келинглари-да энди!

Шундагина бизнинг чавандозлар ўзига келди. Гапни бир ерга қўйди.

Мен яна улоққа кирдим. Узалиб, улоқни ердан уздим. Жўра бобонинг тўриғи олға юрди.

Баковул жар солди:

— Улоқни Жўра бобонинг оғи кўтараяпти, Жўра бобонинг!

Беш-олти қўл улоққа узалди. Аммо мен куч бермадим. Улоқни бор кучим билан ушлаб олдим. Тўддан суғурилиб чиқдим.

— Улоқ Жўра бобонинг отида! Эшитмадим деманглар, Жўра бобонинг отида!

Узанги йўлдошларим теварагимни олиб чопди. Ўзга отларга йўл бермади. Жўра бобонинг Тўриғини қамчилади, ҳайбаракалла қилди.

— Ҳа, бос, Жўра бобонинг оти!

— Ҳа, селкиллаган ёлингдан айланайин! Ҳайда-я, Жўра бобонинг оти!

— Ий-ий-ий, ий-ий-ий!..

Дупур-дупур-дупур... Отлар пишқирди, отлар кишнади. Ёллар селкиллади. Думлар товус пати мисол ёйилди. Туёқлар остидан чанг ўрлади. Дупур-дупур-дупур...

Жўра бобонинг оти қораликка забт билан келди. Чуқурдан сапчиб ўтди. Шунда улоқни қўйиб юбордим.

— Ҳал-о-ол! Жўра бобонинг тўриғиники ҳалол! Жўра бобонинг тўриғи, кел, ҳақингни ол!

Ҳақни олиб, Жўра бобонинг олдига бордим. Жўра бобо жилмайиб, бош ирғади. Теваракка голибона ҳам хушвақт қаради. Кўрдиларингми, улоқни бизнинг отимиз олди, деган бўлди.

32

Қиш қариди.

Ҳавода кўклам иси анқиди. Бойчечаклар кетидан қорақошлар очилди.

Кўкламни бағримга босдим, тўйиб-тўйиб искадим.

Бир гап эшитиб, кўклам кайфиятим қиш бўлди. Кўклам рангим синди.

— Жамики отлар гўштга топширилар эмиш.

Колхоз радиоузели шундай деди.

Бригадир уйма-уй юриб айтди. Важини сўрадим. Бригадир елка қисди. Кўрсаткич бармоғи билан шипни кўрсатди.

— Бари юқоридан, бизда гап йўқ,— деди.

Бригадир айтган юқоридан одам келди. Идора олдида кўрдим. Ёнида иккита милиционери-да бор.

Катталар уйма-уй юриб, от олди.

Эл от бермайин деса — катталар! Эл ёқалаша-
йин деса — ёнида шапкалар!

Эл остонагача отларига эргашиб борди.

Эл қонқора қақшади.

Эл дарди ичида бўлди.

33

Ҳа-е, дедим, пешонада борини кўрамизда-е, дедим.

Ҳофиз қассобдан икки кило қўй гўшт олдим. Бел-
боққинамга тугиб, уйга келдим. Супада чордана қу-
риб, гўшт нимталадим. Лаҳимни бир ёқли, суякни
бирёқли қилдим. Уккағар Ҳофиз қассоб серсуяк қи-
либ берибди. Хийла овора бўлдим.

Шу вақт, Тарлон пишқирди.

Кўзимни гўштан олиб қарадим.

Тарлон жойида телбаларча ирғишлади. Ўзини
уёққа урди, буёққа урди. Тасир-тусур ер тепди. Олд
оёқлари орасига тумшуқ тикди. Қорнига тумшуқ
чўзди. Сағринига тумшуқ чўзди. Тумшуғи сағринла-
рига етиб-етмади.

Думлари билан сағринларини урди, қоринларини
урди.

Орқа оёқларини кетига силтаб-силтаб пишқирди.
Гўё бир нимани тепган бўлди.

Мен аввал-аввал, Тарлон шўхлашиб ўйнаяпти, деб
ўйладим.

Йўқ, Тарлон шўхлашиб ўйнамади.

Тарлон динггиллади! Динг-динг этди!

Шу Тарлон ё яъжуж-маъжуж кўрди, ё олабўжи
кўрди, дея ўйладим.

Ҳадаҳалаб бордим. Теварак-бошни қарадим.
Яъжуж-маъжуж-да кўрмадим, олабўжи-да кўрмадим.

Ҳайрон бўлдим. От арқонини ушладим.

— Так-так, так дейман!— дедим.

Тарлон шунда-да динггиллади. Динггиллаб, арқони-
ни юлқиди. Динггиллаб, арқонини силқиди.

Кетимга чалқайиб оёқ тирадим. Арқонни қўшқўл-
лаб тортдим. Шунда-да бўлмади. Далбанглаб-дал-
банглаб кетдим. Бор-е, дея арқонни қўйиб юбордим.

Бор эътиборим билан қарадим. Бор фаросатим
билан ўйладим. Қараб-қараб топдим, ўйлаб-ўйлаб
топдим.

Бизнинг Тарлонга гўбалак дориди!

Гўбалакда бишак пишидай заҳар ниш бўлади. Шу нишини от баданига суқиб-суқиб ола беради.

Гўбалак осмондан тушмайди, ердан чиқмайди. Четдан-да учиб келмайди.

Унда, гўбалак қаердан келади? Гўбалак отнинг ўзида бўлади! От деб аталмиш ҳар бир жониворнинг ўз гўбалаги бўлади!

Гўбалак отнинг қаерида бино бўлади? Гўбалак отнинг думи остида бино бўлади!

Шу боис, гўбалак отпашша дейилади!

Бир қўлим билан от арқонидан маҳкам ушладим. Бир қўлим билан калламдан телпагимни олдим. Телпагимни шайлаб турдим.

Гўбалак от думи остидан чиқди дегандан, телпагим билан тапиллатиб уриб ўлдирдим.

Жойимга қайтиб бориб ўтирдим.

Тарлон тагин қозигини айланиб-айланиб чопди. Дирк-дирк ўйнади. Ўйнаб ўйнаб пишқирди.

Тарлон гўбалакдан халос бўлди-да! Энди, ўйнайди-да!

Тарлон думлари ёйилди, ёллари ҳурпайди. Ёллари бир чап бўйнида, бир ўнг бўйнида ўйнади!

Бир қўлим гўштда, бир қўлим пичоқда қолди. Қўзим Тарлонда қолди! Е, пирим-е, ё, пирим-е! Гўштга топширади? Шундай зотни-я? Шундай хушрўй зотни-я? Гўшт қиладиган бошқа жонивор қуридимми? Ўзи, қандай қилиб гўшт қилади? Мана бундайми?

Дастурхондаги гўштга тикилдим. Ана шундай-да? Тарлон ҳадемай шундай бўлади-да? Лаҳими бирёқли, суяги бирёқли бўлади-да? Эб-эй, эб-эй!

Кейин, калла-пойчаси алоҳида бўлади. Туёқларини итга оғиб юборадилар. Итлар туёқларни ражиб ёйди. Фақат туёқдаги нағаллар қолади.

Ёллари билан думларини кўмиб ташлайдилар. Ёллар тупроқ остида чирийди. Шундай ёллар-а? Бу ёл эмас, ипак, ипак! Бу ёл эмас, дўмбира тори, дўмбира тори!

Тарлон от эмас, Жуманбулбул куйлаган «Қунтуғмиш»! Фозил Йўлдош куйлаган «Алпомиш»!

Гажак-гажак бўйинлар бўйин эмас, дўмбира, дўмбира!

«Қунтуғмиш»ни гўштга топшириб бўладими? «Алпомиш»ни гўшт қилиб бўладими?

Тарлон диркиллаб-диркиллаб ўйнади. Бирдан оёқ илди. Орқа оёқларини кенг ёйди. Бошини сарак-сарак

қилди. Олд оёқларини кўтарди! Тағин, тағин-да кўтарди. Олд тиззаларини хиёл букди. Олд туёқлари ерга эгилди. Қулоқлари олға динг бўлди.

Тарлон орқа оёқларида тик турди!

Девор узра олис-олисларга қаради. Боботоғ чўққиларига қаради. Қаради-қаради... бор овози билан кишнади!

Қишлоқ узра кишнаш таралди. Хаёл қилдим, адирлардан акс садо келди. Хаёл қилдим, кишнаш Боботоққача борди.

Биродарлар, тани жоним роҳат қилди! Жоним энткиди, таним яйради! Кўнглим хўрсинди, кўнглим жўшди.

— Аҳай-аҳай! Ҳа, овозгинашгдан-а! — дедим. Ўзим кулиб, ўзим айтдим!

— Ҳа, жон! — дедим.

Кишнаш эмас, рубобий мусиқа эшитгандай бўлдим! Дўмбира сони эшитгандай бўлдим!

Биродарлар, от — рубобий мусиқа, от — кўркем суврат!

Бали-е, Тарлонбой-е, бали-е!

Қўзим яна қўлимдаги гўшт билан суякка тушди...

Йўқ-йўқ, ўлсам-да йўл қўймайман...

34

Ярим кечаси Тарлонни жабдуқлаб миндим. Обширға от қўйдим.

Обшир қишлоғи кунботарида оқ тупроқли адирлар, тепалар мўл. Ана шу тепалар нишабида камарлар мўл. Тарлонни ана шу зимистон камарлардан бировга олиб кириб боғладим.

Кун ёйилди, олам мунаввар бўлди. Ана шунда уйга қайтиб келдим. Таътилланиб, подаётоққа бордим.

Оқшом вақти ўн кило арпа билан бир қоп самонни аралаштирдим. Қош қорайтириб, қонни орқалаб жўнадим. Йўлда терладим. Дам олиб-дам олиб бордим. Қонни камарга суяб қўйдим. Қафтимда гугурт чақдим. Тарлон кўрсин, мени танисин дея, оловни юзимга олиб келдим. Тарлон емсираб, илтижоли пишқирди.

Тарлонни етакладим. Шу яқиндаги ариқдан сувлаб келдим. Тўрвасида ем бердим. Бадалларини қашиладим. Тарлонга қараб-қараб кетдим.

Уйда тамадди қилдим, ёнбошладим. Оёқларимни ёздим. «Вақт» эшиттиришлари-да адо бўлди. Шунда, тўшакка ўтиб ётдим. Кўзим илинди, кўзим кетди.

Бир маҳал, аёлимиз туртди.

— Турсин, биров чақираяпти,— деди.

Уйқусираб, қўзғолдим. Чопонимни елкамга ташлаб, ташқариладим.

Олапар итимиз дарвозага тармашиб-тармашиб ҳурди. Олапаримизга дўқлаб-дўқлаб бордим. Олапар думини ликиллатиб-ликиллатиб, ўзини четга олди.

Дарвозани очиб қарадим. Остонада раисимиз, ундан кейин дўппили одам билан иккита милиционер бўлди.

Раисимиз боши билан дўппили одамга ишора қилди.

— Бу киши район вакили, қишлоқ хўжалик бошқармасидан,— деди.

— Бинойи, бинойи. Қани, ичкарилангизлар.

Дўппили одам ичкарилади. Кетидан бошқаларни аргашди.

Катталарга синчиклаб-синчиклаб қарадим. Дўппили катта мендаيينи бир кал бўлди. Ўзимиздан экан, дедим.

Қал катта тевааракка аланглади.

— От қани? — деди.

— Қандай от? — дедим.

— От қандай бўлади? Тўрт оёқли, иккки қулоқли от-да.

— Менда ундай от йўқ, катта. Қалдан тароқ сўрама, дейдилар. Сиз бўлса, от сўраб ўтирибсиз.

— Топ, топ, каллани гаранг қилма! Ади-бади айтишиб ўтиришга вақт йўқ. Сенга ўхшаганларнинг сони мингта!

— Менда от нима қилади, катта. Ана, қарангизлар. Бўлса олиб кета берингизлар.

Қал катта бармоқларини ўйнатиб, милиционерларга имо қилди.

— Тинтинглар! — деди.

Милиционер билакдай хитойи фонарларини ёқди. Молхона, огхоналарни қараб келди.

— Ўзи йўқ, тезаги бор экан,— деди.

Қал катта менга юзланди.

— Ана, тезаги бор деяпти-ю?— деди.

— Мен сизга айтсам, катта, эшикли уй, меҳмонларнинг оти тезак ташлагандир-да. Ташлама деб бўлмайди, меҳмон от.

— Фамилиянг нима? Хўш, Қурбонов, та-а-а! Қурбонов Зиёдулла. Мана, рўйхатда турибсан, отинг бор. Гап шу, эртага яна келамиз. Отни топсанг топдинг, топмасанг, ўз ўпканг ўзинг билан бўлсин!

Кал катта дарвозага қараб юрди. Кетидан милиционерлар шахдам одимлар отиб жўнади. Раисимиз катталар кетидан пилдираб эргашди.

Шунда, ичкаридан онамиз чиқиб келди.

— Айт, улгу бериб кетсин,— деди.

Катталарни дарвоза остонасида етиб олдим.

— Катта, уйда чақалоғимиз бор, отини Иброҳимбой дейдилар.

Кал катта елкаси билан гапирди:

— Нима қилай шунга?

— Чақалоқли уйга бемаҳалда келиб бўлмайди. Мабодо биров билмасдан келиб қолса, ундан улгу олиб қолиш лозим.

— Қаердан оласан?

— Бизга барибир. Ўнгирингизнинг учидан майдагина бир ип бўлса-да майли. Аёллар чақалоқли уйда ипни исириққа қўшиб тутатадилар.

— Энди, шунгаям этагимни йиртайми?

— Йўқ, йиртиш даркор эмас, катта. Кийимингизга илашган бирон-бир қил бўлса да бўлади.

Кал катта қўл силтади. Йўлига бурилиб кетди.

Мен қайтиб келдим.

— Улгу бермади,— дедим.

Онамиз қарғаб-қарғаб ичкарилади. Тайпоқ тобоқда исириқ тутатди. Чақалоқли уйни уч айлантирди. Зиён-заҳматларни қувди.

35

Катталар хўжакўрсинга лалми дўқ уриб кетди, деб ўйладим.

Йўқ, эртаси кuni тагин келди.

Искаланиб-искаланиб отхонани қаради, чақалоқли уйни қаради.

Катталар қилиғи ҳамиятимга тегди. Тишимни тишимга зўрға босиб турдим.

— Хўш, қани? — деди кал катта.

— Нима қани?

— От!

— От? Катта, сиз менга қайси бозордан от олиб

бериб эдингиз? Деновнинг бозориданми, ё, Шўрчининг бозориданми?

— Тишингни кўп гижирлатма, биз сендан қўрқмаймиз! Яхшиликча отни чиқар! Қўша-қўша мол, қўй, товуқ, от... бунча ҳайвонни нима қиласан? Ана, магазинда ҳамма нарса муҳайё. Гўшт дейсанми, сут, кефир дейсанми...

— Катта...

— Нима, ё, капиталист бўлмоқчимисан? Кечириб қўясан! Биз социалистик жамиятда яшаймиз! Ҳадемай коммунизмда яшаймиз! Тўғрими, ўртоқ раис?

Раисимиз лаббайгўй бўлди.

— Тўғри, коммунизм сари бормоқдамиз! — деди.

— Ё, от миниб босмачи бўлмоқчимисан? Кечириб қўясан! Ўзи, аждодингда босмачи ўтмаганми? Бир текшириб кўриш керак...

— Катта, ундай деманг. Отам бечора Совет тузумини деб қурбон бўлди. Отга келсам, от — йигитнинг йўлдоши, катта. Қолаберса, от билан кўпқари чопамиз.

— Ия-ия, сен ўзи қайси жамиятда яшайсан, мия? Шу пайтгача эшакнинг қулоғига танбур чертапманми? Кўпқари — эскилик сарқити! Кўпқари — ёввойилар ўйини!

— Катта... ўзи, кал калла — калла эмас экан-да! Бир менинг каллам шундаймикин десам, сизникиям меникидан қолишмайди!...

— Учир-е...

— Катта, энамни сўкманг. У бечора ичкарида пиварасига қараб ўтирибди. Сизга бундайин бепошона гаплар эп бўлмайди.

— Учир дейман-е...

— Эса, мен ҳам сизнинг...

Гапим охирига етмай қолди. Қал катта қулочкаш-лаб жағимга урди. Қўли аёлни қўлидай экан, жағим оғримеди. Гапимни охиригача етказиб айтдим.

Шунда кал катта кетимга тепмоқчи бўлиб шайланди. Мен ўзимни четга олдим. Чап бериб қолдим.

Кал катта ўз шашти билан, ўз забти билан супадан учиб кетди. Чуқурга бориб тушди.

Раисимиз довдираб қолди.

— Эб-эй, эб-эй!.. — деди.

Чуқурга сакраб тушди. Қал каттани суяб олиб чиқди.

Қал катта ҳансираб-ҳансираб нафас олди. Қўли билан мени кўрсатди.

— Ушланглар, бандитни ушланглар! — деди.

Икки милиционер икки ёнимдан келди. Қўлларим-ни кетимга қайирди. Кетимга бир тепди. Колхоз идорасига олиб борди. Майдагина машинага босиб жўнади.

Иўлда қусиб-қусиб бордим.

Биродарлар, бензин исини ёмон кўраман! Бензин бошимни айлантиради. Қўнглимни айнитади, қусти-ради. Осмондан тушгандай бўлиб қоламан.

Районга келдим. Орган олдида машинадан туш-дим. Кал катта кетидан чап тарафдаги ойнаванд хонага кирдим.

Телефон олдида ўтирган милиционерлар ўрнидан турди. Кал катта милиционерларга кийимларини кўр-сатди, дардини айтди.

— Ҳамкасбларинг билан давлатга гўшт олиш учун бориб эдик, — деди. — Мана бу типга отни бер, десам бермади. Мени тутиб сўкди. Онам ҳам қолмади, хо-тиним ҳам қолмади. Кейин, бир уриб чуқурга ағана-тиб юборди. Мана факт — уст-бошим лой! Ҳамкасб-ларинг жонли гувоҳ! Ана, раис ҳам бор. Тўғрими, раис?

— Тўғри! Тўғри! Чуқурга юмалатиб юборди! — маъқуллади раис. Бир милиционер сўкиниб, олдимга келди.

— Уҳ, ҳайвон, уҳ бандит! Сен ҳали раҳбарларга қўл кўтарадиган бўлдингми? — деди.

Милиционер ичимга урди. Мен ичимни ушлаб, бошим билан деворга суяндим. Қўнглим озди, кўз олдим қоронғи бўлди. Одамлар гоҳ учта, гоҳ тўртта бўлиб кўринди... Хона бир юмалаб, яна жойига келди.

Милиционер кал катта олдида қоғоз қўйди.

— Мана, рапорт ёзиб, бошлиққа олиб кириг. Буни бир тиқиб қўяйлик, қўзи очилади.

Кал катта қоғозни тўлғазиб, олиб кетди. Хиёл ўтиб, яна қайтиб келди.

— Туш олдимга! — деди.

Мен олдига тушдим. Тор йўлакдан ҳовлига чиқ-дим. Кейин яна бир хонага кирдим.

Хона тўрида бақалоқли бир одам ўтирибди. Ўти-ришидан катта одам кўринди. Елкасидаги юлдузла-ри-да катта-катта бўлди.

Кал катта қўли билан мени кўрсатди.

— Мана бандит! — деди.

Тўрдаги катта вазмин овозда сўради:

— Нега раҳбарларни урасиз, ўртоқ Қурбонов?

Мен бор гапни қўшиб-чатмай айтиб бердим. Тўрдаги катта энди нима дейсиз, деган бўлиб, кал каттага қаради. Кал катта ўрнидан туриб кетди.

— Ёлгон! У ўзини оқлаяпти! Биз раҳбарларга ишонасизми, ё, мана шунга ўхшаган подачига ишонасизми?

— Албатта раҳбарларга ишонаман. Раҳбарлар Ёлгон гапирмайди.

— Бўпти-да!

Ўпкам тўлиб-тўлиб келди. Димоғимда минғирладим:

— Катта бова, мени мелисаларингиз урди...

— Нима-нима? Урди?

— Эшик олдида урди. Ҳушдан кетиб қолдим...

— Ундай бўлиши мумкин эмас, ҳозир чақирамиз.

Остонада ичимга урган милиционер қора берди. Қўлини чеккасига теккизиб ғўдайди.

— Буйруғингизга биноан келдим, ўртоқ полковник! — деди.

— Лейтенант Исматов, айтинг-чи, нега бу кишини урдингиз?

— Қимни? Қўлимниям теккизганим йўқ, ўртоқ полковник!

— Урди деяпти-ку.

— Соф лейтенантлик сўзим, қўл кўтарганим йўқ! Ана, сержант Халилов ҳам бор, чақириб сўрашингиз мумкин.

Унг қўлимни қорнимга қўйиб кўрсатдим.

— Манави еримга урди... — дедим.

Шунда кал катта гапга суқилди.

— Қўлиниям теккизгани йўқ, ўзим устида эдим! — деди.

Тўрдаги катта менга юзланди.

— Ана, эшитдингизми, ўртоқ Қурбонов? — деди. — Биз урмаймиз! Совет милицияси урмайди!.

36

Бадбўй ҳужрада ётдим.

Ҳужрада кун-да бир бўлди, гун-да бир бўлди.

Бир маҳал темир дарвоза шарақлаб очилиб, шарақлаб ёпилди.

Биров ичкарилади.

— Қал, қаердасан?— деди.

Ичимга урмиш милиционер овозини дарров танидим.

Жойимдан турдим. Дарвоза тараф юрдим.

Милиционер ёқамдап бир қўллаб ушлади. Бир-икки силкилади.

— Нимага мени бешликқа сотдинг? — деди.

— Сотмадим, биродар, бор-йўғи урганингизни айтдим,— дедим.

— Урдим? Қачон урдим?

Милиционер чотларим оралатиб тепди.

— Мен урдимми?

Милиционер созлаб тепди.

— Сени урдимми?

Милиционер ёмон тепди!

— Мен-а? Сени-я?..

Чотларим уюшиб-уюшиб оғриди. Ачишиб-ачишиб оғриди.

Кетим билан шилқ этиб тушдим...

Тонг-саҳарлаб бадрабхона тозаладим. Ҳовли сугурдим. Кўча сугурдим.

Онамиз билан аёлимиз хўрак олиб келди.

Онамиз йиғлаб-йиғлаб ҳол сўради.

Аёлимиз куйиб-куйиб кўнгил сўради.

Онамиз билан аёлимиз бири кўйиб бири қарғади:

— Сенлар менинг болагинамни оёқости қилган бўлсанг, сен шапкаларни худойим худовандо оёқости қилсин!

— Худойим худовандо, болагинамнинг ўлганини кўр, сендайчикин шапкалар!

— Худоё, шу отлар билан қўшилиб, ўзинг ҳам гушт бўлиб кет, сендайчикин шапкалар!

— Худоё, қирғиннинг олдида қирилиб кет, сендайчикин шапкалар!

— Илоҳи омин, худо бандам деса, Муҳаммад пайгамбар умматим деса, шул шапкалар элга эрмак, халққа шалоқ бўлсин, оллоҳу акбар!

Онамиз билан аёлимизга Тарлонни айтмадим.

Аёл зоти оғзи бўш бўлади. Биров-яримга айтиб қўяди.

Қолаберса, Тарлонни ёлғиз ўзимга ўргатиб эдим. Шу боис, Тарлон мендан ўзгани ўзига йўлатмайди. Ўзгалар қўлидан ем-да емайди.

Роса ўн кунда озод бўлдим.

Йўлда кўнглимга ҳадик тушди. Ҳадик танамга-да ёйилди.

Уйим қолиб, Обширга йўл олдим.

Адирга ўрладим. Камар олдида серрайиб қолдим. Кетимга чалқайдим. Кўкрагим остида бир нима кўпириб келди. Кўзларим отилиб кетадигандай бўлди.

Камарда... камарда тўрт таёқ устида бир нима турди. Жони борми, йўқми, билиб бўлмади. Иккита нима йилтиради. Кўзлар бўлдимники?

Ичкари кирдим. Тарлон бўйнига осилиб-осилиб йиғладим. Тўйиб-тўйиб йиғладим...

Тарлонни камардан олиб чиқдим. Адирдан пастга етакладим. Тарлон оҳиста-оҳиста пастлади. Пастлаётиб, олд оёқлари букилди. Йиқилиб кетайин-йиқилиб кетайин, деди.

Ариқдан сағал сувладим. Ариқ ёқалатиб етакладим. Оёқларини ёздим. Қашлаб ювдим. Яна сувладим.

Камарга қайтариб олиб келдим. Бурчакда турган қондан тўрвада ем олиб келиб осдим.

Тарлон жонлангандай бўлди.

Биродарлар, неча-неча қорабайирлар кетига қараб-қараб кетди.

Неча-неча жайронлар кишнаб-кишнаб кетди.

Неча-неча саманлар гўшт бўлиб кетди!

Қишлоқда отлар кишнамай қолди.

Саҳарлари кўчаларда от туёқлари тикилламай қолди.

Оқшомлари отлар тарсиллатиб ер тепинмай қолди.

Адирларда отлар дупур-дупур чопмай қолди...

Чавандозлар эмчакдоши урушдан қайтмаган бўз-бола мисол мунгайиб қолди.

Келинлар отда эмас, машинада келадиган бўлди.

Оламини машина овози бузди: дут-дут-дут...

Қишлоқда от номи ўчди.

Ора совиди. Қишлоқ тинчиди.

Ана шунда Тарлонни уйга олиб келдим.

Чавандозлар белига пул ўраб, Обоқлига йўл олди. Обоқлидан от олиб келди.

От билан ажаб гапларни-да топиб келди.

Гўштга от олиш кўпга келган тўй эмас эмиш. Обоқли тарафларда отлар бус-бутун эмиш, тус-тугал эмиш...

Бу гап қишлоқдаги беш-олти аризабоз қулоғига етди.

Аризабозлар қулоғи динг бўлди. Аризабозлар кечалари уйма-уй юрди, ариза тўплади.

Бир кеча бизникига келди. Аризабозлар султони бўлмиш Ботир мироб сирли овозда тайинлади:

— Дарвоза ичкаридан тамбалансин. Ҳовли чироғи ўчирилсин. Бола-чақа бу уйга яқин йўлатилмасин. Ичкари эшик зичлаб ёпилсин. Дераза пардалари туширилсин. Сўнг, қаршимизга келиб ўтирилсин!

Ботир мироб айтганларини бажариб келдим. Даврага қўшилиб ўтирдим.

Аризабозлар бошимдан кечган савдони гапириб беришимни сўради.

Мен сир бермадим, талмовсирадим. Бонси, ўшанда ўн кун ётганим элга дoston бўлди. Эл орасида юрвсиз бўлдим. Мана, дostonим деярли унут бўлди. Қўнгилсиз дostonимни яна қўзғагим келмади.

— Ботир ака, бўлган иш бўлди, бўёғи синди. Қўйинг, шу аризабозликни,— дедим.

— Ия-ия! Ҳей, оғизга қараб гапирилсин! Қим аризабоз? Бизми? Биз ёзувчимиз, билиб қўй, ёзувчи! Халқ йўлидаги, ҳақиқат йўлидаги ёзувчилармиз! Анави газал, роман... ёзувчилар яна нима ёзади, ўртоқ Ҳамидов?

Қабағидаги адабиёт муаллими ўз улушини қўшди:

— Поэма, баллада...

— Ха-ҳа! поэма, баллада ёзувчиларнинг ёзувчи эмас, биз ёзувчи! Мана, биз! Ёзувчиларингнинг асарларида факт йўқ, адрес йўқ! Масалан, мана ўзимиз-

нинг Тоғай! Бўри бечоранинг ўғли! Олишни китоб қилиб ёзди. Энди кўпкариниям китоб қилаётган эмиш. Ёзишга ёзди, лекин текширтирмади, чора кўрдирмади. Халққа нафи тегмади. Халқ ёзувчиларнинг китобини пул сарф қилиб олади. Вақтини исроф қилиб, эринмай ўқийди. Кейин... қайғули асарни нима дейди, ўртоқ Ҳамидов? Ҳа-ҳа, трагедия! Трагедия бўлса таъсирланиб йиғлайди. Агар... ўртоқ Ҳамидов? Во-во-во, сатирик бўлса, қаҳ-қаҳ уриб кулади. Бари қуруқ сафсата! Халқнинг бирон-бир ишини битказиб бермайди. Халқнинг кам-кўсти эса ачиб ётибди. Халққа ким амалий ёрдам беради? Биз! Демак, асл ёзувчи биз! Тўғри, ёзганларимизни китоб қилиб чиқармаймиз. Асарларимиз турли идораларда қолиб кетади. Лекин китоб қилиб чиқарамиз десак, чиқарамиз. Ана, сандиқда юзлаб шикоят асарларимиз нусхаси тахланиб ётибди. Иккинчи марта оғиздан аризабоз деган гап чиқарилмасин, ҳа!

— Тавба қилдим ака, тавба қилдим.

— Шундай бўлсин! Энди гапирилсин. Бошидан бошлансин.

— Шу, бир кечаси мендан бешбаттар ийиғи чиққан бир кал келди. Ёнида иккита шапка-да бор...

— Менга қаралсин, нима, дунёнинг иши кўпкарими? Қал дейилмасин! Ўртоқ Фалончиев деб айтилсин! Шапканг ким? Милиционер? Менга қаралсин, шапка инсон эмас! Шапка — латта! Шапка — кардон қоғоз! Шапкани жавобгарликка тортиб бўлмайди! Лейтенант Фалончиев, сержант Фалончиев деб айтилсин!

— Хўп. Ой ҳамсоямиз Қулмат полвоннинг тераклари учига осилиб қолган-да...

— Уф-ф, мабодо шоир-поир эмасмисан? Бўлмаса нега ойдан, юлдуздан гапирасан? Ойдан пастга тушилсин! Ердан гапирилсин! Лирика сувга бориб айтилсин! Бизнинг ишимиз жиддий, халқ аҳамиятга молик иш! Судларда қатнашилганми? Йўқ? Унда, колхоз ҳисобот мажлисида каминанинг нутқ сўзлагани кўрилганми? Ана, камина мажлисда қандай гапирган бўлса, ана шундай гапирилсин!

Ботир миробнинг колхоз умумий мажлисида гапиришини ёдладим. Худди миробдай қўлларимни қорнимга қовуштирдим. Бошимни тик тутдим. Киприк қоқмадим. Дона-дона қилиб айтиб бердим.

Мироб олдимга қоғоз билан қалам қўйди.

— Энди қандай айтилган бўлса шундай ёзилсин. Нимага? Бешинчи синф? Маълумотинг мендан бир синф юқори бўлатуриб ёзолмайсанми? Ҳа, майли. Уртоқ Ҳамидов, сиз ёзинг, бу киши қўл қўйиб беради.

Биродарлар, аризабозлардан Денов қолмади, Термиз қолмади, Тошкент қолмади. Идорама-идора чопди.

Аризабоз дегани ажабтовур эл бўлди. Бўлмаса, аризабозларнинг отини олмади. Аризабозларга елюгур, деб, биров бир чақа бермади. Аризабозлар ўзлари ёнидан ўзлари чопди.

41

Бир сафаргисида мени-да эргаштириб жўнади.

— Бошингдан ўтган савдонни ўз тилинг билан ўзинг айтиб берасан,— деди.

— Ўзи, қаерга бораяпмиз?— дедим.

Ботир мироб шаҳодат бармоғини лабига босди.

— Туш-ш-ш!— деди.

Аризабозларга эргашдим. Душанбега йўл олдим. Йўлда автобус деразасидан икки марта қўсдим.

Душанбедан Москвага учдим.

Умримда биринчи марта самолётда учдим. Қани, кўрайин, қани, самолёт деган улов қандайчикин экан, дедим.

Самолёт бир пасайди, бир кўтарилди. Юрагим товонимга тушиб кетгандай бўлди.

Кейин, жойида туриб қолди. Нағмаси кўп бўлди. Одамнинг юрагини ёрди. Улов бўлсанг, сидирга юр, уккагарнинг самолёти, дедим.

Самолётдан кўнглим қолди. Уловлиги йўқ экан, ҳа, демадим.

Самолёт деразасидан қараб ҳайрон бўлдим. Шундайгина остимизда пахта уюлиб ётибди! Самолёт тегайин-тегайин дейди.

Қабатимдаги Ҳамидов муаллимга юзландим.

— Эҳ-ҳе, пахтани қаранг, пахтани!— дедим.

Ҳамидов қаради. Кейин, кетига чалқайиб кулди. Телпагимни юлиб олди. Тақир калламга шапатилади! Калламга шапатилаб-шапатилаб кулди.

Калламни елкаларим орасига олдим. Кафтим билан бекитдим. Телпагимни тортиб олиб кийдим. Та-

фин деразадан қарадим. Ана энди билдим. Кўринаётган пахта эмас, оппоқ булутлар бўлди.

Москвада тушдим, аризабозлар кетидан эргашдим.)

Москвада нима кўп, машина кўп бўлди. Битта-да от бўлмади!

Автобуста юрдим-юрдим, бир жойга келдим. Йўл четида турдим, ўткинчи-кеткинчи машиналарга қўл кўтардим. Ғуж-ғуж машиналардан бирови-да тўхтамади. Кўтарабериб, қўлларим чарчади. Турабериб, оёқларим толди. Қорним қур-қур қилди. Тоқатим тоқ бўлди.

Шунда узун бир машина жиринг-жиринг этиб келаберди. Тезлаб келаяпти-да, деб бўлмайди, оҳисталаб келаяпти-да деб бўлмайди. Яқин келиб, янада оҳисталади. Фаросат қилдим, қўл кўтарсам, тўхтайдиган кўнгли бор.

— Ай, Ҳамидов муаллим, бу қандай машина бўлди?— дедим.

— Трамвай,— деди муаллим.

— Кўча юзида симёғочдай бўлиб турамизми? Ана шу трамвайни кира қиламиз! Харажати менадан!— дедим.

Ҳамидов муаллим кулди.

— Трамвай қиммат,— деди.

— Қиммат бўлса бўлар! Кетса, бир қўйнинг пули кетар!— дедим.

— Унда, ўзингиз кира қилинг.

Чопқиллаб бордим. Трамвай олдини олдим. Ўнг қўлимни бошим узра кўтардим.

— Ай, трамвай, остановка!— дедим.

Трамвай жиринг-жиринг этиб оёқ илди. Трамвайчи деразадан қаради. Менга ияк қоқди. Ҳа, нима дейсан, деган бўлди.

Мен ўнг қўлимни олга сермадим.

— Тўғрига!— дедим.— Айтган пулингни берамиз!— дедим.

Трамвайчи бош-адоғимга қаради-қаради-да, бош иргади. Майли, деган бўлди. Бошмолдоғи билан трамвай эшигига ишора берди.

— Айда!— деди.

Шунда эшик тарақ этиб очилди. Мен лип этиб трамвайга миниб олдим. Кетимдан аризабозлар минди.

Аризабозларга ҳаволаниб-ҳаволаниб қарадим.

— Ана, бир оғиз гап!— дедим.

— Ҳа, кучингдан, Зиёдулла кал!— деди Ботир мироб.

Трамвай бир юрди, бир тўхтади. Чайқалиб-чайқалиб хийла юрди.

Бир жойда Ҳамидов муаллим:

— Ҳозир тушамиз!— деди.

Биринчи бўлиб мен тушдим. Трамвай кира қилишга қилдим, энди кира ҳақини тўлайин, дея қўйинини ковладим.

Шунда Ботир мироб:

— Мен тўладим,— деди

— Ҳа-а, бинойи,— дедим.

Шу, Ботир мироб кўпга тушиб кетди-ёв. Тўрт одамга кира ҳақи тўлашнинг ўзи бўладими. Тушса тушар! Нима, миробга мени эргаштириб кел, дедимми! Эргаштириб келдими, тўласин-да!

Аризабозлар катта бир идорага кириб кетди. Мен остонадаги қоровул олдида қолдим. Аризабозлар ўргатган гапларни ичимда бот-бот қайтариб ўтирдим.

Ниҳоят, аризабозлар чиқиб келди. Катталар мени йўқламабди. Аризабозлар ганига ишонибди. Яхши бўлибди. Тагин катталар салобати босиб, дудуқланиб қоламанми, дея қўрқиб эдим.

42

Эртасига куни Душанбега учдим. Ўтирганлар шаҳодат бармоғини ликиллайтиб, ўртада лайлакқушдай лўкиллаб юрган қизни имлади. Қиз уларга майда идишда сув олиб келди.

Менинг бошқалардан қаерим кам? Қаллам кал бўлган билан, телпакнинг остида кўринмайди.

Дадил бўлдим, ўзимни бир синаб кўрмоқчи бўлдим. Шаҳодат бармоғимни ликиллайтиб, қизни имладим. Сув, дея оғзимни кўрсатдим. Қиз бош ирғайди, сув олиб келди. Сувни бир ютишда йўқотдим. Бошқалардай бош ирғадим.

— Ўлманг!— дедим.— Катта қиз бўлинг.

Кўкрагимни кердим, бақалоғимни шишириб ўтирдим.

Ойнадан пастга қарадим. Паст ўзимизнинг Вахшиворсойга келбат бериб кетди. Қатор-қатор уйлар-

ни кўрдим. Майда-майда қораларни кўрдим. Ҳамидов муаллимга, шу бизнинг қўйлармикин, дегим келди. Тағин калламга шапатилашидан қўрқдим. Гапимни ичимга ютдим.

Самолёт Душанбеда гурс этиб тушди.

43

Таксида қишлоққа келдим.

Мен қаерга бориб келдим? Одамлар буни биладими? Ана шуни одамларга билдиргим келди. Қаерга бордим, қаерда бўлдим, барини айтиб, мақтангим келди. Уйга бормадим. Катта кўчада оҳисга-оҳиста вазмин-вазмин қадамлар босиб юрдим. Одамларга қуюқ-қуюқ саломлар бердим. Дуч келган одам билан қалин-қалин сўрашдим. Қозон-тобоғигача қолдирмай сўрадим.

Эл оғзига маҳтал бўлиб қарадим. Эл, кўринмай кетдингиз, Зиёдулла чавандоз, дея сўрамади!

Кўчани тағин бир айланиб келдим. Эл ақалли, камнамосиз, Зиёдулла кал, демади! Уч кун-а, уч кун қишлоқда бўлмадим! Яхшими-ёмонми, шу элнинг молини боқаяпман. Одамнинг қадриям шундай бўладими. Қадримга куйдим. Ай, қадрим-а, бечора қадрим-а!

Элдан хафа бўлиб, уйга келдим. Чой ичиб, ёнбошладим. Ўнгимга ағдарилдим — бўлмади, чапимга ағдарилдим — тағин бўлмади! Тарс ёрилиб кетгудай бўлдим!

Москвада йўл-йўлакай бир килоча қанд-курс олиб эдим. Бола-чақа қўлимга қарайди, дедим-да.

Ана шундан бир сиқимини қўйнимга солдим. Тарлонни миниб, Мамат ошнамизникига йўл олдим. Девордан бўйлаб овоз бердим.

— Мамат! Мамат уйдаими, келин? Уйғот, гап-бор!— дедим.

Мамат ичкаридан уйқули кўзларини уқалаб-уқалаб келди.

Мен, теваракдаги ҳамсоя — қўллар эшитсин учун, овозимни қўйиб гапирдим:

— Яхшимисан, димоғинг чоғми? Ма, манави қандни невараларимга бўлиб бер, есин! Мозор босиб келган-да, табаррук!

- Қаерлардан сўраймиз?
- Москва!!!
- «Москва» колхозими?
- Колхоз? Қандай колхоз? Сен ўзи, мени ким деб ўйлаясан? Мен унча-мунча жойларга бормайман! Борсам, фақат Москва шаҳри азимларга бораман, ҳа! Фақат Москва!! Жуда паст кетсам, Душанбеларга шунчаики, йўл-йўлакай оёқ илиб ўтаман! Менга қара, кун қиём вақти-қиём вақти уйингнинг устидан бир самолёт учиб ўтдими? Қанотларида парраги-да бор?
- Мамат сергак тортди. Осмонга бир қараб олди.
- Учиб ўтгандай бўлди, нима эди?
- Улма! Мен сенга бир нарса айтайинми? Шу самолётнинг ичида мен бор эдим!
- Ҳа, кучингдан!
- Ўнг ёғида ўтириб учдим! Парракнинг шундай ёнида, ҳа!
- Во уккағар, Гагарин бўл-е!
- Ким? Эб-эй, Гагариннинг ким бўпти! Осмонга лип этиб учган-да, қайтиб тушган. Мен тўрт ош пиширимдан-да кўп учдим!
- Эҳ-е-е! Ёрил-е, бацчағар-е, ёрил-е!
- Қўриб турибсан, чакана одам эмасман! Энди мен билан ўйлаб гапириш!
- Бўлди, бўлди, тараф йўқ.
- Яна бир гап. Самолёт осмонда варракка ўхшаган билан майда эмас экан, ҳа! Ичи Обширнинг камаридай келади!
- Қир уйга, чой ичамиз.
- Йўқ, ишим зарил. Шундай ўтаётиб, бир ҳол-аҳвол сўрашиб кетайин дедим...
- Жиловни бўшатдим. Тарлон йўл олди.
- Биродарлар, пардай енгил бўлдим!

44

Биродарлар, Москвадан одам келибди. Шляпаси бор эмиш!

Шляпали одам район катталарини йиғибди. Кал каттани ўртага олибди. Ана шунда масала ойдин бўлибди.

Ойдин бўлишича, ҳукумат, ҳамма ўз имкониятига

яраша гўшт топширсин, дебди. Буйруқ районга келибди. Район катталари кал каттани бизга вакил этиб юборибди.

Кал катта бир зина юқори ўсмоқчи бўлибди. Ўсиш учун гўшт топширишдан фойдаланмоқчи бўлибди. Қайси йўл билан бўлса-да, гўшт топширишни муддатидан олдин, ошириб бажариб, катталарга яхши кўринмоқчи бўлибди, елкасига қоқтирмоқчи бўлибди. Шу йўл билан кўзлаган амалига минмоқчи бўлибди.

Биродарлар, бир калнинг ҳийласи — қирқ кишини чарчатади!

Кал катта ўз ниятига элни талаб эришмоқчи бўлибди, элни хўрлаб эришмоқчи бўлибди.

Шляпали катта кал каттани уришиб-уришиб, амалидан олибди. Партиядан ўчирмоқчи бўлибди.

Шунда, кал катта ҳўнг-ҳўнг йиғлаб қўя берибди. Шафқат қилибди.

— Эркак одамнинг йиғлагани — ўлгани, — дебди.

Биродарлар, ҳақ сақласа бало йўқ, ҳақ қарғаса даво йўқ!

Айни кунларда кал катта чойхонада ёнбошлаб ётар эмиш.

— Ҳақиқат йўқ, бу дунёда ҳақиқат йўқ... — дер эмиш.

Биродарлар, ўзинг яхши — олам яхши, ўзинг ёмон — олам ёмон!

Чойнагидаги чойи оқ эмиш! Ўзи қуйиб, ўзи ичар эмиш.

Элга эрмак, халққа шалоқ эмиш!

45

Биродарлар, шукур-шукур, аризабозларнинг бorigа шукур!

Аризабозлар ноҳақликка йўл қўймайди. Ҳаром-томоқларга кун бермайди. Элнинг ҳақини бировга едирмайди.

Аризабозлар бўлмаса, катталар биз авом элни бозорда сотиб ейди! Аризабозлар бўлмаса, катталар биз авом эл оғзидаги ошни юлиб олади!

Аризабозларга меҳрим тушиб қолди!

Бозор оқшоми барча аризабозларни уйимга айтиб келдим. Боқиб ётган бир қўйимни сўйиб бердим.

Қишлоқ тағин отларга тўлди.
 Чавандозлар отларини бойловга ташлади.
 Тарлонни-да бойлаб боқдим.

Қарлуқда тўй бўлди.
 Шу тўйга йўл олдим. Йўлда Тарлон тезак таш-
 лаб-ташлаб борди. Ажабо, бундайчқин қилғи йўқ
 эди...

Бир муаллимникига тушдим. Қозиқни молхона
 ёнига қоқдим.

Тарлон қулоқлари шалпайди. Боши эгилди. Девор
 қавағига мунис термилиб қолди. Ем емади. Иrimi-
 га лабини-да тегизмади.

Кўнглим ҳадиксиради. Томогимдан туз ўтмади.
 Тарлондан кўз узмадим.

Узанги йўлдошларим-да оромини йўқотди. Қар-
 луқда отни зўр биладиган бир синчи чол бўлди. Ана
 шу чолни айтиб келди.

Чол Тарлонни айлашиб кўрди. Энкайиб, кўзлари-
 га қараб кўрди. Ўзича, бош ирғади. Кейин, тирса-
 гимдан ушлади. Мени меҳмонхонага эргаштириб бор-
 ди. Елкамга қўлини қўйди.

— Менга қара, эл чавандози,— деди.— Шу отни
 менга сотмайсанми? Ингирма қўй бераман. Гапнинг
 эркагини айт.

Зардам қайнади. Мен нима ғамда-ю, чол нима
 ғамда!

— Бова,— дедим,— эрта биров айтган экан, мен
 ўз ғамим билан, мулла менинг... деб! Ўзи нима гап,
 аввал айтинг-да!

Чол мужмалтоб бўлди.

— Сен бўларини айт, эл чавандози. Кейин мен
 айтаман,— деди.

— Йўқ! Қиёматда-да сотмайман! Бўлдимиз?

— Ҳа, майли. Унда эшит, эл чавандози. Отинг,
 зўр от. Қўргандан беш кетдим. Адашмасам, яқинда
 оғир бир дардни бошидан кечирган дейман-ов?

Тарлон камарда ўн кун оч ётди, ана шу хаёлим-
 дан ўтди. Аммо чолга сир бермадим.

— Ҳа, дардга чалиниб эди. Кейин, фориг бўлиб эди.

Чол маҳобат қилди.

— Бали, эл чавандози,— деди.— От ҳозир шуни эслапти, эртага бўладиган кўпкарини ўйлапти. Дарддан аввалгидай чополаманми, йўқми, деган ғам отни ўйга солапти. Мен буни кўзларидан билдим. Мениям айтди дерсан, эл чавандози.

Чол кетди.

Мен бемаҳалгача гурунглашиб ўтирдим. Тарлоннинг қайғуси кўнглимдан кўтарилмади. Қайғу юзимга-да урди шекилли, уй хўжаси кўнглимни кўтарди.

— Кўп қайғура берманг, чол синчи, билонғич,— деди. Кейин, чол кимлигини айтиб берди.

Эмишки, отлар бир йилда бир марта кавш қайтарди. От кавш қайтарганда ёнади! Баданлари товланади, кўзни қамаштиради! Айниқса, кўзлари порлаб ёнади! От — дев-да! От кавш қайтариши ҳориқулодда ерда, хориқулодда вақтда кечади. Кўз очиб, кўз юмгунча бўлиб ўтади! От кавш қайтаришини кўрган одам, ё телбанамо бўлади, ё шўрпешона бўлади, ё бахтли, ё доно, ё нуктадон бўлади!

Эмишки, чол от кавш қайтарганини кўрган эмиш...

48

Кўпкари экинсиз қисирпояда бўлди.

Мен Тарлонни қизитдим. Қисирпояни айлантириб чопдим. Тарлон хиёл ўзгарди. Бошини тик тутди, дирк-дирк ўйнади. Сувлигини шиқирлатиб-шиқирлатиб чайнади. Тарлон тўдага талпинди, Тарлон мени улоққа чорлади!

Айни қишнинг илк кўпкариси-да, от мўл йиғилди.

Демак, кўпкари яхши бўлади. Бойси, оз отли кўпкарида ердан улоқ олиш мушкул бўлади. Сабаби, бари от ўзини зўр деб билади. Оқибат, ёппасига улоққа ёпишади. Талашиб-тортишади. Улоқни на ўзи олади, на бировга беради. Бир-бирига халақит беради, бир-бирига зиён беради. Талашиб ёта беради.

От мўл бўлса, аксинча бўлади. Бунда зўрлар зўри, отлар оти улоққа талпинади. Бундайроқ от-

лар тўда четида томошагўй бўлади. Борди-ю, улоққа интилса, тўдадаги зўр отлар йўл бермайди, кетига суриб юборади.

Шу боисдан мўл отли кўпкарида тўдадан улоқ олиб чиқиш осон бўлади.

49

Улоқ келди.

Тарлонни гижинглатиб-гижинглатиб бордим. Улоқни искатиб-искатиб олдим. Улоқ бутидан кўтариб-кўтариб кўрдим. Улоқ бир тана бўлди. Эллик-олтмиш килолар келди. Улоқ жиққа ҳўл бўлди. Бонси, кечаси билан сувга пишиб қўйилган бўлди. Бунинг нафи — улоқ зилдай оғир бўлди. Ана энди торта-тортда улоқ териси айрилмайди, бўлак-бўлак бўлиб кетмайди. Бўлмаса, торта-тортда улоқ бутун қоладими?

Баковул зотларни айтди:

— Бир жуфт калиш, ўн сум пули бор! Ол!

Тўда улоққа талпинди. Улоқни бир жийрон олиб чиқиб кетди.

Кейинги зот қўйилди:

— Бунисида бир қўй, бир тўн, ўн сўм пули бор! Зот каттарди, армонда қолма!

Тарлонни улоққа солдим. Тарлон пишқириб-пишқириб қимтинди. Улоққа мен ўйлаган, мен хоҳлагандан-да вақтлироқ, осонроқ борди. Одатича улоқни бир айланди. Улоқ бошида оёқ илди.

Бир чавандоз Тарлон ўктамлигидан ғашланди. Тарлон сағрисиغا қамчи урди.

Тарлон бир сесканди. Лекин жойидан қимирламади. Икки кўзи улоқда бўлди.

Мен улоққа тескари ёқдаги товонимни узангидан олмай, эгар корсонига илдирдим. Улоқ тараф узангидаги оёғимни букдим. Тиззамни Тарлон биқнига босдим.

Тарлон менга кифт берди, кифт!

Мен энкайдим, улоқни бир қўллаб ушладим. Қоматимни кўтараётиб, букилган оёғимни узангига тик тирадим. Бор қийинчилик, шу оёғимга тушди. Бусиз улоқни кўтариб бўлмайди.

Шунда, бир муғамбир от улоқни туёқлари билан босиб қолди.

Мен тагин улоқ бутидан ушладим. Тагин от тиз-
заси барабар кўтардим.

Тарлон улоққа қараб-қараб олға юрди.

Улоқни атайин ерда судраб бордим. Бирдан
кўтарсам бўлмайди, пойлаб турганлар ёпишади.

— Улоқ кўтарилаяпти, улоқ кўтарилаяпти!

Сагал очикқа келдим. Улоқни даст кўтаришга
шайландим.

— Улоқ Тарлонда кетаяпти, Тарлонда!

Улоқни зарб билан кўтариб олдим. Кўтараётган-
нимда Тарлон созлаб бир силкинди. Мадад берди,
кўтаришиб юборди!

Тарлон билан олға чопдим. Отлар кейинда қо-
либ кетди. Аммо бир тўриқ қолмади. Чавандози
улоқ бутидан ушлаб, биз билан барабар чопди.

— Йўқ, улоқ Тарлон билан Тўриқда кетаяпти!
Улоқ Тарлон билан Тўриқда!

Улоқни тақимимга босиб олдим. Ёнимга чалқай-
дим. Жилловни қўйиб юбордим. Улоқни қўшқўллаб
ушлаб олдим.

Кўп отлар аввал-аввал аста-аста чопади. Кейин-
кейин тезлаб чопади.

Бизнинг Тарлон бўлса турган жойидан забт ола-
ди. Биринчи қадамиданоқ шиддат билан, бирдан
отилиб чопади. Ўзга отлар бундайин забтли шид-
датга ҳозирланмаган бўлади. Оқибат, ўзга отлар
ўзларини ўнглаб олгунларича, Тарлон ўзиб кетади.
Ҳозир-да шундай бўлди.

Тарлонда яна бир фазилат бор. Борди-ю, бирор
бир от етиб олса, Тарлон шу от билан барабар чо-
пади. Ўзиб-да кетмайди, кейин-да қолиб-да кетмай-
ди. Гўё, охирги ҳоли шундай, бир меъёрда чопади.
Қабатидаги от шу меъёрга кўникади. Барабар чо-
пиб бораётгани билан қаноатланади. Шунда, Тар-
лон бирдан забт олади, шиддат олади! Бундай бў-
лишини хаёлига-да келтирмаган қабатидаги от ке-
йинда қолиб кетади.

Айни шу вазиятда чопаяпмиз! Мендан Тарлон
учун бир сўз кифоя бўлди.

— Ҳа-а!

Тарлон, тарлонлигини қилди, ҳориқулудда юл-
қинди, забтини бирдан оширди.

Қабатида келаётган тўриқ чавандознинг қўли
улоқдан узилди. Тўриқ кейинда қолиб кетди.

Мен жўшиб кетдим:

— Ҳу-у-уй, ҳу-у-уй, ҳу-у-уй!..

Тарлон юлдуз учгандай чопди!

— Ҳало-о-ол. Тарлонники ҳалол! Ташла, Тарлон, ташла!

Эллик-олтмиш килолик улоқни ердан қандай қилиб кўтариб олдим? Белим баробар деворда ўтириб, эллик кило юкни ердан бир қўллаб кўтариб ололмайман. Эллик кило юкни қўшқўллаб кўтариб, отга кучана-кучана ортаман. Кўпкарида бўлса, отда энкайиб, эллик кило улоқни бир қўллаб кўтариб оламан! Бунинг сири нимада?

Биродарлар, отнинг шамоли бор! Улоқни ана шу шамол олиб кетади! Эътибор этган бўлсангиз, от улоқдан кўз узмади! Ог менга кифг берди! Атайин, мен учун қулайлик яратди! Улоқни кўтараётганимда эса, елкасига юк олаётган одамдайини бир силкинди! Ана шунда мен улоқни ерга ташлаб юбормасам бўлди, бировга бериб юбормасам бўлди. Чавандозлигимни қилсам бўлди! Ог — отлигини қилади!

Билаяпсиз, кўпкарининг саксон-тўқсон фоизи от бўйида бўлаяпти. Шу бонедан-да кўпкарида чавапдоз эмас, от номи айтилади! Кўпкари бошидан-адоғига от номи жараанглайди! Ог номи шарафланади! От номи улуғланади!

Тарлон эллик-олтмиш килолик улоқ билан, яна тагин мен билан қандай қилиб чопди? Атайин, отга олтмиш кило буғдой ортиб олдим, дейин. Яна тагин, ўзим-да миниб олдим, дейин. Ана шундан кейин от ана шундай шиддат билан чополадими? Чополмайди! Улоққа келганда эса, қуюндай учади!

Биродарлар, улоқнинг ҳавоси бор! Отга ана шу ҳаво қувват беради, қапот беради!

Тарлон ғайрат қилди. Яна икки марта улоқ айирдим.

Шунда гуж одамлар орасидан кимдир биров овоз берди.

— Тарлон, буёққа бир қаранг!— деди.

Бордим, овоз берган кечаги чол бўлди. Чол кафтини қошига қўйиб қаради. Бошини ирғаб-ирғаб қаради. Кулимсиб-кулимсиб қаради.

— Энди қандайсиз, эл чавандози?— деди.

— Қуллуқ, қуллуқ.

— Энди менга қаранг, эл чавандози, отга дам беринг, ҳа. Бўлмаса, кўзиктириб қўясиз...

Тарлон ҳалоллаган тўнлар билан пулларни чолга узатдим.

— Олмайман, йўқ, олмайман!..— деди чол.

Қўярда-қўймай бердим. Кейин, жабдуқлар тарафга юрдим.

50

Биродарлар, ҳамсоямиз Қулмат полвон бозорлаб келди. Майиз сотиб келди.

Деворимиздан авайлаб бўйладим. Нарх-навони сўрадим.

— Қани, полвон,— дедим,— майиз қанчадан бўлди?

Полвон қўлларини кўкси баробар қилди. Кафтларини катта-катта очди. Унта бармоғини ёйиб кўрсатди. Оғзини тўлдириб:

— Ўн сўм!— деди.

— Йўғ-е?

— Чиним, ўн сўмдан бўлди. Майизингиз бўлса, армонда қолманг!

Майиз бизда бор-да! Олти унхалта! Саратондай сариқ майиз!

Қўчқордай-қўчқордай ўғилларим бор! Катта бўлса отнинг Тарлонини минаман деяпти! Майизни шуларнинг тўйига босиб ётибман! Бу қиш кучим етмайди, келаси қишда катта тўй бераман! Насиб бўлса!

Шанба оқшоми омбордан бир халта майиз судраб чиқдим. Супадаги гиламга ёйдим. Ғалвирда элаб-элаб, чангдан покиза этдим.

Субҳи содиқда Тарлон билан бозорладим.

Қизилсувга дохил бўлдим. Дарёдан кечиб ўтиб, юқориладим.

Мол бозори олдида тевараги сим билан ўралган ер бўлади. Бозорлаб келувчилар от-уловларини ана шу ерга боғлаб қўяди. Тарлонни-да шу ерга боғлаб қўйдим.

Майизимни орқалаб, бозор ораладим.

Димоғим манти ҳидини туйди.

Букилиб-букилиб юрдим.

— Пўшт-пўшт!— деб юрдим.

Бозорчилар қаторидан жой олдим. Майиз халтам-

ни очдим. Майизимни мақтаб-мақтаб ўтирдим. Ўн сўмдан пастга тушмадим!

Чипор галстукли бир одам майизимни кафтига олиб кўрди. Салмоқлаб-салмоқлаб кўрди.

— Сал тушинг, деҳқонсиз-ку!— деди.

— Нима, деҳқон майизни кўчадан топиб олади-ми?— дедим.

— Ток тугган ноз-неъматни ўн сўм деб ўтириб-сиз-а!

— Ноз-неъмат дегани деҳқоннинг пешона тери дегани!

— Кўп миннат қилманг! Шусиз ҳам ой битсаям, кун битсаям, деҳқонга битиб ётибди!

— Битади-да! Ўст-бошларингдан тортиб, еган-ичганларинггача деҳқоннинг пешона теридан келаяпти! Идорада ўтириб қогоз қоралаганларнинг билан осмондан ейдиган, ё, киядиган бирор нима тушмайди! Деҳқон топганининг тўқсон фонзини сизларга жўнашиб, қолган ўн фонзининггина ўзи ейди!..

Чипор галстукли одам ундай деса, бундай дедим, бундай деса, ундай дедим. Ишқилиб, галстуклидан қолишмадим!

Биродарлар, сочим бўлмаса-да тароғим тиллодан!

Қарадим-қарадим, савдонинг маъқули бўлмади.

— Бор-е, етти сўмдан бўлди!— деб юбордим.

Шу заҳотиёқ бир майизжаллоб диконглаб келди. Кўтарасавдо қилиб олиб кетди.

Халтамни тиззамга уриб қоқдим. Буклаб-буклаб қўлтигимга қисдим.

Бозор оралаб, бозорлик қилдим. Ноз-неъматлар олдим. Жийдага бошқоронғи аёлимизга Хоразм жийдаси олдим. Ўғилларимизга хўрозқанд, қогозида кучуги бор қанд, тешиккулча олдим. Барини халтамга солиб, чойхонага йўл олдим.

51

Остонадан ичкари мўраладим.

Чойхона тўла одам бўлди.

Чойхона ҳавоси дим бўлди. Нафасим қайтиб кетди.

Ташқари сўриларда-да одам мўл бўлди. Бировлаб санаса юзлар бўлди.

Халтамни сўри устунига суяб қўйдим. Бўш жой изладим. Бир одам туриб кетди, жойи бўшаб қолди. Халтамни олдим. Яқинимдаги одамга:

— Сўраганларга бу жой эгалик денг,— дедим.

Чой билан кулча олиб келдим. Қўчанинг нариги юзида бир сермўйлов одам катта қозонда балиқ қовурди. Ана шу мўйловдан икки кило балиқ олиб келдим.

Чордона қуриб, балиқ туширдим. Балиқ серқилтиқ бўлди, хўп хуноб қилди.

Шунда, бурчак сўрида иккита милиционер пайдо бўлди.

Оғзимдаги оғзимда, бўғзимдаги бўғзимда қолди. Қўнглим айниди, иштаҳам бузилди.

Қўрмайин-да, куймайин-да, дедим. Чаппа бурилиб ўтириб олдим. Тағин, ўшалар бўлса-я, дея ҳадиксирадим. Кўз қирқм билан қараб-қараб олдим. Йўқ, улар эмас, бошқалар бўлди.

52

Шу вақт, бозор дарвозаси тарафдан сўзлар келди.

— Ушла, ўғрини, ушла!— деди овозлар.

Ғуж-ғуж одамлар орасидан бир бола чопиб чиқди. Кетидан бир беқасам чопонлик одам қувиб келди.

Бола қўчани кесиб чопди. Юқоридан келаётган қизил машинага бел бўлди. Машина «шиғғ» этиб, тойиб келиб тўхтади. Бола ўзини йўлнинг бериги бетига отди. Қоп-қора сувли ариққа шалоплаб тушди. Лой бўлмаган ери қолмади.

Қувиб келаётган одам машина кетидан ўтди. Боланинг лой ёқасидан жуфтлаб ушлади. Бола типирчилади, аммо беқасам чопонлик чангалидан чиқолмади. Беқасам чопонлик, боланинг оёқларига қўшиб, қоқиб, ерга юмалатди.

— Пулни чиқар! Қани пул?!— деди беқасам чопонлик.

— Мен эмас!— деди бола.

— Сен! Қўлингни киссамда ушладим-ку! Яхшиликча чиқар, бўлмаса энангни Учқўрғондан кўрсатаман!

— Мен эмас деяпман-ку!

— Унда ўзим топаман! Торт қўлингни! Манави киссангни кўрсат!

Йўлдан ўткинчи-кеткинчилар оёқ илди. Чойхонадагилар бориб қаради. Тумонат одам бўлди.

Мен сўрида тик туриб қарадим.

Беқасам чопонлик боланинг киссасини ковлади. Қўйнига қўлини тикди. Қўйнидан бир даста пул олди. Боланинг тумшуғига олиб борди.

— Бу нима, энангнинг қалиними?— деди.

Бола бошини елкалари ичига олди. Юзини лой кафтлари билач пана қилди.

Беқасам чопонлик боланинг қулоқ-чаккасига қулочкашлаб солди. Бола балчиқ сувга шалоп этиб тушди.

Беқасам чопонлик боланинг ёқасидан жуфтлаб ушлади. Сувнинг оқишига қараб судради.

— Сенга киссавурлик қилишни кўрсатиб қўяман! Юр меласага!

Бола оёқларини тиради, гавдасини орқасига ташлади.

Шу вақт, оломон орасидан иккита новча бўзбола суғурилиб келди. Икковининг-да сочлари елкасида бўлди. Уст-бошлари баданларига чиппа ёпишиб турди. Ботинкалари товони от туёғидай-от туёғидай қалин-қалин бўлди.

Бўз болалар беқасам чопонлик кетидан келди. Бир бўзбола беқасам чопонлик тирсагидан ушлади. Беқасам чопонлик, болани қўйиб юборди. Кетига қайрилиб қаради. Шунда, бўзбола беқасам чопонлик нягига қулочкашлаб бир урди.

Беқасам чопонлик зуваласи пишиқлардан бўлди. Кетига гандираклаб-гандираклаб борди. Аммо йиқилмади.

Оломон ҳайбаракаллачи бўлди:

— Ур! Сол, тумшуғига!

— Ур! Мушт турганда муомала нима керак!

Беқасам чопонлик бир бўз болани қўшқўллаб бир урди. Бўзбола чалпак бўлиб тушди.

Омон турган бўзбола беқасам чопонлик кетидан келди. Биқинига созлаб бир тепди.

Беқасам чопонлик энкайди. Биқинини ушлаб-ушлаб, энкайиб қолди.

Оломон ҳайбаракаллачи бўлди:

— Ур! Калла қил, калла!

Шунда, майдагина бир қора кучук вангиллаб-

вангиллаб чопиб келди. Келди-ю, беқасам чопонликни ураётган бўзбола бутига ёпишди. Бўзбола кучукака оёғини сермади.

Кучук кетидан сермўйлов балиқпаз чопқиллаб келди. Кучугини уришиб-уришиб, олдига солиб ҳайдаб кетди.

Чалпак бўлиб йиқилган бўзбола жойидан сапчиб турди. Беқасам чопонликни тепа кетди. Лойга белангани-да қўшилиб тепди. Бўзболалар кўзларига қарамай тепди. Беқасам чопонлик юзлари буришди. Бир ичини, бир биқинини ушлади. Кейин, ерга чўк тушди.

Мен олазарак бўлдим. Теварак-атрофимга алангладим. Бурчакда ўтирган милиционерларга қарадим.

— Ай, анавиларни орача қилинглар-ай!— дедим.

Милиционерлар парвойи фалак бўлди. Беғам-беғам чой ичди. Бошларини сарак-сарак этди.

— Бизга алоқаси йўқ!— деди.

— Бу ер бошқа бировнинг участкаси! Бизнинг участкамиз винзавод тарафда!— деди.

Оломон якун ясади:

— Тамом, нокдаун!

Йўқ, тамом бўлмади.

Беқасам чопонлик чўккалаб ўтирди-ўтирди-да, бирдан сапчиб турди. Биқинига тепган бўзбола юзига калла қилди.

Бўзбола юзларини кафтлари билан ёпди. Хиёл энкайди. Бармоқлари орасидан қон сизиб чиқди.

Шунда, бирови кафтига бир қора нима қўйди. Шу қора нима билан беқасам чопонликнинг пешонасига қулочкашлаб бир урди.

Беқасам чопонлик:

— Воҳ, ўлдим-а!— дея бақирди. Пешонасини ушлади. Талтанглади, гандираклади. Ана йиқиламан, мана йиқиламан деди.

Қалла еган бўзбола турган жойида сапчиб, беқасам чопонликнинг кўкрагига тепди.

Беқасам чопонлик баргдай учиб тушди. Қўлларини ёнларига ёйиб, қимирламай қолди.

Бўзболалар беқасам чопонликни ўртага олиб тепди. Оёқлари остига олиб тепди. Кўзларига қарамай тепди.

Биродарлар, эзилиб кетдим, ич-ичимдан эзилиб кетдим! Жоним ҳалқумимга келди!

Алам ҳам армон билан бурчакка қарадим. Йўқ, милиционер йўқ. Теварак-атрофга алангладим. Милиционерлар олдинма-кейин бўлиб, чойхона ёналаб писиб-писиб кетаяпти.

Қаҳр билан, нафрат билан сўридан таппа ташладим. Беқасам чопонлик билан бўзболаларни орача қилайин, дедим. Оломонни қулочларим билан ёриб, ўртага кириб бордим.

Бир бўзболани билагидан қўшқўллаб ушладим. Кетига сермаб юбордим. Бир бўзболани сочларидан ғижимлаб ушладим. Сочларидан четга тортдим.

— Имонинг куйгурлар! Бир мўмин бандани ўлдирасанми!— дедим. Сочларини ғижимлаб турганим, юлқинди. Бўлмади. Тағии юлқинди. Яна бўлмади. Кейин, хотларим орасига ўхшатиб бир тепди.

Биродарлар, орачига — олти таёқ!

Эсанкираб қолдим, довдираб қолдим. Жон ширин-да! Жон аччиғида қўлим юзаси билан бўзбола кўзларини оралатиб бир солдим.

Бўзбола чинқириб юборди.

Шу вақт, машина овози эшитилди. Катта кўчадан беморхона машинаси келди.

Оломон ўзини четга олди. Кўча юзида тўп бўлди.

Машинада ўтирган оқ кийимлик одам кўзойнаги устидан қаради. Сулайиб ётган беқасам чопонликни кўрди.

— Нима бўлди бунга?— деди.

Хўрлигим келиб... йиғлаб юбордим...

— Бечорани қаранг... Улар учов бўлса, бу бечора биров бўлса!— дедим.

— Тушунарли! Дам олиш кун деб, ўзидан кетиб қолмай, камроқ ичсин!

— Буни олиб кетинг, биродар, ўлиб қолади...

— Бизнинг заказимиз бор! Бошқа «Скорий помошь» чақиринглар! Кетдик, ҳайданг!

Беморхона машинаси шундай олдимдан ўтиб кетди. Кетидан қараб қолдим. Кейин, қонига беланиб ётган беқасам чопонликка қарадим. Қарадим-қарадим...

Биродарлар, ўпкам тўлиб келди. Тўлиб-тўлиб келди... Енгладимга йиғладим, чопонимнинг ёқаларига йиғладим, ўнгирларимга йиғладим...

Оломонга алангладим.

— Ай, биродарлар, бир бечора инсон шундай

ўлиб кета берса яхшими? Уйида бола-бақраси бор-дир!— дедим.

Биров овоз берди:

— Танишингиз бўлса, олиб кетинг!— деди.

Шундай кўча юзида турган майдагина машина хўжасига эландим. Бир амаллаб кўндирдим.

Беқасам чопонликни елкасидан судраб келдим. Қучоқлаб кўтарилиб, машинага солдим. Ерда шалвираб қолган оёқларини ичкари олдим. Ўзим қаба-тида ўтирдим. Бир қўлим билан билагидан ушлаб олдим.

Биров энди келиб, шу ердагилардан сўради:

— Нима бўлди-а, нима бўлди?— деди.

— Зўр томоша бўлди! Уччаласи биттасини шунақанги солди! Пақ-пақ! Нокдаун!

53

Беқасам чопонликни беморхонага олиб жўнадим.

Беморхона беқасам чопонликни олмади. Оппоқ кийимлик бир аёл:

— Бу судебний иш!— деди.

Милицияга сим қоқди.

Бир милиционер келиб, беқасам чопонликни айлантириб кўрди. Суратга туширди. Дафтар тўлдирди.

Кейин, мени сўроқ қилди. Зот-маконимни сўради. Ўзимни айтиб бердим. Милиционер ёзиб олди. Ундан кейин, нима бўлди, деб сўради. Мен оқизмай-томизмай айтиб турдим. Милиционер ёзиб борди.

— Ҳозирча бўшсиз, кейинчалик участкавойингиз орқали чақирамиз!— деди.

Машина хўжасига уч сўм узатдим. У олмади.

— Қуллуқ, қуллуқ!— деб кетди.

54

Чойхонага қайтиб бордим. Бозорлик халтамни қарадим. Йўқ. Сўри остини қарадим. Йўқ, бозорлик халгам йўқ.

Чойхоначидан сўраб-суриштирдим.

— Мабодо, бизнинг халтамызга кўзингиз тушмадими?— дедим.

— Йўғ-а, кўзим тушмади-я!— деди чойхоначи.— Шунга кўзим тушмади-я! Қандай, беқасам чопонлик ошнагинангиз қандай?

— Бир бало қилиб жойлаштириб келдик...

— Ия-ия...

Чойхоначи анграйиб қолди. Юзлари бўзарди. Қўлларини этагига артди. Фотиҳа ўқимоқчидай, кафтларини ҳозирлай бошлади.

— Бандачилик қилдими-а,— деди.— Вой, бечора-е, вой, бечора-е...

— Йўғ-е, беморхонага жойлаштириб келдик, депман.

— Э, ҳа-а, шундай денг...

Бозор оралаб, бошқатдан бозорлик қилдим. Барини белбоғимга тугиб олдим.

Тарлонимиз олдига бордим. Тугунимни эгар қошига илиб олдим. Дарвоза олдида ўтирган чолга бир сўм узатдим. Ўзимга ўзим оқ фотиҳа бердим. Отлашиб, бозордан қайтдим.

Биродарлар, осмондан тушгандай бўлиб қолдим, дунёни энди кўраётгандай бўлиб қолдим...

55

Во дариғо, шундай кунлар-да бўлади!

Босган қадамимиз кетимизга кетади. Жамики ишларимиз чаппасига юради. Омад деганлари саломини-да бермайди. Оғзимиздаги ошимизни-да олдириб қўямиз.

Биродарлар, насиб этса, келар Шому Ироқдан, насиб йитса, кетар қошу қабоқдан!

Хуррам солиқчининг кўпкарисида шундай бўлди. Тўдага киролмадим, кирсам, улоқни ололмадим. Борди-ю олсам, биров ё, қўлимдан юлиб кетди, ё ерга тушиб кетди. Тақимимдаги улоқларни-да олдириб қўйдим.

Биродарлар, давлат-да эгиз-эгиз, меҳнатда эгиз-эгиз!

Тарлон мендан ҳайрон бўлди, мен Тарлондан ҳайрон бўлдим.

Ундай қилдим бўлмади, бундай қилдим, бўлмади. Пуф сассиқ, дея кетиб қолмоқчи-да бўлмадим. Яна тагин шайтонга ҳай бердим. Эланқаран келдим, энди кетмайин, дедим.

Тарлонни қамчилаб-қамчилаб тўдага солдим.
Отлар ғиж-ғиж бўлди. Осмондан телпак ташласа
ерга тушмади.

Тўдани ёриб, улоққа келдим. Улоққа ҳар алвон-
да узалдим. Қўлим етмади. Яна-да узалгани, отлар
қўймади.

Қуюқ чангда кўриб турдим, бир қўл улоқни уш-
лади. Шунда, Тарлон улоқни ўнг туёғи билан таппа
босиб қолди. Тарлон буни илкисдан қилмади. Йўқ,
билиб-кўриб қилди. Улоқни бергиси келмади!

Улоққа ҳавойиларча ёпиша бериш Тарлонимиз
жонига тегди. Тарлон улоққа ташна бўлди!

Мен қамчи сопидан тишладим. Тарлон қопқоғига
шапатилардим. Тарлон бошини сарак-сарак этди. Те-
варагидаги отлар бошини ўзидан холислатди. Ўзига
кенглик яратди, эркинлик яратди.

Кейин, Тарлон олд тиззаларини букди. Улоқ ол-
дида чўк тушди! Тарлон улоқ олдида чўккалади!

Қуюқ чангда кўзларимни аранг очдим. Тарлон
кўкраги олдида ётган улоқни қўшқўллаб ушладим.
Панжаларимни ботириб ушладим.

Тарлон кўз қири билан қараб турди. Барини кў-
риб турди, билиб турди. Улоқни маҳкамлаб ушлага-
нимга амин бўлди.

Шундан кейин, бир силкиниб, тиззаларидан тур-
ди. Сонсиз отлар пойлаб турган олдида эмас, йўқ,
кетига тисарилди. Кетига тис бўлиб, тўдадан
суғурилди. Очиқликка чиқиб олиб, бирдан олди-
га бурилди. Жойидан зарб билан учди, елдай учди!
Қўрганлар кўриб қолди, кўрмаганлар армонда қол-
ди!

Тарлон қоралик чуқурчани ёнлаб келди. Улоқни
тақимимдан ташлаб юбордим. Қўлларимни кўтариб
чопиб кетдим.

Аммо баковул овозидан дарак бўлмади. Ҳайрон
бўлдим.

Қоралик жойга қайтиб келдим. Чуқурчага қа-
раб... тарс этказиб тиззамга урдим. Улоқ чуқур ичи-
га эмас... лабига тушибди!

Аламимдан, аразлагим келди!

Барчага, инчунун, баковулга эшиттириб айтдим:

— Биз кетдик! Бизга қачон ҳақ берилиб эди-да,
энди берилади!— дедим ўзимча, кўпкарига қўл сил-
таб жўнадим. Тарлонни тарс-тарс қамчиладим.

— Кетдик, Тарлон, кетдик, одамлар биз сағирларга қайишмайди!— дедим.

Тўдадан олислаб бордим. Тарлонни тагин тарс-тарс қамчиладим.

— Кетдик, Тарлон, кетдик, бизнинг калламиз кал! Биз калларга ҳақ йўқ!— дедим.

Кетимга қайрилиб қарадим. Узанги йўлдошларим йўлдан қайрар, дея умидландим. Тарлонни имиллатдим. Тагин ўгирилиб қарадим. Изимдан биров-да келмади!

Деворда тизилиб ўтирган томошагўйларни ёнлаб юрдим. Бирови йўлдан қайирар, дея ўйладим. Шунча одам олдидан ўтдим, қани энди бировгинаси миқ этса! Ақалли, йўл бўлсин, Зиёдулла чавандоз демади! Шулар ҳам одам бўлди-ю! Суф-е!..

Энди томошагўйлардан аразладим!

— Кўр бўлиб кўпкарини томоша қилиб ўтира беринглар, мен уйга бориб, маза қилиб ётаман,— дея пичирладим.

Қишлоққа олиб борадиган йўлдан юрдим. Йўлни кесиб ўтадиган ариқ бўйида оёқ илдим.

Тарлон сувга талпинди. Сув ичирмадим. Шокиркулнинг тоmidан чиқиб турган дастак учига боғладим.

Уст-бошларимни қоқдим. Юзларимни ювдим. Қўш-ҳовучлаб-қўшҳовучлаб сув ичдим. Энтикиб-энтикиб сувга термулдим.

Шунда, ариқ бўйида сувга кулча ботириб еб ўтирган болага кўзим тушди. Эътибор бериб қарадим. Иштони ҳўл.

— Кимнинг ули бўласан? — дедим.

— Отамнинг.

— Отанг ким?

— Шокиркул.

— Ҳа-а, отинг нима? Карим? Ўлма! Бу, иштон ҳўл-ку, Каримбой?

— Энам тўйда.

— Ҳа-а, ўзим киёлмайман денг. Биздан сўрасангиз, Каримбой, биз кўпкаридан қайтдик, ҳа! Кўпкарида адолат қолмади, Каримбой. Барн ошна-оғайнигарчилик бўлиб кетди!

— Кўпкари тамом бўлдими?

— Йўқ, ҳали бўлаяпти.

— Унда, боринг-да.

Мен сергак бўлдим. Болага эътибор бериб қарадим.

— Бир нима дегандай бўлдингизми, Каримбой?
— Сув ичиб бўлдингиз-ку.
— Ҳа, сув ичиб бўлдим, Каримбой. Энди нима қил дейсиз, Каримбой?

— Кўпқарига боринг.
— Бормасам деган эдим, Каримбой. Бизга ҳақ йўқ!

— Бормасангиз адо бўлади.
— Кўп қўймадингиз-қўймадингиз-да, Каримбой. Борсам борайин, садқан суҳанингиз.

Тарлонни ечиб, тагин отландим.

— Каримбой, сизнинг сўзингиздан ўтолмай қай-
таяпман. Бўлмаса қайтмас эдим,— дедим.

Қайтишимда томошагўйларни қоралаб юрдим. То-
мошагўйларга хўмрайиб-хўмрайиб қарадим.

— Сенлар ҳам одам бўлдинг-у, ана, ҳақиқий одам
Каримбой экан,— дея пичирладим.

Тўда четига бориб турдим. Баковул менга ажаб-
ланиб қаради. Билдим.

Баковул менга қараб-қараб қўйди. Кейин, ёнида
турган чавандозга бир нима деди.

— Итга ўхшаб, ўзи кетиб, ўзи келди.— Билдим,
шундай деди. Бошқалар-да шундай деди.

Энди, мен нима десам экан?

Каримбой қайтарди десам, қайси Каримбой деса-
лар-а? Шокирқулнинг иштони ҳўл ўғли дейманми?
Ҳа, йўғ-е... суриштириб бораёптими. Борди-ю, суриш-
тирсалар, Карим муаллим, дейман...

Самад чавандоз узанги йўлдошимга айтдим, бар-
ча-барчага эшиттириб айтдим:

— Йўлда Каримбой жиловни ушлади! Қайтинг-чи
қайтинг, деб қўймади! Одамнинг юзи иссиқ-да, юзи-
дан ўтолмадим!..

Отар адирда ёйилиб ўтлади.

Тўдалагунимча кеч бўлди. Уйга қош қорайганда
келдим.

Участка милиционеримиз бир парча қоғоз ташлаб
кетибди. Аёлимизга қайта-қайта тайинлабди.

— Эртага соат ўнда органда бўлсин,— дебди.
Шеригимизникига бориб, узримни айтдим.

— Эртага қўйни сен боқ, зарил ишим чиқиб қолди, бирор кун қайтарарман,— дедим.

Саҳар-мардонда Тарлон билан шаҳар жўнадим.

Эшик олдида ўтирган милиционерга қўйнимдаги қоғозни олиб кўрсатдим. Милиционер мени эшиги филофли хонага киритиб борди.

Тўрда ўтирган йигит ўрнидан турди.

— Келинг, келинг,— деди.

Мен билан қўл бериб кўришди. Ўзини капитан Рўзиев, деди.

Капитан катта бахмал пардани тушириб қўйди. Кўрсатди. Мен капитан катта кўрсатган жойга ўтирдим.

— Хўш, фамилиянгиз Қурбонов-а? Нега кечикиб юрибсиз, ака? Соат ўн икки бўлди-ю? — деди капитан катта.

— Мен сизга айтсам, капитан катта, Тарлоннинг оёгига қарадим.

— Хўш, Тарлонингиз ким?

— Бизнинг отимиз-да, капитан катта.

— Хўш, ҳали отда келдингизми? Шунча техника туриб-а!

— Эса-чи, капитан катта. Техника бизга бўлмайди, капитан катта. Бензин исини хуш кўрмайман, капитан катта.

— Хўш, бандитларни излаяпмиз, ака. Шубҳали типларни жабрланувчига юзма-юз қилдик. Булар эмас, деди. Сиз эса келмадингиз. Энди бошқа кун чақирамиз.

Тарлон билан қишлоққа қайтдим.

57

Кечқурун телевизорга қараб ўтириб эдим, Рихсиев келди. Болишни буклаб ёнбошлади, дамини узун олди.

— Радиоузел орқали ўқиган докладимни эшитдингизми, ўртоқ Қурбонов? — деди.

— Йўқ, қачон ўқидингиз?

— Ана холос, ҳозиргина ўқидим-ку. Йигирма минут, қирқ секунд!

— Мен телевизорга қараб қолибман. Нима деб ўқидингиз?

— Халқаро аҳвол хусусида!

— Ҳа-а, оламда нима гап экан?

— Аҳа, халқаро аҳвол чатоқ, ўртоқ Қурбонов, жуда чатоқ. Вазият тобора кескинлашиб бораёпти. НАТО мамлакатлари Европада қанотли ракета жойлаштираяпти. Сальвадорда қонли жанг бўлаяпти, Никарагуада вазият тобора мураккаблашаяпти, Фаластин халқининг аҳволи аянчли. Аҳа, ҳаммасига АҚШ империалистлари айбдор, ўртоқ Қурбонов. Империализм провокация билан шуғулланаяпти. Аҳа, масалан, АҚШ империалистлари Польша давлатида диверсия-провокация ташкил қилди. Халқни мафкуравий заҳарлади, аҳа. Польшада социалистик жамиятни қўпориб ташламоқчи бўлди. Лекин империалистларнинг ёвуз планлари фош бўлди. Польша Бирлашган Ишчи партияси социализмни ҳимоя қилди...

Гапининг бировига-да тушунмадим. Телевизорга қараб, ҳа-ҳа, деб ўтирдим.

58

Икки кун дегаанда участка милиционеримиз тағин қоғоз олиб келди.

Тарлон билан азонда йўл олдим. Бу сафар Тарлонни қичаб ҳайдадим. Вақтида етиб келдим.

Капитан катта тўртта бўзболани рўпару қилди.

— Йўқ, булар эмас эди,— дедим.— Уларнинг сочи узун-узун эди,— дедим. Капитан катта кулди.

— Хўш, эслай олмайсизми, ака, уларнинг юзида бирон жароҳат йки йўқмиди?

— Эса-чи, капитан катта. Изням гапми, яранинг ўзи бор эди, капитан катта.

— Хўш, қанақа жароҳат?

— Икковининг юзидан қоп оқди. Беқасам чопонлик калла қилиб эди-да.

— Э-э-э, шуни эртароқ айтмайсизми, ака. Ана бу бошқа гап!

— Кейин, бир майдароғининг уст-боши лой бўлди, капитан катта.

Капитан катта ёза-ёза, бош чайқаб кулди. Нимага кулди — фаросатим етмади.

— Хўш, айтинг-чи, ака, шу воқеани кўрганлардан ақалли биронтасини танийсизми?

— Мен сизга айтсам, капитан катта, лоф бўлса-да, юздан ошиқ одам бор эди. Қайси бирини танийман. Ҳатто иккита мелиса-да бор эди.

- Ким-ким? Мелиса? Хўш, формадами?
- Эса-чи, капитан катта. Мелисалар шундай бур-
чакда ўтириб чой ичди.
- Хўш, улар шу воқеани кўрдими?
- Эса-чи, капитан катта. Барини кўриб турди,
капитан катта.
- Хўш-хўш!
- Капитан катта темир сандиғидан бир қалин қо-
ғоз олиб ёйди. Ичи тўла ғиж-ғиж сурат бўлди.
- Қаранг-чи, ака, шунинг ичида сиз кўрган ме-
лисалар борми.
- Суратларга бармоғимни югуртириб қарадим.
Охири, кўрганларимдан бировини танидим. Пешона-
сига бармоғимни нуқиб турдим.
- Ҳайла, анави!— дедим.
- Капитан катта энкайиб қараб, бош ирғади. Су-
ратларни тахлаб, яна сандиғига солди. Ташқари-
лаб қайтди.
- Хўш, сиз, ака, мана бу хонага кириб тулинг.
Ўзим чақираман.
- Ён хонага кириб ўтирдим. Хона эшиксиз бўлди.
- Капитан катта бахмал пардани тушириб қўйди.
Ўзи, ўз хонасида қолди.
- Хиёдан кейин капитан катта олдига биров кириб
келди. Капитан катта ундан сўради.
- Хўш, сиз йигирма тўртинчи январь якшанба
куни соат ўн иккиларда қаерда эдингиз?— деди.
- Қайси январь, бу йилги январми? Участкада
эдим,— деди келган одам.
- Хўш, аниқроқ айтинг!
- Винзавод атрофини назорат қилиб юрган
эдим!
- Хўш, демак, заводда?
- Ҳа, заводда!
- Хўш, шу кун чойхона олдида бўлган воқеа-
дан хабарингиз бўлмадими?
- Қанақа воқеадан?
- Ўша ерда бўлган гўполондан?
- Ўлимдан хабарим бор, бундан хабарим йўқ!
- Хўш, буёққа бир қаранг, Қурбонов ака!
- Капитан катта олдига қайтиб чиқдим. Келган
одам худди ўша милиционерларнинг бирови бўлди.
У мени кўрдн-ю, ранги оқариб жўнади. Капитан кат-
та мени кўрсатиб сўради:
- Шу одамни бирон марта кўрганмисиз?

Милиционер менга тикилиб турди-турди-да, елкасини қисди.

— Эслаёлмаяпман,— деди.

Кулгим келди. Балки танир, дея чойхонани эслатдим. Милиционер шипга қараб ўйлаб-ўйлаб, кўрсаткич бармоғини чаккасига нуқиди.

— Э, ҳа! Бўлди, бўлди! Энди эсладим. Уша ердан участкамга ўтиб кетаётган эдим. Кўчада одамлар тўпланиб турган экан. Бирон нима сотаётган бўлса керак, деб ўйладим.

— Эб-эй, икковимиз гапиришдик-ку, иним! Мен сизга...

— Мен билан-а? Бекорни айтибсиз! Тухмат! Соқолингиз бор, оғзингизга қараб гапиринг! Сиз мени бошқа одамга адаштираяпсиз!

Капитан катта бахмал пардани тушириб қўйди.

— Ана, бўлмаганман деяпман-ку?— деди.

Мен ёқамни ушладим.

— Ё тавба, ё тавба!— дедим.

— Хўш, яна бирон кишини эслай олмайсизми, ака?

— Эса-чи, капитан катта. Шу гапларни чойхоначи-да кўрди.

— Чойхоначи? Яна?

— Кейин, балиқпаз-да билади.

— Хўш чойхоначи, балиқпаз... Бугунча бўлди, ака, қолганини бошқа кун гаплашамиз.

59

Эндиги қоғоз келишида бормадим.

Боиси, Доно момо бандалик қилди. Жанозасига бордим. Момони ўраб-чирмаб, йиғлаб-йиғлаб қўйиб келдим.

Уйда азали кайфиятда ёнбошлаб ётиб эдим, Рихсиев келиб қолди.

— Аҳай, чой қўйинглар!— дедим аёлимизга.

— Кайфиятингиз йўқ, ўртоқ Қурбонов?— деди Рихсиев.

— Доно момони қўйиб келдик,— дедим.

— Қаёққа қўйиб келдингиз?

Шунда, Рихсиев жанозада бўлмаганини билдим.

— Доно момо оламдан ўтди, шунга айтаяпман,— дедим.

— Аҳа, дафн қилдик денг. Қўйиб келдик деганингизга бирор нимани қўйиб келибдими дебман.

Юзимни ўгириб, кўзларимни юмдим. Ўзимни босолмадим. Тағин ўнг бўлдим. Кўнглимга қай бир гаплар келди. Гап келганда гапирмаса, шу гап ўлдим, деб кетади. Шу боис, умримда биринчи марта Рихсиевга оқсоқолчилик қилишга журъат этдим:

— Рихсиев ака,— дедим,— сиз ўқиган одамсиз, оламдаги бор гапни биласиз. Сизга ўргатиб бўлмайди. Ҳеч қачон элдан қолманг, ака. Хусусан икки вақт элнинг ёнида бўлинг. Бири — тўйида. Элнинг тўйини белингизни беш жойидан бойлаб хизмат қилиб, ўйнаб-кулиб, хуш-хушвақт ўтказиб беринг. Тўй кўпники, ҳа. Яна бири — азасида. Йиғлаб-сиқтаб элнинг қайғусига ҳамдард бўлинг. Улим қайғусини бир одам кўтаролмайди. Оғирлик қилади. Шунда сиз ёнида бўлиб, қайғусига шерик бўлинг. Одам ана шу икки вақтда одамлигини билдиради.

— Мен ундай момони танимайман, у ким?

— Узимиздай одам. Фақиргина бир момо эди. Умри колхозда ишлаб ўтди. Қариган чоғида магазинда қоровул бўлди. На қизи бор, на ули бор эди. Бечораҳол момо эди. Йиғлайдиганлари-да бўлмади. Ўзимиз момомлаб, холамлаб йиғлаб жўнатдик. Эл кўмди...

— Аҳа, қулоғимга бир чалингандай бўлди. Мактабга дарсга кетаётган эдим, кимдир, биров ўлибди, деди. Эътибор бермабман.

— Ана шу-да. Шу сабабли-да жанозада одам тахчил бўлди. Кўнглим ярим бўлиб қайтдим. Одамзотнинг қадри энди шу бўлди, дедим. Рихсиев ака, бир кун келиб биз ҳам кетамиз. Улим баримизнинг бошимизда бор савдо. Шундай кунда бир-бировимизнинг кунимизга ярамасак, одам бўлиб нима қилиб юрибмиз...

Рихсиев гапимни оғзи билан эшитди.

— Ҳамманинг бориши шартми, ўртоқ Қурбонов,— деди.— Қариндош-уруғидан тўрт киши борса бўлди-да. Тобутнинг тўрт ёғочидан ушлаб кўтариб боради. Тўрт кишидан ортиғи ортиқлик қилади. Аҳа, хўп, олти киши ҳам бўлсин. Иккитаси гўр қазиб туради.

— Рихсиев ака, одам ит бўлса экан, оёғидан судраб олиб бориб, чуқурга ташлаб кела берса.

Одам ўз номи ўзи билан одам. Одамдан улуг жон-
зот борми...

Рихсиев гапимни оғзи билан эшитди.

— Ҳа, энди, бир кампир экан-да. Бор-йўғи қоровул!— деди.— Халқаро аҳамиятга, ақалли маҳаллий аҳамиятга молик шахс бўлса экан, билагимизга қора лента тақиб фахрий қоровулликда турсак! Мотам тутсак, нутқ сўзласак!

— Рихсиев ака, одамнинг катта-кичиги бўлмайди. Бариям одам. Бир одам яхшими-ёмонми бир умр яшади. Қўлидан келганча тирикчилик қилиб, ўзини одам санаб юрди. Биз билан бетма-бет бўлди, елка-ма-елка бўлди, даврма-давр бўлди. Энди қайтмас бўлиб кетаяпти. Одам қайтмас бўлиб кетаётганда бормаган одам одамини...

Рихсиев гапимни оғзи билан эшитди.

— Кампирларнинг ўлими маҳаллий гап, ўртоқ Қурбонов,— деди,— Эътиборга молик эмас. Ана, халқаро аренада қанчадан-қанча трагедиялар содир бўлмоқда. Эрон шоҳи Паҳлавий яширин буйруқ бериб, бир кинотеатрни ёқиб юборибди. Ичида беш юз инсон бор экан. Аҳа, трагедия деб бунни айтади! Даҳшат! Мен Эрон халқига чуқур таъзия билдираман. Мен халқаро аҳволдан ташвишдаман, ўртоқ Қурбонов, қаттиқ ташвишдаман! Халқаро вазият кун сайин кескинлашиб бормоқда...

60

Эртаси эрталаб участка милиционеримиз келди. Салом йўқ, алик йўқ, остонада туриб сиёсат қилди:

— Совет органи сизга ўйинчоқми?— деди.

— Эб-эй, биз нима қилдик?— дедим.

— Нега чақирган вақтда бормайсиз?

Зардам қайнаб кетди:

— Боргим келмади! Аёлимиз билан кинога бордик! Бўлдими?— дедим.

— Машинага чиқинг!!

Ҳайрон бўлиб, девордан бўйладим. Эб-э-эб-э! Дарвозамиз олдида милиция машинаси турибди! Сап-сариқ!

Кўнглим, «шиғ» этди. Этларим увишди. Ичимда нимадир бир нима ўпирилиб тушди.

— Участковой биродар,— дедим,— бу ишинг бўлмайди! Машинангни тез эшикдан ол!

— Нима, машинани елкангизда кўтариб турибсизми?

— Биродар, ҳеч банданинг эшигига дўхтирнинг машинаси билан мелнсанинг машинаси келгулик қилмасин! Тез кет, биров кўрмасин!

— Бўлинг, бўлинг, фалсафа сотманг!

Милиционер тумшуги остига тиқилиб бордим. Юз-кўзларига ўқрайиб-ўқрайиб қарадим. Милиционер нияти қатъий бўлди.

Ўқрайиб турдим-турдим, кейин, чопоним ёқаларини очдим. Милиционерга кўкрагимни тутдим.

— Мана, отиб ташла! Лекин мелнсанинг машинасига чиқмайман! Жуда зарил бўлса, автобусда бораман!— дедим.

— Унда, тез изимиздан етиб боринг!

Тагин, милиция машинасини биров-ярим кўриб қолган бўлса-я, деган ҳадикда девордан кўчага қарадим. Бовужуд, кўчада одам бўлмади.

61

Автобусда район жўнадим. Йўлда деразадан қусиб-қусиб бордим.

Уша ғилофли эшикни очдим. Капитан каттага Доно момони айтиб бердим. Капитан катта бош иртаб, ҳамдардлик билдирди.

Хонага бир милиционер кириб келди. Капитан катта олдига борди.

— Айримлар, Фурқат кўчасида турадиган Мўминдан кўраяпти, ўртоқ капитан,— деди.

— Хўш, қаерда экан, шу бола?

— Кўринмаяпти. Билдирмай, ҳамсояларидан сурштирдим. Уйда юзларига дори суртиб ётган эмиш.

— Унда, ҳозирча кўз-қулоқ бўлиб туринг, ҳидланмасин. Мен айтганда олиб келасиз. Ҳозир бориб бозорнинг оғзидаги чойхоначи билан балиқпазни олиб келинг.

Хиёл ўтиб, милиционер қайтиб келди.

— Олиб келдим, ўртоқ капитан, кирсинми?— деди.

— Олиб кириг.

Остонада чойхоначи билан балиқпаз кўринди. Чойхоначи эгилиб салом берди.

Капитан катта қалами учини чойхоначига ниш қилди.

— Аввал сиз кириг. Сиз эса коридорда ўтириб туриг,— деди.

Чойхоначи қўллари кўксида гиламдан юриб келди. Капитан катта билан кўришмоқчи бўлди.

Аммо капитан катта қоғоздан бошини кўтармади. Қалами учи билан чойхоначига жой кўрсатди.

Чойхоначи довираб, қаламни қўшқўллаб ушлаб олишига бир баҳя қолди. Қўлларини тез тортиболиб, қалам учи тарафга ўтирди. Менга рўпару бўлди. Мен билан бош ирғаб сўрашди.

Капитан катта бир даста қоғознинг уёғига қаради, буёғига қаради. Кейин, чойхоначига юзланди. Чойхоначининг кимлигини ёзиб олди.

— Хўш, энди бизга чойхонангизда бўлган урушни гапириб беринг, Сатторов ака,— деди.

— Уруш? Қанақа уруш?

— Йигирма тўртинчи январь, якшанба кунини бўлган урушни.

— Қанақа уруш? Туш маҳали? Э, ҳа-а, бўлди, бўлди! Бу бизнинг чойхонада эмас, кўчада бўлган, капитан ука.

— Ишқилиб, чойхонангиз олдида бўлган-да.

— Энди, капитан ука, бозор кунини одам кўп бўлади. Қўлим қўлимга тегмайди. Ҳатто қулоғим эшитмайди...

— Хўш, оддий чойхона шовқини билан ур-тўполон шовқинининг фарқига борарсиз?

— Бормайман, капитан ука, бормайман. Ҳамма гап шунда! Мана шу қулоқларим ости «ғувв-ғувв» этади. Ким гапираяпти, нимани гапираяпти, фарқига бормайман. Сизга ёлғон, менга чин. Манави бармоқларим билан санаб айтаман: овозларнинг ичида чолникиям бор — бир! Ешникиям бор — икки! Момоникиям бор — уч! Қизникиям бор — тўрт! Чақалоқникиям бор — беш! Хў-ўш, бешта бўлдимиз? Энди бошқалариниям санаймиз. Булардан бошқа кўчадан ўтаётган «Жигули»никиям бор — бир! Бозордан қайтган сигирникиям бор — икки...

— Бўлди, бўлди. Сиз менга кўрган воқеангизни гапириб беринг!

— Ия, эшитмагандан кейин қандай қилиб кўраман, капитан ука?

— Кўзингиз бор-ку, ана-ку.

— Тўғри, кўзим бор. Яратгanning ўзи бизгайм кўз берган, кўриб турибсиз. Лекин биласизми, капитан ука, чойхонамизнинг бир пиёла чойи насиб этганда кўзингиз тушгандир, самовар чойхонанинг ичиди, ҳа! Майдагина туйнуги бор. Мана шунча! Шу туйнукдан чой бераман. Туйнук кўкрагим барабар келади. Мана бундай энкайиб қарамасам, ташқарини кўрмайман. Эгила бериб-эгила бериб, белларим оғриб кетди, капитан ука.

— Хўш, шу воқеадан сал бўлсаям хабарингиз бордир?

— Бор, капитан ука, бор. Бир эгилиб қараб, кўча юзида одамлар тўдалашиб турганини кўрдим. Бошқа ҳеч нимани кўрмадим.

— Бўпти, боринг. Зарил бўлса, яна чақирамиз. Ҳамроҳингизга айтинг, кирсин.

Чойхоначи қўллари кўксида капитан каттага бош ирғади. Гўё биров қувиб келаётгандай пилдираб, эшикка қараб юрди.

Балиқпаз кириб келди.

Капитан катта балиқпазнинг-да кимлигини ёзиб олди.

Балиқпаз ёйилиб ўтириши, эшитамиз, дегандай капитан каттага қошларини чимириб қарашидан димоғдор, кўпни кўрган одам бўлди.

Биродарлар, мен шу одамдан умид қилдим!

— Хўш, энди сиздан эшитамиз, Шукуров ака?

Балиқпаз пинагини-да бузмади. Мижжасини-да қоқмади.

— Нимани эшитасиз?— деди.

— Хў-ў-ўш...

— Эшитдим, участкавой айтди. Мен ҳеч нимани кўрганим йўқ. Шу! Ёзиб беришим ҳам мумкин. Шу! Кетсам майлими? Чёғда иш қолиб кетаяпти. Шу!

— Гап энди бошланди, шошилманг. Ўрнигизга одам қўйиб келгандирсиз.

— Ўғлим қолди. У ҳали ёш, хўрандаларни ранжитиб қўйиши мумкин. Шу!

— Хўш, кўп шушуламанг! Гапга жавоб беринг! Бир инсон тақдири ҳал бўлаяпти! Тушундингизми?

— Сиз ҳам мансаб столингиздан фойдаланиб, халққа бақирманг! Шу!

— Мен халққа эмас, сизга гапираяпман!
— Халқ бир кишидан бошланади! Шу! Мен халқ-нинг бир бўғиниман, шундай экан, менга кўп бақир-манг! Шу!

— Бақираётганим йўқ, гапираяпман.

— Бақираяпсиз! Шу!

— Хўш, ана, бақирмадик. Ўзи бугун чап ёғингиз билан турганга ўхшайсиз, Шукуров ака. Боринг, сизга рухсат, яна чақирамиз.

— Ихтиёрингиз! Барибир, шу гапим гап! Шу!

Балиқпаз ғўдайиб чиқиб кетди.

Капитан катта менга-да жавоб берди.

— Яна келасиз,— деди.

— Капитан катта, уйда ишларим қўқиб ётибди. Буёғи кўпкарилардан қолиб кетаяпман. Бошимни қашигани фурсатим йўқ...

— Хўш, мен нима қилай, ака? Бу ишга ўзи гувоҳнинг кераги йўқ, ана медицина хулосаси бор. Сизлар фақат жиноятчиларни аниқлашга ёрдам берсаларингиз бўлди. Ҳалиги балиқпаз билан чойхоначи жиноятчиларни танийди. Уларнинг гапини эса эшитдингиз...

62

Йўл четидан юрдим. Шугап бўлган ердан ўтдим. Бир маҳал оқ халатлик бир одам йўлимни тўсди. Бу ўша балиқпаз бўлди. Балиқпаз тирсагимдан ушлаб, мени балиқхонасига етаклади. Қозондан холисроқ бир жой ўтиргизди. Тиззамга кафтини қўйиб сўради:

— Мени сиз чақдингизми, ака?

— Чаққаним йўқ.

— Чақибсиз-да! Шу! Чақиш бундан зиёд бўладими?

— Мен кўрганимни айтдим, биродар.

— Ака, чақиш — аёлнинг иши! Шу! Сиз бинойидай эркаксиз-ку! Кўрганимни айтдим, дейсиз. Нимани кўрдингиз? Хўш, қани?

— Энди, биродар, мен сизга айтсам, ўзингиздан ҳам ўтди-да. Кўриб туриб бормадингиз-а. Ит боши билан кучугингиз чопиб келди.

— Энди у — ит! Шу! Ўз оти ўзи билан — ит! Бўлган-бўлмаганга аралашиб, ҳуриб ётади! Бўлмаса, би-

ров билан нима иши бор? Ўзини билиб ётмайдими? Ит — ит-да! Итлигига боради-да! Ахир, сиз билан биз одаммиз-ку, одам! Келиб-келиб, итга тенг бўлиб ўтираемизми! Итга тенг бўлмаслигимиз керак! Шу! Ўзи, қариндошингиз ажаб одам экан. Болалар уриб йиқитади, яна туради, яна йиқитади, яна гандирак-лаб туради.

— Нима қилсин бўлмаса?

— Ёта берсин! Шу! Уч йигитга ёлғиз ўзи бас келармиди! Мен бўлганимда биринчи мушт келиб тушдими, бўлди, ўзимни ерга таппа ташлардим.— Қайтиб жойимдан турмасдим! Шу! Турсам, барибир, яна урадида! Улар кетгунча ўзимни беҳушликка олиб ётардим. Қарабсизки, бир мушт билан қутулиб қолардим! Бирон ерим ҳам шикаст емасди! Шу! Ана, оқибат, қариндошингиз чалажон бўлиб, касалхонага кетди! Шу! Ҳолидан хабар олиб турибсизми? Қалай энди?

— Борганим йўқ!

— Ия, нега?

— Мен уни танимасам, билмасам...

— Ия, ҳали танимайсизми?

— Эса-да.

Балиқпаз юзимга энкайиб қаради.

Гапим жиддийлигини билиб, тиззасига уриб кулди.

— Э, ака-е, ака-е! Афанди экансиз-ку!

Балиқпаз ёғоч панжара олдида ётган кучугига қаради. Ўзинча бошини чайқади. Тағин кулди.

— Э, ака-е, э, ака-е! Қариндошингиз бўлмаса, ақалли танишингиз бўлмаса, сизга нима? Қип-қизил Афанди экансиз! Шу! Ё, ундан бироқ нима ундирдингизми?!

— Нима ундирардим, биродар...

Балиқпаз бармоқларини бир-бирига ишқаб кўрсатди.

— Пулми? Ундай деманг, биродар, ундай деманг...

— Бўлмаса нимага бунча куйиб-пишасиз? Э, ака-е! Афанди! Шу! Ҳали яна борасизми? Унда, бундай, ака, сиз мени кўрганингиз йўқ, мен сизни кўрганим йўқ. Агар яна чақсангиз, қаттиқ хафалашамиз! Шу!

Автобусга ўтирдим. Кўзим илиниб-илиниб кетди. Биродарлар, бошим оғрийпти, бошим...

Назир жувозкаш кўпкарига Олмакўз байталини миниб келди.

Ўзиям, байтали Олмакўзмисан, Олмакўз бўлдида! Кўзлари бўталоқ кўзларидай катта-катта, дум-думалоқ, олмадай-олмадай келади! Яна тагин, чуқур-чуқур, қоп-қора! Сағринлари энлик-энлик! Сағринлари лўмбиллайди, билқ-билқ этади!

Тарлонимиз кўзи ана шу Олмакўзга тушди! Тарлонимиз бир бошқа бўлиб қолди! Тарлонни улоққа солдим — Тарлон Олмакўз тарафга юрди. Жилонни тортдим — Тарлон Олмакўзга қараб талпинди. Тарлонни улоқни от кетидан қўйдим — Тарлон Олмакўз тарафдан чопди! Нима қилишимни билмадим.

Назир жувозкашга айтгичимни айтдим:

— Ай биродар, шу байталингизни кўздан пана қилинг, барака топинг!

Чавандозлар ҳингир-ҳингир кулди. Шўхчан-шўхчан гаплар отдн.

Назир жувозкаш кўпкаридан кетди.

Шукур қилиб, Тарлонни улоққа солдим. Тарлон тагин тайсаллади. Бўлмаса, кайфияти бинойидай бўлди.

Тоқатим тоқ бўлди. Зардам қайнади. Қамчи дастаси билан Тарлон бошига солдим.

— Падарингга лаънат, мана сенга, мана!— дедим.

Тарлон олд оёқларини кўтариб-кўтариб фалакка сапчиди. Бўғилиб-бўғилиб пишқирди. Олисларни айланиб чопди. Фарқ терга ботди. Пешонасидан терлар оқди. Балиқ оғзидай каппа-каппа очилиб-ёпилаётган бурнига сизиб тушди.

Чоти аралаш қамчи солиб-солиб, тагин улоққа қўйдим. Тарлон тагин ўзини кейинига олди!

Бу сафар қамчи дастаси билан қулоқлари орасига урдим, юзларига урдим...

— Ҳали камми? Мана бўлмаса, мана! Еганинг бурнингдан чиққур!— дедим.

Тарлондан эгар-абзалини, юганини шилиб олдим. Қалласига бир урдим.

— Кет, ҳайвон, кет! Қазисан, қартасан, асли наслингга тортасан! Тортдинг, аслингга! Кет!— дедим.

Тарлон ёллари селкиллаб-селкиллаб қочиб қўя берди.

Биродарлар, жаҳл келганда ақл кетади, деганлари шу-да!

Қўпқари охирини қарамадим. Эгар-абзалларни қўлтиқлаб, уйимизга жўнадим.

Аёлимиз алағда бўлиб, Тарлонни сўради.

— Сўрама аёл, сўрама,— дедим.— Термиздан артистлар келиб, клубда театр қўйгани эсингдами? Уша театрда Алишер Навоий нима деб эди? Ҳайвонни қанча тарбия қилма, ит бўлади, эшак бўлади, асло одам бўлмайди, деб эди! Навоий ҳақ экан, аёл! Бекорга Навоий, Навоий, демас эканлар! Қўкайим қуриб от боқдим. Ўзимни сен дедим, Тарлонни сиз дедим. Ўзим емадим, Тарлонга едирдим, ўзим ичмадим, Тарлонга ичирдим. Болалар ризқидан-да уриб, Тарлонга едирдим. Тарлон барибир одам бўлмади! Урибуриб ҳайдаб юбордим! Баҳридан ўтдим! Тарлон кўр бўлади, Тарлонни тузим кўр қилади...

— Бекор қилибсиз-да, кўп пуллик мол эди,— деди аёлимиз.

— Э-э, пули бошимдан садақа! Аёл зоти бошдан-адоқ зарга ўралган билан, шойи-шомилага беланган билан, ўзи ёмон бўлса, ундай аёлнинг кимга кераги бор? Ундай аёлни зари билан қўшиб, шойи-шомиласи билан қўшиб, уч талоқ қўймоқ лозим! От ҳам шу-да! Ёмон от-ёмон аёлдай гап! Эркакни эл орасида шарманда қилади! Мана, Тарлон юзлаб чаван-дозлар олдида юзимни ерга қаратди!

Шундай дейишга дедим. Ана, дедим. Аммо кўнглим туб-тубида нимадир... нимадир бир нима майда-майда ушоқ бўлиб-бўлиб кетди. Тарлон учун ич-ичимдан раҳмим келиб-келиб кетди...

64

Кечаси бир маҳалда катта дарвоза дўқ-дўқ этди. Елкамга чопонимни ташлаб, ташқариладим.

— Ким у бемаҳалда келган?— дедим.

Ташқаридан овоз бўлмади. Дарвоза занжири шилдир-шилдир этди. Ошиқ-мошиғи ғийқ-ғийқ қилди.

— Ҳозир, мана ҳозир!— дедим.

Бориб, дарвоза тамбасини олдим. Занжирини ечдим. Дарвозани ланг очдим.

— Эб-эй-эб-эй!

Остонада ўзимизнинг Тарлон турибди! Бир ўзи!

Камбағал илтижоли пишқирди, камбағал тумшугини чўзди, камбағал мўлтайиб қаради.

Нима дейишимни билмадим, нима қилишимни билмадим.

— Келибсан-да... Келмасанг, оқ бутум қора куярмиди...— дея тўнғилладим.

Тарлон билан гап қўшмадим. Юзига-да қарамадим. Юзимни тескари бурдим.

— Сен ҳам одам бўлдинг-у...— дея тўнғилладим.

Биродарлар, эшикдан келган одамни кет, деб бўладими? Бўлмайди, бўлмайди!

Шу боис, миқ этмадим. Гапсиз-сўзсиз ичкари юрдим.

Тарлон кетимдан эргашиб келди.

Бориб, отхона эшигини очиб турдим.

Тарлон мўмингина бўлиб келиб, отхонага кириб олди. Ичкари кириб олиб, пишқирди. Эндиги пишқаришида кўнгли тўқлик бўлди.

Устидан занжирлаб келдим.

65

Эртаси эрталаб Назир жувозкаш келди. Девордан бўйлаб овоз берди.

— Зиёдулла чавандоз, берман бир қаранг!— деди. Бир-бир босиб бордим. Девордан қўл узатдим. Қўришиб-сўрашдим.

Назир жувозкаш бола-бақрани сўради, томи тошни сўради. Кейин, мол-қолга ўтди.

— Ҳа-а,— деди.— Бизнинг куёв қандай? Хўп дам-лигинами?

Ўйлаб турдим-турдим. Назир жувозкаш нима деди, тушунмадим.

— Қандай куёв?— дедим.

— Қандай куёв бўларди, Тарлон куёвимиз-да.

— Э, ҳа, Тарлонми? Шукур, шукур.

— Ўзи, куёв келдими?

— Келди, ҳа, келди. Нима эди?

— Шундай, алағда бўлиб сўраяпман-да.

Назир жувозкаш бўлиб ўтмиш гапни бир бошидан айтиб берди.

Эмишки, бизнинг Тарлон ўша кетишида тўғри

Назир жувозкашникига борибди. Дарвозадан кишнаб-кишнаб кирибди.

Бу вақтда Назир жувозкаш Олмакўзини яланғочлаётган бўлибди. Тарлонни кўриб, ҳайрондан-ҳайрон қолибди. Нима қилишини билмабди, нима дейишини билмабди.

Назир жувозкаш нима-да қилади, нима-да дейди? Куёв ўз оёғи билан ўзи кириб келди. Эшикдан эгилиб келиб турган куёвга бир нима деб бўладими? Бўлмайди, бўлмайди!

Назир жувозкаш ўйлаб қолибди. Куёв-ку уялмади, куёв-ку, ор қилмади. Энди мен уялайин дебди, энди мен ор қилайин, дебди. Чапони ёқаси билан юзларини беркитибди, ерга қараб-қараб, уйига кириб кетибди.

Биродарлар, куёвни пайғамбарлар-да сийлаган! Аҳай-аҳай!

Мен деворга тирсакларим билан суяниб эшитдим. Бошимни сарак-сарак этиб эшитдим.

Тарлон Олмакўзга бўй бериб-бўй бериб борибди.

Олмакўз ҳурпайибди, қулоқларини диккайтирибди, ёлларини ҳурпайтирибди, думларини тикрайтирибди. Тўлғониб-тўлғониб кишнабди. Орқа оёқларини сермабди. Тепиб юбораман-тепиб юбораман, дебди.

Тарлон бир сапчиб четланибди. Олмакўзни айланиб чопибди. Дирк-дирк ўйнабди. Олмакўз теварагида доира ясабди.

Тарлон Олмакўзга кифт бериб-кифт бериб борибди.

Олмакўз зинкийиб-зинкийиб пишқирибди. Тишларини иржайтириб-иржайтириб ғижирлатибди. Тишлаб оламан-тишлаб оламан, дебди.

Тарлон эпчиллик билан четланибди. Олмакўзни айланиб чопибди. Дирк-дирк ўйнабди. Олмакўз теварагида доира ясабди.

Тардон Олмакўз билан юзма-юз борибди. Юзларини юзларига теккизибди.

Олмакўз пишқириб-пишқириб, юзларини четга бурибди. Юзларини олиб қочибди.

Тарлон Олмакўзни айланиб чопибди. Дирк-дирк ўйнабди. Олмакўз теварагида доира ясабди.

Тарлон Олмакўз билан тумшуқма-тумшуқ келибди. Олмакўз билан тумшуқларини теккизиб-теккизиб искашибди. Пишқириб-пишқириб искашибди. Олма-

кўзнинг оғзига пишқириб искашибди, бурнига пишқириб искашибди. Олмакўзга бир нималар дебди, бир нималар айтибди. Нималар дебди, нималар айтибди — унисини ёлғиз ўзи билибди, ёлғиз Олмакўз билибди...

Тарлон кўнгил берибди, Олмакўз кўнгил олибди! Аҳай-аҳай!

Охир-оқибат... Олмакўз дилдорлик берибди!...

— Йўғ-е?— дедим.

— Ҳа-да! Энди қуда бўлдик, Зиёдулла чавандоз, қуда-қудағай бўлдик!

— Ҳазиллашманг-е, жувозкаш, ҳазиллашманг-е!

— Беҳазил, қуда, беҳазил! Ўзиям қайлиқ ўйинимисан, қайлиқ ўйини бўлди-да... О-о-о!.. Куёвни нима бериб боққансиз, Зиёдулла чавандоз?

Бошимни чайқаб-чайқаб кулдим. Қўлимни силтаб-силтаб кулдим.

— Гапингиз қурсин-е, жувозкаш-е, гапингиз қурсин-е!

— Эбо-э, ана қайлиқ ўйини, мана қайлиқ ўйини... О-о-о!..

Юзларимни ушлаб-ушлаб кулдим, юзларимни беркитиб-беркитиб кулдим.

— Бўлди-е, жувозкаш-е, бўлди-е!

— Эбо-э... Қаранг-а! Эбо-э... қаранг-а!

— Астароғ-е, аёл эшитади-е!

— Эбо-э... Қаранг-а! Биз ҳам юрган эканмиз-да... О-о-о, ана мана..!

— Қандай-қандай?... Бўлди-е, аёл эшитади-е!

— Сиз билан биз ҳам... юрган эканмиз-да, Зиёдулла чавандоз! О-о-о, ана... мана..!

— Астароқ дейман-е, аёл эшитади-е!

— О-о-о, ҳалолнинг бўл-е, куёв-е, ҳалолнинг бўл-е!..

Хандон-хандон отиб кулдим.

— Э, тавба-е, э, тавбангдан-е! Шўхлашманг-е, жувозкаш-е, шўхлашманг-е!

— Бешўхи, қуда, бешўхи! Ана куёв, мана куёв! О-о-о, ана... мана..!

Қаҳ-қаҳ уриб кулдим.

— Бўлди-е... Бизнинг Тарлон шўх экан-да, а, шўх экан-да?

— Ҳа-да! Эгасига тортганми, билмайман! Мол эгасига ўхшайди, дейди-ку...

Кетимга чалқайиб-чалқайиб кулдим.

— Нима-нима?— дедим.

— Мол эгасига ўхшамаса, ҳаром ўлади...

Девордан буғдойдай кесак олиб, Назир жувозкашга отган бўлдим. Жувозкаш билаги билан бетини пана қилган бўлди.

— Астароғ-е, аёл эшитади, астароғ-е!— дедим. Кафтларимни кафтларимга қарс-қарс уриб кулдим.

— Бизнинг Тарлон шўх эканми-а, шунчалик шўх эканми? Ай, Тарлон-е, ай, Тарлони тушмагур-е! Қўлларимни бир-бирига ишқаб-ишқаб кулдим.

— Бизнинг Тарлон шўх-да, шўх! Бир шўхлашибди-да! Утадиган дунёда бир шўхлашайин, дебдида!— Кула бериб-кула бериб, ичларим оғриб қолди. Кула бериб-кула бериб, кўзларим ёшланиб қолди.

— Мол эгасига ўхшайди, дейсиз-да? Ай, уккағарнинг қудаси-е!— дедим.— Айниқса, от эгасига ўхшайди, дейсиз-да? Ай, уккағарнинг қудаси-е!..

Гарчи қўлимга бир нима илашмаса-да, девордан кесак олиб отган бўлдим. Гарчи бир нима отилиб бормаса-да, жувозкаш пусиб қолган бўлди.

— Ай, кучингдан Тарлон-е, кучгинангдан-е!— дедим.

Мириқиб кулдим, ҳузурланиб кулдим, маза қилиб кулдим!

Бир амаллаб ўзимни босиб олдим. Юз-кўзларимни артдим.

— Ҳа-е, шундай-шундай бўладида-е! Иссиқ жонда-е, иссиқ жон!— дедим.— Қани, ичкариланг, қуда, чой ичамиз?

— Йўғ-е, қуда, йўғ-е. Эсимнинг борида жувозхонамга кетайин. Бўлмаса, куёв бўлмиш келинни кўриб қолади-да, тагин ҳиқиллаб ёпишади!

— Шундайми, унда, майлингиз. Ўзи, келин қаерда, қуда?

— Ана келин, ана!

Девордан узалиб қарадим.

Назир жувозкаш остидаги отини кўрсатди.

66

Самад чавандоз кўпкарининг олган-олганини — охирини олди.

Қайтишимизда баримизни уйига айтди. Самад чавандоз уйн олдига келганимизда ўйланиб қолдим. Мендан бўлак чавандозлар уйи яқин бўлди. Чавандозлар отларини боғлайди-ю, келади.

Бизники хийла олисда бўлди. Тарлонни уйимизга боғлаб келаман дегунимча, қозон икки қайнайди. Чавандозлар менинг йўлимга қараб ўтирмайди. Гўштни ейди-қўяди!

Яна тағин, эриниб, келолмаслигим-да бор.

Ўйлаб-ўйлаб, қоладиган бўлдим. Нафс қурғур ёмон-да!

Тарлонни дарвоза устунига боғладим. Қўпқаридан олган гилам, тўнларни эгардан олдим.

Шунда, кўчадан кенжа қайнимиз Қорақул ўтди.

— Йўл бўлсин?— дедим.

— Сизникига,— деди қайним.

— Ма, Тарлонни-да ола кет,— дедим.

Қайнимни оёғидан олиб, отга миндириб юбордим.

Самад чавандозникида ёнбошлаб олиб, тана илик сўрдим.

Чавандозлар бўлиб ўтмиш кўпқари гурунгини қилди. Отларга таъриф берди. Ўзларидан ўтган хатоликларни бетларига айтди. Яхшиликларини ёдлади. Бир-бирлари елкаларига қоқди, тиззаларига шاپатилади.

— Ай, яша-е, яша!— деди.

Чавандозлар ҳамроз бўлди. Бир-бирига ақл бўлди.

Самад чавандоз миҳда осиглиқ дўмбирасини олди. Тинқиллатиб-тинқиллатиб созлади. Чертиб-чертиб бошлади.

Хаёлларга ғарқоб бўлиб ёнбошлаб ётиб эдим, гал менга келди. Мен чордона қуриб ўтириб олдим. Билакларимни турдим. Дўмбирани созимга солдим. Ҳақкалабосим-ҳақкалабосим нағмалардан чалдим. Чавандозлар кўнглини қитиқладим.

Самад чавандоз ўтирган ерида елкаларини қоқиб-қоқиб ўйнаб қўя берди!

— Ҳа, гардкам!— деди.

Сўзни сўзга чўқиштирдим, гапни гапга уриштирдим, отларни нағмаларга солдим. Отлар ашула бўлди! Аҳай-аҳай!

Бул сағринга қарайман
Куёвли қиз ётгудай,
Бурнингдан чиққан дамингга
Каррак босса ёнгудай,
Қулоқларинг орасидан
Қўштегирмон сув ўтгудай!..

Биродарлар, ашула нчидаги от бор-ку? Уша ўзимизнинг Тарлон, ҳа!

Ана, Тарлон дирк-дирк ўйнади. Бепоен Вахшивор адирларига қараб кишнади. Залворли адирлардан акс-садо келди...

Е, сизнинг отингиз-да бизнинг Тарлондайми? Бизнинг Тарлонга келбат берадими? Унда, сизнинг отингиз-да ашула бўлибди-да? Аҳай-аҳай!

Ҳалеб отни ашула қила бериш бўлмас! Энди чавандозларга-да ўтайин! Қимни ашулага солсам экан? Шу бурчакда ўй суриб ўтирган Одина чавандозни ашулага солсаммикин? Ўттизни уриб қўйдп, ҳали-да уйланмади! Бир қитиғига тегайин! Зора, йигитлик гурури ваража қилса! Аҳай-аҳай!

Қидириб чопсанг бирор кун
Кенг Қўнғиротнинг тўйини,
Олиб ётсанг, жўражон
Қора уйнинг тўрини,
Олиб қучсанг найлайин
Бурни кулган бир парини,
Шу чиқарар куйган юрак черини!

— Ҳа, дў-ў-ўст!

— Қўйма, Зиёдулла чавандоз, қўйма!

Чавандозлар гап қаёққа бораётганини билди.

Гап эгаси-да ўзини билди, ўзини таниди. Қўзлари пир-пир этди. Қўзлари ерга қадалди.

Биродарлар, бўйдоқнинг ақли икки кўзида бўлади!

Мен эндиги гапимни нағмаларсиз айтдим:

— Одина чавандоз дейман-ов! Йигитнинг боши иккита бўлмагунича, моли иккита бўлмайди! Уйлан-да энди, биродар! Сизингга толқон солгандай миқ этмай юрасан! Айт-да, ўзи нима гап? Биз сенинг узанги йўлдошларингмиз! Яхши кунингга-да, ёмон кунингга яраймиз!

Чавандозлар гапимни қувватлаб турди, маъқуллаб турди.

Охири, Одина чавандоздан садо чиқди! Одинаси қурғур, бизнинг қайнсинглимизни кўз остига босиб юрибди экан! Ана, гап! Бир сафар совчи-да қўйибди, аммо қайнонамиз йўқ, дебди! Ана.

— Одина чавандоз-ов, ёш йигит кўзи билан қиз

олма, дейдилар. Бизнинг қайнсинглимиздан бошқаси бўлмайдими?— дедим.

— Йўқ, бўлмайди!— деди Одина.

Одина чавандоз оламда бизнинг қайнсинглимиздан ўзгасини тан олмас эмиш! Қайнсинглимиз оламда яккаю ягона эмиш!

— Йўғ-е?— дедим.

— Ҳа!— деди.

— Чинингни айт?— дедим.

— Чиним!— деди.

Биродарлар, дил кетган эмиш, дил! Аҳай-аҳай!

— Ай, Одина чавандоз, унда, қўлни бер, ўзим совчи бўламан!— дедим.— Қайнсинглимни сенга олиб бериб, сен билан божа бўлмасам, Зиёдулла чавандоз отимни бошқа қўяман! Шу кундан эътиборан, икковимиз божа! Ай, Одина чавандоз-ов, нарироқ кириб божа божани кўрса...— дедим.

67

Биродарлар, ёш болага иш буюр-у, изидан ўзинг югур, дегани ҳаққост чин бўлди!

Қайнимиз нима қилибди денг? Қайнимиз уйимиз олдидан оқадиган ариққа келиб, Тарлонни сувга қўйибди. Фарқ терга ботиб турган Тарлон тўйиб-тўйиб сув ичибди. Кейин, Тарлонни отхонага олиб кириб боғлаб қўйибди...

Эрталаб Тарлонни отхонадан етаклаб чиқдим. Айлантириб қарадим. Қорин этлари дир-дир учди, пир-пир учди!

Биродарлар, отга сув тушса ана шундай бўлади! Тарлонга сув тушибди!

Ай, қайним-е, ай, калла-е! Энди сенга нима дейин? От фарқ терга ботса, сув ичириб отхонага боғлаб бўлмайди, дейинми? Мабодо ичирса, хийла йўл юриш лозим бўлади, бўлмаса, отга сув тушади, дейинми? Кейин, от кўпкарига ярамай қолади, дейинми! Мактабда комсомоллар каттаси бўласан-да, шуни-да билмайсанми, дейинми? Битта-да тўрти йўқ аълочи Қодиров Қорақул бўлатуриб, шунга-да фаросатинг етмадими, дейинми? Омон сурнайчининг қизи билан партанинг остидан хат олишиб-хат беришиб туришга етган ақлинг шунга етмай қолдими, дейинми? Мендаин бир кал бўлсанг экан, ақли сочи билан қўши-

либ тўкилиб кетган десам, дейинми? Қалланг тўла жун бўлса, дейинми?

Демайин, демайин! Қайнига илкис гапириб бўладими...

Опаси бизда!

68

Тарлонни миндим, сувини тушириш билан машғул бўлдим.

Кўпкарларга миниб бормадим.

Борсам-да, чопмадим. Бировлар отида чопдим.

69

Вахшивордаги бир кўпкарида-да шундай бўлди.

Мағрибдаги оппоқ тоғ Керагатоғ бўлди. Керагатоғ Ҳисор тоғлари давоми.

Керагатоғни яқин деб бўлмайди. Пурвиқорлигидан бир қадам бўлиб кўринади. Керагатоғдаги майда-майда алачипорлар арча бўлди. Аслида арчалар-да майда эмас. Олисдан майда кўринади. Арчалар улкан-улкан, бўйи қайрағочдай келади. Бели одам белидай келади.

Қирлар, адирлар қор бўлди. Адирлар ўнгиридаги Қорбосди даштида қор бўлди. Этик кўмар қор бўлди.

Қорда жониворлар изи бўлди. Излар теварагида товуқ паглари сочилиб ётди. Булар тулкилар иши бўлди. Беш панжали излар бўриники бўлди.

Осмон юзи покиза бўлди.

Бошимизда кун ёнди. Кун бетига қараб бўлмади. Балиқ тангасидай-балиқ тангасидай қор учқунлари йилт-йилт этди, кўздан ёш оқизди.

Теварак моякдайин равон, сурпдайин оқ бўлди. Қаер чуқур, қаер ўр, библиб бўлмади.

Кўнглимга ҳадик тушди. Улоққа оёғим тортмади. Келишга-ку келдим, энди чопайин, дедим. Чопадиган бўлдим.

Жўра бобонинг отида чопишни азм этдим.

— Кўзингга қараб чоп! — деди Жўра бобо.

Кўнглимга янада ҳадик тушди. Телпагимни қошимгача бостириб, кўзимни кундан пана этдим. Ичимда калима қайтардим. Сурпдай оппоқ даштда

уймалашаётган қоп-қора тўдага қараб юрдим.

Чавандозлар билан отлар нафаси буғланиб-буғланиб ёйилди. Отлар чопишини кўриб, отларга раҳмим-да келди, кулгим-да келди. Отлар оёғини қордан зўрға олди. Тор-тор одим отди. Йўртиб юраётгандай бўлди. Забтли-забтли чополмади. Оёғи қорга ботиб-ботиб қолди.

Қор, от кўзини шафақлатди, от кўзини олди.

70

Улоққа кўнглим чопмади. Четроқда томошагўй бўлиб турдим.

Шунда, ажаб бир чавандоз кўрдим. Қўлимни қосшим устига қўйиб кўрдим.

Чавандоз остидаги от майдагина, ермитти от бўлди. Сариқ жунлари бузоқникидай узун-узун бўлди.

Узангисиз шекилли, чавандоз оёғи қорга шалвираб-шалвираб турди.

Кулгим келди. Бу чавандоз ким бўлди экан, дея яқинроқ бориб қарадим. Чавандоз бетига қараб, анграйиб қолдим. Кулгим қочиб кетди. Бу чавандоз... ўша қатрон кал бўлди! Қатрон кал буёқларда нима қилиб юрибди?

Тўда нарёғида турган Жўра бобо олдига бордим. Жўра бободан сўрадим.

Жўра бобо қўл силтаб жавоб берди.

— Бир яхшига бир ёмон ҳар ерда бор. Дарров танидингми? — деди.

— Калладош бўлгандан кейин таниймиз-да... — дедим.

Қабатимдаги биров гапга аралашди:

— Шу, бошқарманинг эски бошлиғими? Ўзим ҳам айтдим-а, бир гап бор деб.

— Нима бўпти?

— Кал деганимни кўнглингизга олманг-у, Зиёдулла чавандоз, бу калнинг юзи қурсин! Ана, халқнинг қарғиши урди!

— Индамагин калга — ўзи келар ҳолга, дейдилар.

— Отангизга раҳмат. Ана, кўчада итдай тептираб қолди.

— Нима, сизларга-да келиб эдимиз?

— Эҳа, сиз сўраманг, мен айтмайин! Отларни қийратиб кетди! Шу тўй хўжаси ошнаси бўлади, бу-

ниям оти қолмади! Бечора ўшанда оти кетидан йиғлаб қолди! Қал энди тўйига келиб ўтирибди! Билмайман, қайси юз билан келди. Ўзи, калласи билан юзининг фарқи йўқ экан...

— Уша ўзи отни ким берди?

— Ўзи сўради. Ўзи дир-дир қалтирайди, ботинкасини ботинкасига уради. Ғирт маст! Ҳожикўлбой ҳам болади! Ҳурмат қилган бўлиб, бир эшакдай отни ўнглади. Сиз каттасиз, яқинроқдан бориб кўнкарини назорат қилиб туринг, деди. Бечора ишониб, кўнкарига раҳбарлик қилгани келди.

— Отдан тушса ҳам, эгардан тушмайди...

Чавандозлар отини зўр бериб ниқтади, сағрисиға қамчи босди. Ҳайқириқлар бериб, улоққа чорлади.

Баковул тўдани айланиб, ҳайбаракаллани бўлди:

— От қўй! Ҳа, от қўй!

Қатрон кал, ҳайқириб чорлаётган чавандозларни тартибга чақириб турди:

— Шовқини, ўртоқлар, шовқини! Шовқини камроқ бўлсин! — деди.

Бир чавандоз оти улоққа бора бермади. Шунда чавандоз отини қамчи остига олди.

— Ҳе, надар лаънати! Мана, бўлмаса, мана! — деди.

Қатрон кал чавандозга огоҳлантириш берди:

— Сўқинманг, ўртоқ чавандоз! Бу ер жамоат жойи! — деди.

Чавандоз эшитмади.

Аммо баковул эшитди. Қатрон қалга хўмрайиб-хўмрайиб қаради.

— Қал ўзини овулар — қўлтигини совулар, дегани шўла. — дея тўнгиллади.

71

Биродарлар, кўнглимда армон болалади!

Тарлон яхши бўлса эди, улоққа солардим... Қатрон калга бир кўрсатиб қўярдим...

Жўра бобоини Тўрини гижинглади. Жилвони силкиб, улоққа талпинди. Тўриқ улоқ айиргиси келди! Бундай вақтда отни йўлдан қайтариш инсофдан бўлмайди. Отни сувга олиб бориб, қуруқ қайтариб келиш бўлади. Оқибат, от ёмон ўрганади. Улоқдан, чавандоздан кўнгли қолади.

Жўра бобонинг Тўриғи жиловни тағин силкиди. Шунда, тўдага солдим.

Улоқни бир саман Бурноч билан баравар олиб чиқдим! Саман Бурноч абжирроқ бўлди, йўлини буриб солди.

Улоққа ушлашиб бора бердим. Бир маҳал қўлим совуққа қотиб, улоқдан чиқиб кетди.

Шундай бўлса-да, Жўра бобонинг оти Бурночдан қолмай чопди. Улоқ билан орамиз бир қулочча бўлди. Кетимиздан отлар чопиб келди. Бундай вазиятда улоққа узалиш қалтис бўлади. Боиси, кетимиздан келаётган отлар абжирроғи орамизга ёриб киради, узалган қўлни синдириб юборади...

Шу боисдан улоққа қўл узатмадим. Жўра бобонинг отини буриб кетдим.

Мен энди қизиб бошладим. Баданим жимирлаб, ваража қилди. Ғайратим келди.

Улоқни бир Буйра от кўтарди.

Жунлари қўзичоқ жунларидай жингала-жингала, кўзлари олакўз-олакўз отни кўриб эдингизми? Улманг! Буйра от ана шу! Буйра от олакўз бўлади!

Бу сафар Жўра бобонинг оти улоққа жипсроқ чопди. Улоқдан бир қадамча кейинда, Чил от сағриси баравар чопдим.

Бундай вазиятда улоққа узалиш ўта, ўта қалтис бўлади! Боиси, борди-ю, улоқни юлиб олсам, улоқ келиб отимнинг кўкрагига, ундан кейин тиззаларига забтли келиб урилади. Оқибат, от қоқилиб йиқилади!

Бундай улоқни олишнинг яхши йўли бор. Ўзиб ўтаётиб, ҳа-ҳа, ўзиб ўтаётиб, улоқни юлиб олиб кетиш лозим бўлади.

Шундай қилмоқчи бўлдим. Улоқни узалиб ушлаб, Жўра бобонинг отига қамчи босдим. Аммо Жўра бобонинг оти бизнинг Тарлондайин олға эмас, ёнига буриб солди.

Улоқ менинг қўлимга ўтди. Улоқни даст кўтариб ололмадим. Улоқ Жўра бобонинг оти кўкракларига, ундан ўтиб, олд оёқларига забтли келиб урилди. Жўра бобонинг оти бир мункиди. Эндиги мункишида олдига эгилди.

Қўлимда улоқ билан от бошидан ошдим...

Ғўнғир-ғўнғир овоз эшитдим.

Кўзимни очиб, осмонранг оламни кўрдим. Яхши-
лаб қарадим, кўраётганим осмоннинг ўзи бўлди.

Ҳайрон бўлиб, теварагимга алангладим. Тевара-
гимда Жўра бобо билан беш-олти узанги йўлдошларим
турибди. Оёғим тарафда отлар турибди.

Узанги йўлдошларим жонланди.

— Кўзини очди, хайрият-е,— деди.

— Ўзига келди, бетига яна қор суртинглар.

— Зиёдулла чавандоз, қалай, суяклар енгилми?

Шундагина нима гаплигини билдим. Жойимдан
турмоқчи бўлдим. Улоқ ушлаган ўнг қўлим қимир-
ламади. Гўё жони йўқдай бўлди. Бор кучим билан
интилдим. Ўнг қўлим зириллаб оғриди. Қўз олдим
хира бўлди. Оппоқ қор, қоп-қорайиб қолди...

— Тураман деяпти, турғизинглар.

Ўзимга келиб, кўзимни очдим. Оёқ тарафимдаги
отлиқлардан бирови қатрон каллигини билдим. Қат-
рон кал бетига синчиклаброқ қарадим. Қал юзларида
хушвақтлик бўлди, табассум бўлди. Қал — калга
кулди!

Қатрон кал теваракдагиларга қараб гапирди:

— Мен бундан кўп йиллар муқаддам айтганман,
кўпқари эскилик сарқити, саломатлик душмани,
ҳаёт учун хавфли деб! Мана исботи! — деди. — Мана
шу отини гўштга бермай, мен билан қопунлашган! —
Мана оқибати! Гўштга топшириб юборганида бундай
фалокат бўлмас эди! Ана энди майиб-мажруҳ бўлиб
қолади, тамом!

— Яхши отдан йиқилса, ёмон таъначи бўлади!

Бу гапни Жўра бобо айтди. Бобо бир ўқ билан
икки қуёни урди!

Мен оғзимда қўланса бир нима туйдим. Жағла-
римни қимирлатдим. Бир нима ғижирлади. Тилим
учи тишларим орасига кирди. Бармоғимни оғзимга
солиб кўрдим. Бармоғим қон бўлди. Ёнимга яшириб,
ўнғиримга артдим. Билдим, оғзимдаги қўланса ис қон
бўлди. Лунжларимда ғижирлаб ўйнаётган тишим
бўлди. Тилим учи кириб чиқаётган кавак тишим жойи
бўлди.

Кўнглимда нимадир бир нима қўзғолди. Қучаниб-
кучаниб, бор вужудимни таранг этдим. Ўнг қўлим
зир-зир оғриди. Чап тирсагимга суяниб қўзғолдим.

Узанги йўлдошларим қўлтиғимдан олди.

Бир амаллаб жойимдан турдим. Бошим айланиб-айланиб кетди. Кўз олдим зим-зиёланди. Тишимни тишимга қўйиб кучандим. Тош бўлдим! Олам яна аслига келди.

Оғзим лиммо-лим қон бўлди. Сағал хаёлладим, оғзимдан отилиб кетаман-отилиб кетаман, деди. Қарга тупуришимни билмадим. Теварак оппоқ, тупурсам, қор қип-қизил бўлади. Кейин, Қатрон кал қонни кўради...

Менинг кўзим қатрон калда, Қатрон кал кўзи менда бўлди!

Бўлмади, бўлмади! Оғзимдаги қонни тишим билан қўшиб, ичимга ютиб юбордим! Яна бир ютиниб, қолган қонларни-да ютдим!

73

Қиприк қоқмай, алп-алп одим отиб, Жўра бобонинг оти олдига бордим. Чап қўлим билан эгар қошидан олиб отландим. Шунда, ўнг қўлим ёмон оғриди...

Жиловни чап қўллаб ушлаб, тўдага юрдим. Ўнг қўлимни қимирлатмадим.

Улоғини бериб қўйган чавандоз кўнгил сўради.

— Қалай, чавандоз, бирон ернингиз лат емадими? — деди.

Кулимсираб, соғ қўлимни силтадим.

— Мижжамга-да келмади. Уст-бошимга сағал қор илашди,— дедим. Ҳамон анграйиб қараб турган қатрон кал, гапларимни-да анграйиб эшитди!

Зирқ, зирқ! Уҳ, қўлим-а, қўлгинам-а!..

Ўнг қўлимни авайлаб, қўйнимга солдим. Бир оз ором олдим.

Улоқ кўтарилди. Тўда кетидан чопдим. Беихтиёр қўлимни қўйнимдан олдим.

Зирқ, зирқ! Уҳ!..

Улоқ кимда кетди, билмадим. Отлар кетидан шунчаки чопиб бордим.

Қўлимни яна қўйнимга солдим. Жўра бобонинг отини улоққа ниқтадим. Тўриқ зор бўлиб турган экан шекилли, тўдани ёриб кирди-қўйди! Ич-ичимдан зил кетди! Энди улоқни қандай кўтараман?

Нима қилишимни билмай, гангиб қолдим, Бову-

жуд, бир Саман йўлимизни ёпиб олди. Жўра бобонинг
оти улоққа боролмай қолди.

Шундагина кўнглим тинчиди. Енгил нафас олдим.
Саманга қараб, борингга шукур-е, дедим.

Зирқ, зирқ!..

Бошқа вақтлари ана шундай қараб турсам, улоқ
мен тарафга келмайди. Қелиб-келиб, улоқ айни шун-
дай вақтда менга қараб юрса бўладими! Мен улоққа
зормидим, дардим улоқмиди..

Ана, улоқ келди! Барча қараб турибди. Айниқса
қатрон кал!

Мен тишимни тишимга қўйдим. Оғриқ қўлимни
улоққа узатдим. Бор кучим билан бутидан чангаллаб
ушлаган бўлдим. Аслида, бармоқларимни улоқ жун-
ларига шунчаки тегизиб турдим!

Зирқ, зирқ!..

Гўё улоқни олиб кетмоқчидай бўлдим. Жўра бо-
бонинг отига айқириб қамчи босдим.

— Ҳа, жонивора! — дедим.

Жўра бобонинг оғи улоқдан кейинда қолиб кетди.
Мен хўжақўрсинга бош иргадим! Қамчили қўлим-
ни аламни ситтадим. Гўё, ҳай, аттанг-а, омад кулиб
боқмади, дедим. Омаддан нолиган бўлдим.

Зирқ, зирқ!..

Хайрият, хайрият-е, кўпкари соб бўлди!

74

Ўзимизнинг Тарлонни миниб, уйга келдим.

— Чолиб бориб, дўхтирни айтиб келинглар! —
дедим. Худойқул дўхтир бир қутича кўтариб келди.
Оғриқ қўлим енгини силкиб тортди.

Мен инграб юбордим!

Зирқ, зирқ!..

Енгим ҳадеганда сугурила бермади. Шунда, Ху-
дойқул дўхтирга ничоғимни олиб узатдим.

Дўхтир енгимни ничоқ солиб айирди.

Тирсагим йўғоғлиги соғ тирсагимдан учов келди!
Тирсагим тирселлаган шиш бўлди!

Худойқул дўхтир баш чайқаб-бош чайқаб, мени
машинасига солди «Хазорбоғ» совхози беморхона-
сига олиб борди.

Дўхтирлар шишган қўлимни бир аппарат остига
қўйиб кўрди.

— Кўп қўрқманг, тирсакдан чиқибди, холос,— деди.

Қўрқармидим-е, қўрқармидим! Қўлим чиққанини отдан йиқилибоқ билиб эдим!

Биродарлар, оғзинг қора қон бўлса-да, ғаниминг олдида тупурма!

75

Шу ётишимда йигирма кундан кўп ётдим.

Ниҳоят, дўхтирлар гипсни олди, уйга жавоб берди.

Кўнгил сўраб келувчиларга қўлимни яланғочлаб кўрсатдим. Ҳасан бобо қўлимни айлантириб кўрди.

— Эб-эй, қийшиқ-ку!— деди Ҳасан бобо.

Эътибор бериб қарадим, қўлим чиндан-да тирсагимдан қийшиқ бўлди.

— Қурбон табибга бор, нима гаплигини айтади,— деди Ҳасан бобо. Эрталаб Тарлонни миндим. Қорахонга йўл олдим.

76

Бир вақtlари Қорахонда Хидир дегич бўлди. Одамлар уни Хидир мироб, деди. Ўзи, мироблик қиларди-да!

Ана шу Хидир мироб чиққан суякларни жойига солди, синган суякларни даволади.

Шу одам кетди! Қаёққа? Қаёққа бўларди, қиёматга-да!

Шундай одам-да кетди-я! Ҳеч ишонгим келмайди! Мен, бундай одамлар дунё тургунича туради, деб ўйладим. Кейин-кейин билсам, биров-да бу дунёга устун бўлолмас экан...

Шу одамдан Қурбонназар деган ўғил қолди. Қурбонназар отасининг қўлини олиб қолди. Отаси оғзига тупурган бўлса ажаб эмас!

Ўзи, раис! Лекин мен раисман, демайди! Каттага-да бир, кичикка-да бир!

Шу одамнинг дарвозасини қамчи дастаси билан тақ-тақ урдим. Ичкаридан бир заифа чиқди.

— У киши ишдалар. Кириб ўтириб турунг, ҳамзамат келиб қоладилар,— деди заифа.

Қурбонназар меҳмонхонасига салом бериб кирдим.

Заифа дастурхон ёзиб кетди.

Чойни ўзим қуйиб, ўзим ичиб ўтирдим.

Қурбонназар укамиз келди.

Қучоқлашиб қўришдим. Таомлардан кейин дардимни айтдим.

Қурбонназар дастурхон четиши қайириб қўйди. Олдимга силжиб келди.

— Қани, счинг қани,— деди.

Қўлимни яланғочлаб тутдим. Қурбонназар қўлимни айлантириб кўрди, уёқ-буёғини кўрди. Елкамдан бармоқларим учигача силади. Бўғинларим қўшилиш ерида сабр қилди. Айниқса, тирсагимда кўп сабр қилди. Қўзларини юмиб турди.

Хаёлимда, Қурбонназар тирсагимдан бир нима-ларни эшитди. Ўзича бош ирғади. Яна эшитди. Қўзларини юмиб эшитди.

Ҳайран бўлиб қолдим. Авваламбор, тирсагим нағма чалаётган радио эмас, телевизор-да эмас! Бор-йўғи эт билан суяк! Яна айтсам, эшитган олам қулоғи билан эшитади-да! Нима, қўли билан эшитадими?

Лекин бу гапларни Қурбонназарга айтмадим. Ичимда айтдим. Қани, нима деяр экан, деб сабр қилдим.

— Бекор овора бўлибсиз-да. Сагал лат еган экан, яхши бўп кетибди. Дўхтирларнинг гипси тузатибди,— деди Қурбонназар.

— Мен сизга айтсам, келмас эдим, Ҳасан бобо қўймади, борчи бор, деб.

— Ҳа, майли. Келганингиз яхши бўпти. Шу баҳана бир меҳмон бўп кетасиз. Қани, ётнинг, бир муолажа қилиб қўяйин. Яна қайтиб лат емайдиган бўлади.

Мен кўрпачага чўзилдим, ёстиққа бош қўйдим. Қурбонназарга қўлимни бериб, шипга қараб ётдим.

Қурбонназар бармоқларим учидан бошлаб уқалади.

— Қўзингизни юминг, яхши бўлади,— деди Қурбонназар.— Ҳа, ана шундай! Энди, пинакка кетинг! Гўё, ухлаётган бўлинг. Қўлингиз пишиқ суякли экан. Илгарилариям отдан йиқилиб, лат еганмисиз?

— Йўқ,— дедим.

— Нимага келиб-келиб, энди шундай бўлди?

— От ўзимники эмас эди. Жўра бобонинг оти менга тушунмади, мен отга тушунмадим. Оқибати мана шундай бўлди.

— Ҳа-а, ўзингизнинг отингиз қаерда эди?

— Бизнинг Тарлонга сув тушиб эди.

— Отга сув тушишини-ку, биладан. От оёғига ем тушди, дегани нима дегани?

— От оёғига ем тушса, оёғи қотиб қоладн. Пай-лари дириллаб-дириллаб учадн.

— Ҳа-а, ҳар икковидаям кўпқарига чопиб бўл-майди-я?

— Эса-чи.

— Қора от яхши бўладими, ёмон бўладими?

— Ёмон бўлади. Қора от ўжар, сержаҳл бўлади.

— Ҳа-а. Сетон-Томпсон ҳам шундай ёзган. Демак, чин экан-да.

— У чавандоз қаердан?

— У чавандоз эмас, канадалик ёзувчи. Ўзининг «Ёввойи йўрга» деган китобида шундай ёзган.

— Ким бўлса-да, отни билар экан.

— От хомлаб қолди, дейди, у нима дегани?

— Унда, от мой ташлайди. Кейин, кўпқарига яра-май қолади. Боқилган отни билиб-билмай чопиб қўй-сангиз, от ичида мой тўлиб қолади. Бундай отни-да бир йилгача кўпқарида чопиб бўлмайди.

— Ҳа-а. От одамни босмайди, нимага шундай?

— Боиси, от одамзотни улуғлайди. Одамзотга ва-фо қилади. Ҳайвонлар ичида от билан ит шундай. Пишакни-да шундай дейишади. Мен бу гапга қўшил-майман. Пишак суюқоёқ аёлдай гап. Ким қорнини тўйғазса бўлди, пиш-пиш, дея бошини силаса бўлди, кетидан эргашиб кета беради. Эшак эгасини тани-майди, пишак бекасини танимайди. Кейин, от жойида таққа тўхтай олади. Энг яхши машина қайси машина? Улманг! От тормози, ана шу «Чайка» тормозидан-да яхши ишлайди. Олдида одам борлигини кўрдими, бўлди, таққа тўхтайди. Борди-ю, довдираб қолса, одам устидан ошиб ўтади.

— Ҳа-а. Айтишларича, аёл боққан от яхши бўлар эмиш. Шу чинми?

— Эса-чи. Боиси, от сағали кам одамдай бўлади. Қонида пичагина девнинг қони бор, холос. Отга ем бергани борсак, у ҳамиша бизга суйканади, эркалик қилгиси келади. Бизни искайди, думи билан елкамиз-га уради. Шунда биз уни тек ўтир-е, сабил қолгур, деб қамчилаймиз. Бу қилиғимиз отга малол келади. Аёл бизга нозланиб суйкаласа, шунда уни жеркиб ташласак, аёлга қандай малол келади? От ҳам шун-дай-да! От кўнгли аёл кўнглидай нозик бўлади. Аёл-

лар бўлса, отни урмайди, отнинг эркасини кўтаради. Аёлнинг мулоғим табиати отга хуш келиб қолади. Аёл бəққан отнинг яхши бўлишига яна бир сабаб, аёл ҳамиша уйда бўлади. Аёл ичкари киради, ташқари чиқади. Отнинг кўзи эртадан-кечгача аёлга тушиб туради. Аёл от кишнаганда дарров емини беради, сувини беради. Биз эркакларнинг бўлса, уйда борлигимиздан, уйда йўқлигимиз кўп бўлади. А-а-ай, ўлдим-е!..

Тирсагимда бир нима қирс этди. Вужудим қизиди, пешонамдан тер чиқди. Қурбонназарга қарадим. Қурбонназар кулимсиб турибди.

— Ана энди қўлингиз яхши бўлди,— деди Қурбонназар.

Ана шундагина Қурбонназар мени жўрттага гапга солиб, мени гап билан алаҳситганини билдим.

Мени, алдаб-авраганини билдим...

Хийла ётдим. Оғриқ тинди. Шундан кейин жойимдан турадим.

Қурбонназар қўлимни ипга солиб, бўйнимга осиб қўйди. Дори-да ичирмади, игна-да суқмади, расмга-да туширмади.

— Врачлар қўлингиз чиққанини кўриб-билиб гипсга солган,— деди.— Врачлар ҳамиша шундай қилади. Китобларида шундай ёзилган-да. Агар келмаганингизда қўлингиз ҳадеб қўзғала бериб-қўзғала бериб, ўйнама бўлиб қоларди. Энди бутунлай битиб, аслидай бўлади. Оз-оздан мўмиё танаовул қилиб турунг, суякка мадад бўлади...

Оқшом қўнгунча гурунглашиб ўтирдим.

Кейин, отланиб қайтдим. Қайтаётганимда Қурбонназар бот-бот тайинлади:

— Тағин, қўлингизни солганимни бировга айтиб юрманг. Яхши бор, ёмон бор...— деди.

Уйга боргунимча ўйлаб бордим. Ай, дўхтирлар-е, нимага қўлим чиққанини кўра-била туриб гипсга солдинг? Кўра-била туриб қотириб ташладинг? Билсан, чиққан суяк жойига тушмаса, ҳадеб қўзғала беради! Одамни яримжон қилиб қўяди! Умр бўйи қийнайди! Билмасанг, Қурбонназардан сўраб бил! Ё Қурбонназар табибга бор, де! Чопиб кела бераман!

Бовужуд, Қурбонназарлар бор... Ҳали-ҳали Қурбонназарлар бор, кейин-кейин нима қиламиз?..

Биродарлар, участка милиционеримиз одам бўлиб қолди!

Ҳа, одам бўлиб муомала қилди, одам бўлиб гапирди.

— Қандай, жиянлар катта бўлаяптими, суяклар енгилми, ака?..— деди.

— Шукур, шукур,— дедим.

— Икки марта келиб кетдим...

— Аёлимиз айтди, йўқлади, деди.

— Чавандозчиликда шундай-шундай бўлади-да, ака. Одамлар самолётдан тушиб кетаяпти. Сиз йиқилсангиз, отдан йиқилибсизда.

— Шундай, шундай.

— Қалай, энди тузук бўп кетдингизми, ака?

— Шукур, шукур.

— Унда, райондан бир хабар олинг, ака. Капитан кўп сўради, ака.

— Майлингиз, иним, майлингиз.

Энди, бир душман кўзи қилайин, дедим. Қўлимдан ипни олиб ташладим. Қўлимни қўйнимга солиб олдим.

Отланиб, район бордим.

Капитан катта эшигидан ичкариладим. Ичкарида ўша беқасам чопонлик одамни кўрдим. Бечора, юзлари яраси ҳали-да битмабди, бечора...

Беқасам чопонлик мени танимади. Капитан катта танитдирди.

Шунда, беқасам чопонлик мени бот-бот бағрига босди. Киприклари нам бўлди...

Биқинма-биқин ўтириб дардлашдим. Зот-боборакотини, мазгилини сўрадим. Беқасам чопонлик «Навой» колхозидан бўлди, оти Раҳмон бўлди.

Раҳмонбойнинг кўнгли бузилди. Овози қалтираб чиқди:

— Ула-ўлғунимча сизга қуллуқ қилиб ўтаман, мана кўрасиз,— деди.

— Ундай деманг-е, нима каромат кўрсатдимки, менга қуллуқ қиласиз,— дедим.

Капитан катта ишларини айтиб борди. Ишлар деярли ҳал бўлибди. Безориларни ушлаб, Раҳмонбойга юзма-юз қилибди. Раҳмонбой шулар эди, дебди. Лекин безорилар тонибди, айбини бўйнига олмабди.

Гап менда қолибди.

— Ҳозир олиб келади,— деди капитан катта.

Айтганидай, бир милиционер бўзболаларни ҳайдаб келди. Бирови ўтирмоқчи бўлди.

Капитан катта:

— Тур, тур дейман!— дея бақириб берди.

Бўзбола қўлларини қовуштириб қотиб қолди.

— Манави одамни танийсанми?!— деди капитан катта.

Бўзболалар мен тарафга сигир қараш қилди.

— Танимаймиз,— деди.

Капитан катта менга юзланди.

— Шуларми?— деди.

— Шулар, ҳа, шулар,— дедим.

— Олиб кетинг буларни!— деди капитан катта. Милиционер бўзболаларни ҳайдаб кетди.

Капитан катта менга жавоб бериб юборди.

— Ҳўш, сизга катта раҳмат, ака. Тергов тугагач, делони судга оширамиз. Суд кунни бордию чақирсалар, бир келиб кетинг.

— Мен сизга айтсам, капитан катта, шунча кун мазам бўлмади. Шеригим менинг навбатимда-да қўй боқди. Одамнинг юзи чидамаяпти...

— Ҳўш, тушунаман, ака, тушунаман. Сиз судда бўлмасангиз ҳам бўлади. Лекин анави тирриқлар кўп ишларни бўйнига олмаслиги мумкин. Иш яна ланж бўлади. Сиз судда савол туғилганда ҳа ё йўқ, деб турсангиз бўлди. Сиздан бошқа жопли гувоҳ йўқ. Мана шу биродарингиз учун яна бир келасиз, энди.

Биродарлар, капитан катта жон жойимдан ушлади! Билибми, билмайми, ишқилиб, биродарингиз учун, деди! Шу гап кўнглимни олди! Раҳмонбой биродаримизни деб, йўқ демадим.

Раҳмонбой биродаримиз мени уйига етаклади.

— Мазам йўқроқ, бошқа вақт борарман, биродар,— дедим.

— Унда, бирор кун ўзим уйингизга бораман, тўн ёпишиб оға-ини бўламиз,— деди.

— Шундай-да оға-ини, биродаримиз,— дедим.

78

Милиция машинаси эшигимизга келганини эл билди.

Биродарлар, элнинг қулоғи элликта!

Эл ажабланди, эл ҳадиксиради...

Дув-дув гап бўлди...

Биродарлар, ёмон гап, ракетадан олдин юради, яхши гап, тошбақадан кейин юради!

Хуфтон вақти-хуфтон вақти узанги йўлдошларим билан ҳамсоямиз Рихснев кўнгил сўраб келди.

Аёлимиз дастурхон ёзди.

Бўлғуси божамиз Одина чавандоз аёлимиздан нам тортиб, ерга қараб ўтирди.

Узанги йўлдошларим гапни нимадан бошлашини билмади. Истиҳола қилди.

Шунда, Рихснев гапни индаллосидан бошлади:

— Сизни милиция машинаси уйингиздан олиб кетибдими, ўртоқ Қурбонов?— деди.

— Бекор гап-е!— дедим.

— Ана, ҳамма шундай деяпти-ю?

— Олиб кетган йўқ, айтиб кетди. Мен автобусда бордим,— дедим.

Фаросат этсам, эл оғзида кўп гап бўлибман. Элга бир гап тегмасин. Чибиндай гапни туядай қилиб гапиради. Эл оғзига элак тутиб бўлмайди. Энди бор гапни айтайин...

Айтиб-айтиб бердим. Бир гапни-да қолдирмадим!

Узанги йўлдошларим дилдўз сўзлар айтди, дилдўз гаплар айтди.

— Хўп жувонмардлик бўпти-да!— деди.

Рихснев болишдан тирсагини олди. Чавандозларга сигирқараш қилди.

— Катализаторлар!— деди.— Ёу, саргардонлик-ку, саргардонлик!

— Саргардонлиги бўптими, шу баҳона Тарлон икковимиз шаҳарни сайил қилиб келаяпмиз,— дедим.

— Аҳа, у фалсафангизни бошқаларга ўқинг, ўртоқ Қурбонов. Сайил эмиш! Бундай ишлар турганбитгани ғалва, саргардонлик!

— Сайил-да — сайил, саргардонлик-да — сайил.

— Сиз энди кўраётгандирсиз-да? Аҳа, мен шаҳарда яшаётганимда бундай ишларнинг бир нечтасига дуч келганман. Сиздан яхши биламан, оқибати нима бўлишини! Бир дам олишда бизни пахтага олиб борди. Ўзингиз биласиз, бир кунликка борган ҳашарчилар пахта термайди. Ичиб, кайф-сафо қилиб қайтиб келади. Мен ҳам тагимга қўйиш учун икки килоча пахта териб, этагимдаги пахтага ёнбошладим, мудраб ётдим. Шундай пастимдан бир дарё лойқа сув оқаяпти. Шунда, дарё бўйида икки-учта қора

кўринди. Кўзимни каттароқ очиб қарадим. Бизнинг хашарчилар эмас, шу ернинг йигитларига ўхшади. Ўзларича бир-бирларини турткилади. Ҳазиллашяпти, деб ўйладим. Аслида уришяпти экан. Иккитаси биттасини ўртага олиб урди. Таёқ еяётгани ёқалаб қочди. Дарё устидан бир ингичкагина труба ўтар эди, шу трубадан қочди. Труба ўрталарида мувозанатини йўқотди. Гоҳ ўнг, гоҳ чап қўлини кўтариб-кўтариб, сувга тушиб кетди. Бошқалари қочди. Бола сув юзиде гоҳ кўриниб, гоҳ йўқолиб оқди. Боши кўринганда додлаб бақирди.

— Сиз кўриб турдингизми?— дедим.

— Бўлмасам-чи! Шундай оёғим остидан оқиб ўтди! Сузишни билмас экан-да, бўлмаса, сув секин эди, бемалол сузиб чиқса бўларди. А? Йўқ, пастроқда бир оператор йигитимиз овозини эшитиб қолиб, ўзини сувга ташлади. Судраб олиб чиқиб, оёғини осмонга кўтарди. Барибир кеч бўлди, бола ўлиб қолди... Ишонасизми, шу оператор йигитимиз бир ойдан ортиқ органга қатнаб, сўроқ берди! Она сути оғзига келди! Кўр бўл, дедим, ўзини билмаганининг кунини — шундай бўлади, дедим. Дунё шундай, ўртоқ Қурбонов, ўзингизни билинг, ўзгаларни қўйинг!

— Ҳа-е, тақдир пешона экан-да. Оламда нима гап?

— Оламда гап кўп, ўртоқ Қурбонов. Халқаро вазият тобора кескинлашиб бораяпти. Тинчлик хавф остида...

— Ким хавф солаяпти?

— АҚШ империалистлари! Бунини халқаро панорамада ўртоқ Зорин ҳам айтиб ўтди. Аҳа, «За рубежом»да ҳам ёзибди. Мана, фактларга мурожаат қиламиз. АҚШ маъмурияти 1983 йилда 810 миллион доллар миқдорида химия-бактериология қуроли ишлаб чиқаришни планлаштирибди.

— У қандай милтиқ?

— Аҳа, милтиқ эмас, заҳарли ингредиент.

— Ўзимизнинг деҳқончасига гапиринг. Биз бир ийиғи чиққан кал бўлсак, ундай гапларни қаердан биламиз.

— Аҳа, ингредиент бу, икки хил суюқ моддадан ташкил топган заҳарли дори. Мияни шол қилиб ташлайди. Аҳа, ўн-ўн беш дақиқа ичида вафот этасиз!

— Шунини инсон ўйлаб топдими? Одамзотни қириш учунми? Ё, тавба! Бизникилар нима деяпти?

— Аҳа, бизнинг ҳукуматимиз тинчлик посбони бўлиб келди, бундан кейин ҳам шундай бўлиб қолади!

79

Узанги йўлдошларим уй-уйига кетди.

Аёлимиз дастурхон йиғиштирди.

Кенжамизни қўлимга берди.

— Манавини пича ушлаб турсин, қозон-тобоғимни ювиб олайин,— деди. Кенжамизни тиззамга олдим.

Кенжамиз дастурхон олиб кетаётган онасига жимит қўлларини чўзиб ингиллади.

— Инг-инг-инг!...— деди.

— Бўлди, эна ҳозир келади!— дедим.— Ҳай, анави сурагдаги ким? Ака-я? Ака де, ака!

Кенжамиз овунмади. Ингиллай берди.

Шунда кенжамизни тиззамда тебратиб суйдим:

Келгин, болам, тиззамга

Ёл бўларсан ўзимга

Қулоқ солгин сўзимга

Ҳуйё болам, ҳуйё!..

Биродарлар, куйган — ўланчи бўлади, суйган — лапарчи бўлади?

Ўз-ўзимдан куйиб-куйиб, ич-ичимдан куйиб-куйиб, кенжамизни суйиб-суйиб, ўланимни айтиб қўя бердим:

Жоним болам от чопсин

Отига бахмал ёпсин

Ҳуйя солсин отаси

Орқасидан ёл топсин

Ҳуйё, болам, ҳуйё!..

— Ай, энаси-я, кел, улимга мамма бер! Улим маммасираб қопти. Ана, айтдим, эна ҳозир келади, мамма беради!

Болам, сен ҳам ботирим

Чопиб келаётирим

Ўпон бўлсанг қўйларга
Боқарсан ўтлоқ, сойларга
Хуйё, болам, хуйё!..

— Бўлди-е, эпағар! Оғзим бор деб ингиллай берасанми! Оғиз бир сенда борми? Мана, бизда-да бор! Нимага биз ингилламаймиз? Иззатингни бил-да! Ё, отига бахмал ёпсин, қўйларики боқсин, деганимга ўзингдан кетаяпсанми? Қани ўша отларинг, қўйларинг? Ҳовлидагиларни айтаяпсанми? Эб-эй, эб-эй, улар сенинг бовангдан қолдими? Улар менинг отамдан қолди! Улар меники, билдингми?

Хуйё-хуйё, хуйёнг қани?
Бованг берган туянг қани?
Бованг берган туянг бўлса
Боқиб юрганларинг қани?
Боқиб юрган туянг бўлса
Адир ҳам чулларики қани?

— Ана бўлмаса, уккағарнинг кенжаси! Мард бўлсанг жавоб бер, уккағарнинг кенжаси! Ана, сасинг чиқмай қолди-ку! Ингиллайсан-а, ингиллайсан! Ҳа? Ҳа-ҳа-ҳа! Шўхлашдим, уккағарнинг кенжаси, шўхлашдим! Шўхлашишни-да билмайсанми. Улим, манави уйлар-да, қўтондаги қўйлар-да, осмондаги ойлар-да, кўпчиб ётган ерлар-да, бари-бари сеники! Бор-е, Тарлонни-да бердим, бор-е! Ол-е, уккағарнинг кенжаси-е, ол-е!..

Хуйё қилай хуйдада
Отинг солгин тўдага
Хуйё қилсам ухлагин
Отанг сендан садаға
Хуйё, болам, хуйё-и-и-и!..

— Улим, бир нима эсингда бўлсин. Гагариндай бошинг осмонга етса-да, олим бўлиб етти иқлимни сўрасанг-да, сен авваламбор Зиёдулла чавандознинг ули бўл! Менинг улим бўл! Мендай бўл, мендай! Мендай бўласан-а, айт, мендай бўласан-а?..

Суддан қорғоз келди.

Оёғим тагин узангида бўлди, орган йўлида бўлди.

Бора-боргунимча Яратганинг ўзига сиғиниб бордим. Шу юришимни бўлди қил энди, мени бунчалар жонҳалак қилма энди, деб бордим.

Судда одам сероб бўлди.

Бир тарафда урган бўзболалар, бир тарафда Раҳмон биродаримиз ўтирди.

Қатталар юқорида бўлди.

Бўлди сўроқ, бўлди жавоб!

Урган бўзболалар айбини бўйнига олмади. Бир-бирларига тўнкаб туриб олди.

Шунда, юқорида ўтирган қатталар мендан сўради. Даъволарини мендан маъқуллатиб олди. Мен асқотиб турдим.

Бир қатта Раҳмон биродаримизни сўроққа тутди:

— Айтинг-чи, нега вояга етмаган болани урдингиз?— деди.

— Урганим йўқ, қалла қилдим,— деди Раҳмон биродаримиз.

— Барибир, урган ҳисобланади. Юзида жароҳат бор. Пулигишни ўғирлаган экан, яна тагин ушлаб олибсиз экан, милицияга топшириш керак эди!

— Кучим етмади.

— Уришга етган кучингиз, милицияга етаклаб боришга етмадингиз?

— Уч бирдай йигитга қандай қилиб кучим етади?

— Унда милицияга телефон қилинг эди. Ёки, одамларни ёрдамга чақиринг эди. Ана, кўча тўла одам!

— Одам? Қандай одам? Қани одам...

Раҳмон биродаримиз гапиролмади. Димоғи тўлиб келди. Овози ичига тушиб кетди. Енги билан кўзларини артиб-артиб олди.

— Бир соат танаффус!— деди қатталар.

Ўтириб-ўтириб, қорним очқади. Чойхонага қараб юрдим.

Мен чой ичиб қайта бердим, одамлар суддан чиқиб кела берди.

Демак, суд соб бўпти, энди суд оқибатини сўрайин, дедим. Раҳмон биродаримизни қидирдим.

Шунда, бир тўда момолар билан аёлларга рўпа-

ру келдим. Момолар сел-себор йиғлади. Пешоналарига уриб-уриб йиғлади. Тиззаларига муштлаб-муштлаб йиғлади...

Билдим, булар ана шу бўзболалар момоси бўлди, ана шу бўзболалар онаси бўлди.

Мен ана шу кўз ёшлар оқиши учун ўзимни айбдор деб билдим. Ёшлар тўла кўзларга, ёшларга беланган юзларга қараб туролмадим...

Биродарлар, бармоғимнинг қайси бирини тишласам-да, оғрийди!

Оҳиста-оҳиста кетимга қайрилдим.

Тарлонимиз олдига бордим. Отланиб, қишлоққа қайтдим. «8-Март» колхозидан ўтиб, Ҳайрондарага дохил бўлдим.

Теварак майда-майда адирлар бўлди. Аргамчидай йўл бир юқорилади, бир адоқлади.

81

Оқшом вақти бўлди.

Оламга-да оқшом қўнди, кўнглимга-да оқшом қўнди. Кўнглим оқшомдай маҳзун бўлди.

Бейхтиёр кетимга қайрилиб қарадим. Бир қизил машинани кўрдим. Эътибор бермадим.

Адирга ўрладим. Адир қоқ устида тағни кетимга қайрилиб қарадим. Машина қорама-қора келди.

Адирдан эниб бошладим. Адир тиккалигидан Тарлон ўзини кегига ташлаб-ташлаб юрди. Олд оёқларини оғир-оғир босди.

Адир адоғига тушдим. Машина адир устида имиллаб қолди. Ҳайрон бўлдим. Машина дегани тез юрар бўларди, бу машина хийладан буён бир отдан ўтолмайди. Ё, бирон ери носозмикин?

Йўлни кесиб ўтадиган ариқча келдим. Ариқдан лойқа сув оқибди. Ичи қип-қизил лой бўлибди. Лой от тиззасига келади.

Шу боса, Тарлонни ариқча солмадим. Ариқдан ҳатлаттирмоқчи бўлдим. Аммо бу ниятимдан-да қайгдим. Важи, ариқ ёқалари-да лой. Тарлон тойиб кетади.

Ариқ ёқалаб, юқориладим. Саёзроқ ер қидирдим.

Машина-да куйига энди. Ариқ бўйида оёқ илди. Утолмаслигини билди шекилли, бизнинг изимиздан юрди.

Бизнинг Тарлон торроқ бир ердан чўчиб ўтди.

Машина Тарлон ҳағлаган ерда оёқ илди.

Машинадагиларга қамчи сопи билан юқорини кўрсатдим.

— Яна сағал юрсаларинг юқорида ёйилма бор! Ушандан машина ўтади!

Шундай дея йўлимга бурилдим.

Шунда, кетимдан овоз келди:

— У, шеф! Тормоз!

Овозни танимадим. Нима деяпти, тушунмадим. Ким бўлса-да, бир инсон овоз бераяпти, бораин, дедим. Ариқ ёқалаб бордим.

Машинадан тўрт одам тушди. Иккови олисроқдан чопиб келиб, ариқдан ҳатлаб ўтди.

Тарлон ҳуркиб, кейинига тисарилди.

Кейин, қолган иккови-да келди. Барининг кўзида қора кўзойнаги бўлди. Кўзлари кўринмади. Сочлари елкзига тушди, қулоқлари сочи остида бўлди. Кийимлари ажабтовур бўлди. Бировининг соқоли-да бўлди. Ўзимиздай ўрта ёшли одаммикин, дея синчиклаб қарадим. Йўқ, у ўттизларда бўлди.

— Чақиргандай бўлдиларингизми, биродарлар?— дедим.

Улар миқ этмади. Соқолдори олдин юрди.

— Отдан тушинг-чи, шеф!— деди.

— Айта беринглар, қулоғим кар эмас,— дедим.

— Туш дегандан кейин, туш!

Уларнинг сенсираши кўнглимга тегди. Туша-туша, кўнглимни айтдим.

— Сенсираманг, биродар, салкам отангиз қаториман-а,— дедим.

— Ҳе, сендай отам қаторининг...

Қўлимда жилов, серрайиб қолдим. Қаҳрим келди. Қамчи сопини маҳкам ушладим.

— Отингни боғлаб, буёққа юр!

— Нима гапингиз бор, биродар, шу ерда айта беринг.

— Юр, дегандан кейин, юр!

Улар ариқ ёқалаб юқорилади. Бирови-да кўзойнагини олмади.

Жиловни эгар қошига қистирдим.

Тарлонни бўш қолдирдим.

Кейин, улар олдига бордим.

— Ўзи кимсизлар? Қимнинг боласи бўласизлар? Ўзларингни танитинглар-да ахир, биродарлар,— дедим.

Улар мени ўраб олди. Гўё ёввойи одамни томоша қилаётгандай бўлди. Бирови ўз-ўзидан тўнғиллади.

— Ҳали танишиб қўямиз!— деди.

Тавба, буларнинг менда нима иши бор экан? Эртароқ айтмайдими, кеч бўлаяпти...

— Ай, биродарлар, зарил гапларинг бўлса айтинглар. Бўлмаса кетайин, бола-бақра алағда бўлади,— дедим.

— Кетасан, кетасан, шошилма. Қайтмайдиган бўлиб кетасан...

Зардам қайнади, кетимга бурилдим.

Шунда, улардан бирови йўлимга ғов бўлди. Бирови чапимга ўтди. Иккови оралиғидан ўтиб кетмоқчи бўлдим.

Шунда, ўнгимдагиси елкамдан ғижимлаб ушлаб олди.

Мен қўлини шартиллатиб уриб ташладим.

— Қўлингизни олинг, биродар!— дедим.

Шунда, у иягим остига ўхшатиб-да бир урди!

Кетимга гандираклаб-гандираклаб бориб, ўтириб қолдим. Ногирон қўлим зирқираб оғриди.

Қамчи ўримини қўлимга ўраб-ўраб жойимдан қўзғолдим. Шу урганнинг бўйин томирини мўлжаллаб қулочкашладим.

Кетимдагиси қамчини ушлаб қолди.

Яна ўтириб қолдим. Энди қамчини ушлаб қолганига қараб, қўзғолдим.

Шунда бирови кетимдан келди, белимга тепди.

Мен юзтубан йиқилдим. Ногирон қўлим зирқираб-зирқираб оғриди.

Туриб ўтирдим. Теваракка алангладим. Район ўнг
ёғимдаги адир ортида бўлди. Қўринмади. Қишлоқ
чап ёғимдаги адир ортида бўлди. Қишлоқ-да қўрин-
мади. Осмон бошимда бўлди. Бари-бари олисда бўл-
ди.

Хўрлигим келди: ай, ёлғизлиги қурсин-а!

Кўнглим бузилди: ай, ногиронлиги қурсин-а!

Ўпкам тўлиб келди. Қўйимдаги ногирон қўлим-
ни ташқари чиқардим.

— Биродарлар, Жўра бобонинг отидан йиқилиб,
қўлим чиқиб эди, мана... мана...— дедим.

Улар хохолаб-хохолаб кулди. Ўзаро гапириш-
ди:

— Бу ўзи унга ким бўлади?

— Ҳеч ким!

— Ҳеч ким? Йўғ-е?

— Демак, бу ўзича рицарлик қилмоқчи бўлиб-
ди-да?

— О, рицарь! XX аср рицари!

— Дон Кихот!

— Дон Кихот! XX аср Дон Кихоти!

Мен шундагина улар кимлигини билдим. Қўлим
ногиронлигини айтиб, йиғламсираганларимга минг-
минг пушаймон бўлдим...

Ерга қарадим. Қўлимни қўйнимга солмадим.
Соғлом қўлимдайин ерга тирадим.

Ногирон қўлим зирқиллаб оғриди. Тишимни ти-
шимга босдим. Юзларим ловуллаб ёнди...

Бир бало қилиб, жойимдан турдим. Оёқларимда
тик турдим.

Шунда бирови жағимга урди.

Мен кетимга тисарилиб-тисарилиб, бунисига бо-
риб урилдим.

Буниси елкамдан суяб қолиб, ҳароммағизимга
урди.

Гандираклаб-гандираклаб, унисига бордим.

Унисидан иягимга едим.

Бир айланиб тушдим. Осмон гир-гир айланди.
Осмон қоп-қора бўлди.

Тағин турдим. Далбанглаб-далбанглаб бордим.
Бировининг бўйнига осилдим.

— Биродарлар, мен сизларга нима қилдим...—
дедим.

Уни жонимнинг борича қучоқлаб турдим.

У, ичимга кўр мушт урди.

Нафасим ҳақиллаб бўлинди. Ичимда бир нима эзилди. Қўлларим бўшашиб, елкасидап сидирилиб тушди.

Оёғимда мажолим қолмади. Узимни ерга чалқанча ташладим...

— Биродарлар, айбимни айтинг, айбимни...— дея инграндим.

Белимга учли бир нима зарб билан тегди. Кейин биқинимга тегди. Зарб ҳар текканда жоним ҳалқумимга келиб кетди.

— Биродарлар, мен ҳам одам-ку...— дея инграндим.

83

Шунда... шунда, от кишнади.

Умрим от билан ўтди. Ҳай бир отларни курдим, ҳай бир кишнашларни эшитдим.

От сувсаб кишнади, от очқаб кишнади. Шунда от кўнглини сув бериб олдим, от кўнглини ем бериб олдим.

От авлод-аждодларини қўмсаб кишнади, от улни-томирларини йўқлаб кишнади. Отлар овозини эшитиб кишнади, байталлар ҳавосини олиб кишнади.

Шунда, отни эгарладим, дашту далаларни айлан-тирдим, от оёғини ёздим. Отни совутдим, отни юнатдим.

От илон шарпасини олиб кишнади. Уйдан отилиб келдим. От ёнини олдим, бўйинларини уқаладим. Отга йўлдош бўлдим.

От бўри ҳидини олиб кишнади. Ҳа, жонивор, ҳа, дея овоз бериб чопдим. От бўйнига қўлимни қўйдим, от ёлларини силадим. От олдида бўлдим. Отга гапириб-гапириб турдим, биродар бўлиб-бўлиб турдим.

Кишнаш кўрдим, кишнашлар кўрдим, аммо ушбу оқшомдагиларини кўрмадим.

Во дариғо, бу қандайчики кишнаш бўлди? Кишнаш кўнгил-кўнглимни ўйиб юборди, вужуд-вужудимни қақшатиб юборди. Танамдаги оғриқлар-да билнмай қолди.

Бизнинг Тарлонга нима бўлди, биродарлар? Нима бўлса-да, ёмон бўлди! Бизнинг Тарлон нима кўрди, биродарлар? Нима кўрса-да, ёмон кўрди!

Бизнинг Тарлон илон кўрдимикин? Йўқ, бизнинг Тарлон илон кўрса бундайин кишнамайди. Бизнинг Тарлон бўри кўрдимикин? Йўқ, бизнинг Тарлон бўри кўрса-да, бундайин кишнамайди.

Бизнинг Тарлон илондан-да ёмонини кўрди, бизнинг Тарлон бўридан-да ёмонини кўрди!

Тарлонни йўқлаб қарайин дедим. Бошимни кўтарайин дедим. Бўлмади, бўлмади!

Кўзим осмондалигича қолди. Осмон олис, ер қаттиқ бўлди...

От узиб-узиб кишнади.

Кўзларим тинди. Бепоеп осмон, беғубор осмон қоп-қора қозон бўлди!

Юзимни чапимга бурдим. Аввал-аввал бир нима-да кўрмадим. Кейин-кейин оқ билан қорани фаҳмладим. Ана шунда Тарлонни кўрдим.

Тарлон бўйинини гажак-гажак қилди.

Тоғларга қаради, зорланиб-зорланиб кишнади.

Тарлон думлари ёйилиб-ёйилиб кишнади, ёллари хурпайиб-хурпайиб кишнади.

Адирларга қаради, чорлаб-чорлаб кишнади.

Тарлон қулоқлари чимирилиб-чимирилиб кишнади, пишқириб-пишқириб кишнади.

Қишлоққа қаради, ёлвориб-ёлвориб кишнади, зор-зор кишнади.

Тарлон жоловини силкиб-силкиб кишнади, юлқиб-юлқиб кишнади.

Кейин, мен сари юзланди. Оёқларини катта-катта ёйди. Бўйинини чўзди, тумшугини чўзди. Қулоқларини чимирди.

Тарлон зинкийди!

Олд туёқлари билан тарсиллатиб-тарсиллатиб ер тирнади. Кесаклаб-кесаклаб ер отди. Туёқлари ости чангиди.

Тарлон қаҳр ҳам изтироб билан кишнади. Оқшом, кишнашдан зир титради.

Оқшом, Тарлон кишнашидан, Тарлон кишнаши, оқшомдан-да мунгли бўлди, оқшомдан-да аянчи бўлди.

Учли зарб, чап тиззам кўзига келиб тегди.

Чинқириб юбордим. Кўз олдим қоп-қора бўлди...

— Тепиб ўтирасанми, биқинига тиқиб ол!..

— Э-э-э, от!

— Қоч, от келаяпти!

Шунда, тагин ҳушимга келдим. Оҳиста кўзимни очдим.

Тарлон тумшуғини чўзиб зинкийиб, уларни қувди. Бирини қўйиб, бирини қувди.

Улар ариқдан ҳатлаб қочди. Бирин-кетин машинасига кирди.

Аммо бирови Тарлондан қочиб қутулолмади. Уёққа буриб солди, бўлмади, буёққа буриб, солди, бўлмади. Нима қилишини билмади. Охири ердан нимадир бир нима олиб, Тарлонни бошига бир урди.

Тарлон бошини силкиб-силкиб оҳисталади.

Униси-да ариқдан ҳатлаб ўтди.

Тарлон-да ариқдан ўтди. Машина олдига келди. Олд туёқлари билан ер тирнаб-ер тирнаб кишнади.

Машина физиллаб жўнади.

Тарлон машина кетидан хийла йўлгача чопиб борди. Кейин, изига қайтиб келди.

Ариқдан ўтиб, бошимга келди. Юзларимга тумшуғини теккизиб-теккизиб кўрди. Юзларимни искаб-искаб кўрди.

Мен Тарлон нафасини туйдим. Тумшуғини қўш-қўллаб қучоқладим. Жағлари, пешонасини силадим.

Шунда, кафтим ҳўл бўлди. Тер, от тери деб ўйладим. Кафтимни кўзларимга олиб келиб қарадим. Кейин, Тарлонга тикилиброқ қарадим.

Тарлон пешонасидан қон сизди...

Ҳўнграб йиғлаб юбордим. Упкамни босайин дедим, босолмадим...

84

Қош қорайди.

Одам одамни танимайдиган бўлди.

Бир амаллаб чап ёнбош бўлдим. Тарлон оёғини қучоқладим. Тиззасига пешонамни қўйдим. Узалиб, олд қопқоғига шапатиладим.

Тарлон елкаларимни искади. Кейин, олд оёқларини аста-аста букди. Тарлон тиззалади!

Мен чап қўлим билан эгар қошидан олдим. Эгарга кўкрагимни бердим. Тимталаниб-тимталаниб эгарга бел бўлиб ётдим. Нафасимни ростлаб олдим. Тагин қимтиниб, оёғимни эгардан оширдим. Тарлонни қучоқлаб олдим.

Тарлон қаддини ростлади.

Шамол бошимни ялаб ўтди. Шунда, бош яланг-лигимни билдим. Телпагим ерда қолибди.

Тушайин дедим, тагин, минишимни ўйладим. Телпагимга қўл силтадим. Белбоғимни ечиб, бошимни танғиб боғлаб олдим.

Катта йўл четидан юрдим.

Бор бўйича қоронғи тушди. Адирлар қоп-қора соядай бўлди.

Эгарда чайқалиб-чайқалиб, кўнглим шу кечадай зим-зиё бўлиб-бўлиб, ўксиб-ўксиб бордим...

85

Тарлон-ай, нима кунларга қолдиг-а?...

Тушда бўлаяптими, ё ўнгда бўлаяптими?

Сен фарқламасанг, мен фарқлай олмай қолдим, Тарлон...

Ҳалигилар қандай жонзот эди, Тарлон! Син-сим-бати одамга келбат беради. Уст-бошлари-да бор. Одамга майзаб гапиради, одамга майзаб кулади...

Билмадим, Тарлон, билмадим. Сен билмасанг, мен билмадим. Мен сени биламан, Тарлон. Улар мен учун бегона, Тарлон...

Аё Тарлон, сен менинг укамсан, укам.

Бўлди, мен энди уларни укам демайман. Менинг укам сенсан. Сен менинг укамсан, Тарлон. Ўзи менга ўхшайсан, Тарлон, менга. Укаси акасига ўхшайди-да, Тарлон...

Тарлон укам-ов, энди нима қиламиз? Энди, болачақага бориб нима деймиз? Эл сўраса нима деймиз?..

Аё Тарлон, сен менинг жиянимсан, жияним.

Бўлди, мен энди уларни жияним демайман. Менинг жияним сенсан, Тарлон. Сен менга тортдинг, Тарлон. Жиян тоғасига тортмаса, кимга тортади, Тарлон...

Тарлон жияним-ов, ё йўлда йиқилдик, деймизми? Қўзларинг бор эди-ку, десалар-чи? Ариқ лой экан, тойиб кетдик, деймиз. Бинойими, Тарлон жияним? Бўлмаса, элга эрмак, халққа шалоқ бўламиз...

Аё Тарлон, сен менинг акамсан, акам.

Бўлди, мен энди уларни акам демайман. Менинг акам сенсан, Тарлон. Ука деса дегулик, мендайин уканг бор, ака деса дегулик, сендайин акам бор, ни-ма ғамим бор, Тарлон...

Аё Тарлон, сен менинг биродаримсан, биродарим.

Бўлди, мен энди уларни биродарим демайман. Менинг биродарим сенсан, Тарлон...

Аё Тарлон, сен менинг қиёматлик биродаримсан, қиёматлик биродарим...

1979

ОЙДИНДА ЮРГАН ОДАМЛАР

I

— Қулоқ сол, момоси, қулоқ сол. Қаердандир одам овози келяпти...

Сайрак адирда ёнбошлаб ётмиш бобомиз, момомизга шундай дедилар.

Бобомиз оғизларини анграйганнамо очдилар. Ўнг қулоқларини еллар елмиш тарафга тутдилар.

Еллар, овозларни ёрқин олиб келмадилар.

Бобомиз ўнг кафтларини қулоқлари сиртига тутдилар. Елпана қилдилар. Нафас олмадилар. Бор вужудларини бериб қулоқ солдилар.

Бобомиз шунда-да бир нимани эшитмадилар. Чуқур тин олдилар.

Бобомиз ойдинга тикилдилар.

— Манови ёқдан шекилли...— дедилар.— Ўзи, вақтинг хушми, момоси? Эсон-омон юрибсанми? Тўрт мунчалинг бутми?..

1

Совчилар қадами қизлик эшикка шараф!

Совчилар оқшом вақти келди.

Уй бекаси дастурхон ёйди. Хўжаси мезбонлик қилди.

— Хуш кўрдик, хуш кўрдик,— деди.

— Хушвақт бўл, қассоб, хушвақт бўл,— деди совчилар.— Қани, илоҳи омин, шу уйда катта-катта тўйлар бўлсин, оллоҳ-акбар!

— Оллоҳ-акбар! Айтганингиз келсин!

Паловдан кейин тарвуз сўйилди.

Совчилар одатлари бўйича уёқ-буёқдан гапиришиб ўтирди.

Эсон қассобни ҳаминқадар элади. Кейин, мақсадга ўтди.

— Синглингнинг бошига бахт қуши қўниб туриб-

ди, қассоб, учириб юбормасанг бўлди,— деди.
— Аслини билмай, сўз демаслар, наслини билмай, қиз бермаслар,— деди қассоб.— Ким экан, у?

2

Қишлоқда бир бўзбола бўлади.

Бўзбола елкадор, пишиқ қоматлик бўлади. Кулча юзларида чуқур-чуқур кулдиргичлари бўлади. Қўй кўзлик, сийрак қошлик бўлади.

Бўзбола қоматини ғоз тутати. Жойида тик туради. Қўлларини кўкрагига қовуштиради, ё, белига тирайди. Бир нуқтага тикилади. Қаерга тикилади, нимага тикилади?

Билмаймиз, биз билмаймиз.

Инчунин, ўзи-да билмайди.

Бўзболани илк бор кўрамиз.

Шунда, бу бола ё қаттиқ қайғуда, ё бир нимани ўйлаб ўйига етолмаяпти, деймиз.

Юриш-туришидан... кеккаяди, ўзидан ўзгани оёғи билан кўрсатади, деймиз. Шоху бутоғинг борми, мунча кериласан, деймиз.

У мизожи хуш кўрмиш одамлар билан саломалик қилади. Борди-келди қилади. Чин дилдан гапиришади. Очилиб гурунглашади.

Кўнглига ўтирмайдиганлар билан саломлашгисинда келмайди!

Оқибат, бўзбола бизни назарга илмайди, деймиз.

Оқибат, бўзболани бировимиз хуш кўрамиз, бировимиз нохуш кўрамиз.

У ўзини биз учун дил-дилдан ошно билади.

Бизга содиқ меҳр қўяди. Биз билан ҳамиша хайрихоҳ, ҳамдард бўлади. Бир қориндан талашиб чиққанлардайин бўлсам, дейди.

Ақалли, бир, бир ёмонлигимизни кўрса бўлди!

Биздан қўлнини ювиб қўлтиққа уради. Биз билан саломалик қилмаслик пайида бўлади.

Биздан қайтганини бизга-да, бировга-да айтмайди.

Қобоқ-тумшуқ қилади. Ичимдан топ деб юради.

У одамови!

У олислардан кўз узмайди, киприклар-да пирпиратмайди.

Биз у тикилмиш тарафга қараймиз. Зангорн уфқ.
Шу! Ақалли булутлар-да йўқ.

У бизни ҳайрон қолдириб-қолдириб яшайди!

Бир нимани сўрасак, ҳа, ё, йўқ деб қўя қолади.

Қўлига сув берамиз. Сувни гўё биринчи кўраёт-
гандай тикилади. Ўзича бош ирғаб қўя қолади.

Биз оғринамиз. Миннатдорчиликни тилаб ола-
миз.

«Сен ҳам одамга ўхшаб бирор нима де».

«Нима дейин?»

«Ҳеч бўлмаса, барака топинг, де».

Шунда у тиззаларини қучоқлайди. Олис-олис-
ларга — Боботоғ чўққиларига ўйчан-ўйчан термилар-
ди. Боботоққа термулиб-термулиб айтади:

«Чин гаплар кўнгилда бўлади. Тилга чиқса, ёл-
гон бўлади-қолади».

У ёлғиз бир ашуланини ашулачи деб билади. Бу
ашулачини Юнус Ражабий, дейди.

У Юнус Ражабий ашула айтганда сўзлашувчи ё
йўталувчи одамни кўришга кўзи бўлмайди.

У Юнус Ражабий ашула айтганда илжаювчи
одамни оғишга ўқи бўлмайди.

У Юнус Ражабий ашулаларинин бош эгиб эшита-
ди, музтар бўлиб эшитади.

У... қўшиқ айтади!

Адирга ўтга боради. Ўт ўриб-ўриб, тевааракка
аламглайди. Ёлғиз ўзи бўлади.

Кейин, ўтни болиш қилади. Қўлларинин боши ост-
тига чалиштиради. Олис-олисларга — пахта хирмони
мисол оппоқ булутлар, ҳаволанмиш чумчуқлар га-
ласига термулиб-термулиб... димоғида қўшиқ айтади.

Бора-бора лаблари-да қимирлайди...

Совчи ана шу бўзболадан бўлади!

3

Эсон қассоб гапни чўрт кесди:

— ~~Қоллонми?~~ Бўлмайди!

— Қассоб, оғир бўл, сомондай оғир бўл.

— Оғир бўлсам-бўлмасам! Унингиз на саломни
билади, на алиқни билади!

— Қассоб, кўнглинг билан эшит — қулоқ алдай-
ди, ақлинг билан кўр — кўз алдайди.

— Унингиз одамга ўхшамайди!

Шунда совчилар ўз санъатларини қўллади. Бири қўйиб бири, қассоб отаси борасида ҳамду санолар айтди:

— Раҳматлик отаси кўп яхши одам эди-да...

— Кўп мард эди...

— Кўп ганти эди...

— Эсонбой отасига тортмабди...

— Ношукур бўлманг, Эсонбой отасига қўйиб қўйгандай тортади...

— Қани, қаникайин?..

— Ана, анакайин. Мусулмончилик аста-аста-да...

Совчилар гап охирини ана шундай отадан қолмиш ана шундай ўғилга олиб келиб улади.

Эсон қассоб охир-оқибат ён берди.

— Мен бир нима деёлмайман,— деди.— Оғайни-жамоа бор, қиз боққан янгаси бор. Яна бир келинлар, маслаҳатлашиб олайлик.

4

Кенжа зурриёт бўлмиш қиз беш яшарлигида отаонадан сағир қолди.

Акаси қўлида қолди.

Янга бўлмиш қобоқ-тумшуғига қараб кун кўрди.

Янга бўлмиш қобоқ уйди...

Шунда... шунда, сағир нафас олмади! Сағир кўзлари пир-пир этди. Сағир кўзлари олма терди.

Сағир ҳадаҳалаб борди. Жияни бешигини қўшқўллаб ушлади. Сағир жон-жаҳди билан бешик тебратди.

«Бешик тебратсам, янгам қобоғи очилади, кейин, мени уришмайди...».

Сағир ана шундай умидга борди!

Сағир қорни очди. Сағир бармоғини сўрди. Аммо миқ этмади.

Янга дастурхон ёйди. Сағирни дастурхонга имлади.

Сағир дастурхон олдига силжиб келди. Сағир бармоғини сўриб, янгага мўлтиради. Сағир бармоғини сўриб, дастурхонга мўлтиради.

Кейин, оғзидаги бармоғини дастурхонга узатди. Бармоғини аввал дастурхон бурчига тегизди. Ундан дастурхон ўртаси сари оҳиста-оҳиста ўрмалатиб бор-

ди. Кейин, нон четига тегизиб турди.

Сағир бир тишламгина нон синдириб олди.

Сағир, янгага қараб-қараб нон тишлади, мўлтираб-мўлтираб нон чайнади.

Сағир, янгамга яхши кўринайни дея, ўзидай-ўзидай сатилларда ташиди.

Чин, акаси-да, янгаси-да сағирни ўз боласидан кам кўрмади. Шундай бўлса-да, сағир ушбу хонадонда жиянлари билан ўзи орасида катта тафовут борлигини ич-ичидан ҳис этиб-этиб кун кўрди.

Сағир мунис-да бўлди, ғамгин-да бўлди.

Сағир сертамиз бўлди.

Ҳаётда бўлмиш илкис қилиқлар, иринг гапларни дарҳол илғаб олди. Энг ёмони, кўнглига олди!

Сағир зийрак бўлди.

Зарра бошидан ҳаётга катталар кўзи билан қаради.

Сағир таъсирчан қиз бўлди.

Бари сағирлик иши бўлди!

Сағир бир қиз бўлди, бир қиз бўлди-е!

Сарвқад бўлди!

Сулув юзларини оппоқ десак, бизнинг ҳақимиз кетади. Қорачадан келган десак, қизнинг ҳақи кетади.

Бугдойранг бўлди!

Барчин юзли бўлди, саратон юлдузли бўлди, парижон зулфли бўлди.

Ўрим-ўрим сочлари бировга, кимгадир бировга талпинди.

Бўлмаса, шунчалар тақим уриб-тақим уриб тўлгонармиди?

Қоп-қора холи ингичка лаблари бурчида бўлса бўлмасмиди? Иягидаги чуқурчаси ичида бўлса бўлмасмиди?

Келиб-келиб, ўнг ёноғи қоқ учида-да бўладими!

Акаси хўп бинойи гап айтди.

Бундай қиз тақдирини оғайни-жамоа жамлигида ҳал этмоқ маъқул бўлади.

Совчилар тагин келди.
 Орадан икки кун ўтди.
 Оғайни-жамоалар бирови у деди, бирови бу деди.
 Бирови аразлаб кетди.
 Бари ўз гапини маъқуллатиш пайида бўлди.
 Ака бўлмиш барига бирдай бўлиб ўтира берди.
 Бўлар гап қизда қолди.
 Янга бўлмиш ошхонага йўл олди.

Кенжа жиянига қатиқ ялатиб ўтирмиш Оймомо янгасидан орланди. Ўзига қараган бўлди: елкасига сирғаниб тушмиш ироқи рўмолини ёпинди. Юқорига йиғилиб қолмиш кўйлаги барини тортди, тиззаларини ёпди.

Жияни қулочини очди, онасига талпинди.

Онаси кенжасини бағрига олди.

Қайнсинглисига тикилди-тикилди, мийиғида кулди-кулди.

Кейин, қайнсинглиси кўнглига қўл солди:

— Сен нима дейсан?

— Нимани нима дейман?

— Талмовсирама, бирор нима де. Совчи кепти.

— Кимга?

— Менга бўлармиди, сенга-да.

— Эб-ей, мен сизга нима қилдим? Боринг-е!

Оймомо терс бўлди. Билқ-билқ қайнамиш қозонга юз бурди.

Косов билан ўчоқ ковледи.

Олов ҳур-ҳур ёнди.

Кенжа, онаси ёқасини таталади.

— Эна, мамма! Мамма бер!— деди.

Онаси ўғлига эмчак берди.

— Уялсанг-уялмасанг, бу баримизнинг бошимизда бор савдо,— деди янга бўлмиш.— Биз ҳам сендайин уялиб эдик. Мана оқибати, жиянинг шўрпиллатиб-шўрпиллатиб эмиб ўтирибди...

— Эрга тегаман деб, ўлиб ўтирганим йўқ...

Янга бўлмиш кетига чалқайиб-чалқайиб кулди. Кўкраги кенжаси оғзидан чиқиб кетди.

— Мен сени ўлиб ўтирибди, деб ўйлабман,— де-

ди.— Менга қара. бугун, бугун бўлмаса эртага бари бир келин бўласан...

Кенжа, мимит қўлларини чўза берди-чўза берди. Онаси кўкрагини тағин оғзига солди.

— Жойи чиқиб турибди, хўп дея бер. Қоплон икки елкасига уй тикса бўладиган йигит.

— Мен ундайчиники одамни билмайман...

— Энди биласан-да. Айтганимдан қолма. Чиройинг борида чинорингни топ!

Оймомо чўққа тикилиш кўйн ўтира берди.

Чўғ Оймомо юзларидан, Оймомо юзлари чўғдан қолишмади.

Янга бўлмиш кенжасини Оймомога берди.

— Бўлди, сукут аломати ризо,— деди.

8

Янга бўлмиш оғайни — жамоа қошига борди. Оймомо сукутини айтди.

Совчилар дастурхонга ўралмиш поини ўртага қўйди.

Қалин айтиш бошланди.

— Хў-ўш...

— Элга қараб айтинг-да.

— Хў-ўп...

— Бўлди-е, ҳеч ким қиз узатиб бойинган эмас.

— Унта қўй... шуларга розимисизлар?

— Қани, илоҳи омин, икки ёш қўша қарисин, олоҳ-акбар!

Янгаси қиз онаси ўрнида фотиҳа ўқиди.

Нон синдирилди.

Совчилар оҳорли белқарс ўраб кетди.

9

Куёв тарафдан фотиҳа тўй келди.

Фотиҳа тўйида қўй, зиғир мой, гуруч, майнз... бўлди.

Қелин-куёвлик даври бошланди.

Куёв, келин қариндош-уруғлари олдида ерга қараб ўтди. Кўзларига тик қарамади. Давраларда юзма-юз ўтирмади.

Ой ўтди.

Келинникига кўрпа-тўшак матолари билан пахта келди...

Бу, тўққиз деб аталди.

Бир оқшом куёвтўра келин акаси бир ёққа сафарлаб кетди, дея эшитди.

Ошналари билан қайлиқлаб борди.

Ошналар оҳиста-оҳиста дераза чертди.

Деразадан янга бўлмиш қаради.

— Куёв қайлиғи билан кўришсам дейди...— деди ошналари.

Янга бўлмиш йўл бермади.

— Кўришгиси келса тўй қилсин,— деди.

Тўй бозор оқшоми бўлди.

Тўйга айта-айт бўлди.

Қизлар келин тарафга айтди, бўзболалар куёв тарафга айтди.

Қизлар келинникига борди, бўзболалар куёвникига борди.

Куёвникида неча-неча қўйлар боши кетди.

Неча-неча кўзалар бўшаб қолди.

Созлар, хонишлар ҳавода ҳаволаниб-ҳаволаниб турди.

Тўйхона тўла тўйловчи бўлди.

Кўчада болалар шовқин солди:

— Тобоқ келди, келинникидан тобоқ келди!

Дарвозада елкалари, бошларида дастурхон кўтармиш аёллар пайдо бўлди. Аёллар келинникидан ўнга тобоқ олиб келди.

Тобоқлар бирида палов, бирида қовурма ғўшт, бирида қайнатилган тухум, яна бирида ширгуруч... бўлди.

Тобоқлар давраларга қўйилди.

Тўйловчилар кўнгиллари тортмиш таомдан ёди.

Бўш тобоқлар йиғиб олинди.

Жўрабоши даврага катта рўмол ёйиб айтди:
— Куёвтўра келиб қараб турсин, ким қандай
совға ташлайди!

Тўйловчилар атаган совға-саломларини рўмолга
ташлади. Биров бир кийимлик атлас ташлади, би-
ров шойи ташлади.

Рўмол деярли тўлди.

Дуо эзгу бўлди;

— Тўйники тўйда қайтсин, оллоҳу акбар!

13

Куёв жўралар келинникига йўл олди.
Ўзларига ажратилмиш уйга қўнди.

14

Келин ҳовли ўнг юзидаги уйда бўлди.

Қизалоқлар деразама-дераза мўралади, келинни
томоша қилди.

Ичкарида қизлар ғуж бўлди. Бири ҳавас билан,
бири ачиниш билан келинга боқди.

Келин ихтиёри қизларда бўлди.

Бир қиз бармоқларини тупуклаб-тупуклаб ҳўл-
лади. Қиз келин зулфларини бот-бот буради. Зулф-
лар гажакдан-гажак бўлди.

Бир қиз тўнтариқлик пиёла кетига ўсма эзди.
Қиз келин қошларига ўсма қўйди.

Келин нигоҳлари кигиз гулида бўлди.

15

Шу вақт беш-олти одам келинли уй даҳлизига
келди.

Ички эшик қия очиб қўйилди.

Хайрулла домла келиндан вакил сўради:

— Сизким Оймомо Абдибой қизи, ўзингизни
Қоплонбой Қурбонбой ўғлига бағишламоқ вакола-
тини акангиз Эсонқул ўғлига топширдингизми?

Сукунат.

Келин миқ этмади.

— Айтма, айтма,— шивирлади қизлар.

Эшик кетида түрмиш куёв жўралар қизларга пул узатди.

Қизлар пулни бўлиб-бўлиб олди.

Келин ҳимон жим бўлди.

Куёв жўралар тагин пул узатди.

— Бўлдимми? Энди айтсин!— дедилар.

— Ай, Холбуви, сен ҳадеб шивирлай берма!

— Шивирлайман! Нима, дарров ҳа, дея бера-
димми?

— Ҳа, дейиш осонми!.

— Егани нон эмас!

Хайрулла домла қайта вакил сўради.

Тагин жавоб бўлмади.

Куёв жўралар бири қўйиб-бири айтди

— Оймомо, тонг отгунча ўтира берамизми?

— Оймомо, дугоналарингнинг гапига кирма, улар
сенга ғайирлик қилаяпти!

— Ай, Норгул, шу бузмакорлигинг бўлса сенга
биров ҳам қарамайди!

— Уёқда куёвтўра интиқ бўлиб қолди!

Қизлар-да бўш келмади:

— Интиқ бўлса бўлар!

— Қирқига чидаган куёв, қирқ бирига-да чидар!

— Бир тонг отса отибди-да, ҳали янаги тонглар
бор!

Хайрулла домла охирги бор — учинчи бор вакил
сўради.

Шунда-да жавоб бўлмади.

Учдан кейин пуч бўлди.

Домла ташқари равона бўлди.

— Келин хоҳламаяпти, никоҳни қолдирамиз
деди.

Шунда, оқ парда ичидан:

— Ҳа...— демиш заиф овоз келди.

Овозни барча эшитди.

Куёв жўралар кета-кета:

— Тагин хиёл ҳаяллаганингда куёвсиз қолиб
эдинг!— деди.

Кулги бўлди.

Бўлак уйда ўтирмиш бўлак домла олдиға келдилар.

Биров келиндан сўраб келди.

Келин вакилини акасиға берди.

Келин акаси домла қошиға чўк тушди.

Куёв келди. Қайноғаси ҳурмати учун юзига белбоғ тутди. Ерга қараб ўтирди.

Дастурхонда бир чинни коса сув билан иккита тандир нон бўлди.

Домла болиш узра китоб очди. Қироатли-қироатли хутба ўқиди. Хуш талқин-хуш талқин хутба ўқиди:

— Алҳамду лиллаҳил-лази жаъалан. Никоҳа фасилам байнал ҳалали валҳаром кама қолаллоҳу: фанкиҳу ма таба лакум минан-нисан. Ва қола Расулulloҳи, ан-никаҳу суннати ав фаман роғиба ан суннати фалайса минни. Ан-нокиҳу роғибун вал манкуҳату марғубатун вал маҳру аъло ма тарозаё. Ақулу қовли ҳаза ва астағфируллоҳал ғоффаро ли ва лакум. (Ҳалол билан ҳаром ўртасида никоҳни биноэтган Оллоҳи таолоға ҳамду санолар бўлсин. Қуръонда Оллоҳ дейди: ўзингизга ёққан аёллардан никоҳлаб олинглар. Пайғамбаримиз ҳадисларида демишлар: оила қуриш менинг суннатим. Қим ундан юз ўтирса, у мenden эмас. Куёв яхши кўрувчи, келин яхши кўрилган, ўрталаридаги маҳр розиликлариға биноандир. Шу сўзимни айтиб, ўзим ва сизлар учун Оллоҳдан кечирим сўрайман.)

Домла келин акасидан вакил сўради:

— Сизким, Эсонбой Абдибой ўғли, синглингиз Оймомо Абдибой қизини Қоплонбой Қурбонбой ўғлиға шаръий аёлликка бердингизми?

— Ҳа, бердим,— деди ака.

Домла энди куёвдан сўради:

— Сизким, Қоплонбой Қурбонбой ўғли, Оймомо Абдибой қизини ўзингизга шаръий аёлликка қабул қилдингизми?

— Қабул қилдим.

Домла сувдан бир ҳўплади.

Куёв-да бир ҳўплади.

Никоҳ сувидан куёв жўралар-да ҳўплади.

Домла куёвлик бурчларини айтди:

— Олти ой ташлаб кетмаслик, аччиқ шапалоқ

урмаслик, яланг оёқ қўймаслик, ҳалол юриш-туриш...

Шу шартларни қабул қилдингизми?

— Ҳа,— дея бош ирғади куёв.

— Ҳа, кифоя эмас. Қабул қилдим, деб айтинг.

— Қабул қилдим.

— Баракалло.

17

Никоҳ ўқилиш мобайнида онаси куёв елкасига беқасам чопон ёпди. Беқасам елкасидан игна билан ип ўтказиб-ип ўтказиб олди.

Бу, куёв-қайлиқ ҳамиша бирикиб юрсин, ажралиб кетмасин, дегани бўлди.

Ип учларини тугмади.

Келин-куёв тақдир-пешонаси тугилмасин, дея шундай қилди.

Ҳамиша бугдойдай сероб бўлсин, бола-чақали бўлсин дея, куёв боши узра бир қовуч бугдой сепди.

18

Куёв ошналари билан чимилдиққа йўл олди.

Оёғида баланд пошналар гарчиллама этик бўлди. Елкасида беқасам, белида шойи белбоғ бўлди. Бошида қўқонча дўппи бўлди.

Чимилдиқли уй тўла аёл бўлди.

Куёв аёллар орасидан юрди. Чимилдиқда тик турди.

Куёв ёлғиз турмасин дея, ошналаридан бирови ёнида йўлдош бўлди.

19

Келин пойандозни бир-бир босиб келди.

Юзларида оппоқ ҳарир бўлди. Бошида ипак рўмол бўлди.

Эғнида беқасам камзул, атлас кўйлак бўлди. Оёқларида кавуш бўлди.

Келин пешонасида тиллақош бўлди.

Тиллақош жимжимадор кўзлари ёруғда ялт-ялт этди.

Қулоқларида зирак бўлди. Кўкракларида саккиз кумуш нишонли зебигардон бўлди.

Зебигардон ферузалари товланди, бодомлари товланди.

Тўйхонани кийик ўт билан олқор иси олди.

Олқор билан кийик ўт қизлар қулоғида бўлди, кўкракларида бўлди.

Қизлар келинга бўлишди, бўзболалар куёвга бўлишди:

— Кўзингга қара, кўзингга қара!— дейишди.

Эмишки, ё куёв, ё келин биринчи бўлиб бирови оёғини босса, ана шу рўзғорда умр бўйи ўктам бўлади!

Келин, куёв оёғидан кўз узмади. Чапига қараб юрди. Чап оёғи билан куёв оёғини босмоқчи бўлди.

Куёв эпчиллик билан ўнг оёғини тортиб олди.

Келин оёғи кўрпачани босиб олди.

Куёв чаққонлик қилиб, келин оёғини босди.

Бўзболалар ғолибона қаҳ-қаҳ урди:

— Куёв босди, куёв ўктам!— деди.

20

Келин-куёв ёнма-ён турди.

Бўзболалар келин-куёв пойида давра қурди. Қизларга ҳазил-мутойиба гаплар отди.

Кўнгиллар кўнгилларни излади, кўзлар кўзларни излади.

Кўзлар хуштор-хуштор боқди, ғамзали-ғамзали боқди.

Кўзлар ўйнади, кўзлар чорлади.

Кўнгиллар энтикди, кўнгиллар орзиқди.

Қайсидир кўнгил ошиқ бўлди, қайсидир кўнгил маъшуқ бўлди.

Қайсидир кўнгилда кўҳна дард қайталанди.

Қайсидир кўнгилда дард шу лаҳзадан бошланди!

21

Пешоналарда манглайдўзилар ял-ял бўлди.

Солинчакларда бодомнусха кумуш ғажаклар, ой-
балдоқлар ҳалқа-ҳалқа бўлди.

Қўкракларда туморлар, нозигардонлар, уч қатор-ли шокилалар, тўрт қатор-у беш нишонли маржонлар шода-шода бўлди.

Бошларда отгуёқ рўмол, шолрўмол, балхирўмол, қулмирўмол, шотутрўмол, симрўмол, ҳарир рўмоллар ҳаволанди.

Бодомча, ироқи дўппилар, чоргул, бахмалтепа дўппилар ғуж-ғуж бўлди.

Элимиз камалакни матога кучирди. Оти атлас бўлди.

Ана, атлас оналаримиз, опа-сингилларимиз, қизларимиз эғнида товланди.

Атласда ўзига лойиқ ранги бўлди, рангига лойиқ номи бўлди: Саккизтепкилик, Марғилон хонатласи, Самарқанд оқшони, Марғилон машъали, Фарғона йўллари, Лайли, Гули, Ширин, Маҳлиқо, Шотика-пак, Шодикара, Қўчқоршохи, Тири камон, Олтин калит...

Бир йил тўрт фасл бўлди. Фасллар рангларга мўл бўлди: баҳор — гулзор, ёз — офтоб, куз — мунис, қиш — мармар...

Элимиз фаслларни матога кучирди: Ҳамиша баҳор, Боғу бўстон, Райҳон, Гул ва Наврўз, Гулнамозшом, Баргикарам...

Атлас — элимиз тарихи. Атласда элимиз кечирмиш ҳайитлари бор, фожиалари бор.

Атлас — қўшиқ, элимизнинг азалий ҳам сўнгсиз қўшиғи!

22

Ит гириллатар,
Кампир ўлди,
Соч сийпатар,
Қўл ушлатар бўлди.

23

Ойна кўрсатар баридан-да завқли бўлди, баридан-да гаштли бўлди!

Қайвони аёл келин-куёвга ойна тутди.

Келин-куёв юзларини ойнадан олиб қочди. Келин

қараса куёв қарамади, куёв қараса, келин қарамади!

Қайвони аёл келин-куёв бошини ёнма-ён ушлади. Юзларини ойнага қаратиб турди.

Бир-бирлари билан айтишмаганларига-да қўймади!

Куёв келин акси билан, келин куёв акси билан пичирлашиб айтишди:

— Бизни вояга етказмиш ота-онамизга минг бор қуллуқлар бўлсин.

— Акамиз билан янгамизга ундап-да кўп.

— Бир-биримизга ўла-ўлгунимизча содиқ бўлайлик.

— Ундан кейин-да шундай бўлайлик.

— Уғил-қизларимиз...

— Бир этак бўлсин!

24

Чимилдиқ тушди.

Куёв-қайлиқ чимилдиқ ичида қолди.

Иккита момо чимилдиқ сиртида қолди.

Момолар урчуқ йиғира-йиғира, ўз кечмишларидан гапирди, қайлиқ бўлмиш даврларидан гапирди.

Момолар мижжа қоқмади. Куёв-қайлиқни қўриқлаб ўтирди.

Чимилдиқда ўтирмиш куёв, қайлиғи қошига борди.

Қайлиқ бир чимилдиққа қаради, бир куёвга қаради. Бу қараш мана бундай деди:

«Холисроқ ўтирсин, момолардан уятдир».

Куёв қайлиғига ўпка-гина билан тикилди. Бу тикилиш мана бундай деди:

«Ҳа, дейиш шунчалар мушкулми? Ошноларим сарғайиб сомон бўлди».

Қайлиқ мийиғида табассум балқиди.

«Дарров ҳа, десак келин ўлиб турган экан, дейдилар».

«Чин, мен дарров ҳа, дебман. Миқ этмай ўтира берсам бўларди».

«Индамай тура бериш куёвлар эмас, келинлар расми. Аслида, биринчи сўровда-да ҳа, дегимиз бор...»

Момолар чимилдиқда кечмиш жимжитликдан

алағда бұлди. Бирови охиста чимилдиқ бурчини турди. Бирови тирсаклаб ётди. Чимилдиқ остидан бир кўзлаб мўралади.

— Эб-эй, ораларинг мунча олис?— деди.— Ё, биздан нам тортаяписизларми? Нам тортманглар, бизда қайлиқ бўлиб эдик...

Момолар чимилдиқни ёпди.

Ана шунда, чимилдиқдан қиқир-қиқир кулги келди...

Момолар оғизларини ушлаб кулди, бир-бирларини туртиб кулди, бир-бирларини ўймичлаб кулди...

— Хайрият-а...— деди.

Тонг таги оқарди.

Куёв чимилдиқни тарк этди.

25

Қоронғи тушди.

Одам одамни танимай қолди.

Куёв ошналари билан қайлиқлаб келди.

Чимилдиқли уйда давра қурди.

Ошналар зиғир мойли палов еб кетди.

Куёв ёлғиз қолди.

Шунда, қайлиқ кириб келди.

Қайлиқ дераза пардаларини текислади. Токчадаги шамни ёқди. Чироқни ўчирди. Шам билан чимилдиққа кирди.

Куёв-да шам изидан кирди. Лўла болишга ёнбошлади. Шамга тикилди.

Қайлиқ рўмоли кўксига туша берди-туша берди. Шунда қайлиқ рўмолини елкасига қайириб ташлади.

Қайлиқ-да тўлгона-тўлгона ёнмиш шамга термулди...

26

«...Тоғлар кулранг, қирлар кулранг бўлди. Арчалар кўм-кўж бўлди. Адирлар ўркач-ўркач бўлди. Товатошлар улкан-улкан бўлди. Ёнғоқлар азим-азим бўлди.

Бир қиз елкасида кўза, булоққа келди. Кўзасини ерга қўйди. Булоқ сувларида юзини ювди.

Шунда, сув остида турмиш бир отлиққа кўзи тушди.

Қиз рўмоли билан юзини яширди, қиз ҳаёланди.

— Кўзларингни яширма, Оймомо,— деди отлиқ.

— Кетинг, одамлар кўради, кетинг,— деди қиз.

— Булоқ сувларидан ичайин деб келдим.

Бўзбола отдан тушди. Бир қўлида жилов бўлди.

Ҳовучлаб-ҳовучлаб булоқ суви ичди. Бир ҳовучини қизга сепди.

От ҳуркди, кетига тис бўлди.

Қиз бетларини артди.

— Ичган бўлсангиз, энди кетинг.

— Кўзларингни бир кўрайин деб келдим.

— Кўришга менинг кўзларимдан ўзга-да кўзлар кўпдир.

— Йўқ, ҳар банданинг ўз кўрадиган кўзлари бўлади. Сенинг кўзларинг — меники. Келма, десанг, майли, келмайман.

— Кўзларни деб келмасангиз-да, булоқ суви ичгани келинг...».

27

Куёв-қайлиқ ўз хаёлларини бир-бирларидан яширди. Айни вақтда бир-бирлари нималарни хаёл сура-япти, шуни билмоқчи бўлди.

— Гапир,— деди куёв.

— Ўзи гапирсин,— деди қайлиқ.

— Сен гапир.

— ~~Ўзи гапирсин-да.~~

— Нимани гапирайин?

— Ўзимизнинг оқшомлардан гапирсин, қирдаги буғдой ўримдан гапирсин...

— Сен гапир, қирдан қайтиб, зардолилар остида оёқ илганимизни, мен сенга зардоли териб берганимни.

— Ўзи гапирсин, қўллари зардоли шохларида бўлса-да, кўзлари менда эканини.

— Сен гапир, шамолда рўмолинг учиб кетгани, мен ушлаб келганимни.

— Ўзи гапирсин, рўмолга узатган билагимдан

маҳкам ушлаганини, йиғлайман десам-да, қўйиб юбормаганини.

Сукунат, тошдай сукунат.

Куёв-қайлиқ хаёлан кўрди: зардолилар остига тап-тап тушди. Кўршапалаклар пир-пир учди.

Куёв-қайлиқ хаёлан эшитди: ёз чигирткалари чир-чир этди. Бойўғли узиб-узиб овоз берди.

— Йўқ, сен гапир, қўлларингни ушлаганимни уялмай-нетмай янгангга айтганингни.

— Ўзи гапирсин, айтдим, дея алдасам-да, янгамдан қочиб юрганини.

— Айтмаганинг чинми?

— Чин.

— Мен янгангга рўпару бўлолмабман, юзларига қандай қарайман, деб.

— Билса, ҳалиям айтганим йўқ.

Куёв завқланди. Шифтга тикилиб, сукутга кетди. Жимжитлик қайлиқ кўнглига таҳлика солди. Қайлиқ хаёли бир ёқларга кетди.

— Нималарни ўйлаяпти?— деди.

— Ўзимизнинг оқшомларни.

— Зубайдани-чи?

Қайлиқ куёви жон жойидан ушлади.

Куёв хаёли учди-кетди.

— Сен ундай ўйларга борма,— деди куёв.— Чин, қараганим чин. Мен сенга айтсам, қарайдиган вақтлар эди-да. Кимга қараган бўлсам, сени деб қараб эдим. Чин, Зубайдага қарадим. Йўқ, у сен эмас бўлди. Болхинга қарадим. У-да сен эмас бўлди. Тагин бировга қарадим. У, сен ўзинг бўлдинг...

— Шу чиними?

— Чиним.

Қайлиқ ийиб кетди. Қайлиқ дилдорлик берди қайлиқ дилбарлик берди...

— Унда... мен сизга... тан бердим

Куёв-қайлиқлар тонги тез отади!

Қайлиқ куёв кучоғидан қўзғолди. Куёв узатмиш бебош қўлларни рад этиб ташлади.

— Бўлди!— деди.— Бебошлик қила берди-қила берди, тонглар бошига-да етди...

Куёв-қайлиқ даҳлизда бир-бирлари бошидан сув қуйди. Гуноҳлардан фориг бўлди.

Куёв белқарс ўрай-ўрай эшик сари юрди. Эшик балдоғини ушлади. Серрайиб қолди. Елкаси оша чимилдиққа қаради.

Қайлиқ рўмоли учини гижимлаб ўйнади. Бармоқларига тикилди.

— Энди келмасин, ёмон экан,— деди қайлиқ.

Куёв кўнгли тонгдай ёришди. Борди-ю, қайлиқ бўлмиш қачон келасиз, деганида куёв огринар эди.

Куёв катта кўча бўйлаб юрди.

Куёв кўзларига жамики олам оппоқ бўлиб кўринди.

Пойидаги йўл оппоқ, чойшабдай оппоқ. Уйлар, деворлар, дарахтлар-да оппоқ. Қушлар-да оппоқ, чойшабдайин оппоқ. Кўча ёқалаб оқмиш сув-да оппоқ. Сув жилдираши-да оппоқ, чойшабдайин оппоқ.

Тонг етилди.

Юлдузлар сўнди-сўнди, Зухро ёлғиз қолди.

Куёв қучоқ очди — тонгни бағрига босди.

Тонг бепоеъ осмони, қорга беланмиш тоғлари билан, паришон адирлари, сарвқомат тераклари билан куёв қўйнига кирди.

Куёв кафт очди. Ҳавода тўзғимиш тонг сочларини — тонг елларини силади.

Куёв тонгни ўпиб-ўпиб олди!

Ариқ ёқалаб чопди.

Балх тут танасини қучоқлади. Балх тут шохчаларини — сочларини силади, сочларини таради.

Тағин чолиб кетди.

Рўпарасидан одам келди.

Куёв одамзотни илк бор кўрмиш мисол тикилди.

Бу одам итидан-да ёмон кўрмиш Исмат овчи бўлди.

Ушбу дамда Исмат овчи-да бинойидай одам бўлди.

Оламда ёмон йўқ, барча-барча яхши бўлди.

Куёв умрида биринчи бор Исмат овчига салом берди.

Ҳамишагидай салом умидланмай ўтмиш Исмат овчи хиёл ўтиб оёқ илди. Ҳайрон бўлиб алик олди. Кетига қаради-қаради.

— Тарвузинг ёрилибди-да...— дея манқаланди.

Бир аёл кела берди.

Куёв жойида қолди. Қадам босарини-да билмади, босмасини-да билмади. Юзлари лов-лов ёнди.

Аёл келаяпти...

Энди, аёл зоти кўзига қайси юз билан кўринади? Кўринса, аёл зоти юзига қайси кўз билан қарайди?

Куёв аёлдан йўлини чап солди.

29

Қурбон ҳайит бўлди.

Аҳли мўминлар қурбонлик қилди. Жонлиқ сўйиб қон чиқарди.

Қўли калта мўминлар қассобдан гўшт олди.

Аҳли мўминлар ҳайитлик кийди. Бисотида борлар оҳорли кийим кийди. Бисотида йўқлар кўҳна бўлса-да, озода кийим кийди.

Аҳли мўминлар ороланди. Юзларига хушбўй-хушбўй мойлар суртди. Қошларига ўсма тортди. Кўзларига сурма сурди. Қўлларига хино қўйди. Кўкракларига олқор тақди.

Мўминлар бир-бирлари уйига ҳайитлаб борди.

— Ҳайитингиз қуллуқ бўлсин!— дея муборакбод этди.

Куёв қайлигига ҳайитлик юборди, қайлиқ куёвигача ҳайитлик юборди.

Қоплон куёв тарафдан бир фаранги рўмол, бир жуфт кавуш, узук ҳамда турли-туман қанд-қурс келди.

Оймомо қайлиқ тарафдан кўйлак, желак, белқарс ҳамда қўлрўмол ҳайитлик келди.

Бари қайлиқ қўлидан бўлди.

Буни рўмолча қоқ белида қип-қизил чўғдайин товланмиш атиргулдан билдик.

Атиргул қайлиқ куёвга рўмолча эмас, кўнгни юбормиш рамзи бўлди.

Куёв рўмолчани юзларига босиб-босиб ҳидлади.

Рўмолчадан... рўмолчадан қайлиги ҳавосини олди.

Рўмолчани кўзларига суртиб ўпди, пешонасига суртиб ўпди, лабларига суртиб ўпди.

Ўпди-ўпди, тўрт буклаб қўйнига тикди.

Ҳайитда улкан ҳовуз бўйида жийноқ бўлди.
Жийноқда нўшолда, нўхат сотди, ҳолва, писта
сотди.

Болалар лойшувиллак чалди, сибзиқ чалди.
Қизлар катта тут остида ғуж бўлди.
Сардор қиз жиккак болага бир ўрам арқон берди.
Бола яланг оёқ бўлди. Белига арқон ўради. Йўғон
тутга тирмашиб чиқди.

— Қайси шохга ташлайин?— сўради бола.
— Ҳув анави букри шохга!— деди сардор қиз.
Бола ана шу шохга чиқиб борди. Белидаги арқон-
ни шохга ташлади. Арқон учлари ерга бориб тегди.
Шох билан ер оралиғи йигирма қулочча бўлди.
Бола шу арқондан ерга осилиб тушди.
Ерда кафтини қошига қўйиб қарамиш қизлар ичи-
ни тортди.

Сардор қиз болани бир муштлади.
— Ул-а, юрагимни ёрдинг-ку!— деди.
Бола ер сапчиди, ҳиринглаб кулди.
— Урманг, бўлмаса Нурали акамга айтаман!—
деди.

— Нуралинг ким?
— Сизни аччиқ зардоли остида қучоқлаб ўпади-
ган Нурали!

— Ўчир-е, кўргилигинг кўп бўлгур!
Қизлар гурр кулди!
Сардор қиз арқон учларини тугди.
Ҳалинчакка бир қиз ўтирди.
Сардор қизни уёқдан-буёққа олиб бориб-олиб кел-
ди. Кейин зарб билан қўйиб юборди.

Қиз ҳалинчак учишига қараб гоҳ ўтирди, гоҳ
турди.

Қиз елланди, қиз солланди! Қиз суръатини ошир-
ган сайин оширди!

Теварак томларда ҳолва еб ўтирмиш ҳайитловчи-
лар ҳалинчак томоша этди.

Шунда, Оймомо ҳалинчаклади.
Ўзига қаради. Оттуёқ рўмолини бўйнига ўради.
Солланиб-солланиб бир учди-бир учди-е! Гир ай-
ланиб кетайин деди!

Ҳалинчак қуйидан юқориладди.
Оймомо ўтириб олди.

Ҳалинчак ўнг тарафга кўтарилиб борди. Жойида муаллақ қолди. Кейин, бирдан қуйилади.

Оймомо оёғида тик турди.

Ҳалинчак Оймомо вазни зарбида шиддат билан қуйилади. Қуйидан чап тарафга юқорилади.

Ҳалинчак бир чап сайин-бир ўнг сайин юқорилаб-юқорилаб турди.

Ҳайитловчилар бош кийимларини ушлаб ҳалинчак қаради.

Шундай бўлса-да, дўпписи тушиб кетувчилар-да бўлди, рўмоли учиб кетувчилар-да бўлди.

Қоплон юрагини ҳовучлади.

— Ё, пирим-е, ё, пирим-е,— дея пичирлади.

Оғзидаги ҳолва оғзида қолди, бўғзидаги ҳолва бўғзида қолди.

Ҳалинчак оҳисталади.

Оймомо ўзини ерга ташлади. Зарб билан чопқиллаб борди. Бир қизни қучоқлаб олди.

Ана шунда Қоплон елкасидан нафас олди. Вўғзидаги ҳолвани ютди, оғзидаги ҳолвани чайнади.

31

Кечаси қайлиқ ўйинида бўлди.

Қайлиқдан қойиллигини яширмади.

— Юрагингга балли-е!— деди.— Аэропандайин учдинг-а! Сенга қараб, менинг бошим айланиб кетди!

— Учиб қолайин, бир-икки ойдан кейин учиш қаёқда...

— Нимага ундай дейсан?

Қайлиқ жавоб ўрнида куёв қўлини ушлади, бармоқларини тортқилади.

Куёв дарҳол англаб олди.

— Ҳа-а-а...— дея кулимсиди.

Қайлиғи юзини бағрига босди. Сочларини силади. Дилнавозлик қилди...

— Отини нима қўямиз?— деди.

— Барчиной.

— Сен ҳали...

— Қиз яхши-да. Менга ёрдамчи бўлади.

— Йўқ, ўғил бўлсин. Отини-да ўйлаб қўйибман: Хушвақт!

— Кейин?

— Кейин, Хушвақтни катта қиламиз. Уйланти-

рамиз-жойлантирамиз, неварачевара кўрамиз. Мен
бова бўламан, сен момо бўласан.

Қайлиқ завқланиб-завқланиб кулди.

— Мен бу кишини боваси деб чақираман.

— Мен сени момоси деб чақираман.

— Боваси!

— Момоси!

Куёв-қайлиқ Хушвақт йўлида энтика-энтика
тонгни оқлади.

32

Тандир тўла нонлар ёпилди.

Келин бисотлари, юк-ёплари отларга ортилди.

Ой тўйхона узра ҳаволанди.

Супа олдида саман от бел бўлди.

Ўнг ёқ ҳамсоя саман жиловини ушлаб турди.

Янга бўлмиш келин оёғидан олиб юборди.

Келин отланди.

Келин билан бир бегуноҳ бола мингашиб бо-
ради.

Бу шараф хийла талаш бўлди.

Оғайни-жамоадан беш-олти бола:

— Холам билан мен мингашаман, опам билан
мен мингашаман!— дея туриб олди.

Келин тўнғич жиянин мингашди. Ўзга болалар
йиглаб қолди.

Оғайни-жамоа ҳовли юзига чиқди. Еппасига ёқ
фотиҳа берди.

Келин ўнг тараф ҳамсояси от етаклади.

Ён қўшним — жон қўшним бўлди.

От остонадан ҳатлади.

Келин узатилди.

Келин йиғи бошлади:

— Уввв-уввв-уввв...

Йиғини ўз уйи — ўлан тўшагини тарк этажаги-
дан, хеш-ақраболаридан олислаб кетажагидан дё-
сак-да бўлади.

Мўлт-мўлт қараб турмиш, сел-себора йиглаб
турмиш жиянлари кўнгли учун десак-да бўлади.

Ё, акаси билан янгаси биздан қутулиш учун
зорманда экан, демасин деган андишада йиғлай-
дими?

Шундай десак-да бўлади.
Ё, куёви уйига баржаги қувончидан, хушвақтли-
гидан йиғлайдимиз?
Айниқса, шундай десак бўлади!
Жияни белидан қўшқўллаб қучоқлаб олмиш ке-
лин эшитилар-эшитилмас йиғлаб борди:
— Уввв-уввв-уввв...
Саман териб-териб қадамлади: тик-тик тик...
Ҳовлиларда итлар ҳурди.
Чап тараф чорбоғдан ловияқовун иси келди.
Тўйловчилар чорбоғ тарафга қаради. Тўйиб-тў-
йиб искади.

33

Кўприкда соялар қора берди. Иккита бўзбола
кўприкда таёқ тутиб турди.
Таёқни олмасдан кўприкдан ўтиб бўлмади.
Бўзболалар келин тарафдан талаб қилди:
— Куёв... беринглар!
Келин тараф сукут сақлади.
Бўзболалар ўз сўзида турди:
— Унда, йўл йўқ.
От етакловчи қўйнидан келин тикмиш рўмоллар-
дан олди. Бўзболаларга бировдан берди.
Таёқ олинди, келин йўли очилди.

34

Куёв уйига етиб келдилар.
Болалар келинга пешвоз чопди.
— Яшасин, келин келди!— дея қийқирди.
Дарвоза олдида гулхан ёқилди.
Келин гулхандан уч марта айланди.
Оқлик учун, ҳамиша оқкўнгил бўлиб юришлари
учун келин-қудалар юзига ун сепилди.
Юзларини рўмоли билан яширган яшириб қол-
ди, яширолмаган оппоқ ун бўлди.
Саман қора ўтов олдида оёқ илди.
Куёв қайлиқни отдан тушираман деди. Қучоғини
ланг очди.
Қайлиқ куёв қўлларини суриб ташлади. Ўзича
рад этган бўлди.
Қайлиқ барибир шу қучоқдан тушди!

Қариндошлари билан дугоналари келин гирдини олиб турди.

Қайвони момо келинни рўмоли бурчидан ичкари етаклади. Келин бошини остонага эгди.

— Мана шу остонага би-и-ир таъзим!— дедн момо.

Келин остонага ўхшатиб бир таъзим қилди.

Тагин бир таъзимлаб, остонани тавоф қилди.

Қайвони момо келинни таъзимлатиб-таъзимлатиб ичкарилай берди.

— Бизни яратмиш Одам Отамизга бир таъзим!

— Бизни бино этмиш Момо Ҳавомизга бир таъзим!

— Пастроқ эгил, у киши кўп улуг эди!

— Ҳа, буйгинангдан момогинанг айлансин-да!

Қани, юра бер!

Келин чимилдиқда тик турди.

Чимилдиқ боғичида ўн саккиз хил келинлик кийими терилди. Деворларда ойнахалталар, чойхалталар бўлди, зардеворлар, сўзаналар бўлди.

Сўзаналарда «Хуш келибсиэ» демиш каштали сўзлар бўлди.

Бир сўзанада атиреул рамзи бўлди, бир сўзанада қизил олма рамзи бўлди.

Тагин бир сўзанада оғзида қизил гул тишлаб парвозланмиш каптар бўлди.

Каптар остида «О» ҳарфи кашталанди. Каптар интилмиш манзил тарафда «Қ» ҳарфи кашталанди. «О»— Оймомо бўлди, «Қ»— Қоплон бўлди.

Бари келин иши бўлди!

35

Қайвони момо келинни тўйловчиларга салом бердира берди:

Сойдан ҳўкиз сувлатган
Дўмбирасини куйлатган,
Ўғилларини уйлатган —
Қайнотамга салом!

Осмондаги юлдуздай,
Қоши қора қундуздай,
Дили ойдин қундуздай —
Қайнонамга салом!

Байтлар кайвонидан бўла берди, таъзимлар келиндан бўла берди:

Қозонларнинг қопқоғи,
Аёлларнинг оппоғи,
Мисли олма ёноғи —
Гулсун опамга салом!

Ғижим рўмол ўраган,
Бурилиб ойга қараган —
Сочин силлиқ тараган —
Санам холамга салом!

Боғда узум ғўраси,
Куёвбекнинг жўраси,
Норгулойнинг тўраси —
Баҳром акамга салом!

— Кайвони момо, ҳамсояси Сувон дароз, мен қолиб кетдим, деб ўпкалаяпти.

— Унда, эшитсин:

Тегирмоннинг новидай,
Адрас тўннинг богидай —
Дароз акамга салом!

Норбой чўпон ўрнидан туриб кетди.

— Ай, момо, келин нимага менга салом бермайди?— деди.

— Салом берганим бўлсин. Эшитинг:

Қопга тикқан похолдай,
Индан чиққан шоколдай,
Чўпон акамга салом!

Бўлди кулги!

— Ҳай улкағарнинг момоси-е, бекор ўпкалабман-а!

Келин келдиси яхши, тўй бўлдиси яхши!

Келинлар тонг саҳарлаб туради!

Келин аёллар ҳамроҳлигида эшикни очди, туйнукни очди.

Шу хонадонга содиқ бўлиш рамзида ит ялоғига овқат қўйди.

Идиш-тобоқларга бир-бир кўз солди.

Пориллаб ёнмиш оловга мой томизди.

Бу, бахтли бўлиш рамзи бўлди.

Невара-чеварали бўлиб юрайин дея, қўлига гўдак олди.

Барча палов еди.

Келин бўлса, қўлини-да узатмади.

Шунда, келин ош емади, бўлди.

Куёв тоғаси келин ош ейиши учун бир жўра саккизтепкилик атлас айтди. Аммаси қўқонча шөйи айтди.

— Айтадиганлар оғзига қараб айтсин!— деди бир момо.

Чин, айтувчилар айтмишини келинчақирикда кийгизади.

Охирги келин ош емадини қайнонаси айтди:

— Мана шу уй-жой туриш-турмиши билан сеники!

— Ана бўлмаса!— деди барча.

Ана шундагина келин паловга қўл узатди.

Юз очар бўлди.

Келинлар юзини очиш бегуноҳ норасидалари ишидир.

Шу боис, момолар тўрт-беш яшар куёв укани гиж-гижлади.

Куёв ука чопқиллаб борди. Янгаси юзидаги рўмолни тортиб юборди.

Келин юз очди.

37

Тўйловчи кетди, тўйхона қолди.

Куёв билан қайлиқ қолди.

Ота-она куёв-қайлиқ учун бўлак ҳовли солиб берди.

II

Момомиз шундайгина бобомиз қабатларида ўтирибдилар.

Дока рўмоллари учлари елларда ҳилпиради-ҳилпиради, бобомиз юзларини силади.

*Бобомиз ҳузурландилар, бобомиз ғашландилар.
Киприкларини пирпиратдилар, ёноқлари, лабларини
учирдилар.*

*Дока рўмол момомиз сочларидай оппоқ бўлди,
майин бўлди.*

*Оҳиста-оҳиста эсиши ёз еллари танга ҳузур бер-
ди.*

Еллар салқин бўлди, еллар сокин бўлди.

Ёз елларидан ер иси келди.

*— Бу йил пишиқчилик яхши келди, момоси. Ме-
валар мўл...*

1

Қоплон оёғида оғриқ турди.

Иликларида бир нималар ғимирлаб юрди. Илик-
лари қизиди, иликлари зирқиради.

Қоплон чалқанчадан ёнбош бўлди. Аёли тарафга
ўғирилди.

— Ҳаво севалаб ўтади, момоси,— деди.

— Бу киши қаердан билади?— деди аёли.

Қоплон оёғини айтмади.

— Биламан-да,— деди.— Қўршапалаклар инлари-
дан учиб чиқмаса, ҳаво айнийди. Бугун оқшом қўр-
шапалаклар учмаб эди.

Оғриқ зўрайди. Тўпиқлари, бебилчаклари ичи зир-
қиради.

Қоплон ташқарилаб келди.

— Айтдим-ку, момоси,— деди.— Ой ўз гирдида
ўров тортибди. Ёғади, босиб ёғади.

Чин, ярим тунда ёмғир овоз берди. Ёмғир тўнта-
риқли тоғораларни чалди, деразаларни чертди.

Қоплон ётиб ётолмади. Айвонлаб, ҳовли чироғи-
ни ёқди.

Тарновдан тушмиш ёмғир қўлмакланди. Қўлмак-
ка томчиламиш ёмғир чулдиради.

Ҳовли бурчида мушук кўзлари йилтиради. Ўтлар
орасидан қурбақа сапчиб келди.

Қоплон димоғи ёмғир исини туйди.

Ҳаво эртаси тушда тинди.

Кун ярақлаб кетди.

Оймомо қўрпа-тўшакларни шамоллатиш учун ҳов-
лидаги симга осди. Деразаларни ланг очди.

Офтобруяга тўшак ташлади. Дастурхон ёйди.
Қоплон таътиллади. Кейин, ёнбошлади. Телпаги-
ни қошига сурди. Кўзларини юмди. Ўзини офтобга
тоблаб ётди.

Оймомо офтобиёрда тикиш тикди.

Ҳовли юзида макиён товуқ донлади. Макиён ви-
қор билан қадамлади, вазмин-вазмин қадамлади.

— Қурқ-қурқ-қурқ!— дея, овозига ҳамоҳанг қа-
дамлади...

Макиён кетида олам-жаҳон жўжа одимлади. Жў-
жалар юм-юмалоқ бўлди. Лимондай-лимондай бўлди.
Сариқ-сариқ бўлди.

— Чиёв-чиёв-чиёв!— дея пилдиради.

Чин, жўжалар пилдир-пилдир этди. Мисоли ду-
малади!

— Чиёв-чиёв-чиёв!— дея думалади.

Шу вақт ҳовли узра бир соя айланди.

Қоплон кўзи юмуқлигидан кўрмади.

Оймомо кўзларини қисиб қаради. Нималигини
билмади.

Ғожир ҳовли узра давра олди. Фавқулудда ерга
юлдуздай учди. Қанотларини ёйиб келди. Бир хўжа-
ни панжалари орасига олди. Тагин ўқдай юқори-
лади.

Оймомо ана шунда нима гаплигини тушунди. Жо-
йдан сапчиб турди. Қўл силтаб зуғум қилди:

— Киш дейман-а, киш, қиёмат қотгур!— деди.

Ғожир терак бўйи кўтарилди.

Панжаларида бормиш жўжа чийнллаб-чийнллаб
қўя берди.

Макиён фалакка сапчиб қоқоқлади, жўжасига
талпиниб қоқоқлади.

Қоқоқлади-қоқоқлади, шахд билан томлаб учди.
Чий-чий-чий этмиш жўжасига талпинди.

Томдан ғўзапоя ғарамига учди. Чий-чий-чий, дея
олисламиш жўжасига талпинди.

Ғарамидан симёғочга учди. Аммо симёғоч учига
етолмади. Пирр этиб ерга учиб тушди.

Бўйинини чўзиб-чўзиб, фалакка қаради. Жўжаси
чий-чий-чий дея, тобора олислаб борди.

Ана шунда макиён жўжасидан умрбод жудо бў-
лажагини билди.

Жонҳолатда Оймомо бекасини айланиб қоқоқла-
ди. Боламан олиб кетди, деди. Оҳ уриб қоқоқлади.

Оймомо бекасидан мадад сўради. Болагинамни олиб кетди, деди. Фарёд уриб қоқоқлади.

Боласи олислади. Овози элас-элас эшитилди.

Макиён қоқоқлади-қоқоқлади, тақдирга тан берди.

Омон қолмиш болаларини эргаштирди. Катагига йўл олди. Бўйинини ичига тортди. Қўзларини юмди.

Макиён, нопадид бўлмиш боласи азасини тутди.

Оймомо макиён изидан борди. Катакка қараб-қараб келди.

— Бола бола-да,— деди.— Бўлмаса, қолган ўн бешта боласи камлик қиладими...

Қоплон маъюс бош ирғади.

— Худо шуни-да кўп кўрди,— деди.

Ғожири олисламиш ёққа қаради. Ўзича фотиҳа ўқиди. Дастурхон учун ўқидими, ё, нопадид бўлмиш жўжа учун ўқидими, билиб бўлмади.

— Худо шуни-да қиймади,— деди.

Маъюсдан-маъюсланди. Маъюс бош эгди, маъюс хаёлланди...

— Нима, бирон жойи оғрияптими?— деди Оймомо.

Қоплон аёлига термилди. Термилди-термилди, синиқ овозда деди:

— Билмайман, момоси, билмайман. Қўнглимда бир нима юрибди. Панжаларини ботириб-ботириб юради. Авваллари аҳён-аҳёнда юрар эди. Энди бўлса на кечани канда қилади, на кундузни канда қилади. Қўнглимни тирнаб-тирнаб юради. Қўлимни суқиб, олиб ташлайин дейман, бўлмайди, бўлмайди...

Оймомо сўраганларига пушаймон бўлди. Нафаси ичига тушиб кетди. Қилт этиб ютинди.

Қоплон тагин аёлига термилди. Эндиги термилиш манда бундай деди:

— «Хўш, энди нима қиламиз, момоси?»

Оймомо дастурхондан кўз олмади. Хиёл титрамиш бармоқлари дастурхон гулларини силади.

Тошдан-да оғир сукунат бўлди, азадан-да қайғули сукунат бўлди!

Болали уй хандон бўлди, боласиз уй зиндон бўлди!

Оймомо кўз қирида Қоплонга қаради. Қиприкларини пирпиради. Қўз қирини олиб қочди.

Қўз қири мана бундай деди:

«Билмасам, боваси, мен билмасам...».

Қоплон этигини кийди. Қозикдан қамчини олди.
Шунда, елкалари бир кўтарилиб тушди.
— У-у-ух!— деди.
Қамчи ўрими билан этиги қўнжини қамчилади.
Оғир-оғир одимлади. Зинадан пастлади.
Шунда, ичкаридан:
— У-у-уф!— демиш оҳ келди.
Аёли!

3

Қоплон ишига отланди.
Уйига оқшомда қайтиб келди.
— Отаси айтиб кетди,— деди аёли.
Отдан тушмасдан отасиникига йўл олди.
Борса, ота-онаси билан ўзларининг совчиси бўл-
миш ўтирибди.

Қоплон ота-онасидан эшитмаганларини эшитди.
— Тоқайгача шундай юра берасан? Жавобини
бер-да, қўй!— дея қўл силкиди отаси.

Онаси рўмоли бурчи билан оғзини ушлади. Йиғ-
ламсираган бўлди.

— Уф-ф, кунма-кун оёқдан қолаяпман. Невара
кўролмай ўтиб кетаманми энди...— деди.

— Неваранғиз кўп-ку, эна...— дея минғиллади
Қоплон.

— Ҳар бир гулнинг ўз ҳиди бўлади. Бошқа нева-
раларимнинг йўриғи бошқа, сендан кўрадиган нева-
раларимнинг йўриғи бошқа.

— Сен қаторилар болали бўлди,— деди отаси.

— Уғли борнинг ўзи бор, қизи борнинг изи бор.

— Умр ўтаяпти. Бўларингда бўлиб ўт, бўз йўрға-
дай елиб ўт.

Қоплон нажот истади, совчига қаради.

Совчи бу қарашни уқди.

— Хоҳласанг, ажрал,— деди совчи.— Ўзим қў-
шиб эдим, ўзим ажратаман. Кейин, уккағарнинг сов-
чиси умримга завол бўлди, дея ўпкаланиб юрма.

— Майли, бир ўйлаб кўрайин,— дея қўзғалди
Қоплон.

Токайгача одамлар қобоқ-тумшуғига қараб кун кўради?

Ё шундай ўтиб кета берадимми? Умри охиригача-я?

Оғзига етган бор, етмаган бор. Бир кун эмас-бир кун, биров билан гапи чап тушади. Юзига айтади...

Шунда нима деган одам бўлади?

Кўза кунда синмайди, кунда синади!

Мана, неча йилким, мунғайиб кун кўради.

Эл-юрт билан мулоқот қилса, гап кетишига қараб туради. Биров бир бемаъни гап гапирса:

— Сизники маъқул,— дея бош иргайди.

Борди-ю, шу гапни бошқа биров инкор этса:

— Сизники-да маъқул,— дейди.

Инкор этмайди, эътироз-да билдирмайди.

Ҳаёт кетиши, кун ўтишини пойлайди.

Токайгача?

Тоғ йўлида юрмиш отлиқ кўнглидан ана шулар ўтди.

Йўл ёқаларида адирлар бўлди. Адирлар от туёқ товушлари акс садосини берди.

Сойда тоғ суви тошдан-тошга урила-урила оқди, кўпиклана-кўпиклана оқди.

Осмонўпар тоғ бағоят кўркем бўлди, тароватли бўлди.

Отлиқ шу тоққа тикилиб борди, хаёлланиб борди.

Шўро котиби қоровулликка оламан, деди. Албатта, гап-сўзсиз олмайди. Ўзи, қолаберса, бошқалари сўраб-суриштиради. Нимага қўлтиғингиз остидаги ишни ташладингиз, кўп йиллар ёнма-ён ишлаган одамларга қўл силтадингиз, демайдими? Йўл олис бўлса, яна тагин тўқсон сўмлик қоровуллик бўлса, нимасига орзуманд бўласиз, демайдими? Олисдаги паловдан яқиндаги шўрва яхши демайдими?

Шунда, нима дейди? Бефарзанд бўлдим, элдан тилим қисик бўлди, шу боис, элдан холисроқда юрайин, дейдими? Минбаъд! Индамай тура беради. Бари бир ишга олади. Ўзи айтди, садқан суханингиз, деди...

Отлиқ отини дарвоза устунига қантарди.

Ҳовлига кирди, зинадан кўтарилди, тор йўлакдан ичкарилади.

Шунда, нордон-нордон гапирмиш котиб овозини эшитди. Эшик кетида оёқ илди. Деворга яғрин берди.

Котиб куюнди:

— Қачон жиловлаб қўйилади бу иғвогар, ғаламислар-а? Қачон бартараф бўлади, бу анонимчилар-а? Аввал солиқ масаласи эди, энди бу! Раҳмат, мухбир ака, ҳақиқатни тиклагани келибсиз. Умид қиламанки, ҳужжатларимизни кўриб чиқиб, ўша фисқу фасодчиларнинг ёзганига яна қайтиб ишонмайсиз!

Бегона овоз сўради:

— Холлнев Жўра!

Котиб жавоб берди:

— Бор, Вахшиворда яшайди!

— Саидов Олим!

— Бор, Зардақулда истиқомат қилади!

— Каримов Холбек!

— Ҳаёт! Лўккада қарилик гаштини суриб юрибди!

— Илтимос, шу одамни бир чақиринг. Бир гурунглашайлик.

— Энди, мухбир ака, Лўкка олис, ҳа, олис! Буёғи, Лўккасойдан сел чиққан! От ўтолмайди!

— Хўп, Тўраева Менгсултон!

— Бор!

— Қаерда?

— Хўжасоатда! Қарилик нафақасини ўз вақтида олиб туради!

— Хў-ўп. Исломов Бўрибой!

— Ҳ-э, бу анави чинорлик дала қоровули! Қуни далада ўтади! Бўри акани эрталаб бекатда кўриб одим! Йўл бўлсин, десам, Денов бораяпман, нос тамом бўлди, деб эди!

Қоплон кўзларини бир юмиб очди. Оёқ учида ташқарилади, тағин отланди. Жилонни қўйиб юборди. От ўз ихтиёрида қадамлади.

Қоплон эгар қошига тикилиб борди-борди-да, бирдан бошини кўтарди. Шунда, қўлида жилов йўқ-

лигини билди. Узалиб, от бошигача сурилиб бормиш
жиловни тортиб олди.

От сесканди, олд оёқларини хиёл кўтарди, йўлга
бел бўлди.

Қоплон отни чаптади эчки сўқмоқдан солди.

Сойда сатил кўтариб юрмиш аёллар олдидан ўт-
ди. Адирлаб, отига қамчи босди.

От фарқ терга ботди, оғир-оғир нафас олди.

Қоплон адир нариги бетида отдан тушди. От ар-
қонини тошга ўради.

Майдароқ бир тошга чўнкайиб ўтирди. Тиззала-
рини кучоқлади. Пешонасини билакларига қўйди-
да... хўнграб йиғлаб юборди!

У йиғлади... инсон, ўғри бўл, фар бўл, эви билан
бўл-да. Шундан кўра ўлганинг яхши эмасми. Имон
қани, одам деган номинг қани, инсон... дея йиғлади.

У йиғлади... инсон, сенга пул керак, инсон. Пул
деганлари бир қоғоз-ку, инсон. Қоғозни деб шунча-
ликка бордингми, инсон... дея йиғлади.

От қулоқларини диккайтириб-диккайтириб хўжа-
сига қаради.

Қоплон йиғлай берди-йиғлай берди. Қизимиш ба-
дани совиди, тўлмиш ўпкаси бўшади.

Отни хиёл йўлгача етаклаб борди. Кўзларини же-
лаги ўнгири билан артди. Хўрсина-хўрсина, отланди.
Чайқала-чайқала, ёқасига туфлади.

Мухбир сўрамиш, котиб айтмиш ўша банди
мўминлар кўз ўнгидан бир-бир ўтди: Холлиев, Саи-
дов, Тўраева...

Бу банди мўминлар... бу банди мўминлар бун-
дан беш-олти йил муқаддам... раҳматлик бўлиб эди...

6

Шу-шу, Қоплон котиб юзини кўрмади. Кўришни-
да хоҳламади.

Котибни эслади — сесканди, эти жимирлади. Ко-
тибни эслади — бош чайқади, ёқасига туфлади.

Кўрмиш-кечирмишларини элга жорий этмоқчи-да
бўлди. Яна тагин шаштидан қайтди.

«Исмат мироб Мамат билан тегирмонда навбат
талашиб қолиб, бечорани қандайин хўрлади?— де-
ди.— Йигирма йилдан бери аёлингни туғдиролмай-

сан-да, яна тағин ўзингни эркак санайсан, деди. Бундайин гапни эшитгандан кўра... ўлган яхши! Ма-бодо кўрган-билганларимни айтиб қўйсам, котиб эшитиб қолади. Кейин, эл олдида ҳалигидайин гап-ларни юзимга солади. Ундайлардан келади, ҳа. Ях-шиси, ҳали-ҳозир тилимни тийганим маъқул бўлади. Хушвақт ўғлимиз дунёга келсин, ундайчикилар би-лан қандай гаплашишни ўзим биламан!...».

7

Ота-онаси тағин чақиртирди.

— Ўйимиздан илон чиққанми?— пичинг қилди отаси.

— Йўқ, нима эди?— талмовсиради боласи.

— Вулмаса нимага қорангни кўрсатмайсан?

— Бизнинг гапимиз нима бўлди?

— Елиб-югуряпмиз, бериб қолар...— дея мингил-лади Қоплон.

— Берса, шу вақтгача берарди-да.

— Аёлингнинг гапига кирма! Аёлинг алдаб юра беради.

— Аёлинг бугун у дейди, эртага бу дейди...

— Ўзи-ку, пушти куйиб кетибди экан...

— Энди, сени-да сўққабош ўтказадими?..

— Нафасларингизни иссиқ қилингизлар...

— Нафасимизни иссиқ қилмай, нима қиляпмиз?

— Қозон тўла ош бўлсин, ёстиқ тўла бош бўлсин, деяпмиз!

Қоплон миқ этмай қўзғолди.

Ота-онаси кетидан қараб-қараб қолди.

8

Қиш қариди.

Ердан кўклам ҳиди келди.

Бригадир Қоплонни ток кесиш учун айтди.

Қоплон рўмолга нон билан майиз тугди. Тугунни хуржун ўнг кўзига солди. Чап кўзига тоққайчиларни солди.

Далага йўл олди.

Отини ариқ бўйига арқонлади.

Хуржунни елкасига ташлади. Ёйилиб ток кесмиш одамларга қараб юрди.

Хорманг, бор бўлинг, қилди.

Тушлик тугунни олма шохига илди.

Унгирилари чаппа қайириб, белбоғига қистирди.

Жўяк бошида ток кесиб бошлади. Новда тўртинчи бўғинидан қайчи солди. Омон қолмиш новда учини ерга қадаб қўйди.

Галдаги ток қўштана бўлди. Ҳар танада тўрт-бештадан новда бўлди. Бу новдалар учини кесиб, шундай қолдириб бўлмайди. Боиси, бир токка кўплик қилади. Оқибат, узуми майда-май бўлади.

Шу боис, Қоплон ток бировини айрисидан чўрт кесиб ташлади.

Танада битта ток қолди.

Энди, чўрт кесиб ташланмиш ток куч-қуввати-да ана шу омон қолмиш токка ўтади. Бир токда иккита ток қуввати бўлади.

Ана энди новдаларни узун-узун қолдирса-да бўлади. Шиғил-шиғил узум тугади.

Шу боис, Қоплон, омон қолмиш ток новдаларини тўртинчи бўғиндан эмас, олтинчи бўғиндан кесиб ташлади.

Қоплон оқшомгача тўрт жўяк ток кесди.

Бўзболалар кесилмиш новдаларни йиғиштириб олди. Кузда майиз қилинажак ўчоқ олдига олиб бориб осди.

Оқшом Қоплон бели қадала-қадала, отига аранг минди.

Уйда ёнбошлаб таътилланди-да, ўзини тўшакка таппа ташлади.

9

Оймомо дастурхон ёпа-ёпа:

— Синода бир табиб бор эмиш, остонасидан одам узилмас эмиш, — деди.

— Нима қил дейсан? — деди Қоплон.

— Бригадирдан сўрасин, бориб келамиз.

Қоплон аёлига оғриниб қаради.

— Қайси юз билан? — деди.

Оймомо чаппа бурилиб олди.

— Бу кишига иш керак, мол-дунё керак. Қайғуси болами... — деди.

Қоплон ёниб кетди. Ташқарилади. Ҳовлини айланиб келди. Чопони ўнгирини тутамлаб айтди, ўз овозига ёт овозда айтди:

— Менга манави чопоним қолса бўлди, момоси!..

10

Қоплон дилтанг бўлиб ўтириб эди, отаси кириб келди. У, отаси мақсадини билди.

— Бор, мол-қолларга қара, — деди аёлига.

Отаси жойлашиб ўтирди. Фотиҳа қилди. Ерга қараб гап очди:

— Энанг айтган гапни нима қилдинг? — деди.

— Қандай гап? — талмовсиради Қоплон.

— Невара-чевара орзуси.

Қоплон ҳаминқадар куйиб-ёнди.

— Э-э-э, ота! — деди. — Аёл меники! Буёғини ўзимга қўйинг-да, энди!

— Айтмасанг-да, аёл сеники, бари гап сенда.

— Бўпти-да!

— Бир оғиз гапни айтиб, жавобини бериб юбориш шунча қийинми?

— Тинч қўйинг, ота, тинч қўйинг!

Қоплон ўрнидан туриб кетди.

— Боринг, ота, боринг, барака топинг!

Отаси анграйиб қолди.

— Нима-нима?! — деди.

— Тинч қўясизми-йўқми, деяпман!

— Қўймайман! Нима дейсан, қўймайман!

— Қўймасангиз, ана, катта кўча!

Отаси оғзидаги оғзида, бўғзидаги бўғзида қолди.

— Ҳа-а-а!! Сен ҳали мени уйингдан ҳайдаяпсанми?! Мени-я?!

— Ҳайдаётганим йўқ, тинч қўйинг, деяпман!

— Ҳа-а-а!!! Мени-я?! Ўз отангни-я?! Ҳе, энангини...

Отаси сапчиб турди. Қоплоннинг қулоқ-чаккасига тортиб юборди. Ҳовлига отилиб чиқди. Кафтларини катта-катта очди. Салмоқлаб-салмоқлаб дуо қилди:

— Омин, ўз отангни уйингдан ҳайдаган бўлсанг, илойим, косангнинг таги оқармасин! Ўлсанг, отамлаб йиғловчинг бўлмасин, оллоҳу акбар!

Отаси этак қоқиб кетди. Яна қайтиб келмади.

Бир қиш узун-да келди, аёз-да келди,

Чол ана шу қишдан чиқолмади.

Бир армон фолчига бориш бўлди. Фол очириниш бўлди.

Қоплон билан Оймомо отланди. Даҳана Обшир қишлоғига борди. Ҳожар кўр фолчи уйини топди.

Дарвозада бир аёл:

— Кечқурун фолим келмайди, эрта саҳарлаб келсин, деяптилар, — деди.

Қоплон билан Оймомо отдан тушмайин изига равона бўлди. Хийла юрди. Боя ўтмиш тошлоқ оралаб юрди.

От оҳисталади. Қалқиб-қалқиб олди. Оёқ илибиб олди.

Қоплон билди, от туёқларига тош ботди. Отига раҳми келди. Энкайиб, от туёқларига қаради.

— Шу, Ҳожар кўрга нимага-да келдик, ўзи,— дея хуноб бўлди.

— Ундай демасин, — деди Оймомо. — Ҳожар кўрни фолчимисан-фолчи, дейдилар. Балони билади, дейдилар.

— Гўрни билади, очик лаҳадни билади! Ўзи оти ўз билан Ҳожар кўр бўлса!..

12

Қоплон билан Оймомо тонг саҳарлаб келди.

Оймомо ёлғиз ўзи ичкарилади. Теваракка аланглади. Ҳайрон бўлиб қолди. Ҳовли тўла оқ товуқ бўлди! Товуқлар бири қўйиб бири қоқоқлади. Оймомо кетидан эргаши.

Оймомо товуқларни кишкишлаб ҳайдади. Кўнглидан: «ўзи, бу ер уйми, ё, бир товуқ фермами?» деган гап ўтди.

Нимқоронғи уйга кириб борди.

Уй тўрида оппоқ бир момо ўтирди. Момо оппоқ кийимда бўлди. Елкаларига ташлаб олмиш рўмолида оппоқ бўлди. Рўмоли четларидан кўринмиш сочлари-да оппоқ-оппоқ бўлди. Оппоқликда юзлари-да сочларидан қолишмади.

Ҳожар кўр юзларини юксак тутди. Юзларини мағрур тутди, улуғ тутди. Гўё, шипга юзланар бўлди. Гўё, бир нуқтага тикилар бўлди.

Уй нимқоронғилигида ажаб бир сеҳр бўлди. Ҳожар кўр ўтиришида ажаб бир салобат бўлди.

Оймомони нимқоронғи сеҳри босди, Ҳожар кўр салобати босди. Ўтиришини-да, туришини-да билмади. Бўсағада серрайиб қолди.

— Кел, айнам, кел, манави ерга ўтири! — деди Ҳожар кўр.

Оймомо Ҳожар кўр айтмиш жойга чўк тушди. Ҳожар кўрга бел бўлди. Ерга қараб ўтирди.

Ҳожар кўр юзларини шипдан олмади, кўзларини шипдан узмади.

— Эмин-эркин ўтира бер, айнам, бу ер товуқ ферма эмас, Ҳожар кўрнинг уйи! — деди.

Оймомо бир қўзғолиб олди. Довдираб қолди.

— А? — деди.

— Бу ер Ҳожар кўрнинг уйи, товуқ ферма эмас, Оймомо ҳанг-манг бўлди.

— Товуқ қоқоқлашини яхши кўраман, — деди Ҳожар кўр. — Хўроз қичқиришини ундан ҳам яхши кўраман. Хўрозлар мени азонда уйқудан уйғотади. Шу боис, кўп-кўп товуқ боқаман. Соатга ишонмайман. Соатда жон йўқ-да. Жони йўқ нимага ишониб бўладими!..

Ҳожар кўр кўйлак ёқаларини кўтариб-кўтариб, ичини шамоллатди.

— Ҳа-а, отда келдиларингми, айнам?

— Ҳа.

— От туёғини тош урса, Ҳожар кўр айбдор эмас, айнам!..

Оймомо юзларини ердан олди.

— Биров сизни айбдор дедими? — деди.

— Деди-да, айнам, хўжанг деди-да! Ҳожар кўр гўрни биладими, деди-да! Ҳожар кўр билади, айнам, ҳа, билади! Ҳожар кўр гўрниям билади, ерниям билади!..

Оймомо лол бўлиб қолди. Нима дейишини билмади.

— Нимага туморинг йўқ, айнам? — фавқулўдда сўради Ҳожар кўр.

— Бор, — деди Оймомо.

— Қани, қани?

— Мана.

Оймомо чап қўлтиғига қўлини олиб борди. Бирдан, кўнгли шувв, этди. Тумори жойида бўлмади.

Қўйлаги ёқасидан қаради. Чин, тумори жойида бўлмади.

Кечаси ювиниб-тараниб эди. Ана шунда туморини жойига тақиш хаёлидан фаромуш бўлибди...

Оймомо ёмон вазиятда қолди. Қўлини қўлтирига қўйиб ўтира берди.

— Ана, кўрдингми, айнам?— деди Ҳожар кўр.— Ҳожар кўр билади, ҳа, кўзи кўр бўлсаям, Ҳожар кўр билади! Ҳожар кўр одамзот ичидагиниям кўради, Ҳожар кўр одамзот ичидагиниям билади!

Оймомо ҳаминқадар лол бўлди. Ерга қараб ўтира берди.

— Ҳай, анави михдаги доирани олиб бериб юбор, айнам!

Оймомо деворда осиглиқ доирани олиб келиб берди.

Шунда, Ҳожар кўр доирани эмас, Оймомо билагини олди. Қўктомирини ушлаб кўрди. Уч-тўрт нафас ушлаб турди.

Шундан кейин, доирани олди. Жойлашиброқ ўтирди. Доира ипидан бошмалдоғини ўтказди. Бармоқларини туфлаб ҳўллади. Доирани силкиб-силкиб чала кетди, айтиб-айтиб чала кетди:

— Ҳай, азизлар, авлиёлар, анбиёлар!.. Қўлингдан бермасанг, йўлингдан бер, йўлингдан бермасанг, сўзингдан бер!.. Мағрибдан десаммикни?.. Машриқдан десаммикни?.. Фолинг келмаяпти, айнам, нима бало, қариб қолдимми дейман!..

Ҳожар кўр доира ҳалқачаларини шилдиратиб-шилдиратиб чала кетди, айтиб-айтиб чала кетди:

— А-у-уф!.. Фолинг ана энди келаяпти, айнам! Астаффурилло, ўзингга шукур-е! Айнам-ов, мендан ўнкалаб юрмагин тагин, бари айб ўзингда, ҳа, ўз ичингда!.. Тақдир-пешона экан-да, айнам!..

Оймомо бош ирғади. Фолчига аталмиш пулини берди.

Миқ этмайини ташқарилади. Миқ этмайини эрига мингашди.

Йўлда эри белидан қучиб йиғлади. Эри елкасига юзларини босиб йиғлади. Пиқ-пиқ йиғлади!

Қоплон нима гаплигини фаҳмлади. Отини оҳисталатди.

— Э-э-э, момоси, — деди. — Шунга-да пиқ-пиқми? Нима, Ҳожар кўринг ичингга қириб чиқиб эдимми?

Ҳожар кўринг нимани билади? Ўз оти ўзи билан кўр-
да! Фолчига ишонма, сувга суянма!..

13

Оламда Оймомо учун бор-йўғи битта савол бўл-
ди... Савол бергувчи одам-да биров бўлди.

Савол тил билан эмас, боқиш билан айтилди:

«Энди нима қиламиз, момоси?»

Саволга жавоб бергувчи-да биров — ўзи бўлди.

— Сўфи Оллоёр бовани зиёрат қилиб келайлик.
Ким билади, ўша киши оғриндиларми...— деди.

Қоплон отланди. Кетига аёлини миндирди. Олдига
чори қўй ўнгарди. Вахшимор йўл олди.

Сўфи Оллоёр зиёратгоҳи бодомзор боғот қўйнида
бўлди.

Қоплон Оллоёр мозори пойида қўй сўйиб қон
чиқарди.

14

Мозордаги Оллоёр отли бу зот ким бўлди?

Оллоёр асли Самарқанддан бўлди. Каттақўрғон-
нинг Минглар қишлоғидан бўлди.

XVII—XVIII асрларда яшаб ўтди. Шайхлар мак-
табида ҳамда Бухородаги Жўйбор шайхлари дарго-
ҳида таълим олди. Ҳазаллар битди. «Мурод ул-ори-
фин», «Тухфат ул-толибин», «Маслак ул-муттақин»,
«Сабот ул-ожизин», «Мусанниб алайҳи раҳмонни
васиятлари» дея аталмиш назмий девонлар тузди.

Олтмиш ёшида уч нафар содиқ халфалари билан
Самарқандни тарк этди. Боражак манзилини айтма-
ди. Кечаси билан зим-зиё йўқ бўлди.

Оллоёр нима учун киндик қони томмиш юрти,
бола-бақрасини ташлаб кетди? Нима учун боражак
манзилини айтмади?

15

Сўфи Оллоёр «Сабот ул-ожизин» назмий девонида
шундай битди:

Эй биродар, мени яхши деманглар зинҳор

Зоҳирим сўфинамодир, ботиним кину ниқор,

Анинг учун тоғу тошу, чўлни қилдим ихтиёр

Шумлигим, расволигим, тегди вилоят-халқиға
Шу сабабдин муҳтаמיד бўлдим ғариблар бўмиға
Қайси ҳолда ўлганимни билмасун хешу табор...

Ўзи, Оллоёр ким эди? Авлиё эдими? Табиб эдими?
шон эдими?

Оллоёр бек эди!

Оллоёр қирқта хотин олди!

Оллоёр бож йиғувчилар маҳкамасида хизмат
қилди. Фуқарога зулм қилди.

Оллоёр қамчисидан қон томди!

16

Эмишки, Оллоёр отда шаҳар айланди. Юрди-юрди, бир кўприкдан ўтди.

Бундай қараса, кўприк ости сув қип-қизил қон бўлди.

Оллоёр ҳайрондан-ҳайрон бўлди. Халфаларидан қон боисини сўради. Билинглар, ўзи нима гап, деди. Халфалари кўприк остига тушиб қаради.

Аён бўлди: кўприк остида бир аёл ўтирди... Аёл Оллоёрни олисдан кўрди. Қўрқди! Кўприк остига қараб қочди. Кўприк остида яшириниб ўтирди.

Аёл бўйида бўлди! Боши узра ўтмиш Оллоёр оти дупур-дупуридан... дупур-дупуридан қалт-қалт қалтиради... бола ташлаб қўйди!

Сув ана шундан қип-қизил қон бўлди!

Халфалари бор воқеани Оллоёрга айтиб берди.

Оллоёрда пича шоирлик бор-да, бу воқеадан ҳаминқадар таъсирланди, ҳаминқадар азобланди.

Во дариғо, мен шундай одамми-а, дея эзилди.

Оллоёр... тарки дунё қилди!

Юрди-юрди, Қоратикон қишлоғига келди. Ундан Қубодиён қишлоғига ўтди.

Тагин юрди-юрди, Вахшимор дея аталмиш макон сари дохил бўлди.

Гуноҳларидан фориг бўлиш учун тоат-ибодатга берилди.

Эл-юрт хизматини қилди.

Эмишки, Оллоёр бундай қаради, Вахшиморда сув бўлмади.

Шунда Оллоёр сой ёқалаб борди. Сой остига тушди.

Бир ер намланиб турди, сув йилтираб турди.

Оллоёр шу намни таёғи билан туртди.

Ердан сув сизиб-сизиб чиқди.

Оллоёр халифасига:

— Шу таёқ билан ер чизиб, Вахшиморга из қилиб бора бер,— деди.

Шунда халфаси:

— Сув пастда бўлса, Вахшимор юқорида бўлса, сув қандай қилиб чиқади?— деди.

— Сен илон изи қилиб юқорилаб бора бер, сув чиқмасдан қолмайди,— деди Оллоёр.

Чиндан-да, сув таёқ изидан юқорилаб борди, Вахшиморлаб борди.

Сув қуйидан юқорилаб оқди!

Оллоёр сувни элга кўз-кўз қилди.

— Қара — булоқ!— деди.

Шу-шу, булоқ Қорабулоқ, дея аталди.

Қорабулоқ йиллар мобайнида ўзанини катта олди.

Мана, икки асрдирким, Қорабулоқ қуйидан юқорилаб оқди. Қишин-ёзин қуримади. Қишда илиқ бўлди, ёзда совуқ бўлди.

Вахшимор — илонлар макони демакдир.

Чиндан-да, ўтмишда Вахшимор илонлар макони бўлди.

Илонлар Вахшимор оралаб юрди.

Эл жонини ҳовучлаб-ҳовучлаб кун кўрди.

Ана шунда, Оллоёр эл жонига ора кирди.

Эмишки, Оллоёр илонлар подшоси Оқ илон номига нома битди.

Номани юраклироқ бир халфасига берди.

— Бор, Оқ илон салтанатига бориб кел,— деди.

— Қўрқаман, тақсир,— деди халфа.

— Унда, салтанат қарибига ташлаб қайт, уёғига навкарлари етказади.

Халфа номани қўйнига солди. Оқ илон қароргоҳига равона бўлди.

Қароргоҳ Вахшимор қибласидаги Илонқара дегич сайхонликда бўлди.

Халфа манзилга етиб келди. Халфа сесканиб кетди.

Илонқара ғиж-ғиж илон бўлди! Бармоқдай илонлар, билакдай илонлар йўғон одам сонидай илонлар!

Сариқ илон, кулранг илон, қора илон, айниқса, тошрангли чипорлари кўп бўлди!

Халфа аросатда қолди. Боришини-да билмади, қайтишини-да билмади.

Ҳуши бошидан учди, бадани жимирлади, пешонасидан терлар оқди.

Халфа эсон-омон қайтишига кўзи етмади!

Изига-да қайтмади!

Қандай-да қайтади? Пирнинг гапини иккита қилиб бўладими?!

Ё ўлим, ё пирим!

Халфа ана шундай қатъият билан Оқ илон қароргоҳига йўл олди.

Илонлар тўлғонди, илонлар чийиллади, илонлар вишиллади!

Ердан гўдак бўйи кўтарилди, буқоғини шиширди, қоп-қора бошларини чўзди!

Инсон пешонасидан терлар қўйилиб бора берди.

Рангида ранг қолмади. Оёқлари ўзиникими, ё бировникими, билмади.

Жиққа тер желаги елкаларига ёпишди.

Инсон қоматини тик тутиб бора берди!

Илонлар инсон кўриб, бундайини кўрмади!

Оқ илондай қудратли подшоҳи азим устига бостириб келяпти-я! Азалий салтанатни оёқ ости қиляпти-я! Дўқ-пўписаларга пинагини-да бузмайди-я!

Узи, бор-йўғи биров бўлса!

Илонлар чекинди! Илонлар қароргоҳларига қараб қочди!

Инсон бостириб бора берди!

Шунда, катта тош олдида ётмиш бир нимага кўзи тушди. Қолмиш ҳуши-да бошидан учди!

Ётмиш нима бор-йўғи қамчи ўримидай келди! Оппоқ, жундор бўлди!

Бу, подшоҳи азимнинг ўзлари бўлди!

Инсон тўхтади. Подшоҳдан кўз узмади. Қўйнига қўл солди. Номани ўзидан бир қадам олдин ташламоқчи бўлди. Аммо қўлини чўзишдан қўрқди. Панжаларини очди.

Шунда, нома ерга тушди.

Инсон изига қайрилди. Елкаларини қисди. Оҳиста-оҳиста одимлади. Назарида, подшо изидан келаетгандай бўлди. Оғиз-кўзларини катта-катта очди. Кетига қаради. Йўқ, подшо қимирламай ётди.

Шунда, инсон кетига қарамади, ўқдай чопиб қўя берди!

Оқ илон ҳукмона чийиллади! Ўз салтанатидагиларни қароргоҳига йиғди!

Инсон бир келиб ўрганди бўлди, энди кела беради, тинчлик бермайди, деди. Кетамиз, инсон қадам босмайдиган ерларга кетамиз, деди.

Жамики қавмларини эргаштирди, ўзини Хўжаипок дарё сувига ташлади.

Ундан Сурхондарё сувига ўтди. Сурхондарёдан сузиб чиқиб, Заҳартепага ўрлади.

Заҳартепа Оқ илон кўнглига ўтирмади!

Оқ илонлар тағин юриш қилди. Боботоққа йўл олди.

Боботоғнинг Говургон деган ерини макон этди...

Мана, икки асрим, Боботоғ илонлар макони бўлди!

Ана шундай, эмиш-эмишлар, Оллоёр отини илоҳийлаштирди. Оллоёр отини авлиёлаштирди.

Эл, Оллоёр мазорини теварагини деворлаб олди.

Эл, мазорни зиёратгоҳ этди.

Эл, яхши-ёмон кунларда ана шу мазорга сиғинажак бўлди.

20

Оллоёр ўлаётиб, нима деб васият қилиб эди? Эй, фарзандсизлар, мазоримга сиғининглар, мен сизларга фарзанд бераман, деб эдимиз?

Оллоёр ўлими олдидан қавмларига мана бундай васият қилди:

Ман ўлсам, эй жамъе маҳрами роз,
Мани ўзга ўликдек қилманг эъзоз.

Хасу хор устиға ташлаб, тутунг хор
 Қилиб мандек баҳодин жисмидин ор.
 Бўсаға устиға ташланг танимни,
 Кафан айланг чурук широҳанимни.
 Манга ҳайф этмангизлар тутмоғон бўз
 Агар чандики мардум қилсалар сўз.
 Юборинг тез боратурғон йўлимға
 Мабодо қолмағайсиз шумлиғимға
 Кўзингиздан чиқорманг қатраи ёш
 Жанозам орқасидан отингиз тош
 Оёғимдин тутиб, судранг лаҳадга...

21

Оймомо мозор сиғинди. Тўлиб-тошиб сиғинди.
 Жон-тани билан сиғинди. Ёд бўлиб қолмиш ноласини
 нақорат қилди:

— Айланайин Сўфи Оллоёр ҳазратим, садағангиз
 кетайин ҳазратим, бир умр қўлингиз бўлайин, ҳаз-
 ратим, менга шафқат қилинг... Кўпга берган тирноқ-
 ни мендан-да аяманг. Мен сизга нима гуноҳ қилиб
 эдимки, мени мунчалик хору зор қиласиз? Билиб-
 билмай айб қилган бўлсам айбимдан ўтинг, ҳазратим.
 Мен бечорага раҳмингиз келсин, Сўфи Оллоёр ҳаз-
 ратим...

Зиёратдан мурод ҳосил бўлмади!

22

Табиатни тўлғоқ тутди. Тўлғоқдан фарзанд ту-
 гилди. Фарзанд оти Наврўз бўлди.

Юртимизга Наврўз келди!

Субҳи содиқ маҳалдан саррин-саррин саболар
 эсди. Майин-майин саболар кезди.

Саболар танларни силаб-сийпади, саболар вужуд-
 ларни эркалаб-ўйнади.

Наврўз оламга майсалардан ' гиламлар тўшадн
 бойчечакдан сирғалар тақди.

23

Наврўз бундан етти минг йил муқаддам жорий
 этилмиш Қуёш йил-ой қуни билан баробар бино бўлди.

Эмишки, Қуёш оламини бир йилда бир бор айлана-ди. Шу айланмиш йўлида ўн иккита буржга рўпарў келади. Қуёш ҳар буржни бир ой мобайнида айланиб ўтади. Зулмат билан зиё тенг бўлмиш кунда Ҳамал дея аталмиш буржга етиб келади.

Қуёш ана шу Ҳамал буржи бошидан чиқмиш кунда олам ўзгача ранг олади. Олам бир бошқа бўлади. Тахмурастар сулоласидан бўлмиш Жамшид подшо ана шу кунни Наврўз дея атади.

Кейин, Каюмарс подшо бўлди.

Каюмарс Наврўзни шарафлади, Наврўзни улуғлади.

Наврўзни ҳайит қилди!

Шу-шу, Наврўз ўлик-тирик озод кун бўлди.

Наврўз асир-тутқун озод кун бўлди.

Наврўз қирғинбарот тўхтар кун бўлди.

Наврўз кина-кудурат тарқар кун бўлди.

Каюмарс йил кунлари билан ойларига ном бериш учун азм этди. Йил жорий этиш учун жазм этди.

Каюмарс тонг таҳар-тонг саҳарда Қуёш ҳамал буржининг олдинги дақиқасига кирмиш кунни аниқлади.

Олим-уламоларни йиғди, йил ҳисоб-китобини ана шу кундан бошлашни айтди, олим-уламолар рози бўлди. Йил ҳисоб-китобини айнан шу кундан бошлаб жорий этди.

Эмишки, оламда Изид худо илк худо бўлди. Ана шу илк худо нурдан Қуёш яратди. Қуёш билан еру заминни парвариш этди.

Изид худо оламда ўн иккита ҳалоскор фаришта яратди. Тўртта фариштани осмону фалакни балои қазолардан асраш учун юборди. Балои қазоларни тоғлардан бери келтирмаслик учун тўртта ҳалоскор фаришта жўнатди. Қолмиш тўртта фариштани эса еру заминни балои қазолардан асраш учун юборди.

Ана шу Изид худо Қуёш нурлари барча-барчага баробар бўлсин, деди. Шу бонс, Қуёш ўз жойидан қўзғолсин, деди.

Шунда, Қуёш ҳамал буржи бошидан чиқиб келди. Зулмат бир бўлак бўлди, зиё бир бўлак бўлди.

Кеча билан кундуз ана шундай бино бўлди.

Каюмарс подшо уч юз олтинш беш кун бўлмиш бир йилни ўттиз кун-ўттиз кундан ўн иккита ойга

бўлди. Кейин, ана шу ўн иккита ойни Изид подшо юбормиш ўн иккита ҳалоскор фаришта оти билан атади.

24

Эл-халқ баландпарвоз чақириқлар деб ўтирмади, қарорлар деб ўтирмади, шиор-даъватлар деб ўтирмади, эълон-афишалар деб ўтирмади.

Эл-халқ ўз хоҳиш-иродаси билан адир-қирларга сайиллаб чиқди.

Майсазор адирларда дошқозонлар осилди.

Аёллар ариқ бўйларидан ялпиз ўт терди, кийик ўт терди. Билқ-билқ қайнаб турмиш қозонларга солди.

Қизлар қорақошлар терди. Димоғларига босиб-босиб искади. Қулоқларига тақди.

Қариялар кўзларига бойчечаклар тўтиё этди.

— Омонлик, омонлик...— дея, шукрона айтди.

Қариялар дилида Наврўз бўлди, қариялар тилида Наврўз бўлди.

— Иншоолло, Наврўз бу йил сешанба куни келар бўлибди-да, ақллар? — деди Умархон эшон.

— Шундай, шундай,— маъқуллади мулла Намоз.

— Наврўз сешанбада келар йил очлик бўлмайди, ошлик бўлади. Эртачи экинлар яхши бўлади, познеъматлар-да яхши бўлади. Айби, тахчилроқ бўлади.

— Ёмони, қон кўп тўкилади. Эл-юрт орасидан раҳм-шафқат кўтарилади.

— Ўғил отадан қайтади, қиз онадан қайтади, аёл эридан қайтади.

— Подшолар тахтдан кула-кула бўлади.

— Ёмонлик кўпаяди.

— Ёгин-чочиндан айтинг.

— Ёгин-чочин... қор кам ёғади, ақллар. Йил охирида сел кўп келади.

— Ўзи, Наврўз қайси куни келса йил яхши бўлади, азизлар?

— Якшанба куни келса, кўп бинойи бўлади. Улим-етимлар оз бўлади. Фисқ-фасод, ёмонлик кам бўлади. Наврўз душанба куни келса-да яхши бўлади. Айби, буғдой танқис бўлади.

— Наврўз чоршанбада келса, йил қимматчилик бўлади. Қорин-томоқ учун қон тўкилади.

— Фиск-фасод, ғаламислик кўп бўлади.
— Пайшанбада келса, дардмандлик кўп бўлади.
— Шу йили ой билан кун-да тутилади, денг.
— Шундай, ақллар, шундай.
— Жумада келса, ёмғир мўл-кўл бўлади. Айби, қаҳратон совуқ бўлади.

— Наврўз шанба кун келса... ўғри-муттаҳамлар йили бўлади, муштумзўрлар йили бўлади.

— Иншоолло, пешонада борини кўрамиз.

— Иншоолло, азизлар, иншоолло, ақллар...

Дастурхонларда сумалак, ҳалим, кўк патир, кўк сомса, кўк оши, дея аталмиш дори-дармон таомлар бўлди.

Эл чехраси чечак бўлди. Эл кўнгли кўклам бўлди. Эл дили оҳорли-оҳорли туйғулар билан тўлди.

Наврўзчилар тўп-тўп бўлди. Ўзи хуш кўрмиш ўйинлар билан машғул бўлди.

Дўмбира чалиб, дoston айтмиш нечов бўлди.

Давра қуриб, дoston эшитмиш нечов бўлди.

Оёқларини осмон қилиб, дорбоз бўлмиш нечов бўлди.

Оймомо қизалоқлар ўйинини томоша қилди. Ўз қизалоқлик даврини ёдлади. Маъюс бўлди...

Шунда, Қиммат момо келди. Оймомони қоралаб ўтирди.

— Ҳай-ҳай-ҳай, боланинг садағаси кетсанг-а! — деди.

Оймомо Қиммат момони кўриб-кўрмасликка олди.

Қиммат момо қизалоқларга қараб ўтира берди.

Қиммат момолар ҳар юртда бўлади, ҳар элда бўлади.

Қаерда тўй-маърака бўлади, ўша ерда Қиммат момолар бўлади. Қаердан қуюқ тутун чиқади, ўша ерда Қиммат момолар бўлади.

Эл Қиммат момоларни тўй-маъракага айтмайди. Айтмаса-айтмасин, Қиммат момолар ўзлари кириб кела беради! Индамайгина кириб келиб, маъракаларга қўшилади. Маърака ишларига бош суқади, маърака юмушларига қўл суқади.

Қиммат момолар ўл ичига ана шундайин кириб оладилар-да, асл мақсадларига ўтадилар...

Қизалоқлар қўғирчоқ-қўғирчоқ ўйнади.

Моҳичеҳра боласини майсалар узра ётқизди: боласини бешикка белади. Боласи узра энкайди, боласини эмизди. Боласини аллалади:

— Алла, бубагим, алла-ё, тотли бубагим, алла-ё...

Қиммат момо ер остидан Оймомога назар солди.

— Юрак-бағринг куйиб кетаётгандир, Оймомо?— деди.

Оймомо миқ этмади.

Қиммат момолар бировлар муваффақиятини кўрса... ичини ит тирнайди. Ўз ёғига ўзи қовурилади. Жизғанақ бўлади. Куйиб кул бўлади.

Оқибат, қилдан қийиқ қидиради. Қандайин йўл билан бўлса-да, ўзгалар муваффақиятини камситади. Ўзгалар муваффақиятини ерга уради. Моҳичеҳра алласа-да, боласи ухлай бермади.

— Юм кўзингни, юм,— деди Моҳичеҳра.— Ухла-майсанми-ухламайсанми? Ухламасанг, садқан сарим-а. Ҳамсоя, ҳув ҳамсоя!

Чақалоғини йўргакламиш Муқаддас жавоб берди:

— Ҳувв! Ким у, бемаҳалда қичқирган? Ҳай, сизми-сиз, Моҳичеҳра ҳамсоя? Мен ким эмиш дебман,— деди.

— Анави инжиқни ухлатолмай сарсонман-да, ҳамсоя,— деди Моҳичеҳра.— Пучуғингизни юборинг, пича бешик тебратиб турсин. Мен сувга бориб келайин, ҳамсоя.

— Пучуғим мактабга кетиб эди, ҳамсоя. Бўлмаса жоним билан юборар эдим.

Қиммат момо тиззасига шাপатилаб вовайло қилди.

— Уф-ф-ф!— деди.— Фарзандонизлиги кўрсин-а, бефарзандлиги қурибгина кетсин-а!

Оймомо ранги бўзарди, Оймомо юзини ерга эгди.

Қиммат момолар ёмонлардан холис-холис юради, ёмонлардан олис-олис юради. Ёмонларни кўрса... қочади! Ёмонлар билан ҳориқуллода йўлиқиб қолса... Гирдиқапалак бўлади, ширинсухан бўлади, ширинзабон бўлади!

Қиммат момолар ёмонлардан холис-холис юради, яхшиларга осилади, яхшиларга сим тақади. Яхшиларни сассиқ-сассиқ гаплар билан чимчилаб-чимчилаб олади. Яхшиларни заҳар-заҳар гаплар билан ўйиб-ўйиб олади.

Яхшиларда яхшидан-яхши фазилат нима? Худо бермиш юксаклик нима? Худо бермиш улуглик нима?

Қиммат момолар айнан ана шуларни йўққа чиқариш пайида бўлади!

Масалан, покдомон одам борасида нопок гап тарқатади. «Ифлос одам!» дейди. Донолар доноси борасида нодон гап тарқатади. «Пича камроқ», дейди. Ҳалолдан-ҳалол одам борасида ҳаром гап тарқатади. «Бузуқ одам!» дейди.

Гапирганда-да, ғоят устамонлик билан гапиради. Соддадил қиёфада гапиради, беғубордил қиёфада гапиради. Юзлари жонкуярдай бўлади, кўзлари меҳрибондай бўлади.

Қиммат момолар топиб-топиб гапиради!

Муқаддас чақалоғи иягига бармоғини нуқиб-нуқиб эркалатди. Нуқиб-нуқиб суйди:

— Чу-чу-чу, шакар бубагим, новвот бубагим, чу-чу-чу. Иягида чуқурчаси-да бор, асал бубагимнинг, чу-чу-чу. Холангга қараб бир кул. Кул, кул! Хола, мени келин қилмайсизми, де.

Моҳичехра ўпка-гина қилди:

— Сени келин қилмайман,— деди.— Келганимда бирон марта-да кулмайсан. Қобогингдан қор ёгилиб туради.

— Келин қилмаганингизни-да кўрайин, хола. Ҳали ўғлингизнинг бошини шундай айлантирайин-шундай айлантирайин...

Қиммат момо тағин тиззасига шапатилаб-шапатилаб куйинчаклик қилди.

— Уф-ф-ф, шугиналар эна бўлгиси келмаса-я, Оймомо, шугиналар-а!— деди.

Оймомо Қиммат момо гапини эшитиб-эшитмасликка олди. Миқ этмай жойидан турди. Аёллар тарафга юрди.

Қиммат момо Оймомо кетидан қараб-қараб қолди.

Қиммат момо мурод-мақсадига етолмади. Гапини шонга тегмади. Тегса-да, чала тегди.

Қиммат момо энди индамай кета берадими? Йўқ, индамай кета бермайди. Борди-ю, индамай кетса... тоби қочиб қолади! Егани-да татимайди, ичгани-да татимайди. Аза тутади!

Оймомо, ёмондан қоч-да қутул, ё, тон-да қутул, дея кетдими?

Кетади-я, кетади! Кетганини-да кўради! .
Қиммат момо ҳали муродига етади, ҳали ҳузур
қилади...

26

— Эл-халқ адир-қирларга оқиб-оқиб кела берди.
Нима учун эл-халқ айнан адир-қирларга кела
берди?

27

Эмишки, бир Буқа бўлар эмиш. Буқа подада
юражак буқалардан эмас эмиш.

Буқа... Муқаддас Буқа эмиш!

Муқаддас Буқа само нур-зиёларидан яратилган
эмиш.

Муқаддас Буқа шохлари-да шунчаки суяк эмас
эмиш. Муқаддас Буқа шохлари... олтиндан эмиш!
Муқаддас Буқа туёқлари-да шунчаки туёқлар эмас
эмиш. Муқаддас Буқа туёқлари... кумушдан эмиш!

Муқаддас Буқа бир ўзи юрмас эмиш. Муқаддас
Буқа бир аравани тортиб юрар эмиш. Муқаддас
Буқа аравасида... ой ортиб юрар эмиш!

Муқаддас Буқа одамзотга кўринмас эмиш. Ҳами-
ша кўздан пана бўлиб юрар эмиш. Шу бонсдан Му-
қаддас Буқани кўриш ғоятда мушкул эмиш.

Муқаддас Буқа бир лаҳза, бир лаҳзагина кўри-
ниш берар эмиш-да, тагин кўздан ғойиб бўлар эмиш.

Муқаддас Буқа қаерларда кўриниш берар эмиш?
Фалакда кўриниш берар эмиш. Уфқда кўриниш бе-
рар эмиш.

Муқаддас Буқа нима каромат кўрсатар эмиш?

Қайси инсон Муқаддас Буқани бир кўрса бўлди,
ўша инсон хоҳиш-иродалари ижобат бўлар эмиш!
Бор орзу-умидлари бажо бўлар эмиш!

Муқаддас Буқа шунчаки бир кўриниб кета бер-
мас эмиш-да. Борди-ю, инсон назарига тушиб қол-
са... Муқаддас Буқа... бўкирар эмиш!

Муқаддас Буқа бир бор бўкирса... йил беҳосил
келар эмиш. Экин-тикиндан қут-барака кетар эмиш.
Оқибат, тапқисчилик бўлар эмиш...

Худо ёрлақаб, Муқаддас Буқа икки бор бўқирса...
Йил серҳосил келар эмиш, йил сермаҳсул келар
эмиш. Тўкин-чочинлик бўлар эмиш...

28

Эл-халқ ана шу Муқаддас Буқани бир кўриш ор-
зусида адир-қирларга сайиллаб келар эмиш!

Боиси, адир-қирлар юсак-да! Осмону фалакка
яқин-да!

Осмон билан уфқ адир-қирлардан кафтдай кўри-
ниб туради-да!

29

Аёллар ўйнай берди-ўйнай берди. Охир-оқибат,
қолдан тойди.

Илик узилди вақти-да!

Шунда, Хурсандой отли полвонқомат бир аёл
давра кирди. Аёлларни битта-биттадан ўйинга торт-
ди. Ўзinni кетига ташловчи аёлларни қўлтигидан
даст кўтариб давра олиб келди.

Хурсандой қайсики аёлни давра олиб келса, ўша
аёл билан қўшилиб-қўшилиб ўйнади. Ҳориш-чарчаш
нималигини билмади.

Хурсандой давра ободи бўлди!

Хурсандой уч яшарлигида отадан сағир қолди.
Онаси бошқа эр қилди. Хурсандой ўғай ота қўлида
катта бўлди. Шу боис, суяги меҳнатда қотди. Оқи-
бат, полвонсуяк бўлди!

Қиммат момо ўйлади-ўйлади, ана шу гапни
топди!

— Бўй-бастини қаранг... Минг қилсаям... икки
эркакнинг зурриёти-да...— дея сасиди.

Бунни эшитмиш Хурсандой феъли айниди. Қўн-
гидаги сайил хушвақтлиги, сайил хуррамлиги хуф-
тон бўлди.

Қиммат момога олайиб-олайиб қаради. Аммо
ёмон гапирмади.

Ўйнаб гапирсанг ҳам, ўйлаб гапир!

Наврўзда ёмон гапириб бўлмайди!

Наврўз ҳаминқадар шод-хуррамликда ўтса, ҳа-
минқадар хуш-хушвақтликда кечса...

Еру фалак-да ҳаминқадар сахий бўлади!
Осмону фалак-да мўл-кўл ёмғир ёгади!
Еру замин-да бўлиқ-бўлиқ ҳосил беради!
Эл-юрт келажак Наврўзгача хуш-хушвақтликда
кун кўради, роҳат-фароғатда кун кўради!

Хурсандой даврага кўз солди-кўз солди, аёллар
орасида мунгайиб ўтирмиш Оймомони кўриб қол-
ди. Оймомони давра етаклаб келди.

Оймомо ўзини кейинига ташлади.

— Мен ўйинни билмайман!— дея зорланди.

— Нима, биз ўйинни биламизми?— деди Хур-
сандой.— «Баҳор» ансамблида ўйнаб келиб эдикми?

Оймомо рўмоли учларини елвагай қилди. Бар-
моқларини лаблари билан намлади.

Оймомо нозланиб-нозланиб ўйнади. Бармоқла-
рини қирсиллатиб-қирсиллатиб ўйнади. Шундай
хушрўй ўйнади-шундай хушрўй ўйнади!

Давра жўшди, давра:

— Киштала-киш, киштала-киш, киштала-киш!—
дея чапак чалди.

Қиммат момо Оймомо ўйинига қаради-қаради-да,
ўзича бош ирғади.

— Шундай хушрўй аёл тирноққа зор-а, тирноқ-
қа-я!— деди.

— Ундай деманг-е,— деди бир момо.

— Куйганимдан гапираман-да, Сора момо, куйга-
нимдан!— деди Қиммат момо.— Бўлам-да, минг қил-
саям, бўлагиннам-да!

— Бўлангиз бўлса-да, деманг!

Қиммат момо дарров гапни бурди. Бирдан... ҳи-
ринг-ҳиринг кулди.

— Ҳазил-да, Сора момо, ҳазил-да. Ҳазил гапни-
ям билмайсиэми!— деди.

Қиммат момо ўхшатиб-ўхшатиб вовайло қилди:

— Уф-ф-ф!— деди.— Худо итга берган тирноқни,
битга берган тирноқни нима қиларди денг, шу бўла-
гиннамгаям берса!

Ер ёрилмади, Оймомо ерга кириб кетмади!

Боши узра ўйнатмиш қўлларини оҳиста-оҳиста
туширди. Кафтлари билан юзларини бекита-бекита,
даврадан чиқиб жўнади.

Наврўзлари заҳар-заққум бўлди! Наврўзлари бур-
нидан булоқ бўлди!

Уфқ қорайиб-қорайиб келди. Қоп-қора булутлар

кўпириб-кўпириб тошди. Булутлар тошиб-тошиб келди, булутлар ёйилиб-ёйилиб келди.

— Ана, келаяпти, ана!— деди эл.

Келажак Муқаддас Буқа бўлдимикин? Кўпириб тошмиш қоп-қора булутлар Муқаддас Буқа араваси ғилдираклари остидан ўрлаяптимикин?

Қоп-қора уфқ гулдур-гулдур этди, қоп-қора уфқ гумбур-гумбур этди.

— Келди, кетдик, келди!— деди эл.

Гулдур-гулдур этмиш Муқаддас Буқа аравасимикин? Муқаддас Буқа аравасини тарақлатиб-тарақлатиб ҳайдаб келаяптимикин?

Қоп-қора уфқ ярқ-юрқ этди, қоп-қора уфқ ялт-юлт этди.

Муқаддас Буқа араваси ғилдираклари тоғ-тошларга урилиб-урилиб, чақин чақяптимикин? Ё Муқаддас Буқа кумуш туёқлари чақир тошларга тегиб-тегиб, ўт чақнаяптимикин?

— Ҳозир ёмғир ёғади!— деди эл.

Қоп-қора булутлар ичра оппоқ бир нима бир йўқолди-бир кўринди. Муқаддас Буқа аравасида ортиб юрмиш ой қалқиб-қалқиб келаяптимикин?

Эл-халқ уй-уйига тарқалди.

Наврўзчилар кўнгли кўклам бўлди.

Оймомо кўнгли... ҳамон қиш бўлди!

III

Ой тўлишиб қолди.

Ёз ойдини оппоқ бўлди.

Фалак кавкабистон бўлди.

Кавкабистонда бир юлдуз юлдуззор оралаб сайр этди. Бу, ер йўлдоши бўлди.

Олис-олислардаги чироқлар юлдузлардай милтилади.

Адир биқинидаги баҳайбат ынғоқ барглари мунгли шитирлади. Чигирткалар чириллади...

Бир қуш вардоли шохларини шитирлатиб-шитирлатиб учди.

Йўнғичқапояда отлар кирт-кирт ўтлайди.

Отлар пишқирди, отлар кишнади.

Отлар тарсиллатиб-тарсиллатиб ер тепинди.

Тун жарчиси бойўғли узиб-узиб овоз берди.

— Момоси, шу теваракда одам бор шекилли...
Момоси, ҳовлимиздаги зардолилар сувга чўлп-чўлп
тушади. Зардолиларни кўчада болалар ушлаб ейди...

1

Оқшом вақти Оймомо онамиз тош билан катак
оғзини ёпди. Катакка чўнқайиб ўтирди.

Шунда, энди той-той бўлмиш улоқ бир йиқилиб,
бир туриб кела берди. Қулоқларини қоқаман дея, та-
ғин бир йиқилиб турди.

Оймомо онамиз завқланиб кулди. Ўнг қўлини
улоққа чўзди. Бармоқларини ўйнатди. Улоқни ўзига
чорлади:

— Кел, чиги-чиги-чиги. Кел, той-той-той...— деди.

Улоқ Оймомо онамиз бармоқларини ялади. Мур-
ғак-мурғак боқди.

Улоққа термулиб ўтирмиш онамиз хаёлига энди
тетапоя бўлмиш гўдак келди...

Шу вақт дарича ғийқиллаб очилди. Бола кўтариб
олмиш Робия ҳамсояси келди.

— Ай, ҳамсоя, элагингизни бериб турунг. Бизни-
ки тешилиб қолибди,— деди.

Оймомо онамиз ошхонадан элак олиб келиб бер-
ди.

Робия ҳамсояси супага чўк тушди.

— Ё, пирим, пича даимини олайин,— деди.

Кейин, эшитмиш-билмиш иғволардан гапирди.
Таъби хушламовчи аёллар ғийбатини қилди.

Элакка бормиш аёлнинг эллик оғиз гапи бор,
бўлди!

Ичинин бўшатиб кетди. Хиёлдан кейин тагин кел-
ди.

— Ай, ҳамсоя, эсим қурсин, хиёл бўлмаса, эсим-
дан чиқайин, дебди,— деди.— Холдон момоникига су-
малакка боринг. Аёллар сизни кайвони бўлсин деяп-
ти, вақтгироқ боринг.

Оймомо онамиз ич-ичидан суюнди. Бонси, сумал-
лак қўювчи-да, сумалакка кайвонилик қилувчи-да,
ғоят покиза аёл бўлмоғи лозим бўлади.

«Мени лозим кўрибдиларми... менгинани лозим
кўрибдиларми,— демак эл назарида фариштали аёл
бўлибман-да?— дея хаёлланди онамиз.— Шукур,

Яратганнинг ўзига шукур, ишқилиб, эл савобини олар бўлибман...».

Оймомо онамиз сумалак кайфиятида эшик-орани супурди. Сумалак завқида тирикчилигини қилди.

Қоплон отамиз даладан келиб, сумалак дарагини эшитди.

— Ҳа-а, бинойи,— деди,— менга-да сумалак олиб келасанми?

— Бу кишига олиб келмай, кимга олиб келаман,— деди онамиз.

Оймомо онамиз рўмолга бир мисқол буғдой тугди.

Сумалакка йўл олди.

2

Сумалак қаерда қўйилди?

Сумалак одам назари тушмовчи жойда қўйилди.

Захдан-зах жойда қўйилди.

Нур-зиёсиз, шомол-ҳавосиз жойда қўйилди.

Қур-қумурсқасиз, каламуш-сичқонсиз жойда қўйилди.

Ертўла ана шундай жой бўлди!

Тўрт-беш мисқол буғдой намлаб-намлаб ёйилди.

Бир ҳафталарда буғдой кўм-кўк майса бўлиб унди. Кўм-кўк майса бўлиб ўсди.

Майсалар бир-бири билан айқашиб-айқашиб қолди. Бир-бири билан зичлашиб-зичлашиб қолди.

Майсалар бетига дока ёпиб-ёпиб қўйилди.

Вақти-вақти билан дока олиб-олиб турилди.

Майсаларга сув сепиб-сепиб турилди.

Майсаларга офтоб нури тушириб-тушириб турилди...

Сумалак майса Наврўз рамзи бўлди!

3

Холдон момо ана шу майсаларни келига солди.

Оймомо онамиз майсаларни келида туйди. Кўп-кўп туйди, хўп-хўп туйди.

Майсалар шира бўлди. Майсалар шира берди.

Оймомо онамиз майсалар бермиш шираларни сувли тобоқларга солди.

Шира сувда аста-аста эриди. Сув билан аралаш-
ди.

Оймомо онамиз ширали сувни сумалак қозонга
солди.

Аёллар сумалаклаб кела берди.

Еттита аёл бўлди, тоқлик бўлди.

Жуфтлик бўлса маъқул бўлади.

Аёллар тагин кимни таклиф этишни маслаҳат-
лашди. Гап айланди-айланди, охири, Мунаввар отли
аёлга бориб тақалди.

— Бети қурсин, бетидан бузилсин!

Бу гапни Холдон момо айтди.

Аёллар бирдаи сергак бўлди. Бир-бирига қаради.
Ўзгача қаради, илмоқли қаради. Бирин-кетин бош
ирғади.

— Айтганингиз келсин!— деди.

Боиси, элда Мунаввар суюғоёқ аёл, демиш гап
оралаб юрди...

Сумалак ана шундай улуғ ҳам эътиқодга молик
таом бўлди!

Аёллар олиб келмиш унларини сумалак қозонга
солди.

Кейин, сумалак қозон гирдида давра қурди. Гу-
рунг бериб-гурунг олиб ўтирди.

Онасига эргашиб келмиш болалар уй теварагида
чопишиб ўйнади. Бир-бири билан айтишиб ўйнади,
жанжаллашиб ўйнади.

Жанжалга оналари аралашди. Ўзаро сен-менга
борди.

«Мен бўлсам, аралашмасдим,— хаёлланди она-
миз.— Бола дегани бир бегуноҳ банда-да. Бугун ури-
шади, эртага ярашади».

Оймомо онамиз дўланадай-дўланадай келмиш ет-
тита тошни ювиб-чайди. Қозонда қайнамиш сумалак-
ка солди.

4

Эмишки, фоний оламда, бир онаизор бўлибди.
Онаизор ўзи оти ўзи билан зор она бўлибди. Бечора-
дан-бечора бўлибди. Ғарибдан-ғариб бўлибди.

Худойим худовандо онаизор ризқ-рўзини бермаб-
ди-да, насибасини бермабди-да!

Аммо худойим худовандо онаизор пуштини берибди! Онаизор қўша-қўша фарзандли бўлибди! Фарзандлари бир этак бўлибди!

Бир оқшом болалари қўлларини чўзиб:

— Хўрак, эна, хўрак!— дея зорланибди.

Онаизор энгларини турибди.

— Болаларимга мазали таом қилиб берайин,— дебди.

Учоққа ўт ёқибди. Қозон осибди.

Ўт ёна берибди, қозон қизий берибди.

Шунда, онаизор қозонга нима солишни билмабди. Уй-ичини қарабди. Теварак-бошни қарабди. Қозон қайнатиш учун бирон-бир нима тополмабди.

Норасидалари бўлса, хўрак, дея зорланишини қўймабди. Хўрак дея йиғлай бериб-йиғлай бериб, ухлаб қолибди.

Онаизор оч-наҳор ухлаб ётмиш гўдакларига термулиб ўтирибди. Ўтириб-ўтириб, кўнгли бузилибди. Ўз тақдиридан куйибди.

— Йўқчилиги қурсин-а, йўқчилиги-я!— дея қонқон йиғлабди.

Гўдаклар азонда уйқудан туради. Очдан-оч бўлади. Тагин таом, дейди. Хўрак, дея йиғлайди...

Онаизор ана шу қайғуда тимирскиланиб юрибди-юрибди. Қозон қайнатиш учун тагин бирон нима тополмабди.

Шунда, майда-майда тошларга кўзи тушибди. Шу тошлардан еттитасини санаб олибди. Тобоқда ювиб-ювиб тозалабди. Тобоқдан қозонга солибди.

Онаизор наҳорда қозон қопқоғини олиб қараса, қозон тўла таом бўлибди!

Таом оти — сумалак бўлибди!

Шу-шу, сумалак Наврўз таоми бўлиб қолибди!

5

Шундай қилиб, тошлар сумалак бўлиб қайнай берди.

Тун оғди.

Гурунглари-да адо бўлди.

Бир аёл урчуқ йигирди, бир аёл пахта чигитлади.

Шунда-да, сумалак тонглари отмади!

Шунда, Холдон момо айтди:

— Келинглари, топишмоқ айтаминиз,— деди.

— Хўп бинойи гап,— маъқуллади аёллар.
— Ўзимизнинг гурунгма-гурунг юрадиган топишмоқлардан айтамыз.

Эл оғзида юрмиш топишмоқлардан айтиш бошланди.

Айтишувни Холдон момо бошлаб берди.

— Мен айтсам, узун-узун ўз кетди, узун бўйлик қиз кетди — қасаваси қарсиллаб, манглайи ерга тарсиллаб. Бу нима?

— Ўрмак.

— Кичкина қозоннинг оши ширин.

— Енғоқ.

— Букри момом бук этди, югуриб уйига кириб кетди.

— Сичқон.

— Анави тоғдан қараган, манави тоғдан қараган, ўзимга ярашар деб, балхи рўмол ўраган.

— Бузоқбоши.

— Ака-ука бир яшайди, бир-бирини кўрмайди.

— Кўз.

Аёллар тинимсиз ўт ёқиб турди, тинимсиз ўт ковлаб турди.

Боиси, ўт ҳовури хиёл пасайса... сумалак айнийди!

Сумалак ана шундай нозиктаъб таом бўлди!

— Чин қушим, чинни қушим, чин тепага чиқди қушим, оғзидан бол узатиб, халққа салом берди қушим.

— Самовар.

— Тоғни талайди.

— Болта.

— Ит эмас, ирилламас, одам эмас, уйга қўймас.

— Қулф.

— Йилтинг-йилтинг чирогим, йилтиллайди чирогим, гавҳардан кўп қадри, қадрдоним чирогим.

— Кўз.

— Ўйдамысан, маржон, эшикдамысан, маржон, оёқ-қўлинг кўринмас, қулфдамысан, маржон.

— Утов уйи боғичи.

— Тузи йўқ ошни кўрдим.

Бари аёл ўйда қолди! Биров, у деди, биров, бу деди. Биров-да тополмади!

Шунда, ушбу топишмоқни айтмиш Оймомо онамиз ҳузурланиб-ҳузурданиб кулди. Тиззасига уриб-

уриб кулди. Кетига чалқайиб-чалқайиб кулди. Кула кула, қўли билан сумалакни кўрсатди.

Тузи йўқ ош — сумалак бўлди!

6

Сумалак тонглари олис-олис бўлди.

Аёлларни уйқу элитди.

Уйқу Оймомо онамизни-да олиб-олиб кетди. Аммо онамиз мижжа қоқмади. Кайвони аёл бўлиб, сумалак боқиб ўтирди.

Оймомо онамиз сумалак боқиб-боқиб, сумалак тонгларни оқлади!

Оймомо онамиз чўмич билан ёғоч тобоқларга сумалак сузди.

Аёллар уйма-уй юриб, сумалак тарқатди.

Каттаю кичик — барча-барча сумалак ялади!

Эмишки, инсонда минг бир икки дард бўлади. Сумалакдан бир яламиш инсон танаси қирқ хил дарддан фориг бўлади!

7

Оймомо онамиз бир чўмич сумалак олди. Уйига равона бўлди.

Шаҳодат бармоғи билан Қоплон отамизга сумалак ялатди.

Оймомо онамиз жисман-да дадил бўлди, руҳан-да дадил бўлди.

Умидлари учқунланди!

«Сумалак тонгларида мижжамни-да қоқмадим! — ўзидан миннатдор бўлди онамиз. — Гуноҳларим бор бўлса, ана шу гуноҳларимдан фориг бўлдим. Гуноҳларим йўқ бўлса, унда, тагин-да покиза бўлдим. Бир дунё савобга қолдим. Ана энди умидларим ушаладиган бўлди...».

8

Оймомо онамиз одатича тонг саҳарлаб турди.

Тирикчилитини қилди.

Уй деразаларини очди. Эшик-орани супурди.

Дарвоза занжирини туширди. Итялоққа овқат қуйди. Катак оғзидаги тошни олди. Молларга қаради. Сигир соғди.

Сутни докадан сузиб олди. Кейин, тобоққа қуйди. Чумолидан ҳадиксираб, симҳалинчакка осди.

Бригадир қўчадан овоз бериб-овоз бериб ўтди.

Онамиз чой дамлади. Дастурхон бурчига бостирди.

Қоплон отамиз-да уйғонди.

— Бригадир бозор кунига боққа айтиб кетди,— деди онамиз.

— Ҳа-а. Қаерга бориш керак экан?

— Аччиқ зардолизорга.

— Хўп хушхабар айтдинг. Суюнчи берсаммикин...

— Хушхабар қуриди, шу қолдими. Қўлнинг шўри.

— Хина қўй.

Онамиз юзлари ёришди.

— Яхши айтди, чин айтди,— деди.

Чой-таътилдан кейин онамиз омборхонадан бир сиқим қуруқ хина олиб келди. Сувга ботириб ивтиди. Кейин, ёғоч келига солди. Қайроқтош билан майдалаб туйди.

Оймомо онамиз кечаси ётиш олдидан отамиз кафтларига хина қўйди. Кафтларни юмди. Гирдини тугилмиш ток барглари билан ёпди. Барг устидан гарди рўмол билан ўраб боғлади.

Қоплон отамиз эрталаб қўлларини очиб кўрди. Кафтлари қип-қизил хина бўлди!

Хиналик кафтни кетмондаста урмайди!

Онамиз галдаги кеча-да отамиз қўлларига хина қўяжак бўлди.

Отамиз қўл силтади.

— Ҳали, қошимга-да ўсма қўярсан? Бор-э!— деди.

Онамиз ҳиринг-ҳиринг кулди.

— Ўз тани соғлигини ўйласин, хўп десин.

Онамиз, отамизни бемаҳалгачайин авради. Охири кўндирди.

9

Отамиз билан онамиз эрталаб боғот отланди.

Онамиз йўлда айтди:

— Ўш дегич ерда бир табиб бор эмиш...— деди.

- Вақт қани, момоси. Иш бўлса қўқияпти.
- Бригадирдан сўрасин-да.
- Одамда бет бўлиши керак-да момоси. Шунча юрамиз, бригадир бир оғиз оғир гапирмайди.
- Яна тағин, меҳнат кун иёзади.
- Ҳа-а, отангга раҳмат.
- Бормасак бўлмас, кўп зўр табиб дейишяпти.
- Унда, кейинроқ борамиз. Бўлмаса, элдан уят, момоси. Эл, ишга бир келиб, бир келмай юришимизни кўрса, ишдан бели совийди. Яна тағин, элнинг ўғил-қизлари-да мактабдан кейин ишга келади, момоси... Насиб бўлса, Хушвақт келсин, ўзимиз биламиз, момоси...
- Насиб бўлса, боваси...

10

Бригадир айтмиш аччиқ зардолизор остида отдан тушдилар.

Отамиз хуржунни зардоли шохи илди. Белни елкасига қўйди. Токзор оралаб юрди. Деҳқонлар қоралаб юрди.

— Ҳорманглар-ов!— деди.

— Бор бўлинг-ов!— деди деҳқонлар.

Отамиз билди, хиёл ҳаяллади. Шу боис, ҳадаҳалаб юрди. Четдан бир жўя олди. Апил-тапил иш бошлади

Онамиз отамиз қабатида ишлади.

Деҳқонлар оралаб юрмиш ҳисобчи овозини қўйиб айтди:

— Келардингиз-да, Қоплон ака! Тушдами, ё, иш охиридами!

Оймомо онамиз уялди. Юзларини яширди.

— Юзингизни яширманг, Оймомо опа, мен сизга айтаяпман!

— Энди бўлмайди-е...— кўр овозда деди отамиз.

Ҳисобчи отамиз билан онамиз бошига келди. Қўлларини орқасига қилиб турди.

— Ваъдаларингизни қопга солиб ортса, от кўтаролмайди! Бўлди-да, энди!

— Айб бизда, ҳисобчи, айб бизда!

— Нима, уйингизда йиғлаб қоладиган болангиз бормиди?!

Қоплон отамиз ток томирига эғилмиш кўйи қол-

ди. Қаддини ростлашини-да билмади, ростламасини-да билмади. Ток томирларида гимирламиш сариқ чумолиларга тикилиб қолди.

— Қайтанга болалилар ўз вақтида келаяпти! Ана, Хумор, Санамлар! Бари қўша-қўша болалик аёллар!

Оймомо онамиз белни ерга қадади. Унг билагини белдаста учига қўйди. Пешонасини билагига қўйди. Юзларини бекитди...

Қоплон отамиз онамиз ҳолидан тағин-да эзилди, тағин-да куйди. Қаддини ростламай, ер остидан ҳисобчига қаради. Бу қараш мана бундай деди:

«Ай, мусулмон, пешонангда аёлимиз турибдики. Майли, мени ўйлама, шу пошикастани ўйлаб гапир...»

— Кўп ўқрайманг, Қоплон ака! Мен сизга ёмон гапираётганим йўқ! Мен қонун бўйича гапиряпман!

Қоплон отамиз кўзлари пир-пир этди.

«Қонунинг каллангни есин, ҳисобчи, каллагинангни есин...».

Қоплон отамиз ҳисобчидан кўзларини олди. Ток томирларига юз бурди.

Шу вақт, беш-олти жўя нарида ишламиш Ҳасан бобо овоз берди:

— Ай, ҳисобчи!— деди.— Оғзим бор деб, қариллай берасанми, бўлди-да!

— Ўзингиз ўйланг-да, Ҳасан бова!— деди ҳисобчи.— Анави Санам билан Хуморнинг эгиз боласи бор, эгиз! Шундай бўлсаям, ўз вақтида ишга келади! Оймомо опанинг анави белдастадан бошқа нимаси бор?!

— Боласи борми-йўқми, у, сен билан бизнинг ишимиз эмас, у, Яратгanning иши, ҳисобчи!..

— Эр-хотиннинг қорнидан бошқа қайғуси йўқ! Яна тағин, ишга кечиккани кечиккан!

— Бўлди-е, кўп қариллама-е!

— Болалик бўлсаям майли эди! Боласини эмизади деймиз, боласини аллалайди деймиз! Булар кимни эмизади, булар кимни аллалайди?! Эр-хотин бир-бировини аллалайдими?! Эр-хотин бир-бировини эмизадими?!

Қоплон отамиз қалқиб кетди! Юзтубан йиқилайин-йиқилайин, деди!

Бовужуд, белдастага суяниб қолди. Белдаста ушламиш бармоқлари қалт-қалт этди.

Шаҳд билан қаддини ростлади. Олислаб кетмиш

ҳисобчи кетидан қаради. Тиш ғижирлатиб-тиш ғижирлатиб қаради.

Қоплон отамиз тож жўяни ишлади. Ток остини айлана қилиб ковлади. Ток белида униб чиқмиш патак томирларни юлиб ташлади. Қари тоқларни кундаков қилди.

Оймомо онамиз ток пуштани ишлади. Новдалар учини суғурди. Новдаларни иложи борица юқори кўтарди.

Бонси, новдалар ерда турса, оёқ тега беради, кийим ўнгирлари илаша беради. Оқибат, новда пиндиқлари учиб кетади.

Ҳосил эса, ана шу пиндиқларда бўлади!

Отамиз билан онамиз ғарқ терга ботди.

Отамиз кўйлаги елкаларига жиққа ёпишди.

Онамиз энтикиб-энтикиб нафас олди.

Кун қиёлаб-қиёлаб ботди.

Ишдан қайтар вақт бўлди.

Ҳисобчи деҳқонларга айтди:

— Эртага вақтлироқ келинглар! Салқинда иш унади!— деди.

Жўна-жўна бўлди.

Нурмат кўса теварагига аланг-жалаңг бўлди.

— Ай, халойиқ, менинг белимни кўрмадиларингизми?— деди.

Деҳқонлар кўсага қаради. Гуриллаб кулди.

— Нимага тиржаясизлар,— деди кўса,— кўрган бўлсаларингиз айтингизлар-да!

— Белингиз бозор кетди!— дея хахолаб кулди деҳқонлар.

Бир деҳқон қўли билан кўсанинг елкасини кўрсатди.

1 2 1 Нурмат кўса елкасига қараб, ўзи(да) хахолаб кулиб юборди. Бонси, кўса белини елкасига қўйиб, дас- / / тасидан ушлаб турди! /

Деҳқонлар шу қадар чарчади!

Колхоз отамиз билан онамизга пилла берди.

Пиллачи агроном бир кафт уруғ олиб келди.

Уруғлар йўнғичқа гулидай-гулидай бўлди. Жони йўқ бўлди.

Онамиз уруғларни ҳовлидаги сўрига ёйди.
Бир қути пилла икки одамга оғирлик қилади.
Шу бонс, отамиз бригадирдан тагин бир одам сўради.

Бригадир Қиммат момони берди.

12

Қиммат момо дарвозадан қора берди. Ўзи гапириб-ўзи қўйиб кела берди:

— Бригадир айтгандан кела бердим. Ўзимнинг улпи-томирларим, билан ишлайдиган бўпман-да, дедим. Айланайин бўлагинамдан, ўргилайин бўлагинамдан. Қани, бўлагинам, ҳўп омонмисиз, ҳўп дамлимисиз...

Қиммат момо онамиз билан қўлтиқ остидан қўл узатиб кўришди.

— Бўлам-да, минг қилсаям бўлам-да,— деди.— Яхши кўраман. Ўзимча эслаб юраман. Худо тирноқдан қисган бўлсаям, ўзларининг тани жони соғ бўлсин дейман. Иним қаёқда? Ҳа-а-а! Уям кўзимга яхши кўринади. Ўзимники-да, ўзимники.

Қиммат момо аста тиззасига урди. Ўзича куйган бўлди:

— Уф-ф-ф, биркам дунё экан-да,— деди.— Мана шу ҳовлида икковгина қорақўз бурни оқиб юрса, катталар пилла берармиди! Катталар бундай қараса, кенг бир ҳовлида икковгина эр-хотин бор. Тирноқ зоти йўқ... Шуларга пилла берайлик, деган-да.

Оймомо онамиз ёмон вазиятда қолди. Нима дейишини билмади. Ерга қаради. Нима қилишини билмади. Чўп билан ер чизди.

Қиммат момо бир дарвоза тарафга, бир уй тарафга аланг-жалаанг бўлди. Кейин, оҳиста гап очди:

— Уйгинангда ҳеч ким йўқми, бўлам?

— Йўқ, нимэ эди?

— Бўлаларнинг гапини биров эшитмасин дейман-да, бўлам. Ҳозирги замоннинг одамлари ёмон бўп кетган, бўлам.

— Айта беринг, уй овлоқ, айта беринг.

— Сўрамоқдан айб йўқ, дейдилар... Биров-ярим билан... борди-келди қилиб кўрмадингизми, бўлам?

Оймомо онамиз ер чизишни бўлди қилди. Чизил-

миш ерга тикилиб қолди. Қиммат момо нима деди, мағзини чақа олмади.

— У нима деганингиз?— деди.

— Содда бўламдан-да, соддагина бўламдан-да. Содда кўп яхши-да. Соддалиқ — кўнгли тозалик бўлади. Содда бўламдан айланайин, соддагина бўлагинамдан ўргилайин. Шу... биров-ярим билан дейманман... ётиб дейман.

— Нима-нима?

— Биров-ярим билан ётиб... ўзингни бир синаб кўрмадингми, дейман...

Оймомо онамиз ялт этиб Қиммат момога қаради. Онамиз юзлари лов-лов ёнди. Кўзлари пир-пир этди.

— Оғзингизга қараб гапиринг, момо, оғзингизга қараб гапиринг!

— Оғзимга қараб гапирсам-гапирмасам-да, бўлам. Гулдай умрингни зое кетказиб нима қиласан, бўлам...

— Қандай биров-ярим билан, қандай биров-ярим билан?!— бирдан олов олди онамиз.— Бошимда ҳақ никоҳлик эгам турибди-ку!!

— Ҳақ никоҳлик эгангдан ёруғлик чиқмаса нима қиласан, бўлам...

— Нима демоқчисиз?!— ҳаминқадар оловланди онамиз.— А, нима демоқчисиз?!

Қиммат момо раъйкорчи бўлди.

— Ана, ферма мудиримиз бор, уярдаги айғирдай бўп юрибди...— деди.— У бўлмаса, ана, бригадиримиз бор, келбати эгиз туғдираман, деб турибди...

Оймомо онамиз шахд билан жойидан турди. Шашт билан сўридан тушди. Қалишини-да киймади. Яланг оёқ дарвоза тарафга юрди. Дарвоза тавақаларини ланг очди. Қўли билан кўчани кўрсатди.

— Кетинг!— деди.— Ҳозир кетинг!

Қиммат момо жойидан туришини-да билмади, турмасини-да билмади. Безрайиб ўтира берди.

— Эб-эй, яхшиликка ёмонлик!— деди.— Мен сени бўлам деб айтиб эдим, бўлагинам деб айтиб эдим, эб-эй!

— Мен сизга кетинг, деяпман!

— Эб-эй, мен пиллага келиб эдим, эб-эй!

— Кетмайсизми, кетмайсизми?!

Оймомо онамиз шундай дея, итини чақирди:

— Баҳ-баҳ-баҳ, Олапар, баҳ-баҳ-баҳ!

Катак олдида ётмиш Олапар чопқиллаб келди.

Думини ликиллатиб-ликиллатиб, онамиз ўнгирини искади.

— Кетинг деяпман!— деди онамиз.— Бўлмаса, Олапарни олқишлайман!

Қиммат момо лик этиб жойидан турди. Калишини йўл-йўлакай кийди.

— Кетаяпман, бўлам, мана, кетаяпман!— деди.

Қиммат момо Олапардан ҳадиксираб одимлади. Олапардан кўз узмай одимлади. Олапарни ёнлаб-ёнлаб одимлади. Кетига қараб-қараб одимлади.

— Ит ёмон, бўлам, ит билан ўйнашманг, бўлам!— дея-дея одимлади.

Дарвозадан ташқарилади. Қаддини ростлади. Ўзини эркин олди. Қўйлак ёқаларини кўтариб, ичига туф-туфлади.

— Ай, бўлам, пиллага қачон келайин?— деди.

— Қорангиз ўчсин-е, сиздайчкин пиллачининг-е!..

Оймомо онамиз дарвоза тавақаларини қарс-қарс ёпди. Занжирини шарақ-шарақ занжирлади. Кейин, дарвоза тирқишидан мўралади.

Қиммат момо ҳамон остонада турибди! Авзойи, тагин ичкари кирамэн, деяпти!

Оймомо онамиз теварагига аланглади. Бурчакда ётмиш нарвонни судраб келди. Дарвозага тираб қўйди. Қимирлатиб-қимирлатиб кўрди. Хотирини жам бўлди.

Уйга кириб, ўзини тўшакка ташлади.

Хўнг-хўнг йиғлади. Йиғлаб-йиғлаб ухлаб қолди.

Оқшом вақти:

— Қиммат момо келмасин,— деди онамиз.

— Нима учун?— деди отамиз.

— Бети қурсин!

— Бошқа одам йўқ, момоси. Бригадир шу момонини-да аранг берди.

— Бошқа одам бўлмаса-да майли, ўзимиз эплаймиз.

Қоплон отамиз даҳлизда сўри қурди.
 Оймомо онамиз йўнғичқа гулларни сўрига ёйди.
 Кун тафтли бўлса-да, печка ёқди. Ҳавони пилла-
 боп этди.

Бир ҳафтада йўнғичқа гуллар жон олди.
 Жонивор бўлиб ғимирлади.
 Пилла бўлиб баргга кирди.

Қоплон отамиз адирдан барг олиб келди.
 Оймомо онамиз шохча баргини чилпиб-чилпиб
 олди. Пилла уруғлар узра ёйди.
 Пилла барг еган сайин болалади.

Даҳлиздаги уч қават сўри-да пиллага тўлди.
 Отамиз билан онамиз ўзлари ётиб-турувчи уй аш-
 қол-дашқолини ташқари олиб чиқди. Темир сўрига
 уйди.

Уйда уч қаватли, уч қатор сўри қурди.

Бу уй-да пилла билан тўлди.

Пилла уруғлай берди.

Отамиз билан онамиз энди меҳмонхона жиҳозла-
 рини ташқари чиқарди. Темир сўрига қўйди.

Меҳмонхонада уч қатор, уч қаватли сўри қурди.

Шундай катта меҳмонхона-да пилла билан тўлиб-
 тошди.

Бошқа бўш уй қолмади. Ёлғиз ошхона қолди.

Отамиз билан онамиз ошхонадаги қозон-тобоқ-
 ларни ташқари чиқарди. Темир сўрига қалади.

Ошхонада уч қават сўри қилди.

Ҳовлидаги темир сўри ичкаридан олиб чиқилмиш
 ашқол-дашқоллар билан тўлди.

Ток вайиши ости баргхона бўлди.

Отамиз билан онамиз учун тирикчилик қиладиган
 жой қолмади.

Товуқ катаги ёнида бир гиламлиқ бўш жой бўлди.

Бу, қишда ёқилиб адо бўлмиш ғўзапоя уюми жойи бўлди.

Отамиз билан онамиз ўтириб-туражак гиламлари-ни ана шу жойга олиб келиб тушди.

— Катак олди яхши-да,— деди онамиз.— Товуқлар қоқоқлаб уйғотади.

Шундай қилиб, отамиз билан онамиз уйлари тўрини пилла учун берди. Ўзлари товуқлар билан ёнма-ён ётди.

Пилла биринчи уйқуга кетди.

Икки кечаю икки кундузда уйқудан турди.

Иштаҳа билан барг еб бошлади.

Пиллачи агроном келиб кўрди.

— Яхши, кўз тегмасин, яхши,— деди.

Пилла иккинчи уйқуни олди.

Бунда-да икки кечаю икки кундуз ухлади.

Бу сафарги иштаҳалари-да ёмон бўлмади. Берган баргни бергандай, илма-тешик қилиб юта берди.

Пилла учинчи уйқуга кетди.

Бу сафар икки ярим кечаю икки ярим кунда уйғонди.

Тағин-да барг, барг деди.

Қоплон отамиз пилла барг ейишини кўриб:

— Е, тавба-е!— деди.— Ўзлари майда-майда, чинчилоқдай-чинчилоқдай бўлса, қоринлари қаерда бўлди экан...

Сўрилар ости тариқдай-тариқдай қора қумалоқларга тўлди.

Онамиз қумалоқларни пешма-пеш ташлаб турди.

Пилла тўртинчи уйқуга кетди.

Тўртинчи уйқуда бир ярим куну тун ухлади.

18

Отамиз тағин баргга отланди.

Адирда тут айрисига миниб шох кесди. Шох кеса бериб қўллари толди.

Тут танасига яғрин берди. Вазмин тин олди. Олисларга қараб ўтирди. Кўзи кетиб-кетиб ўтирди...

Шунда, оқ эшакли, оқ саллали бир чол ариқ ёқалаб кела берди.

Отамиз чолни танимади.

Чол тут остидаг ўтди.

Отамиз чолни Намоз бобога ўхшатди.

Бош ирғаб, салом берди.
Аммо чол алик олмади.
Отамиз сергакланди. Танадан маҳкам ушлади.
Ерга қаради.
Чол йўқ...
Ерга сапчиб тушди. Теваракка аланглади.
Чол йўқ...
Кўнғлига таҳлика тушди. Ёқасини кўтарди. Ичига туф-туфлади.
Барг озроқ бўлса-да, жамлаб бойлади. Отига ор-тиб жўнади, кетига қараб-қараб юрди.
Хаёлида, чол кетидан келаётгандай бўлди.
Отини лўкиллатиб-лўкиллатиб ҳайдади.

19

Уйга келиб, бир бошқа бўлиб қолди. Паришон бўлиб қолди. Ғамгин бўлиб қолди.
Онамиз молхона тарафдан қўзи қувиб келди.
— Манавини ушлаб берса бўлмайдими?— деди.—
Бир менга керакми, шу рўзгор!
Отамиз қўзи қувиб кетди.
Қўзи ҳовлини айланиб чопди. Хиёл холисда пусиб турди.
Отамиз паналаб-паналаб борди. Бирдан қўзи оё-гига қўл ташлади.
Қўзи ушлатмай қочди. Девор қоралаб ҳуркиб турди.
«Узи, бу иш ёш боланинг иши, Хушвақтнинг иши...»— дея хаёлланди отамиз.
Отамиз энкайиб-энкайиб борди. Қўлларини ёйиб, қўзига қўшқўллаб ёпишди.
Қўзи тагин ушлатмади. Дирк этиб қочиб кетди.
Отамиз ерга кафтлари билан бориб тушди. Кафт-лари шилинди. Уст-бошлари чанг бўлди.
«Хушвақт бўлса эди, бундайчикин қўзини хаш-паш дегунча ушлаб олар эди...»— Тагин хаёлланди ота-миз.
Отамиз қўзини бурчакка қамаб борди. Қучоғини катта очиб борди. Қўкси билан қўзига ташланди. Бу сафар ушлади.
Қўзини кўтариб бориб, қўй қошида қучоқлаб ўтирди.

Боиси, қўзичоқ кўздан пана бўлса, совлиқ ий-майди.

Онамиз совлиқ соғиб бошлади:

Қўй соғаман қўшоқда, турей-турей,
Қўй ишқи менга ёққан, турей-турей.
Қўй сутини ичганлар, турей-турей.
Кундан-кун шифо топган, турей-турей...

Совлиқ ийди, совлиқ қўзисига тумшуқ чўзди...

Отамиз кетига тис бўлди. Қўзини совлиқдан хонислатди.

Отамиз кўнгли бирён бўлди...

Шу ўтириш, азда-мазда эркак учун эпми? Қўзи ушлаб туриш, қап-катта одам ишими?

Токайгача Хушвақт ишига-да ўзи юради?..

Совди бўлиб совдиргин, турей-турей,
Совса кади тўлдиргин, турей-турей.
Бунча куйма, жонивор, турей-турей.
Тақдирингни қўндиргин, турей-турей.

Совлиқ кўзи деворда юрмиш мушукка тушди. Таггин-да берилиб ийди. Боиси, совлиқ мушукдан қўрқади!

Тогларга бор, қув олма, турей-турей,
Совди бўлгин, сув олма, турей-турей.
Болагининг йўқлигини, турей-турей,
Кўнглингга оғир олма, турей-турей.

Мушук девордан сапчиб тушди.
Совлиқ бир сесканди.

Болагинанг бахтингдир, турей-турей,
Уни олиб ухлагин, турей-турей,
Болалилар маърашар-а, турей-турей,
Боласизлар қарашар-а, турей-турей...

Онамиз жойидан турди.

— Қўзини қўйберса-да бўлади,— деди.

Отамиз қўзини қўйиб юборди.

Қатак олдида тўшалмиш гиламга келди. Болишга юзтубан ташлади.

Болиш ҳўл бўлди...

Пилла уруғи очофат бўлди!

Онамиз уруғлар узра барг ёйиб, ўнг-чапига қара-
гунича новдалар шипшийдам бўлиб қола берди.

Отамиз кечаю кундуз барг таший бериб, тинка-
мадори қуриди. Кўзи илиниб эди, онамиз тағин
туртди.

— Турсин, барг олиб келсин,— деди.

— Боянагина олиб келдим-ку? Буларинг тўядими
ўзи, йўқми?

— Тўртинчи уйқудан кейин шундай бўлади, тур-
син...

— Кўзим илингандан туртасан-туртасан! Анави-
ларинг бўлса, кетмон чопиб ҳоригандай ухлагани ух-
лаган! Икки кунлаб ухлайди, уларингга индамайсан!
Уйғот барини! Бўлди, иззати!

— Айтмаса-да, энди ухламайди.

— Шу охирими? Хайрият-е!..

Отамиз уйқули кўзларини уқалаб-уқалаб турди.
Эгар қошига арқон ўраб, баргга отланди.

— Айтиб қўяйин, агар яна пилла оламан десанг,
мендан ўпкалама!— деди.

Отамиз бояги чолдан қўрқди. Бошқа бир адирдан
барг олиб келди.

Узун шохлардан новдалар сийириб-сийириб олди.
Онамизга қўлтиқлаб-қўлтиқлаб ташиб берди.

Ўзи-да ичкарилади.

Деразалар гилам билан ёпилишидан ичкари қо-
ронғи бўлди.

Отамиз дераза токчасига ўтирди. Елкаси билан
деворга суянди.

Шунда бир нима эшитди. Сергак бўлиб қулоқ
солди.

Ташқарида шовуллаб ҳаво ёғди. Шовуллашидан,
майдалаб ёғди. «Ана энди барг олиб келиш қийин
бўлади. Олиб келса-да, қуритиш лозим бўлади»,—
дея хаёлланди отамиз.

Отамиз сўрилар аро мўралади, онамизни излади.

— Ай, ҳаво ёғпти, эшитялсанми?— деди.

— Бекорларчи айтибди.

— Ана, қулоқ сол, ишонмасанг, ана.

Отамиз даҳлизлади. Ёруғда хиёл кўз очолмай
турди. Кейин, ташқари қараб, ҳайрон бўлди.

Кун чарақлаб турди, ерда бир томчи-да ёмғир йўқ бўлди.

Анграйиб, тагин ичкарилади.

Ичкарида ҳамон шовуллаб ёмғир ёғди...

Онамиз қоронғидан кинояли овоз берди:

— Ҳа, ёғаяптимикин?— деди.

— Ташқарида кун чиқиб турибди, момоси. Нимага ундай?

Онамиз пиқ-пиқ кулди.

Отамиз тагин ўтирди. Эътибор билан қулоқ солди.

Пилла уруғлар бир вақтда барг еди, бир меъёрда барг еди, яна тагин, ёппасига барг еди...

Ана шу вазиятда эшитилмиш сирли овоз, ёмғир ёғишига ўхшади...

Сокин, қоронғи олам бўлди. Мисоли тун бўлди, ёмғир майдалаб-майдалаб ёғди: шуввв...

Сўриларда омонат турмиш новдалар ерга таптап тушди. Мисол, ёмғирдан намиқмиш бўғот шохшаббаси қирс-қирс синиб тушди...

Ёмғир эзиб-эзиб ёғди: шуввв...

21

Барг ташвиши охирлади.

Энди, читир ўт топиб келиш лозим бўлди.

Отамиз адир отланди. Тошлоқдан ўтди.

Адир пойида оёқ илди. Жилловга эрк берди. Телпагини кейинига сурди. Олис-олисларга қаради.

Вахшивор адирлари турнақатор бўлди. Қирлари ўркак-ўркак бўлди. Охири кўринмади.

Адир-қирлар ўти бўлганича бўлди. Белга урди. Тўлқин бўлиб чайқалди.

Қизғалдоқ адирлар, қизғалдоқ қирлар алвон-алвон товланди.

Отамиз адирлади, отамиз баҳор оралади.

Димоғи турфа исларни туйди. Бир ис шувоқ ўт исидан бўлди.

Отамиз баҳор оралаб бора берди. Ана шу исни таратмиш ўтни топди.

Тизза бўйли, гуллари оч-сарик ўт. Танаси кўкимтир-оқ, барглари майда-майда ўт. Сершоҳ, сертук ўт.

Читир ўт ана шу бўлди!

Отамиз читир ўт терди. Томири билан суғуриб-суғуриб ола берди.

Читир ўт қўл тегиши билан тағин-да ўткир ис таратди. Иси димоқни қитиқлади.

Отамиз отида икки бойлам читир ўт ортиб келди. Том устида ёйиб-ёйиб қуритди.

Пилла уруғлар тўлишди. Ўзини кўтара олмай қолди. Ўзини эплай олмай қолди.

Оқибат, баргдан қайтди, баргдан қолди... Баргдан терс бурилиб-терс бурилиб кета берди.

Пилла уруғлар карахт бўлиб-карахт бўлиб қолди. Мудраб-мудраб қолди.

Бу, пилла уругининг бешинчи уйқуси бўлди, сўнгги уйқуси бўлди.

Сўнгги уйқу тўрт-беш соатча давом этди.

Отамиз билан онамиз читир ўтларни дастлаб-дастлаб пилла уруғлар узра ёйди.

Пилла уруғлар читир ўтларга талпинди.

Пилла уруғ йигираман деса, ой танлаб ўтирмайди. Учрамиш жойида йигира беради.

Унда, не бонсдан пиллачилар читир ўт териб келади?

Бонси, читир ўт иси пилла уруғига хуш ёқади. Пилла уруғ ана шу исга талпинади. Ана шу ис оғушида мўл-мўл йигиради.

Бонси, читир ўт қуюқ-қуюқ тукли бўлади. Пилла уруғ ана шу тукларга мўл-мўл йигиради.

Ана-ана, бир уруғ талпина-талпина, аранг читирга чиқди, читир тапаси бўйлаб юрди. Шохлар айрисиға келди. Ўзига маъқулиға қараб юрди.

Новдалар айрисида жойлашиб олди, жойида айлана берди. Яъни, йигира берди. Ҳар йигиришида ўзидан ипак чиқарди.

Ипак, читир ўт қуюқ тукларига илашиб-илашиб, тўр бўлди. Тўр қуюқлашиб-қуюқлашиб, бошмалдоқдай-бошмалдоқдай ғанақ ҳосил бўлди.

Оппоқ-оппоқ пилла ана шундай бино бўлди!

22

Пилла қўйилмиш уйлардан қўланса ҳид аримади.

Ҳидлар дастидан уйларда ўтириб-да бўлмади, ёғиб-да бўлмади.

Отамиз билан онамиз бот-бот уй супурди, бот-бот уй ювди. Эшиклар билан деразаларни ланг очиб қўйди.

Шунда-да бўлмади. Пилла қунилниш уйлардан ой-ойлаб бадбўй ҳид аримади.

IV

Бобомиз сергакландилар. Қаддини кўтардилар. Чордона қурдилар. Тиззаларини қучоқладилар. Салласини кетига суриб қўйдилар.

Еллар забти бобомиз пешонасига хуш ёқди.

Отлар кишнаган тарафдан янги ўрилмиш йўнғичқа иси келди.

Бобомиз тун жарчиси овоз бермиш тарафга қарадилар.

Одам овозларидан дарак бўла бермади.

Бобомиз ойдин олисларга термилдилар. Хаёлий овозда айтдилар:

— Мабодо сувда зардоли оқмай қолса, болалар девордан бўйлайди. Зардоли беринг, деёлмайди. Сув оқиб чиқадиган тешикни пойлайди. Шамоли қурғур ҳадеганда бўла бермайди. Шунда, билдирмайман-да, ўзим шамол бўламан. Зардолини оҳиста-оҳиста силкийман. Зардолилар дувв-дувв тўкилади... Шунда, кўчадан, ушла, оқиб келаяпти, ушла, деган овозлар келади...

1

Толтуш эмиш...

Олапар тут соясида олд оёқларига тумшуқ қўйиб сувга термулар эмиш.

Девор ёқалаб оқмиш ариқда бир қизил олма бир кўриниб, бир кўринмай оқиб келармиш.

Олапар қулоқларини диккайтириб, олмага ажабланиб қарармиш.

Еб бўлмаслигини билармиш-да, тагин оёқларига тумшуқ қўярмиш.

Олапар қабатида қизалоқлар давра бўлиб ўтириб босмалим ўйнар эмиш.

Бир қизалоқ гилосдай-гилосдай бешта тош, иккитасини ўнг, иккитасини чап тарафига қўярмиш.

Қўлида қолмиш бир тошни осмонга отармиш. Каф-ти билан ерга бир шапатилармиш-да, осмондан кел-миш тошни қўли юзаси билан илиб олармиш. Қўли юзасидан ғоят нафис, ғоят эпчиллик билан қўли кафтига олармиш...

Қизалоқ... онамиз қизи эмиш!

Онамиз ...қизи отини билмасмиш!

Қизи босмалим ўйнай берармиш-ўйнай берармиш! Босмалимнинг ёвғон турини ўйнаб бўлиб, даҳмана, улуғ, эшала, эшонқўзим, шовдир, кичикқон, катта-кон, култепа, ер шاپиллатар, қайирув, келин турла-рини-да ўйнармиш.

Ўйин якунловчи келин турига яқинлашган сайин мураккаблашиб борармиш.

Қизи тошни турли-туман ўйнатиб-ўйнатиб илиб олармиш. Шу тур номини ўйин нағмасига монанд бот-бот айтар эмиш:

— Келиним бир, келиним икки, келиним уч...

Қизи кўп турларни уч маротаба ижро этибди. Улуғ, каттакон деган турларни олти маротаба, эшон-қўзим турини тўққиз маротаба такрорлабди. Тошни тур охиригача ерга туширмай ўйнабди. Хатоликка йўл қўймай ўйнабди. Борди-ю, бирор тошни номаъ-қул илиб олса, ё, адашиб илиб олса, босмалим ўй-наш гали ёнидаги қизалоққа...».

Темир сўрида етмиш Оймомо онамиз сесканиб уйғонди. Қораялангбош туриб ўтирди. Болишда ёйи-либ ётмиш рўмолини ёпинди. Тиззаларини кўрпа сир-тидан қучоқлади. Уйқули кўзларини уқалади. Тева-ракка аланглади.

Ой қоронғи бўлди. Юлдузлар сийрак бўлди.

Робия ҳамсоясини гўдаги биғ-биғ йиғлади.

«Келиб-келиб шу маҳалда-да йиғлайдими...— дея ўкинди онамиз.— Ўзи, ҳали нима кўрди? Ўғил кўр-дими, ё, қиз кўрдими? Қиз кўрди, қиз! Босмалим ўй-нади-ку...».

Онамиз эснаб-эснаб минғиллади:

— Қиз бўлса-да майли...— деди.

Қабатида ётмиш отамиз-да уйғонди.

— Нима бало, эловраяпсанми?— деди.

— Йўқ, Робиянинг чақалоғи уйғотиб юборди.

— Шунинг чақалоғи ёмон йиғлоқи бўлди-да.

— Айтгили йўқ.

— Ёт энди, ёт.

Онамиз ётиб, кўзларини юмди.

«Ҳали тонг олис,— умидланди онамиз.— Тушимнинг охирини кўраман. Шунда, қизимнинг отини билиб оламан...».

2

Кузда майиз қилиш бошланди.

Отамиз ачвал ўз томорқаси майизини қилди.

Ҳосил яхши бўлди. Беш юз килоча майиз олди.

Ўзи тўқимиш иккита қўлсаватчани эгар қошига қистирди. Қолхоз майизига йўл олди.

От қозиғини тарвузпояга тепиб-тепиб қоқди.

Хуржун елкалаб, токзор оралади.

Пайкалларда чоллар тизилиб узум узди.

— Хирмон тўлсин-у!— деди отамиз.

— Йўлингиз унсин-у!— деди чоллар.

Отамиз чаққон бўлди. Пайкалга тушди.

Узум бошларини чирсиллатиб-чирсиллатиб узиб, қўлсаватга солди.

Бир бўзбола замбил саватни пайкал бошига қўйди.

Отамиз саватчасидаги узумни пешма-пеш замбил саватга солиб турди.

Замбил узумга тўлди.

Бўзбола чопони орқасини яғринига қайирди. Бир қўлини белига тираб, энгашди.

Отамиз эллик килоча келмиш саватни бўзбола яғринига қўйди.

Бўзбола илоп из сўқмоқдан тепа ўрлади.

3

Тепада аёл-қизлар давра қуриб узум тозалади.

Оймомо онамиз-да чап тиззасига тирсаклаб узум тозалади.

Онамиз юзлари сўлғин бўлди. Онамиз кечаги тушлари ўйида бўлди.

Отамиз пешонасида ўтирмиш Барчин хола:

— Қани, Оймомо дўстим, бундайгина... машқингиз паст?— дея кўнгил сўради.

— Шундай, ўзим...— дея маъюсланди онамиз.

— Ай, дўстим, сўраганнинг айби йўқ... уёқ-буёққа югурыпсизларми?

— Ҳа, вақти-вақти билан.

— Вақти деб ўтирасизларми? Иш адо бўларми-ди! Уёқ-буёққа чопингизлар, кўрсатингизлар-да!

— Бориб турибмиз.

— Қаерларга бордиларингиз?

Шунда, давра ёппасига сергак бўлди.

Онамиздан бир аёл нарида ўтирмиш Қиммат мо-мо-да қулоқ берди.

— Сўфи Оллоёр ҳазратимга бордик,— деди она-миз.

Қиммат момо бошини сарак-сарак этди.

— Вой бечора-е, вой бечорагина-а!— деди.

— Ҳазратимни зиёрат қилдик. У киши оҳларимни эшитдилар шекилли, кўнглимга умид солдилар...

— Вой шўрпешона-е, вой шўрпешонагина-а!— де-ди Қиммат момо.

— Иннайкейин, Ҳожар кўрга фол очирдим...

— Вой шўринг қургур-ей, вой шўргинанг қур-гур-е! Шунча сарсон-саргардон бўпти-я!..— деди Қим-мат момо.

Онамиз кўкрагига тушмиш рўмоли учини елкаси-га тирсаклаб ташлади. Бир бош узум олиб, Қиммат момага қаратиб отди.

Узум Қиммат момонинг бетига бориб тегди. Бети шилт-шилт узум шираси бўлди.

Қиммат момо бетини чангаллаб қолди.

Онамиз забт билан жойидан турди. Қиммат мо-мони юлмоқчи бўлди, юмма-юмма юлмоқчи бўлди.

Афсуслар бўлсинким, Барчин хола онамизни уш-лаб қолди. Тирсагидан етаклаб, холисроққа олиб бо-риб ўтиргизди.

— Балчиққа тош отсанг, бетингга сачрайди! Қў-йинг, дўстим, шунга тенг бўлманг!— деди.

Онамиз рангида қон қолмади. Олисдан чопиб келмишдай ҳансиради. Қўллари совқотмишдай қал-тиради. Тиззаларига пешонасини қўйиб, ҳўнграб йи-глаб юборди...

— Буники бир бўлмаса, икки бўлмаса, Барчиной дўстим!— дея йиғлади.— Яна тағин хеш эмиш! Ҳа, ошингни ейин, сендай хешимнинг!..

Қиммат момо онамизни маззаммат қилди,

— Мен сенга бирон ёмон гап гапирдимми, ит!!.—
дея шанғиллади.— Ичим куйганидан, ичим ачигани-
дан гапираман-да, ит!!.. Пешонанг нимага бундайин
шўр десам, гап буёқда экан-да, ит!!.

— Бедана тезотар бўлса, ўз бошини ўзи ёради!—
деди бир аёл.

Қиммат момо онамизни маззаммат қилди-қилди,
кафтларини катта очди.

— Омин!— деди,— мендайин бир бегуноҳ момо-
ни сочимнинг оқига қарамайин урган бўлсанг, илоё,
оламдан бепушт ўтгин! Менинг ёшимга етолмайин
жувонмарг ўлгин, оллоҳ-акбар!..— деди.

Аёллар ичини тортди, аёллар бош чайқади.

— Илоё, оғзингдан чиқиб, ёқангга ёпишсин!—
деди Барчин хола.

Онамиз паноҳ излади, онамиз нажот излади.

Ёш тўла кўзлари олазарак-олазарак боқди.

Пастда ҳайрондан-ҳайрон қараб турмиш отамиз-
ни топди.

Бир кўнгли, отамиз олдига борайин, деди. Ай-
тиб-айтиб йиғлайин, деди.

Аммо теваарак-бошдан ор қилди.

Ҳалқа-ҳалқа кўзёшлар ичидан отамизга термул-
ди. Мўлтираб-мўлтираб термулди...

Онамиз тагин йиғлади. Билакларига йиғлаб-би-
лакларига йиғлаб қўя берди.

— Дунёда бир менми, бефарзанд!— дея айтиб-
айтиб йиғлади.— Тирноққа зор бўлиб ўтганлар не-
чов! Мен ҳали кўрарман, умидим кўп... Фарзанд-
нинг эрта-кечи бўладими... Бировга эртароқ беради,
бировга кечроқ беради...

— Бир қишнинг бир ёзи бўлади, қарғанинг қа-
ғиллагани қолади, Оймомо дўстим!

— Мен уни кўрдим, Барчиной дўстим, кўрдим!
Яратганнинг ўзи уни тушларимга солди, кўнгилла-
римга солди! Нима қилайин, вақти-соати етмаган
эканми, қўйнимга солмади... Тушларим тўлди, кўп-
гилларим тўлди. Нима қилайин, қўйним тўлмай ту-
рибди, қучоғим тўлмай турибди... Барчиной дўстим,
мен уни толтушда кўрдим, толтушда! Дугоналари
билан тутимиз остида босмалим ўйнади. Ишонма-
сангиз, Олапар итимдан сўранг. Босмалимда унга
тенг келадигани бўлмади. Ўн икки хилида-да адаш-
мади. Айниқса келин хилини бир ўйнади-бир ўй-
нади! Дугоналари оғзини очиб ўтира берди! Мен

унинг отини билолмай қолдим, Барчиной дўстим... Робиянинг чақалоғи биғиллаб уйғотиб юборди. Тағин кўзларимни юмиб, унинг йўлига қарадим. У бошқа келмади... Барибир келади, Барчиной дўстим, келади, мана кўрасиз... Ана шунда уни шу ерларга етаклаб келаман! Мана шу момоларингга бир бос-малим ўйнаб бер дейман, Барчиной дўстим!..

— Айтганингизга фаришталар омин ўқисин, Ой-момо дўстим!

4

Отамиз тепада бўлмиш гапларни эшитди. Аммо эшитмасликка олди.

Узум узиб-узиб, ари уясига дуч келди.

Ари уяси кунгабоқардай-кунгабоқардай бўлди.

Арилар ғуж-ғуж тешикларда тумшуқларини бири-бирига тегизиб яшади. Борди-ю, четдан таҳдид бўлса, арилар ёппасига ҳамла қилди. Шиддат билан учиб келиб, таҳдид қилувчи кўзига ё қулоғига ёпишди.

Отамиз чопони ўнгирини бошига ёпди. Енглари-ни тирсақларигачайин қайирди. Билакларини яланғоч қилди.

Оҳиста энкайиб, ари уяси осилиб турмиш ток новдани силкиди.

Арилар ғимирлади, ёппасига қўзғолди. Иккита-учтаси отамиз кўзини мўлжаллаб учди, қулоғини мўлжаллаб учди. Аммо чопон ўнгирига дуч келди.

Тағин учиб, яланғоч билакларга бориб ёпишди. Билакларга чим-чим ниш урди. Чим-чим-чим!..

Чим-чим чақмиш ари бўлдимми ё чибин бўлдимми?

Билолмади, отамиз билолмади!

Отамиз кайфияти шу қадар таранг бўлди!

Эркаклар пешин чоғи узум узишнинг бўлди қилди.

Пайкаллардан чиқиб келди.

Аёллар эркакларни кўриб, уёқ-буёғини тузатган бўлди, ўзига қараган бўлди.

Айрим узум доналари кесак орасида қолиб ё сув тегиб, чиринган бўлди.

Аёллар ана шу чирикни майинзжой бир четига олиб бориб ёйди.

Офтобда очик қолиб, пўла бўлиб қолмиш узумлар-да бўлди. Бу узум офтоби майинз бўлди. Офтоби

майиз бутун ёзи билан саратон офтобини олиб пишди. Шу боис, кўп шифоли бўлди.

Аёллар ана шу офтоби майизни алоҳида ёйди. Майизжой четида улкан дашт ўчоқ бўлди. Ана шу ўчоққа ўт ёқилди.

Отамиз чопони ўнгирини қайириб, белбоғига қистирди. Зинадан ўчоққа кўтарилди.

Қозондаги сувга ишқор билан оҳак солди.

Дашт-биёбонларда бир ўт ўсади. Майизчилар шу ўтни териб, тўда қилиб куйдиради. Ўт куюётиб, ундан чакиллаб-чакиллаб суви томади. Сув кул билан қўшилиб, чўқир тош мисол қотади. Ўзи кулранг, ўткир ҳидли бўлади.

Ишқор ана шу бўлади!

Майиз қозон қайнади.

Отамиз чўмич билан қайнаган сув тиниғини олди-олди, бир тоза идишга солди. Қозонни тазалаб ювиб олди.

Кейин ишқор билан оҳак сувини тағин қайтариб қозонга солди.

Ўтёқар тинмай ўт ёқиб турди.

Аёллар қўлсаватларга узум солиб берди.

Бўзболалар қўлсават боғичидан кўтариб, отамизга олиб келиб берди.

Отамиз оёғини ўчоқ лабига тиради. Сават боғичидан авайлаб ушлади. Билқиллаб қайнаб турмиш қозонга пишиб-пишиб олди.

Ўзумлар сап-сарик бўлди.

Отамиз саватни тағин бўзболага узатди.

Бўзбола остидан ишқор ҳам оҳак суви шўр-шўр оқиб турмиш қўлсаватни майизжойга ташиди.

Аёллар узумларни ёйиб-ёйиб турди. Жовузни алоҳида, ҳусайинини алоҳида, кишишини алоҳида ёйди.

Боиси, ҳар майизнинг ўз таъми бўлади, ўз мазаси бўлади.

Ана энди узумлар офтобда ҳафта деганда қурийдилар, сап-сарик майиз бўлади!

5

Ишдан қайтар чоғларида бригадир келди.

Отамиз бригадирни холисроққа етаклаб борди. Ниятини айтди.

Бригадир ажабланди. Боисини сўради.

Отамиз жавоб бермади. Кўзларини олиб қочди. Ўзича бош ирғади. Кўнглида: «Эл-юртга аралаш-майин дейман, ука, тилим қисиқ... Вақтлироқ келганингда, тепадаги гапларни эшитган бўлардинг...» деди.

Отамиз ўз кўнглида айтмиш гапини бригадирга айтдим, дея ўйлади.

— Шундай, бригадир ука, шундай...— дея тагин бош ирғади.

— Майли, қоровуллик бўлса қоровуллик-да. Омбор бўладими?— деди бригадир.

— Йўқ, дала бер, ука, дала бер.

— Майлингиз, унда, Камарга борасизми?

— Йўқ, бизга Сайрак адирни бер, ука. Аёлимиз билан икковимизга-да. Аёлимиз ўрнига-да ўзим тура бераман. Аёлимиз овқат пишириб бериб туради.

— Майлингиз.

— Шу, Сайрак адирга бир дил кетди-да, ука...

— Бўлди-бўлди, гап йўқ! Лекин айтиб қўяй, Ёўлдош қоровул кўнмас-ов. Шундай бўлса-да, бир айтиб кўраман.

— Шундай қил, ука, шундай қил...

— Ҳали-ҳозирча қимирлаб туринг, майизлар туғасин.

6

«Энди нима қиламиз, момоси?»

Отамиз шундай савол назари билан онамизга термулди.

Онамиз ғарибланди, онамиз азобланди.

— Деновда зўр табиб бор, дейишаяпти,— дея пи-чирлади онамиз.— Борганлар дардига даво топиб қайтар эмиш...

Отамиз билан онамиз ана шу табибга борди.

Табиб гап индаллосини айтди:

— Бизни эътиборга олиб келибсизлар, қуллуқ,— деди.— Энди, дўхтирга боринглар. Эшон, табибни қўя беринглар. Олдинлари дўхтир йўқ эди, бўлса-да, тахчил эди. Эл бечора эшон, табиб деб келар эди. Қўлимиздан келганича йўл-йўриқ бериб жўнатар эдик. Энди, дўхтир кўп, дўхтирдан қолманглар. Лекин Денов дўхтирларига борманглар, қўлга қарай-

ди... Термизда зўр бир дўхтир бор. Ана шу дўхтирга боринглар. Мана, манзили...

Отамиз билан онамиз мол-қолларни Робия ҳам-соясига тайинлади.

Термиз йўл олди.

Қидирди-қидирди, табиб айтмиш дўхтирни топди.

Дўхтир йўлланма сўради.

Отамиз билан онамизда йўлланма бўлмади.

— Унда, қабул қилмаймиз,— деди дўхтир.

Отамиз сарғайди.

— Уйимиз овлоқ, мол-қолга қарайдиганимиз йўк...— деди.

Дўхтир кулди-кулди... охири қабул қилди.

Эркаклар алоҳида дўхтирга навбатда турди, аёллар алоҳида дўхтирга навбатда турди.

Гал келди, отамиз ичкари кирди.

Дўхтир сўраб-суриштирди. Қоғоз қоралади. Кейин, отамизни қаради... Анализ топшириш учун юборди...

— Уч кундан кейин келинг,— деди.

Гал келди, онамиз-да ўз дўхтирига кирди...

Отамиз билан онамиз Термизда уч кун қолди. Бозор меҳмонхонасида ётди.

Учинчи кун дўхтир ҳузурига борди.

Аввал отамиз ичкарилаб келди.

— Нима деди?— сўради онамиз.

— Сиздан фарзанд бўлмаса, бошқа бир эркакдан-да фарзанд бўлмайди. деди.

Кейин, онамиз ичкарилаб келди. Маъюс-маъюс бўлиб келди, ғамгин-ғамгин бўлиб келди.

— Нима, деди-а, нима деди?— сўради отамиз.

Онамиз бошини чапига хиёл эгди. Ерга кўз тикди.

— Ойнинг ўн беши қоронғи бўлса, ўн беши ёруғ, деди...— дея пичирлади.

Отамиз маъқуллаб-маъқуллаб бош ирғади.

— Ана, айтдим-ку, бўлади деб, ана...— деди.

Отамиз билан онамиз қайтиб келди.

7

Отамиз онаси оёқдан қолди.

Ётди-ётди, овқатдан қолди.

Ётди-ётди, тилдан қолди.

Ётди-ётди... чоли олдига кетди.

Отамиз бригадир олдиан ўтди.

Бригадир ўз сўзида турди. Йўлдош қоровул олди-га йўл олди.

— Энди, сиз Камарга борасиз,— деди.

Йўлдош қоровул ҳанг-манг бўлди. Бирдан тутаб ёнди...

Бойси, Камар олис бўлди. Яна тагин, Камарда маккажўхоридан бошқа нима бўлмади. Сайрак адир эса боғот бўлди, гарди гурд оғиз тегиб турди. *L 1,1 2*

Йўлдош қоровул олов олди.

— Нима учун энди?— деди.— Бу ер-чи, мисол учун?

— Бу ерга бошқа одам келади.

Йўлдош қоровул тагин олов олди.

— Бирдай у ёқдан-буёққа қув-қув экан-да!— деди.— Нима, биз колхознинг ўғай аъзосими, мисол учун?

— Борасиз, борасиз.

— Раисга борсам бораман, Камарга бормаيمان!

— Оббо, сиз гапни олинг!

Қоровул ҳаминқадар олов олди.

— Олсам олмасам! Ҳайдасангиз, мана, ҳайданг!— деди.— Бола-чақам очидан ўлсаям ишга чиқмаيمان! Гапим шу, мисол учун!

— Оббо, хўп-е, хўп!

— Ўзи, ким экан у, бошида оғи бор арзанда, мисол учун?

— Қоплон акага деб эдим! Майли, бормасангиз борманг...

Бригадир оғриниб-оғриниб жўнади.

Йўлдош қоровул қўлларини орқасига қилди. Бригадир кетидан қараб турди. Турди-турди-да, бригадир кетидан чопқиллаб борди.

— Қоплон акага бўлса майли, мисол учун,— деди.— Кўнгли ярим... Бошқага бўлса, ўлиб ҳам бермасдим, мисол учун.

Эртаси отамиз келди.

Йўлдош қоровул билан теварак айланиб кўрди.

— Сизга бригадир ҳеч нима демадим, мисол учун?— сўради қоровул.

— Йўқ. Нима эди?— деди отамиз.

Қоровул хогирижам бўлиб гапирди:

— Бригадирга айтдим, бу ернинг қоровуллигидан кўп зерикдим, мени Қамарга юборинг, дедим. Бригадир майли, деди, мисол учун.

— Ҳа-а.

— Кейин, ўртоқ Одилов, сиз ўз касбингизнинг устасисиз, ўрнингизга ўринбосар тайинланг, деди. Мен айтдим, мен бир бор-йўғи қоровул бўлсам, қандай қилиб қоровул тайинлайман, ўзингиз тайинланг, дедим. Унда, ўрнингизга муносиб ўринбосар айтинг, деди. Айтган одамнингизни қўямиз, гапингиз гап, сўзингиз сўз, деди. Обрўй бор-да, мисол учун, обрўй бор, ҳа!

— Шундай, ҳа, шундай.

— Мен ҳўп, дедим, мисол учун. Мен бир ўйлаб кўрайин қани, дедим. Эртага бир хабарлашинг, дедим. Бизнинг жойимиз ҳазилакам жойлардан эмас, дедим. Чин-да, шунча боғ-роққа қараб ўтиришнинг ўзи бўладими, мисол учун! Жойимга кимни қўйсам экан деб, кечаси билан ўйладим-ўйладим! Қишлоқда оти одам борки, барини битталаб ғалвирдан ўтказдим, барини чертиб-чертиб кўрдим, мисол учун. Эртаси бригадирга, мен Қоплон акани ўрнимга лойиқ топаман, дедим!

— Ҳа-а.

— Биламиз-да, ким қандайлигини, мисол учун!

— Қуллуқ, қуллуқ.

— Ана боғ, буюрсин, мисол учун. Қани, оллоҳ-акбар, мисол учун!..

Йўлдош қоровул кўч-кўронини йиғиштириб кетди.

10

Отамиз қоровулдан қолмиш чайлада чўнқайди. Тиззаларини қучоқлади. Теваракка назар солди.

Сарғайди-сарғайди, ёлворди-ёлворди, боши етмиш жой шу чайла бўлди.

Нима учун шу чайла дея сарғайди-сўлди? Ёлғиз ўзи билди, ёлғиз худо билди.

Ўтирди-ўтирди... Худодан-да кўнгли қолди!

— Э-э-э, бор-е!..— дея қўл силтади.

Отамиз... худога қўл силтади!

«Эй, худо, сен ўзи қаердасан, қайлардасан?— дея

хаёлланди.— Сен ўзи, бормисан? Бор бўлсанг, жавоб бер, юзага чиқ! Мендаин бир шўрпешона банданг билан юзма-юз бўл! Мендаин бир хокисор банданг ҳолини кўр!

Айт, ўзи, мен бандангни нима учун яратдинг? Шу бечора-да дунёда юрсин, шу ғариб-да ўз кунини ўзи кўриб юрсин, деб яратдингми?

Унда, мен бандангни-да хор қилма-да, эй, худо, мен бандангнида ёлғиз қилма-да, эй худо!

Бандангни ярат-ярат, пушти камари билан ярат-да, эй, худо!

Эй, худо, эсимни таниганимдан буён худога сиғиниб келдим, худога топиниб келдим, худога ишониб келдим.

Шундай экан, ҳар не қилсанг қил, пушти камарли қил-да, эй худо!

Дунёдан неча-неча подшолар ўтди, неча-неча ҳокимлар ўтди, неча-неча катталар ўтди...

Пуштсиз умрим мобайнида кўп-кўп подшолардан қайтдим, кўп-кўп катталардан қайтдим...

Аммо... аммо ёлғиз сендан қайтмадим, эй, худо!

Дилимда-да худо бўлди, тилимда-да худо бўлди!

Шундай экан, ҳар не қилсанг қил, пушти камарли қил-да, эй, худо!

Бандаларинг қай бир подшоларга сиғинмади, бандаларинг қай бир катталарга сиғинмади. Бандаларинг нималарга сиғинмади, бандаларинг нималарга топинмади...

Бандаларинг динидан қайтди, бандаларинг худосидан қайтди, бандаларинг имонидан қайтди!

Сен айнан ана шу бандаларингни зурриётли қилиб яратдинг, эй, худо!

Ожиз қолмишларимда, чор-ночор қолмишларимда, хокисор қолмишларимда:

— Эй, худо, ўзинг сақла! Эй, худо, ўзинг мадад бер!— дедим.

Асло, асло:

— Эй, партия, ўзинг сақла! Эй, комсомол, ўзинг мадад бер!— демадим.

Аммо шундай дегувчилар бўлди! Бандаларинг шу даражага-да борди!

Сен келиб-келиб, айнан ана шу бандаларингни зурриётли қилиб яратдинг, эй, худо!

Мен бандангни шайтон йўлдан оздирган вақтлар бўлди, шайтон ёмон йўлга бошлаган вақтлар бўлди.

Шунда, ўзимга-ўзим:

— Эй, банда, худодан қўрқ!— дедим-да, йўлдан қайтдим.

Асло, асло:

— Эй, банда, партиядап қўрқ! Эй, банда, комсомолдан қўрқ!— демадим.

Аммо, шундай дейдиганлар бўлди!

Динидан қайтмишлар нечов бўлди, худодан қайтмишлар нечов бўлди!

Сен айнан ана шуларга зурриёт бердинг, эй, худо, қатор-қатор зурриёт бердинг!

Мени бўлса... мен бандангни бўлса, зурриётсиз қилдинг, эй, худо!

Чин, билиб-билмайин гуноҳ қилиб қўйдим. Дардимни бировга айтолмадим. Дард бўлса, имонни куйдира берди...

Шунда мен гуноҳларимдан фориг бўлиш учун тавба-тазарру қилдим:

— Эй, худо, ўзинг кечир!— дедим.

Асло, асло:

— Эй, партия, ўзинг кечир! Эй, комсомол, ўзинг кечир!— демадим.

Аммо шундай дейдиганлар бўлди! Кўп-кўп бўлди, мўл-мўл бўлди!

Мен бўлсам, дилимда-да худони қўймадим, тилимда-да худони қўймадим!

Мен ёлғиз худони дедим!

Шундай экан, бир содиқ бандангни бунчалар хўрлама-да, эй, худо! Бир содиқ бандангни бунчалар оёқ ости қилма-да, эй, худо!

Ҳар не қилсанг қил, пушти камарли қил-да, эй, худо!..»

11

«Мен эркакман. Унга қийин...»

Отамиз ана шундай ўйга борди.

Онамиз бўлса, тушлик олиб кела бермади.

Отамиз оёғи уйига тортди. Уйига отланди.

Келса, ҳовли бош-адоқ қулф бўлди.

Отамиз ажабланди, отамиз ҳайронланди.

Отини дарвоза устунига бойлади. Ўзи девордан ошиб ўтди.

Яширинча жойлари бўлмиш носоз радио ичидан калитни олди.

Ошхонага кирди. Идиш-тобоқларни бир-бир очиб кўрди. Тўнтариқлик тобоқ остидан бир лаъли тобоқ палов топди.

Той вайиши остига гилам ёйди. Дастурхон ёйди.

Чинни косада шакароб қилди. Чой дамлади.

Чордана қуриб ўтирди. Пиёладай-пиёладай юмалоқлаб палов еди.

12

Шу вақт, кўчада от дупурлади. Дегэр узра шўро котиби юз берди.

— Ассалому алайкум, Қоплон ака!— деди котиб.

— Ваалайкум-ваалайкум!— деди отамиз.

— Яхшимисиз, димоғлар чоғми?

— Шукур-шукур, бинойидай. Ўзингиздан сўрасак?

— Раҳмат-раҳмат...

Котиб шундай дея, кўз қири билан тобоқдаги паловга қаради. Оғзи палов таъмини туйди...

Девордан ошиб ўтмоқчи бўлди. Яна тагин, ниятидан қайтди.

Кимсан, қишлоқ шўроси котиби! Кимсан, шўро вакили! Уй хўжаси таклиф қилар?

Котиб ана шундай ўйга борди.

Отамиз хотиржам-хотиржам палов еди. Котибга қайрилиб-да қарамади!

— Бизга қоровуллика ўтаман деб, бормадингиз?— деди котиб.

Отамиз ошам юмалоқлаб-ошам юмалоқлаб, жавоб берди:

— Энди, ука, сўнг-сўнг ўйлаб қарасам, олисининг паловидан, яқиннинг шўрваси яхши экан!

Котиб паловга тамшаниб-тамшаниб қаради.

— Ҳа-а-а!— деди котиб.— Олдигинангиздаги паловгинадан дейсиз-да?

— Шундай-шундай.

— Ўзгинангиз еяётган зиғир мойликкина паловгинадан дейсиз-да?

— Ўзимиз еяётган зиғир мойлик эмас, пахта мойлик палов.

— Ҳа-а-а!..— Пахта мойликкина паловгинаям яхши...

— Шундай-шундай. Бай-бай-бай! Ҳазир, паловимисан-палов бўлибди-да.

Котиб бир тескари қараб олди.

— Ҳа-а-а, майли...— деди котиб.— Икки йиллик томорқа солиғини тўламабсиз. Солиқчи бўлса касал. Буёғи, райондан бўл-бўл қияпти. Шунга ўзим келиб эдим.

— Бинойи-да, бинойи,— деди отамиз.— Энди, ука, гапнинг ўнақайини айтсам, менда пул йўқ! Менга пул нима керак? Адирда магазин бўлмаса, бозор бўлмаса...

— Унда қайтамиз?

— Пулнинг бари аёлимизда! Аёлимиз бир ёққа овул қидириб кетди. Овуллаб келсин, оғзингиздан чиққанини беради!

Отамиз ошамни катта-катта олди.

Отамиз ҳадиксиради: катта халқи юзсиз бўлади, сурбет бўлади! Мабодо, котиб отдан тушиб, индамай келиб ўтирса нима бўлади? Унда отамиз тобоқдан қўлини тортади! Дастурхондан холисроққа бориб ўтиради!

Котиб тоифасидагилар билан бир дастурхондан туз емайди, бир тобоқдан палов емайди!

Марҳумлар ҳақини ейдиган одам билан бир тобоқдан палов еб бўладими? Бўлмайди, бўлмайди! Макруҳ, макруҳ!

Котиб, амални пеш қилиш фойдасизлигини билди. Энди ўзга йўлга ўтди.

— Биласизми-йўқми, сағал уруғчилигимиз бор...— деди котиб.

— Биламан, ўнгирнинг учи...

— Ия, ўнгирнинг учиям уруғ-да!

Отамиз косадаги шакароб сувдан ҳўплади. Паловга янада иштаҳа билан қўл узатди. Ҳазирга ўзи марҳамат этди:

— Катта-катта олинг-е. Қоплонбой-е!

Палов борган сайин камайиб борди.

Котиб елкасидан нафас олди, котиб қилтиллаб ютинди.

— Минг қилсаям, уруғ уруғ-да, Қоплон ака,— деди.— Эт билан тирноқни айириб бўлмайди...

Палов бир чети жар бўлиб, шу тарафга ағнаб тушди.

Отамиз билагидан мой оқди. Билагини ялаб-ялаб, лабларини чапиллатди.

Котиб-да тишини сўриб, лабларини чапиллатди.

— Томир гортади...— деди.

Палов ўртаси иссиқ бўлди.

Отамиз паловни бармоқлари учи билан титиб-титиб ташлади. Тобоқдан палов иси анқиди.

Ай, палов иси, палов ислари-ай!..

Котиб чуқур-чуқур нафас олди. Димоғи роҳатланди!

Пешонасини қашиган бўлди-да, бармоқлари орасидан паловга қаради.

Палов борган сайин озайиб борди...

— Бўлмаса, қоровул бўламан деганлар кўп эди,— деди котиб.— Барини қайтардим. Сизга хўп дедим...

Отамиз пиёлага чулдиратиб-чулдиратиб чой қўйди. Иссиқ-иссиқ чой ичди. Хўр-хўр чой ичди.

— Эй, худо, ўзингга шукур-э!— деди.

Котиб тобоққа қаради. Табоқдаги паловдан асарда қолмади!

Отамиз палов тагида қолмиш мойни ичди. Тобоқни ялаб-ялаб қўйди.

Ўзига-ўзи фотиҳа ўқиди.

Тагин чойдан босиб-босиб ичди.

Қадларини ростлади. Тишларини ковлади. Кекириб-кекириб, ўтирди.

— Худога шукур-е!..— деди.

Котиб девордан қўлини олди. Отига аччиқ-аччиқ қамчи босди.

— Одам кўрганим ёлғон экан-а!..— дея куюна-куюна кетди.

13

Отамиз энди ишига отланаётиб эди, онамиз кириб келди.

Отамиз, онамиз юзига қайрилиб-да қарамади...

— Қаёқларда юрибсан?— дея тўнғиллади.

Онамиз калиши учи билан ер чизди.

— Денов бориб эдим...— деди.

— Деновда пишириб қўйибдимикин?

— Аёллар, балиқ еб келамиз дея, юр-юр қилди...

— Аёлимиз балиқ еб юрсин, биз буёқда оч ўтирайлик!

— Тушгача келаман деб эдим, автобус ҳаяллаб қолди.

— Энди, Москвага бор! Кейин, Ленинградга!..
Отамиз зарда билан отланди.

14

Шоймардон ферма мудир ўғли қўлини ҳалоллади.

Тўшакда ётмиш ўғил кўнмади. Юзини гоҳ ўнг тарафга, гоҳ чап тарафга буриб йиғлади.

Ўғил қабатида тиззалаб ўтирмиш уста Мажид асбоб-анжомини ҳозирлади. Ўткир паккисини кафтида қайради.

— Қўрқма-е! Чибин чаққандайин ҳам бўлмайди!— дея далда берди уста Мажид.

— Чибинди қўйинг, шамол эсиб ўтгандай бўлади!— деди уста шогирди.

Қоплон отамиз ўғилчага пул узатди.

— Ма, Тарлон от ол!— деди.

— Ана, бойиб кетдинг!

— Менга берганларида жон-жон деб кўпардим!

— Шунча пулгаям йўқ дейсанми? Унда, тур, ўзим ётаман!

Нурали бобо шундай дея, тўшакка талпинди.

— Уста бова, мен ётайин!

— Қўйинг-э, ўзи ётади!

Ўғил тевааракка аланглади. Одамлар юзи жиддий бўлди. Бири қўйиб бири, унинг ўрнига ётайин, дея нитилди.

Шунда, ўғил тинчиди.

Ўғил оғзига тандир нон тутдилар.

— Тишла, тишла!— дедилар.

Ўғил нон тишлади.

Уста руҳий санъатини қўллади. Ўғилни гап билан чалғитди. Ўғилни хотиржамлатди. Пайт пойлади...

— Ай, яша!— деди.— Неча пулинг бор? От олсанг меним миндирасанми-йўқми? Бали! Қоплон бованг чин айтади, от олсанг Тарлонидан ол!.. Хўйдар-хўйда-а-ар!..

— Хўйдар-хўйда-а-ар!..— жўр бўлди одамлар.

Ўғил нонни жон-жаҳди билан тишлаб... узиб олди! Унсиз-унсиз йиғлаб қўя берди.

Уста кесик жойга куйдирилган пахта кулини босди. Устидан букилмайдиган дўппи қоплаб қўйди.

15

Қоплон отамиз ён уйга кириб ўтирди.

Шоймардон ферма мудирнинг тўхтамишлик мол дўхтир ошнаси келди.

Ичкарилади. Қўли ҳалолланмиш ўғлон билан сўрашиб келди.

Барча билан кўришди. Тўрлаб ўтирди. Ўнг тарафдан битта-битталаб сўрашди. Гал учинчи одамга келди.

Қоплон отамиз сергакланди. Эшикка қараб-қараб қўйди. Бошини қуйи эгди. Дастурхон четини қайириб ўйнади. Чойнак қопқоғини шиқиллатиб-шиқиллатиб очиб-ёпди.

Гал Қоплон отамизга келди.

Меҳмон, қўли кўксида сўраб бошлади:

— Яхшимисиз, ака...

Отамиз қўлини кўксига қўйди.

— Шукур-шукур,— деди.

— Бола-чақалар ўсаяптими?

— Шукур...

— Невара-чеваралар катта бўлаяптими?

— Шукур...

— Чопқиллаб-чопқиллаб юришибдими?..

Отамиз қўли кўксида бўлди. Эгик бошини ирғаб ўтира берди.

Отамиз тўй-тўйлаганлари, еган-ичганлари бурнидан чиқди!

16

Отамиз уйига ёниб-ёниб келди!

Нимага энди, фақат бола-чақани сўрайди?

Нимага манави данғиллама уйини сўрамайди? Муҳташам ҳовлисини сўрамайди? Кўкракдор отини сўрамайди?

Тўда-тўда қўйлари бор. Қўша-қўша моллари бор. Ўлари йилма-йил қўзилайди. Моллари йилма-йиллайди. Нимага мол-ҳолини сўрамайди?

лари ҳар йили беш юз килолаб майиз беради.

Нимага майизларини сўрамайди?

Ўзи ҳамиша отдай бўлиб юради. Тани жони соғ бўлиб юради. Ишласа, иккита-учта эркакнинг ишини қилади. Мўл-мўл меҳнат ҳақи олади. Нимага буларни сўрамайди?

17

Отамиз ичкарилади.

Узала тушиб ухламиш онамизга қаради. Жағ суяклари бўртиб-бўртиб қаради...

Бирдан... онамиз билагидан олиб, отиб юборди!

Онамиз мисоли тўрва халтадай учиб, юзлари билан юк-ёпга бориб урилди. Шундай зарб билан урилди... Зарбидан кетига чалпак бўлиб йиқилди...

Онамиз довдираб қолди, онамиз эсанкираб қолди.

— А-а-а...— дея, занф ҳам қалтироқ овоз берди.

Сапчиб туриб ўтирди. Кафтлари билан яланг бошини ёпди. Энтикиб-энтикиб нафас олди. Қўрққанидан чирилламоқчи-да бўлди.

Ожизона овоз билан, ёлворувчи овоз билан:

— Мен бу кишига нима қилдим...—дея шивирлади.

— Нимага ухлайсан?

— Ҳамма ухлайди-ку...

— Сенга ким қўйибди ухлашни!

— Ҳамма ухлайди-ку...

— Сенга ухлашни ким қўйибди деяпман? Айт! Айтмайсанми, айтмайсанми!..

Отамиз, онамиз яланг бошидаги қўлларини силтаб ташлади. Сочларини билагига ўраб олди.

Отамиз чап қўли онамиз бўғзига борди...

Онамиз:

— Хрр-хрр-хрр...— этди.

Отамиз панжалари тагин-да ботди-ботди...

— Хрр-хрр-хрр...

Онамиз няги юқорилади. Тагин юқорилади... Кўзлари жон беражак бузоқ кўзларидай олайиб-олайиб борди.

Онамиз кўз қорачиғлари йўқолиб қолди! Оқлари кўпайиб қолди!

Отамиз сесканди... Қўллари бўшашди...

Кетига қарай-қарай, ташқарилади. Зинапояда ҳайкалдай турди. Энтика-энтика, оламга қаради...

Олам бир ҳовуч! Қишлоқ чолдевор! Кенг юзли ҳовли товук катаги!..

Обтовада қўлига сув қуйди.

Қўлига сув юқмади. Сув бармоқлари орасидан қумдай тўкилиб кетди.

Суви йўқдир, деган ўйда обтова қаърига қаради. Эти совуқда жунжикмиш одамдай сесканиб бош кўтарди.

Обтова балдоғини маҳкам ушлаб қотиб қолди. Обтовани отиб юборишини-да, ушлаб туришини-да билмади.

Обтова қаъри поёнсиз сув бўлди. Сув қаъридан бир одам отамизга бақрайиб қараб турди. Бақраймиш юз важоҳатли бўлди..

Отамиз миҳдан қамчини олди. Отига қараб юрди.

От арқонини эгар қошига ўради. Сапчиб отланди.

Дарвозадан энкайиб ўтди. Қоровуллигига йўл олди.

Қоровуллигида отини йўнғичқапояга қантарди. Чайласига қараб юрди.

Ариқ бўйида ёввойи боғ гулларига дуч келди. Энкайди, гулларга димоғини қўйди. Димоғи бўй пайқамади!

Гуллар гул эмас, тикон. Тикон учига қистириб қўйилмиш қизил қоғоз!

Отамиз афғлари буришди. Йўлида давом этди. Адирлади.

Чайлада гиламга тўкилмиш чайла хас-чўпларини қоқди. Кўрпача ёйди.

Тахлоғлиқ кўрпачаларга орқа бериб ўтирди. Оёқларини узатди.

Липпасидан носқовоқ олди. Носқовоқ остига чертиб-чертиб, кафтига нос тўқди. Оғзини осмон қилиб, танглайига нос отди.

Лабларини чўччайтирди. Нос юқи кафтини сонига артиб-артиб олди.

Кетига чалқайди. Ҳароммағизи билан кўрпачага суянди. Телпагини пешонасига қўндирди...

Шу ўтиришда ўтирди-ўтирди... нос элитди... кўзи илинди...

20

Тоғни қора булут босди. Булутлар бағрида сонсиз тасмалар тортилди: тоққа ёмғир ёғди.

Қоп-қора булутлар тобора пастлади. Қирлар булут ичида қолди.

Отамиз адири қирлар қоқ оралиғида бўлди. Отамиз мисоли жар оралиғида, улкан тош устида ўтирди.

Жар тубсиз бўлди...

Отамиз ҳадемай ана шу жарга тушиб кетади. Тушиб кетишини биров-да билмайди. Биров-да сўраб-суриштирмайди. Ном-нишонсиз йўқолади...

Кими-да сўрайди? Кими-да суриштиради? Кими-да эслайди?..

Отамиз овози борича бақиради. Қўлларини уза-тиб бақиради.

Кими-да овоз беради? Қирларми? Қирлар акс садо беради. Майна қилмишдай, отамиз овозини қайтаради.

Отамиз қўллари шалвираб қолади. Энди, ёлғиз таянчи бўлмиш, ёлғиз илинжи бўлмиш аёлини чақиради.

Аёл қўлидан нима келади? Йиғи келади!

21

Қоп-қора булутлар Арчақўтал чўққиларини чалиб кетди. Телевизор станцияси, Тўхтамиш това қирлари-да кўринмай қолди. Булут катта лалми чўққиларини-да босди.

Шунда... шунда, булутлар орасида бир чол пайдо бўлди. Чол уст-бошлари оппоқ бўлди. Соқоллари-да оппоқ бўлди.

Остидаги эшаги-да оппоқ бўлди. Тақимида узун ҳасса бўлди.

Отамиз чолни қаердадир кўргандай бўлди. Ўйлаб-ўйлаб, эслади: баргга борганда кўриб эди.

2 2 Отамиз кўнглига таҳлика тушди: «ким бўлди, бу мўйсафид?» дея ўйлади.

2.1 1 Булутлар аро момақалдироқ қарсиллади. Айқаш-уйқаш тасмалар ёпиб-ўчди: яшин чақнади. L

Отамиз сесканиб тушди.

Чол парвойига-да келмади. Чол яқин келди. Юзлари яққол бўлди.

Отамиз чолдан кўз узмади. Кўнглидаги таҳликалар тарқала борди.

«Ким бўлди экан, бу мўйсафид? Самад бобомикин? Унинг эшаги қора эди-ку? Қарши махсуммикин? Йўқ, махсум эшакни бефаросат ҳайвон деб минмайди».

Отамиз ўйлаб ўйига етди... Сесканди... Ёқа ушлади...

«Ё, қудратингдан! Чинингми шу?»

Ичида калима қайтарди. Чолга янада синчиклаб тикилди.

«Кўриниши айтиб турибди. Шундай бўлса-да, шошмаган маъқул. Ким билади, кўзимга шундай кўриняптими. У кишида барчага аён белги бўлади. Шундан билса бўлади».

Отамиз сапчиб турди. Чолга пешвоз юрди. Қўли кўксига бўлди.

— Ассалому алайкум!— деди.

— Ва-алайкум, болам, ва-алайкум!— алик олди чол.— Утир, туриш даркор эмас, ўтир. Мен бир йўловчи одамман. Хўш, болам, адирлардан кетмай қолдинг, нима, бирор сеҳри борми?

Отамиз чолга синчиклаб-синчиклаб тикилди. Аниқ бир фикрга келолмади.

— Сиз Самад бова эмасмисиз?— деди.

Чол рад маъносида бош чайқади.

— Ҳа-а, билдим, билдим!— деди отамиз.— Сиз Ҳасан миробсиз. Тоғдан сув ёқалаб келаяпсиз. Тош-лоқда сел келишидан қўрқиб, қир ошиб келаяпсиз!

Чол қаҳ-қаҳ урди.

Булутлар, адирлар кулгидан зириллаб кетди.

Ёмғир қийлаб-қиёлаб ёғди.

Яшин тўлқинланиб-тўлқинланиб чақнади.

— Бўлмаса, кимсиз? Айтинг-да, одамни қўрқитмай!

Отамиз чол қошига келди.

Чол олис боғлар, пахтазорларга ўйчан боқиб турди.

— Қани, омонмисиз, эсонмисиз...

Отамиз шундай дея, чол қўлини кафтларига олди.
Чол сесканиб қўл тортди.

Отамиз чолни таниди: ҳазрати Хизр бобо! Боиси, бошмалдоғида суяги йўқ! У кишининг бошмалдоғи суяксиз бўлади!

Ҳазрати Хизр бобо одамзод мушкулени осон қилажак, ҳожатини чиқаражак эзгулик пири!

Отамиз ўзида йўқ қувонди! Дардига даво топишдай бўлди! Энтикди! Яйради!

Ана ўша зот, ана! Шу зотнинг бир оғиз сўзи!

Нима учун шу зотни вақтлироқ йўқламади?

Ана, охири ўзлари йўқлаб келди! Ўзларига ўзлари айтган-да, борайин, шундай бир куйган бандам бор, дардига қулоқ солайин, деган-да!

Ҳазрати Хизр айтсалар, йўқдан бор бўлади!

Ҳазрати Хизр бобо оғриндилар.

— Мен йўлиққан одамлар ичида энг номаъқули сен бўлдинг,— дедилар.

— Мен нима қилдим, ҳазрати Хизр боважоним?— деди отамиз.

— Қўл узатиб, одобсизлик қилдинг.

— Айбимдан ўтинг, ҳазрати Хизр боважоним, айбимдан ўтинг!

Отамиз теваракка аланглади. Теварак овлоқ бўлди.

Умрида биринчи марта... биринчи марта... инсон олдида тиз чўкди!

Кафтларини инсонга чўзди. Еноқларидан маржон-маржон ёшлар сизди...

Дардини ёриб-дардини ёриб қўя берди:

— Ҳазрати Хизр боважоним! Садағангиз кетайин, ҳазрати Хизр боважоним, мени авф этинг! Мен табиб деб чопдим, фолчи деб чопдим, нодонлик қилдим, кўрлик қилдим! Авф этинг, ҳазрати Хизр боважоним! Аслида сизни йўқлашим даркор эди! Мен қаёққа боришимни билмадим-да, қаерда эканингизни билмадим-да, ҳазрати Хизр боважоним! Қола берса, ҳузурингизга боришга ҳаддим сигмади! Мен бир фақир одам бўлсам, қандай-да бораман! Энди, овора бўлиб ўзингиз келибсиз, боважоним! Қуллуқ, боважоним, қуллуқ! Ҳазрати Хизр боважоним, мен бир шўрпешона бандаман! Тирноққа зорман! Эшитяпсизми, тирноққа зорман! Нима тиласангиз тиланг, манави чопонимгача сотаман, айтганингизни айтган-

дайн бажо келтираман! Менга бир фарзанд берсангиз бўлди, ҳазрати Хизр боважоним!..

— Менга мол-дунё даркор эмас...

— Унда, менга бир фарзанд беринг, ҳазрати Хизр боважоним! Дунёдан қўли очиқ кетмайин, ҳазрати Хизр боважоним! Майли, бизга биттагина Хушвақт бўлса-да бўлади! Фақирга палов! Биласизми-йўқми, Хушвақт йўлида кўзимиз тўрт, ҳазрати Хизр боважоним!

— Дунёдан кўп полний берма...

— Бизни бу дунёга боғлаб қўйган эмас, ҳазрати Хизр боважоним! Бир кунмас-бир кун танамиз совиқийди. Шунда, ким бизнинг иси чироғимизни қилади? Ким отамлаб йиғлайди? Ким энамлаб йиғлайди? Биров, ҳеч бўлмаса бировгина отамлаб йиғласа экан, бировгина энамлаб йиғласа экан, ҳазрати Хизр боважоним!

— Бorigа шукур қил.

— Изидан ўғил қолдириб, отаси учун мотам тут-тирмаган эркак, эркак бўптимми! Орқасидан қиз қолдириб, энаси учун қора кийдириб, аза очдирмаган аёл, аёл бўптимми! Дунёга келдим деб юрмасинлар. Ҳазрати Хизр боважоним! Кўпга берган тирноқни биздан-да даринг тутманг! Менга раҳмингиз келмаса-да, энасига раҳмингиз келсин, Ҳазрати Хизр боважоним! Пошикаста куйиб-куйиб, адойи тамом бўлди, ўлик бўлиб гўрда йўқ, тирик бўлиб тўрда йўқ, ҳазрати Хизр боважоним!...

— Мен сенга фарзанд берганман...

— Берганингиз йўқ, ҳазрати Хизр боважоним, берганингиз йўқ! Сиз мени биров билан адаштиряпсиз, ҳазрати Хизр боважоним! Уста Қулматга келбат бераман, ўша деяётгандирсиз-да? Чин, уста Қулматда фарзанд бор, олтита! Менда бўлса, бировда йўқ, ҳазрати Хизр боважоним!..

— Қандай отасанки, ўз фарзандингни билмайсан? Ҳали кўп-кўп фарзанд бераман.

— А? Кўп-кўп фарзанд бераман дедингизми? Қачон-қачон? Қуллуқ, ҳазрати Хизр боважоним, қуллуқ! Қани эди, кўп-кўп бўлса! Ўнта бўлса ўрни бошқа, қирқта бўлса қилиғи, ҳазрати Хизр боважоним!..

Ҳазрати Хизр бобо кўздан ғойиб бўлдилар.

- Қош қорайди.
 Боғотда одам оёғи тинди.
 Отамиз қоровуллигидан қайтиб келди.
 Онамиз чаппа бурилиб йиғлади.
 — Қўрган куним қурсин...— деди.
 Отамиз бетини олиб қочди.
 — Йиғлама-е... Мен сенга нима қилдим...— деди.
 Онамиз айтиб-айтиб йиғлади:
 — Шу бўққанида ўлиб кета берсам бўлмасмиди...
 Отамиз талмовсираб туриб олди.
 — Мен бўғдимми? Мен-а?— деди.— Одамга туҳ-
 мат қилма-е, мен адирда эдим.
 — Бўлмаса ким? Робия ҳамсоиянинг эркагими?
 — Сени бўғдимми? Сени-я? Қачон-қачон?
 — Дарди чипқон, қачон-қачон!..
 — Шу гапингга номаъқулнинг понини ебсан. Мен
 ҳозиргина боғотдан келдим.
 — Шу кишининг эси жойидами ўзи?
 — Эсим жойида, ҳа, эсим жойида...
 — Эси жойида бўлса, шуйтадими?
 — Бўлди-бўлди. Ундан кўра, суюнчини чўз...
 Отамиз бўлиб ўтмиш гапни айтиб берди.
 Айта-айта, шипларга қараб жилмайди, дераза-
 ларга қараб жилмайди!
 Шўрвани-да жилмая-жилмая ичди!
 — Ҳа-а-а, бешик-мешигинг борми ўзи, момоси?—
 деди.
 — Бешик нима қилади...
 — Э, ҳали бешигинг йўқми? Унда, шу бозор Де-
 нов бориб келганим бўлсин!
 — Ҳали вақтли.
 — Вақтлиси бўптимми, эҳтиёт-да.
 — Мен ўзим айтаман...
 — Ҳа-а-а, сенинг гапинг жуфт, момоси...

Онамиз юраги ўйнади, онамиз кўнгли айниди.
 Қўллари юзини оғзига тутди. Осмонга қараб-қа-
 раб эснади:

— А-а-ауф, а-а-ауф!..

Отамиз эснашди ўзича тушунди. Ўзида йўқ суюнди.

«Ана, ҳазрати Хизр бовамизнинг марҳамати, ана!» дея хаёлланди отамиз.

Отамиз онамизга сипориш қилди.

— Энди, ўзингни оғир ишлардан тий,— деди.— Хафагарчиликлардан сақлан. Тўйиб-тўйиб ухла. Қўнглимда сен учун атаб юрганларим бор. Қуни келсин, айтаман.

— Нима экан, у?

— Ҳали-ҳозир айтмайман. Қуни келса, айтаман.

— Айтсин, ҳозир айтсин.

— Йўқ, бўлмайди. Айтсам, сен бировга айтиб қўясан.

— Айтмайман, айтсин, айтмайман.

Отамиз деразага қараб-қараб:

— Қўшиқ айтиб бераман,— деди сокин.

Онамиз ҳайрондан-ҳайрон бўлди.

— Нима-нима?— деди.

— Қўшиқ айтиб бераман, дейман...— деди, тагин-да сокин-сокин.

Онамиз оғзини ушлаб кулди.

— Шу киши қўшиқ айтадимиз?— деди.

— Эса-чи...

Онамиз пиқ-пиқ кулди.

— Шу киши-я?

— Э, бизга нима қипти?..

Онамиз болишга юмалаб кулди.

24

Отамиз адирларга сиғмай қолди!

Йўлда ҳориб қолади дея, онамизга тушлик ташит-тирмади.

Ўзи келиб кетар бўлди.

Бўлар-бўлмас гаплар айтиб, онамизни кулдириб-кулдириб турди.

Қунар кетидан қунар ўтди, тунлар кетидан тунлар ўтди.

Отамиз тун чироғини ёқиб ётди.

Уй нимқоронғи бўлди.

Отамиз чалқанчадан ёнбош бўлди. Онамизга ўғирилди. Билагини онамиз бўйни остида ўтказди. Онамиз юзларини қучоғига олди.

Отамиз чап қўли Хушвақтнинг илк... илк бешигига кетди. Қўли бешик бўйлаб юрди, бешик узра юрди. Бир юқорилади, бир пастлади.

Кафти мулойим-мулойим оламини қайта-қайта силади. Силади-силади, бир манзилда оёқ илди... Йўқ, йўқ...

Кафти тагин қуйилади-юқорилади. Ўнгу чапга бориб келди. Кафти югурди, кафти елди, кафти излади... Йўқ, йўқ...

Отамиз илк бешикка қўлини юзини тутди. Бор эътиборини, бор диққатини қўли ихтиёрига берди. Юрагини қўли юзига жо қилди... Йўқ, йўқ...

Ўнг қулоғини онамиз кўкраклари остига қўйди. Нафасини ютди. Бир лаҳза қотиб қолди.

Қулоғи остида онамиз юраги дук-дук урди...

Илк бешик бор! Тўққиз ой-ю, тўққиз кунлик мулойим олам бор!

Хушвақт йўқ, Хушвақт!

Отамиз ҳафсаласи пир бўлди... Онамиз юзига юзини қўйди...

Онамиз пиқ-пиқ йиғлаб қўя берди.

— Йиғлама, бўлади. Ҳазрати Хизр бовамиз айтдилар-ку...

Отамиз шундай дея, ўзини-да, онамизни-да овутди.

Онамиз отамиз билан тагин-да жипсроқ ётди. Соқолларига юзларини силади.

Олис айрилиқдан кейин кўришмишдаин, бағридан қўйиб юбормади.

Олис соғинишдан кейин кўришмишдаин, бот-бот ўпди.

Эркалатишлардан армони қолмади...

— Эртага бозорлаб келмайдими?

— Бозорлаганим бўлсин!

Онамиз саҳар маҳали отамизни уйғотди.
 Отамиз бозор отланди.
 Онамиз зим-зиё оламга боқди...
 Ой ҳали туғмади. Шу бонс, олам зимистон бўлди. Онамиз ой туғажак тарафга қараб турди-турди-да... ўзини ойга менгзади, тақдирини оламга менгзади!

«Ой-да мендайин туғмади. Олам-да тақдиримда-йин зим-зиё бўлди...» дея ўксиди.

Онамиз отамиз билан хўшлашди.

— Майли, хуш борсин-хуш келсин,— деди.

Отамиз зим-зиёга сингиб кетди.

Онамиз дарвоза қиррасига пешонасини қўйди.
 Ўксиб-ўксиб йиғлади...

Кўчада эчки маъради.

Онамиз қайрилиб қаради.

Эчкилари кўчага тизилиб чиқди.

Онамиз эчкиларни ичкари қайтарди. Дарвозани ичкаридан занжирлади. Занжирдан чўп ўтказди.

Супага келиб ўтирди. Пешонасини тиззаларига қўйди.

Тағни йиғлади...

27

Бари гап Термизда ҳал бўлди.

Ўшанда дўхтир онамизга бор гапни айтди. Отамизга айтмиш гап... тескарисини айтди!..

Онамиз дўхтир гапига ишонмади. Отамиздан пинҳона Денов дўхтирларига борди. Ўзини синчиклаб-синчиклаб қаратди.

Денов дўхтирлари-да Термиз дўхтирлари айтмиш гапни айтди.

Онамиз отамизга билдирмади. Аёллар билан Деновдан балиқ еб келдим, деди.

28

Онамиз нчига ютиб юрмиш дардлари ўша кундан эътиборан кўзларида балқиб қолди.

Юракни яширса бўлади. Бонси, юрак кўрнимайди. Юрак жамики дардларни пинҳон тутати.

Аммо кўзларни яшириб бўлмайди. Кўзлар ўзини ўзи фош этади.

Шундай бўлса-да, отамиз найқамасди!

Отамизга очиқ-ойдин айтсинми? Қандай айтади? Айтиш, ўзини ўзи илкор қилиш бўлади! Аёллик шаънини йўққа чиқариш бўлади!

Кейин аёлман деб юрмаса-да бўлади!

Мабодо айтса, гап чиқади, элга ёйилади...

Йўқ, икки дунёда-да айтмайди!

У бир эркак, зўр бир эркак бахтини боғлаб юрибди!

Эркак ҳадемай элликка киради. Эркак орзуларга тўла, эркак умидларга тўла!

Эркак тинимсиз слиб-югуради, эркак интиқ бўлиб қарайди, эркак излайди! Кўнгил мевасини излайди! Шу мевани топажагига ишонади, қўлига олиб ўйна-тажагига ишонади! Юзларига, бағирларига босажа-гига ишонади!

Ана, эркак бешикка кетди! Ҳадемай, бешик кўтариб келади!

«Момоси, мана, Хушвақтнинг бешиги...» дейди.

Алиқ шундай дейди!

Онамиз бўлса... алдайди! Қўра-била туриб алдайди, ёнма-ён ётиб алдайди, кўзларига тик қараб алдайди!

Кимни алдайди? Умрида кўз очиб кўрмиш суюқ-лидан-суюқли одамни алдайди!

29

Тоғ тағи оқариб-оқариб кела берди.

Онамиз молхона тарафга юрди.

Мол-қолларга қаради. Сигир согди. Бузоқ эмизди. Мол-қолни подага ҳайдади.

Қўшиқ айтиб-айтиб соғмиш моллари, хўш энди!

Онамиз катак оғзида турмиш тошни олди.

Катакда ётмиш товуқлар ҳадеганда чиқа бермади. Ичкарида қурқ-қурқлаб тура берди.

Онамиз эпкайди. Катак ичига қаради.

Мояк туғиб бермиш товуқлари, хўш энди!

Онамиз ошхонада хиёл турди. Теваракни қаради. Сирғалиб тушмиш докани тағин тобоқларга ёпди. Тағин тушиш кетмасин дея, дока бурчларини тобоқ остига бостирди. Таом юқи идиш-тобоқларини қатрон қилиб ювди.

Келин бўлиб, ўт ёқмиш ўчоқлари, хўш энди!

Келин бўлиб, мой томизмиш қозонлари, хўш энди!

Онамиз тандир бошига келди, рўмоли учларини елкаларига ташлаб энкайди. Тандирга қаради. Тандирга суёғлик оташкуракни олди. Оташкурак билан уюм-уюм тандир кулини олди. Тандир оғзини ёпиб қўйди.

Келин бўлиб нон ёпмиш тандирлари, хўш энди!

Онамиз эшик-орани супурди. Уй шипларида осилиб турмиш қора қурумларни олиб ташлади. Деразаларни ярақлатиб артди. Уйларни супуриб-сидирди. Юк-ёпларни келиштириб-келиштириб тахлади.

Келин бўлиб келмиш уйлари, хўш энди!

Онамиз зинада чўнқайиб ўтирди.

Тагин йиғлади. Упкасини босолмай йиғлади. Ҳиқ-ҳиқ йиғлади.

30

Офтоб олмалар учини чалиб юборди.

Онамиз рўмоли учлари билан бет-бошини ўради.

Дарвоза тараф юрди. Дарвозадан ташқарилади. Девордан бўйлади. Қадрдон ҳовлисига қаради. Сўнгги... сўнгги бор қаради...

Оҳиста-оҳиста юрди-юрди, тагин оёқ илди. Кетига қайрилиб қаради.

Шунда, изидан ияриб келмиш Олапар итини кўрди.

— Қол, қол!— деди.

Олапар беш-олти қадам қолди. Аммо, тагин ияриб келди.

Онамиз оёқ илса, Олапар-да оёқ илди. Онамизга қараб-қараб тура берди.

Онамиз ҳафсаласи пир бўлди. Йўлида давом этди.

Онамиз тўлиб-тошиб одимлади, босар-тусарини билмай одимлади!

Пойидаги мана булар қатор-қатор уйларми?

— Йўқ, булар майда-майда оқ тошлар! Рангли-рангли кесаклар!

Онамиз тошлар билан кесакларни янчиб-янчиб одимлади!

Мана булар нима? Теракларми? Тутларми?

Йўқ, булар ногирон-ногирон гиёҳлар!

Онамиз гиёҳларни эзиб-эзиб одимлади!
Хай, бўй бермиш тоғларми?
Йўқ, тоғлар эмас, йўқ! Булар болалар ўйпаяжак
ҳаммомпиш уйлар!
Онамиз ҳаммомпиш уйларни босиб-босиб одим-
лади!
Тоғлардаги қорлар... қон-қора бўлди!

31

Бу вақт отамиз Қизилсув бўйига келиб қолди.
Лойқа дарё ёқалади, саёзроқ кечув излади. Тавак-
кал қилди, бир ёймадан от солди.

Дарё от қорини ювиб-ювиб оқди.

Отамиз кечувдан чиқди. Дарё бўйида жойлаш-
миш лойқўрғон сари кўтарилди.

Отини қўрғон олди отхонага бойлади. Тароқни
хуржунни буклаб-буклаб қўлтиқлади.

— Бисмиллоҳи раҳмони раҳим!— дея бозор ора-
лади.

Бозор тумонат одам бўлди. Қадам босадиган ер
тахчил бўлди.

Ҳавода кабоб, сомса, манти ҳиди анқиди.

Сонсиз овозлар қулоқни гаранг қилди. Ким гапир-
япти, кимга гапиряпти, нимани гапиряпти, билиб бўл-
мади.

Бозор сонсиз чумчуқлар ғимирсиб чирқиллаётган
уядай бўлди!

Отамиз бозорчилар билан тўқнашиб-тўқнашиб
юрди, туртиниб-туртиниб юрди.

Фавқулодда пиллачи агрономга дуч келди.

Агроном отамизни кўриб-кўрмасликка олди.

Отамиз агроном билагидан қўшқўллаб ушлади.

Агроном ялт этиб ўгирилди.

— Э-э, Қоплон ака! Бозорлабсиз-да?— деди.

Отамиз қўлтиғидаги хуржунга ишора қилди.

— Тирикчилик, ҳа, тирикчилик!— деди.

— Ҳа-а, маъқул-маъқул!

Агроном йўлида давом этди.

Отамиз агроном кетидан қараб-қараб қолди.

«Бефаҳм! Диплом бўлган билан, фаросат бўлма-
гандан кейин, қийин экан-да...» дея ўйлади.

Йўлида давом этди. Майиз бозорини ёнлаб юр-
ди.

Майинзчилар тизилиб ўтириб овоз берди:

— Кеп қолинг. Ҳўжасоатнинг майизига!

— Арзон қилдим, киноси ўн сўм!

— Синонинг майизи шўр бўлади, Ҳўжасоатникидан қолманглар, мисол учун!

Отамиз охириги гапни айтмиш Йўлдош қоровулни таниб қолди. Йўлнинг атайин қоровул олдидадан солди. Қоровул олдида атайин оҳиста-оҳиста одимлади. Атайин қириниб-қириниб йўталди.

— Йўлингиз усин, Қоплон ака!— деди Йўлдош қоровул.

Отамиз гўё, фавқулодда кўришиб қолмишдай, юзлари ёришди.

— Э, ҳа, иним, бозорингиз усин!— деди.

— Айтганингиз келсин! Қани, бундайгина юрибсиз, мисол учун?

Отамиз қўли билан хуржунни кўрсатди.

— Тирикчилик, мана, тирикчилик!— деди.

— Ҳозир йўл бўлсин, мисол учун?

Отамиз... отамиз ниятига етди!

— Шу, бешик бозорига бораяпман, Йўлдош иним!— деди.

— Ана-ана! Буюрсин, буюрсин, мисол учун!

Отамиз тагин-да очилди.

— Қуллуқ-қуллуқ!— дея бош ирғади.

— Айтгандай, тўнғич неварамизни кўраяпсиз-да, мисол учун?

— Шундай, шундай!

Йўлдош қоровул ўйланиб қолди. Бир нима демоқчи бўлди. Оғиз жуфтлади-да, яна тагин индамади.

— Бир нима демоқчи бўлдингиз шакилли, иним?— сўради отамиз.

— Энди, Қоплон ака, ёшингиз улуғ, сизга оқсоқолчилик қилиб бўладими, мисол учун!

— Э, оқсоқолчилиги бўптими, айта беринг-да!

— Мисол учун айтсам, эски бешик яхши, ака! Айниқса, серфарзандларнинг бешигини олсангиз, нур устига нур бўлади, мисол учун!

— Унда, бешик олмаганингиз маъқул, дейсиз-да?

— Ҳа-да! Мана, бизникини олиб туринг, мисол учун!

— Унда, сизнинг айтганингизга юрдим, иним!.. Отамиз изига бурилди.

Дўконларни айланди. Олмаса-да, айрим нарсалар нархини сўраб-суриштирди.

Дўконларни айланди-айланди, китоб дўконига келиб қолди.

«Эҳ-ҳе-е-е!— деди ичида.— Бунча кўп қогоз!»

Энди кетмоқчи бўлиб эди, ичкаридан бир қиз чиқиб келди.

— Ҳа, бова, қандай китоб берайин?— деди.

Отамиз, йўқ деган бўлиб бош чайқади.

— Уғилми, қизми? Неча ёшда?

Отамиз кетишини-да билмади, кетмасини-да билмади. Нима дейишини-да билмади!

— Уғил!— деб юборди.

Қиз токчадан катта китоб олиб узатди.

— Мана шуни олинг,— деди.

Отамиз китоб юзини томоша қилди.

Китоб юзида улкан мушук чўнқайиб ўтирди.

«Китоб ана шу мушук ҳақидадир-ов...» дея ўйлади.

Китобни қайтиб берди.

Турди-турди, ўйлаб қолди. Чиндан-да китоб олиб борса бўлмайдими? Хушвақт катта бўлса ўқийди-да?..

Отамиз эшитган-билган китобларини бир-бир ёдга олди.

— Шу, Кумушбибидан борми?— деди.

— Қанақа Кумуш?

— Ҳалиги, марғилонлик Кумушбиби.

— Ёзувчими?

— Э, йўғ-е, ҳалиги... Отабекнинг қайлиғи-чи?

— Ҳа-а, «Ўтган кунлар» денг. Бор, бор.

— Шундан бер, Кумушбибидан бер.

Қиз китобни топиб келди.

— Отабек керак эмасми?— дея жилмайди.

— Кумушбиби қаерда бўлса, Отабек-да шу ерда бўлади-да.

Отамиз дўкондан чойхонага йўл олди.

Икки кило қовурилган балиқ олди. Ярмини ўзи тушлик қилди. Ярмини қогозга ўраб, хуржунга солди.

— Аёлимизга.— деди ўзинча.

Отамиз ҳамсоя-қўллариникига овоз берди.
 — Ай, ҳамсоя, ўша ёқда бизники йўқми?— деди.
 — Бугун кўрмадик,— жавоб берди ҳамсоялар.
 Биров-ярим билан гап сотиб ўтирибди-ёв дея,
 ҳовуздан хабар олди.
 Ҳовузда-да бўлмади.
 Супага чўнқайди. Аёли йўлига қаради. Дарвоза
 тик этса қаради.
 Қош қорайди.
 Моллар подадан қайтди.

Отамиз тоқати тоқ бўлди.
 Қаҳр билан отланди. Қайноғасиникига йўл олди.
 Остонада отдан тушмай овоз берди.
 — Ай, буёққа бир қаранглар!— деди.
 Ичкаридан аёл овоз берди.
 Деразадан тўкилмиш нурни бир соя кесиб ўтди.
 Остонада қайнагачиси қора берди.
 — Шуёққа бизники келдими?— сўради отамиз.
 — Келди, қани, ичкариланг,— деди қайнэгачиси.
 — Ёмон...
 Отамиз: «ёмон хотиннинг уйи кўп, порахўрнинг
 гўйи кўп», дея узиб-узиб олмоқчи бўлди.
 Аммо, аёли оғироёқ арафасида эканини ўйлади.
 Шаштидан қайтди.
 — Меҳмон деган қош қорайгунча ўтира берар
 экан-да. Рўзғор деганни-да ўйлайди-да...— деди.
 Қайнэгачиси ичкарилаб қайтди.
 — Бормайман, деяпти,— деди.
 — Нима-нима дейди?
 — Бормайман, кета берсин деяпти.
 — Э!..
 Отамиз отдан тушди. Оғни дарвоза устунига бой-
 лади. Ичкарилади.
 Шу вақт деразадан тўкилмиш нурни тагин бир
 соя кесиб ўтди.
 Галдаги уй деразаси ёришди.
 — Қани?— деди отамиз.

— Ана, нариги уйга ўтиб кетди,— деди қайнэгачиси.

Отамиз қайнэгачиси кўрсатмиш уйга кириб кетди. Хиёлдан кейин қайтиб чиқди.

Қайнэгачиси қошига келди.

Боши билан онамиз ўтирмиш уйга имо қилди.

— Анавиги нима бўлди?— деди.

— Билмасам.

— Гапирсам, миқ этмайди?

— Ким билади. Эрталаб ўзи кириб келди. Энди уйимга бормаيمان, деди. Сўраб эдим, индамади.

— Ё, бирон нима деб айнитдингизми?

Қайнэгачиси бир нарда кўтарилди.

— Ҳа, қайинсинглим кун сайин яшариб келаяпти!— деди.— Сиздан айнитиб, ўн саккиз яшар бўзболага бераман!

— Бўлмаса, нимага бундай қилади?

— Мен не биламан? Ана аёлингиз, ана сиз! Гаплаша беринг-да!

Отамиз тагин онамиз олдига кириб кетди.

Бу сафар кўп қолиб кетди.

Бир маҳал, эшик қарсиллаб-қарсиллаб ёпилди.

Қайнэгачи деразадан ташқари қаради.

Ҳовлида отланаётган куёвини кўрди.

V

Қавкабистонда ой балқиса.

Ойдин сутга чайгандай оппоқ бўлди.

— *Кўзларингга боқишларим... боқишларимизнинг ўзи бир дoston, момоси. Бовужуд, шоирлар билмади, билса, элга ёярди... Мен сенга айтсам, момоси, боқишлар-да ҳали ўзимизники...*

Олис-олис ойдинлар.

Олис-олис оқшомлар.

Энди қайтиб бўлмас олиб бир олам...

— *Гоҳида атайин ўйда ўтираман, момоси, болалар мени йўқ деб ўйлайди, девордан ошиб киради. Зардолилларга чиқади, тўйгунича ейди. Қўйинларини тўлдириб кетади. Мен яйраб-ййраб қарайман... эшит-япсанми, момоси, бизнинг зардолилларни болалар еяпти, болалар! Шу, кўча юзларига-да мевали дарахтлар эксамми деяпман, момоси. Ўтган-кетганинг оғзи тегади-да, болалар ейди-да...*

Отамиз ёлғиз яшади.

Аччиғи тарқалгунча аёли йўқлиғи bilinмади.

Кейин-кейин bilinди.

Аёлини қўмсаб-қўмсаб энтикди. Болишни бағрига босиб-босиб энтикди. Ҳовлини айланиб-айланиб энтикди...

Аёли хумор қилди!..

Отамиз отланди. Йўлга тушди. Зим-зиё кўчалардан юрди.

Қайноғаси девори олдида оёқ илди. Девордан бўйлади.

Зим-зиё ҳовлига бот-бот қаради. Энтикиб-энтикиб қаради...

Аёли ҳавосини олиб-олиб қайтди...

2

Ўйлади-ўйлади, тоғасини қайноғасиникига юборди.

Тоғаси куйиниб-куйиниб қайтиб келди.

— Кўр бўл, ҳа, кўр бўл!— дея ер муштлади.— Қўргина бўл!..

— Оғзингга тош-е!— деди холаси.

Тоғаси тағин ер муштлаб-ер муштлаб куйинди:

— Отаиң раҳматлик айтди, энаиң раҳматлик айтди, ажраш, турмушиниң турмуш бўлмайди, деди! Айтганлари келдими? Мана, келди! Ўзингнинг умрингни ўзиниң кўкка совурдинг! Уям ўйлаган-да...

-- Ни́мани ўйлаган-да?— деди отамиз.

— Ўйлаган-да, эркак одамнинг қайғуси болами, ўзим кетиб, пешонамни бир синаб кўрайин деган-да!

— Кетса, кета берсин!— деди холаси.— Аёл топилади! Пулат пичоқ қинсиз қолмайди!..

«Ё, чини билан у шундай ўйга бордимикин-а?»

Отамиз хаёлидан шу гап ўтди.

Ўтирди-ўтирди, дадил ҳам кесиб гапирди:

— Бўпти, энди янги рўзғор қилганим бўлсин.

3

Тоғаси хеш-табор билан кенгашди, маслаҳатлашди.

Отамизга аёл қидирдилар.

Иккита аёл топдилар. Икковини-да эри машина фалокатида кетибди.

Бирини ўттиз бешларда, фарзандсиз бўлди. Бирини қирқларда, қўш фарзандли бўлди.

Холаси раъйкорчилиқ қилди.

— Эшик кўрганни олма, бешик кўрганни ол!— деди.— Ойгул бинойи, фарзанди бор...

Тоғаси совчиликка йўл олди.

Аёл бўлмиш ота-онасини кўндирди. Аёл бўлмиш болаларини кўрди.

Болалар бир-биридан суюмли бўлди!

— Яхши бўлди, жиянимизга фарзанд бўлади,— деди тоғаси.

4

Онамиз, отамиз янги рўзгор қилаяпти, дея эшитди.

Онамиз куйиб-куйиб кетди!

Дераза тоқчасига тирсаклади.

— Гўрга бўлса, менга нима...— дея пичирлади.

Кафтини нягига қўйди. Бошини чапга хибл қийшайтирди, ташқарига тикилди.

Юзлари лов-лов этди. Еноқлари булк-булк учди. Кўкраклари ости ўпирилиб тушаётгандай бўлди. Ўпирилиш кўкесини борган сайин қуйига босди.

Буни оғриқ-да деб бўлмади, ғашлик-да деб бўлмайди.

Гўё, кўкраклари остида зилдай бир нима ипда осилиб қолди. Борди-ю, иплар узилса, қоматини кўтариб турмиш зилдай нима ерга тушади, чил-чил бўлади...

5

Кўкраги остидаги зилдай нима бирдан тошдай қотиб қолди.

Онамиз керишди. Шунда-да бўлмади.

Қотиб қолмиш нима юмшаб-да кетмади, тушиб-да кетмади.

Онамиз уқаламоқчи бўлди. Бармоқлари бориши билан кўкрак этлари пир-пир учди. Этлари ўзини олиб қочди.

Онамиз энди бармоқларини олисроқдан олиб борди, авайлаб олиб борди. Кафти билан оҳиста-оҳиста уқалади. Қўзларини юмиб уқалади.

Қўкраклари остида бармоқлари соясини ҳис этди.

Ниҳоят, кўксини гижимламиш зилдай нима қўйиб юборди.

Пешонасидан совуқ-совуқ терлар оқди.

Ўтирди-ўтирди, мийиғида кулди. Бир гапни маъкулламишдай, билинар-билинемас бош ирғади.

Ич-ичидан куя-куя:

— Уйланса, оқ бутум қора куярмиди...— дея пичирлади.

6

Аёл зоти аззанча ўзига тўқ бўлсин, еган-ичгани олдида бўлсин, аззанча серуруғ бўлсин, серавлод бўлсин, барибир... барибир, ўз оти ўзи билан... заифа бўлади!

Шу боис, аёл зоти ҳамиша бошида паноҳи бўлишни хоҳлайди.

Аёл зоти аззанча ўзига мустақил бўлсин, мағрур бўлсин, барибир, ана шу паноҳига бош эгиб яшайди.

Бош паноҳи амалдорми? Бош паноҳи камбағалми? Қўрми ё калми? Бош паноҳи майибми?

Барибир, аёл зоти учун барибир!

Қўмирчи бўлсин, темирчи бўлсин, тўрт девор ичида суюқли бўлсин!

Аёл зоти ана шу бош паноҳига суяниб яшайди!

Боши очиқ...

Аёл зоти аззанча хўрликни кўтаради, аззанча таҳқирлашни кўтаради. Аммо «боши очиқ», деган гапни кўтаролмайди!

«Ўнта ўғлим бўлмасин... чолим ўлмасин», демиш гап, аёллар юрагидан отилиб чиққан бўлади!

Бу дунёга кимни бойлаб қўйиб эди-да, аёл зоти-ни бойлаб қўяди?

Дард бор, бош ёстиққа тегиш бор.

Ана шунда, суяб турғизажак танмаҳрам кунга ярайди. Ана шунда, оғизга сув томизажак танмаҳрам кунга ярайди.

Ўз оти ўзи билан танмаҳрам!

Элчилик, онамизга оғиз солажаклар бўлади, элчилик!

Элчилик, оғиз солажаклар орасида аёлидан куйиб-куйиниб айрилмишлар бўлади, фалокат туфайли бола-бақраси билан яйраб қолмишлар бўлади, элчилик!

Майли, қандайи бўлса-да, майли!

Фақат... фарзанд доғида куймишларга кўнмайди! Нимагалигини оғзидан-да чиқармайди!

Майли, аёли ташлаб кетмиш ёмонлар бўлсин!

Эркак зоти ёмон бўлиб туғилмайди! Қарсак икки қўлдан чиқади!

Ўзи яхшилаб олади! Нима деса, хўп дейди! Қўлини косов қилади, сочини сунурги қилади!

Майли, болалари онамизни ўз онаси ўрнида кўрмаса-да, майли! Аммо онамиз уларни ўз боласи ўрнида кўради! Бир оначалик қарайди!

У киши ана шундай бир эркакдан умидвор бўлди!

7

Отамиз қайноғаси дарвозасида оёқ илди. Ўзаниддан оёқ олди. Отини етаклаб ичкарилади.

Ичкарида жамоа жам бўлди.

Отамиз жамоа билан юзма-юз бўлди. Юган тутамлаб, дол турди.

Салмоқлаб-салмоқлаб, аёли жавобини берди:

— Икки талоқ! Бўлдими?— деди.

Дераза олдида ўтирмиш Оймомо онамиз ўз жавобини эшитди.

Онамиз акаси музтар бўлиб қотиб қолди.

Ҳамсоя-қўллар ачиниш ҳам қайғуриш билан бош чайқади.

— Қайнсингилгинам умри хазон бўлди! Бошқа эркакка тушганида ҳалигача неварали бўларди!

Бу гапни онамиз янгаси айтди.

Ҳамсоя-қўллар далда берди:

— Тақдир-пешона экан-да, ким ўйлабди дейсиз...

— Ҳали жойи чиқади!

— Жойи чиқса, берамиз!

— Ҳали, ўн гулидан бир гули очилмаган!

— Ҳали қўчқордайин-қўчқордайин ўғиллар кўрадн!

— Ҳали попукдайин-попукдайин қизлар кўради!

— Тешик мунчоқ ерда қолмайди!..

Отамиз жамоадан кўзни олиб қочди.
 Ерга қаради. Мунғайиб қолди.
 Ер остидан тоғасига қараб-қараб олди.
 Ўзини жуда-жуда ёмон сезди. Оёғи остида ер бор-
 ми-йўқми, билолмади. Ўзини омонат сезди.

Мунғаймиш қўйи кетига қайрилди. Ердан кўз ол-
 май от етаклади. Оҳиста-оҳиста одимлади. Ер синга-
 лаб-ер сингалаб одимлади. Мунғайиб-мунғайиб одим-
 лади.

Бош кўтариш учун мажоли-да қолмади, ҳадди-да
 қолмади! Бош кўтариш учун ботинолмади!

Ичкаридан тоғаси овозини эшитди.

— Энди, бари худо тарафдан, қуда,— деди тоға-
 си.— Сиз ҳам, биз ҳам айбдор эмасмиз. Энди, келин
 бўлмиш юк-ёпларини олиб келиш учун борасизлар-
 да. Ўзим бошида туриб, ипидан-игнасигача бўлиб бе-
 раман...

Отамиз ер остидан кетига қаради. Юрак-бағри
 ҳаминқадар эзилиб-эзилиб кетди!

Ҳамиша қайқайиб-қайқайиб юрмиш оти, ҳамиша
 кўкрак кериб-кўкрак кериб юрмиш оти... боши ҳам
 бўлиб-хам бўлиб қадамлади! Ерга тумшуқ бериб-
 тумшуқ бериб қадамлади! Ерга кўз тикиб-кўз тикиб
 қадамлади!

«Ёмон бўлди, кўп ёмон бўлди,— хаёлланди ота-
 миз.— Энди шунини, шу жонивор билмаса нима қил-
 ги?»

Отамиз ҳадаҳалади. Дарвозадан ташқарилади.

Ўзанига оёқ илди. Отига қамчи урди.

Отамиз чайладан адоқлади.

Адир адоғида қантарилмиш отини минди. Уйига
 йўл олди.

Дарвозани очди. Кўчада сочилиб юрмиш мол-
 ҳолларини ичкари киритди. Мол-ҳолга қаради. Отини
 охурига бойлади.

Ҳовли ўртасида серрайиб қолди.

Ҳовли зим-зиё бўлди. Милт этмиш шуъла бўл-
 мади.

Ичкариплаб, уй чирогини ёқди. Кўрпачага чўзилди.

Этиги қўнжидан қамчини олди-да, оҳиста-оҳиста
этик қўнжига урди, кўрпачага урди, деворга урди.

Ётиб ётолмади, ухлаб ухлолмади.

Тагин ташқарилади.

Бир қурбақа сапчиб-сапчиб келди. Деразадан тў-
килмиш нурда тўхтади.

Нур, отамиз ғашини келтирди. Ичкарилаб, чироқ-
ни ўчириб келди.

Ток вайиши остида чўк тушди. Оёқларини чалиш-
тирди. Жойлашиб ўтирди. Вайиш устунига яғрин
берди. Бошини-да устунга қўйди.

Боши узра назар солди. Қоп-қораймиш вайишга
тикилди. Тикилди-тикилди, кўзлари илинди...

Хўрозлар қичқирғидан, бузоқлар маърашидан
уйғонди.

Тобора ёришиб келмиш осмонга қаради. Мунға-
йиб-мунғайиб қаради. Ғарибона-ғарибона қаради...

Отаси бор эди, отасига суянар эди. Отаси қазо
қилди.

Аёлига суяниб қолди.

Онаси бор эди, онасига суянар эди. Онаси-да кет-
ди.

Тагин аёлига суяниб қолди.

Энди, ёлғиз суянчигидан-да ажралди. Ёлғиз
юпанчидан-да ажралди. Ёлғиз паноҳидан-да ажрал-
ди.

Тўрт тарафи қибла бўлиб қолди!

Энди... Манави устунга суяниб қолди!

10

Отамиз отига қараб юрди.

Қўйлар емиш дардида отамизга суйкалди.

Отамиз қўйларни туртиб-туртиб ташлади, жер-
киб-жеркиб ташлади.

Отини эгарлади, ташқари етаклади.

Дарвозани ташқаридан қулфлади. Эгар қошидан
олди, узангига оёқ илди.

От шахдам-шахдам қадамлади.

Тонг еллари ҳур-ҳур эсди.

Отамиз тегирмон олдидан йўл олди.

Тегирмон остидан шовуллаб отилмиш сув йўлни
кўндаланг кесиб оқди.

Отамиз кечувда жиловни бўш қўйди.

От бош кўтармай-бош кўтармай сув ичди.

Шунда:

— Ассалому алайкум, Қоплон ака!— демиш овоз келди.

Овоз қаёқдан келди, сув шовуллашида билиб бўлмади.

— Мен буёқдаман, мисол учун!— деди овоз.

Отамиз тегирмон супасида турмиш Йўлдош қоровулни кўрди.

Қоровул бел боғидан қўшқўллаб ушлади. Кулиб-кулиб қараб турди.

— Тегирмонга келдингизми, мисол учун?— деди.

Отамиз нима дейишини билмади.

— Шундай, шундай...— дея бош ирғади.

Йўлдош қоровул тап этиб супадан тушди. Отамиз билан кўришиб-сўрашди.

— Бугдойингизни қайси бурчакка қўйиб эдингиз, мисол учун?— деди.

— Нима эди?

— Бугдойингизни ичкаридан топиб оламан-да, тегирмонга соламан, мисол учун. Тушгача тегирмондан чиқади. Тушда келиб отга ортиб кета берасиз, мисол учун.

— Йўқ...

— Йўғи бўптими, мисол учун. Боғқоровул бўла туриб, тушгачайин ўтира берасизми? Узумларингизни чумчуқ еб кетади, мисол учун! Мана биз ўтирсак, бўла беради. Биз маккажўхори қоровули. Маккажўхорини ит ейдими, мисол учун...

Отамиз хўрсинди. Теваракка аланглади. Йўл бўйи симёғоч симларида тизилиб турмиш қалдирғочларга тикилди.

Йўлдош қоровул, отамиз истиҳола қилаяпти, дея ўйлади. Тагин гапга тушди.

— Навбатда турганлар жанжал қилади, деб ўйлаялсизми, мисол учун? Чин, тегирмон навбати билан, дейдилар, мисол учун. Лекин мен тегирмончи билан гапиришаман-да. Шундай-шундай, дейман-да, мисол учун...

Отамиз қамчи сопи билан қалдирғочли симларга ишора қилди.

— Шу симларда ток бор-а?— деди.

— Ҳа, ток бор, мисол учун.

— Унда, нимага қалдирғочларни ток урмайди?

— Шуни билмадим-а, мисол учун. Чопиб бориб,

~~Николай мөңтәрләп билиб~~ келайинми, мисол учун?
От сувдан бөш кутарди.
Отамиз отни тиззалари билан ниқтаб хайдади.
От сув сачратиб-сув сачратиб кечувдан ўтди.
Отамиз йўлида давом этди.
Пўлдош қоровул отамиз кетидан қараб қолди:

11

Отамиз тегирмондан олислади.
Тонгги ҳаводан баданлари жунжикди. Чопони ўнгирлари ёнларига ёйилди.
Бор вужуди билан, бор тани билан... қўмсаш қўшиғини айтди...
Улкан тол теварагини бир айланиб оёқ илди. Ерга тушди. Отини тол танасига бойлади.
Елкасидан нафас олди. Баданлари қизиди. Ёқаларини очди.
Тош девордан ошди. Азим ёнғоқ остига борди. Ёнғоқ танасига суяниб ўтирди...

12

Пойида бўлоқ сувлари тиниқ оқди, сокин оқди.
Пўст ташламиш ёнғоқлар бўлоққа чўлп-чўлп тушди. Бўлоқда қалқиб-қалқиб оқди...
Отамиз бўлоқдан ҳовучлаб-ҳовучлаб олди. Оғзини чайди. Юзига сепди. Ўзини совутди.
Бўлоқ бўйидаги кийик ўтларга термилиб ўтирди-ўтирди... Эслаш қўшиғини айтди...

13

«...Зардоли барги мисол қайрилма ой, булутсиз оқшом осмонида ҳаволанди.
Оқшом тагин-да оппоқ, тагин-да нафис бўлди.
Қовжираб ётмиш қиёқ ўтлар шамолда чайқалди. Шамолда айқашди, ажиб товуш берди.
Барглар шитир-шитир этди.
Пишиб меъёридан ўтиб кетмиш зардолилар ерга тап-тап тушди.
Оқшомдан зардоли ҳиди анқиди.

У, Оймомо сочини ушлади..
Оймомо рўмоли четидан ўпкаланиб-ўпкаланиб қа-
ради...»

14

Эслаш қўшиғи авж олди:

— Ҳа-а-ай...

Отамиз отланди. Адирга йўл олди.

Адир ғуж-ғуж дарахт бўлди. Зардоли, олма, жий-
да, ёнғоқ, дўлана... бўлди. Уларни табиат экди, та-
биат кўкартирди. Шу бонс, оти ёввойи олма бўлди,
ёввойи ёнғоқ бўлди.

Бу йил дарахт барглари учи сариқ-сариқ бўлди.
Демак, қиш кеч келади. Борди-ю, барглар остидан
сарғайиб бошласа, қиш эрта келади.

Отамиз от жиловини ўз ҳолига қўйди.

Ер синчиклаб-ер синчиклаб қаради...

Шу ерларда... Худди шу ерларда бир сўқмоқ бў-
лар эди. Сўқмоқ боғ тарафидан... Оймомо ишдан
қайтар эди. Отамиз худди шу ерда Оймомо йўлини
пойлар эди...

Бу, кўришув қўшиғи бўлди!

Энди у сўқмоқлар йўқ...

Сўқмоқлар кўмилиб кетди. Изсиз, ном-нишонсиз
кўмилиб кетди...

15

Бир калтакесак хазонларни шитирлатиб-шитирла-
тиб чопди.

От сесканиб оёқ илди. Қулоғини динг қилди.

Отамиз жиловини орқага бурди.

От ўзи юрмиш эгри сўқмоқдан юраман, деди.

Аммо отамиз отни тиккасиға солди.

Йўлда йўнғичқапоя келди, ариқ келди, ўр-чуқур
келди. От баридан сапчиб ўтди, баридан иргиб ўтди.

Кўришув қўшиғи поёнлади.

Қўшиқ ёввойи дарахтлар остида қолди. Ном-ни-
шонсиз сўқмоқларда қолди...

Отамиз Сайрак адирда жилов тортди. Эгар қошига жилов илди.

От бўйни кўзойнак илон мисол гажак-гажак бўлди.

От пишқирди. Олд туёқлари билан тарс-тарс ер тепди.

Отамиз, қамчи сопи билан телпагини кетига сурди. Қамчили қўлини сонига тиради.

Елкадан нафас олди. Қириниб йўталди. Қўшиқ айта бериб қақраб қолмиш томоғини намлади.

Назарини боғларга берди...

17

Шу кўйи ўтирди-ўтирди... ўзининг сўнгги... энг сўнгги қўшиғини бошлади...

Бу, хайрлашув қўшиғи бўлди, алвидо қўшиғи бўлди!

Тонглар бепоёндир, бепоён! Олис-олис уфқларда тонг. Боботоғ чўққиларида тонг. Даграз сув омбори узра тонг. Қишлоқ узра тонг. Боғларда тонг. Терак учларида, баргларида тонг. Гала-гала чумчуқлар парвозида тонг. От ёлларини ўйнамиш сокин елларда тонг. Куйловчи соқолини силамиш салқин сабо-ларда тонг.

Қўшиқда-да тонг!

18

Сокин боғ узра бир гала чумчуқ ўйнади.

Чумчуқлар турнақатор бўлиб тизилди. Ғуж бўлди. Ёппасига терак шоҳларига ёпирилди. Тағин парвозланди.

Жимжит терак қўйинида парр этмиш кўр овоз келди.

Бир тўрғай ҳаволаниб-ҳаволаниб ўйнади. Ўз ўйинида, тонг ҳавосидан маст бўлиб сайради. Бир жойда муаллақ турди. Чалқанча ётди. Қуйига шўнғиди. Тағин юқорилади. Кўкка тўш берди. Жойида қотиб қолди. Тағин тўлқиндайин-тўлқиндайин парвозланди...

Алвидо қўшиғи авжида бўлди!

Кун, тонгни ёқиб юборди.

Оламдан оппоқ парда кўтарилди.

Боботоғ чўққисида турмиш дум-думалоқ кун, тераклар учини чалиб кетди.

Бир терак шохида чумчуқлар зорланиб-зорланиб чирқиллади.

Чумчуқлар илон кўрса, ана шундай зорланиб чирқиллади...

Алвидо қўшиғи қиёмда бўлди:

— Лалайлам, ла-а-ам!..

Бебош саболар терак баргларини чаппа-чаппа қайирди.

Фотмачумчуқлар шохма-шоҳ ликиллади.

20

Қишлоқ тарафдан келмиш сўқмоқда отлиқлар, эшаклилар кўринди, пиёдалар кўринди.

Биров уловига сават осиб олди, биров қўлтиғига сават қисиб олди.

Деҳқонлар узум узишга кела берди.

21

Бригадир отини йўнғичқапоя гирдига бойлади.

Теракзор ёнлаб юрди. Чумчуқлар зорланмиш терак олдига борди.

Энкайиб-энкайиб қаради. Бирдан... изига қараб-қараб қочди.

Бригадир қўлини қоши устига қўйиб қаради.

— Ҳой, Қоплон ака!— деди.— Белни олиб чопинг! Анави теракда бир дарранда ўралиб ётибди!

22

Отамиз алвидо қўшиғини бекаму кўст айтди.

Умрида илк бор... илк бор, қўшиғида сўз ишлатди.

Қўшиқ қиёмида кўнглидан бир сўз отилиб чиқди:

... Ку-у-уйга-а-ай!..

Отамиз алвидо қўшиғини боғлар оралаб бўлин-
миш меҳнаткашларга қараб айтди.
Меҳнаткашларни қўшиқ билан кузатди.
Меҳнаткашлар ишларига қўшиқли бўлиб кетди!

23

Сўқмоқда бир қизил кийим кўринди.
Бошида дока рўмоли бўлди. Қўлида саватча
бўлди.
Одимлари вазмин-вазмин бўлди.
Бу, асл қўшиқнинг ўзи бўлди!
Асл қўшиқ турганда мухаммас қўшиққа йўл
бўлсин! Асл қўшиққа тараф йўқ!
Қўшиқ беихтиёр адирдан эниб бошлади.

24

Бригадир, қўли қоши устидалигича қолди.

25

От, асл қўшиқ олдини олди.
Асл қўшиқ чапдан йўл олди.
От, асл қўшиқ олдини олди.
Асл қўшиқ ўнгдан йўл олди.
От, тағин олдини олди.
Асл қўшиқ нима қилишини билмади. Ерга қа-
раб қолди.
Шунда, қўшиқ отдан тушди. От бўйнига қўлини
қўйди. Олис турди.
Асл қўшиқ рўмоли елларда ҳилпираб-ҳилпираб
турди.
Қўшиқ, асл қўшиқ қўлидан саватчани олди.
Эгар қошига илди. Бир қўли билан от жиловидан
ушлади. Бир қўли билан асл қўшиқ рўмолидан
ушлади.
Оҳиста-оҳиста қишлоққа йўл олдилар.
Қўшиқлар юзма-юз бўлиб, нималарни гапириш-
дилар?
Қўшиқлар йиғлаб-йиғлаб, мана бундай гапи-
ришдилар:

— Умрингизни олмайин дедим, боваси, ёлғиз ўғилсиз...

— Шу гапингга номаъкулнинг нонини ебсан, момоси. Сенга келган дардга ўзим кўндаланг, момоси...

26

Бригадир олислик қилди.

Шу бовасдан эшитмади.

Аммо барини кўриб-билиб турди.

— Ҳа, кучингдан, бизнинг қоровул!— дея жилмайди.

VI

Ой сузилиб-сузилиб боқди.

Бобомиз озғин панжаларини ҳавода очиб юмдилар.

— Эсингдами, момоси,— дедилар.— Ушанда-да ой ёруғ эди, ёп-ёруғ эди...

Бобомиз кафтлари билан қовжираб-қовжираб ётмиш хасларни пайпасладилар.

— Мен отни жилдириб келайин, момоси,— дедилар.— Сен ўтириб тур. Қўрқмайсанми, ўзи?

Бобомиз адирдан эндилар. Ариқдан ҳатладилар. Пўнғичқаноя оралаб юрдилар.

От қулоқларини диккайтирди. Кетига тис бўлди.

Хўжасини таниди, бўй берди.

Бобомиз от ёлларини силадилар. Силаб-силаб эркалатдилар.

От қозиғини суғурдилар. Ҳали от оғзи тегмаган ерга тепиб-тепиб қоқдилар. Жабдуғини-да от олдига олиб келиб қўйдилар.

Бобомиз ана шу жабдуққа пича чўнқайдилар. Оёқларини узатиб-узатиб ўтирдилар.

Кафтлари билан йўнғичқаларни силадилар. Кафтларини юзларига суртдилар, бурунларига босдилар.

Кафтларини тўйиб-тўйиб искадилар.

Шунда... шунда, ариқ ёқалаб келмиш қораларга кўзлари тушдилар.

Йўнғичқа исли кафтлари билан соқолларини тутамлаб-тутамлаб қарадилар...

Неча-неча қизғалдоқлар очилди.

Барглари сочилиб-сочилиб кетди.

— Дўхтир бизнинг ичимизга кириб чиқибдими, момоси. Дўхтир айта беради-да! Ана, Жўрақулни дўхтирлар одам бўлмайди, деди. Беморхонадан олиб кетинглар, деди. Ана, юрибди, отдайгина бўлиб!..

— Чин, боваси чин.

— Биласан, Ҳазрати Хизр суйган бандаларига йўлиқдилар. Менга йўлиқдилар, фарзанд бераман, дедилар. У киши юзимдан ўтолмайди, момоси. Одамнинг юзи иссиқ-да, момоси.

— Айтганлари келсин, боваси.

— Бўғирсоқ, ёғли патир қил. Эртага ишга олиб борамиз. Арпага ўроқ тушар эмиш. Меҳнат ҳайити-да.

— Уфф, ишнинг охириям бормикин-а.

— Тирикчилик, момоси, тирикчилик. Одамнинг юзи чидамайди. Яна тагин Хушвақт ҳаяллаяпти. Хушвақт ўрнига-да меҳнат қилмасак бўлмайди. Одамлардан уят. Хушвақт келсин, ўзимиз биламиз...

— Катталар қўяр.

— Э, қўймай нима? Хушвақтдай улимиз бўлади-да, катталардан қўрқамизми? Бирови гинг деб кўрсин! Ҳай, кўп жаврама, ана улимиз ишлаяпти, деймиз. Бор, йўлингдан қолма, деймиз. Бари уялиб қолади! Қола берса, Хушвақт улимизни ўйлайди. Чолкамбирга индамайлик, ули хафа бўлади, дейди. Улимизнинг юз-хотирини қилади. Ҳали-ҳозир кимимизнинг юз-хотирини қиладилар, момоси...

Неча-неча қовунлар пишди.

Тарвузлар тарс ёрилди.

Узумлар майиз бўлди.

— Эшитдингми, момоси, Вахшиворда биров емишида фарзанд кўрибди. Яна тагин, ўғил эмиш! Ана кўрдингми, эрта-кечи бўлмайди. Сабр қилсанг, ёўрадан қолва битади. Сабрининг таги олтин, момоси.

— Айтганлари келсин, боваси.

— Айтгандай, яна пахтаин деяпти, момоси. «Ҳазорбоғ» совхозига ёрдамга борамиз экан, ўн беш кунга.

— Икковимиз-да борамизми?

— Йўқ, бир ўзим бораман, момоси. Бригадир ўзингиз борасиз, деди. Билади-да, бир ўзим икки-уч кишининг ишини қилишимни билади-да, момоси.

— Билади, бригадир билади, боваси.

— Бригадир, сиз чойхоначи бўласиз, деди. Мен айтдим, чойхоначилик яримжонларнинг иши, мен пахта тераман, дедим.

— Унда, мен нима қилайин, боваси?

— Сен мол-ҳолларга қараб, уйда ўтир, момоси. Сенинг улушингнида, Хушвақтнинг улушини-да ўзим бажараман. Хушвақт келсин, оёқни узатиб ётганимиз бўлсин, момоси.

— Айтганлари келсин, боваси.

3

Неча-неча барглар сарғайиб хазон бўлди.

Қизлар келин бўлди.

Болалар куёв бўлди.

Тойлар от бўлди.

— Ҳазрати Хизр лафзларидан қайтмайдилар, момоси. Борди-ю, қайтсалар, ёдларидан кўтарилган бўлади. Унда, тагин эсларига соламан, момоси. Ҳазратим, бизнинг улимиз нима бўлди, биз улимиз йўлига қараб ўтирибмиз, дейман. Қандай қилиб айтасиз, дейсанми? Биласанми-йўқми, Ҳазрати Хизр одамга уч марта йўлиқадилар. Мен, энди икки бор йўлиқдим. Ҳали яна бир йўлиқишим бор. Ушанда айтаман-да, момоси. Ишончим комилки, у киши узрларини айтадилар-да, лафзига амал қиладилар...

— Айтганлари келсин, боваси...

4

Неча-неча қорлар ёғди.

Сув бўлиб-сув бўлиб оқди.

— Мен сенга айтсам, момоси, Яратганнинг ўзи бераман деса, қўшқўллаб беради. Сендан-мендан сўраб ўтирмайди. Ма, ол қулим, дейди. Мана кўрасан, момоси...

— Айтганлари келсин, боваси...

Авжи саратон бўлди.

Офтоб лов-лов ёнди.

Офтоб оламини жингиртоб-жингиртоб қилди.

Офтобда сув қайнайин-сув қайнайин, деди.

Шундай кунда рамазон келди.

Эл рўза тутишини-да билмади, рўза тутмасини-да билмади. Рўза гутайин деди, кун кўз очирмади, кун нафас олдирмади. Рўза тутмайин деди, мўмин мусулмон учун рўза қарз-да бўлди, фарз-да бўлди.

Отамиз билан онамиз ўйлаб-да ўтирмади. Кун офтоб тугул, олов пуркаса-да, рўза тутарман бўлди.

Бонси, эл-юрт олдида ўзларини қарздор билди, эл-юрт олдида ўзларини айбдор билди...

Қола берса, отамиз бир умиди Лайлат ул-Қадр бўлди...

6

Эмишки, йил, мелодий олти юз ўнинчи йил бўлди. Ой, Рамазон ой бўлди.

Оллоҳи таолонинг Жаброил отли бир фариштаси бўлдилар. Оллоҳи таоло ана шу фариштасини ҳузурларига чақирдилар. Жаброил фаришгасидан Мухаммад алайҳиссаломимизга ваҳий юбордилар.

Бу амал Қуръони карим оятлари ёддан айтила бошламиш илк кечада содир бўлди.

Оллоҳи таоло ана шу тариқа-ана шу тариқа, Мухаммад пайғамбаримизга ваҳий йўллаб-ваҳий йўллаб бердилар.

Мелодий олти юз ўттиз иккинчи йилгачайин ана шундайин ваҳий йўллаб турдилар.

Эмишки, Қуръони карим ана шундай бино бўлди!

Шу бонсдан Рамазон муқаддас ой бўлди.

Қуръони каримдай мўътабар ҳам табаррук китоб бино бўлди, муқаддас бўлади-да!

Шу бонсдан Рамазонда мўмин мусулмонлар рўза тутди.

Ойдин бўлдиким, Лайлат ул-Қадр Оллоҳи таоло Мухаммад расулulloҳимиз учун яратмиш кеча бўлди.

Арабча «лайл» сўзи ўзбекча «кеча» демакдир. Арабча «қадр», ўзбекча «тақдир» демакдир.

Ойдин бўлдиким, Лайлат ул-Қадр, «тақдир ҳал бўлажак кеча» демакдир.

Жумлан мўминларга аёнким, йиллар ҳисоб-китоби Қуёш Ер гирдида айланмиш даврига қараб саналади. Шунга биноан ҳар келажак янги йил эски йилга нисбатан ўн кун-ўн кун олдин келади.

Рамазон ҳижрий-қамарий йиллар тўққизинчи ойи бўлади.

Демак, Лайлат ул-Қадр ҳар йили бир вақтда келмайди. Турли кечаларда келади. Рамазон ойи охири тоқ кечаларида келади. Хусусан, ўн еттинчи, ўн тўққизинчи, йигирма биринчи, йигирма учинчи кечаларда келади. Кўпинча, рамазоннинг йигирма еттинчисида келади.

Лайлат ул-қадр келажак кеча мўмин мусулмонлар ниманики тиласалар, тилаклари бажо бўлади. Орзу-умидлари ушалади.

7

Отамиз-да, онамиз-да, Лайлат ул-Қадрни... улуф бир зот, дея ўйлади!

— Лайлат ул-Қадр ҳар бандасиникига-да кела бермайди, момоси,— деди отамиз.— У киши ўз суйган бандалариникига келади. Кимда-ким бус-бутун рўза тутса, ана шу бандасиникига қадам ранжида қилади.

Отамиз рамазон кечаларини санаб рўза тутди.

Неча-неча кечалар бедор ўтди.

Отамиз кўз илмаяжак кечалар бўлди.

Онамиз киприк қоқмаяжак кечалар бўлди.

Ўзлари тўшакда бўлди, бор вужудлари ташқарида бўлди. Қулоқлари динг бўлди.

Лайлат ул-Қадрни чўчитиб юбормасинлар учун йўталмай ётди. Оҳиста-оҳиста гапиришди. Тиқ этмиш товуш чиқаришмади.

Эшиклар билан деразаларни ланг-ланг очиб қўйдилар...

Рамазон-да охирлади.

Мўмин мусулмонлар рўзаларини очди.

Рамазон ҳайити бўлди.

Онамиз чайинди-таранди, ўзига оро берди. Ҳайитлик либосларини кийди.

Қабристон йўл олди.

Ота-онаси бошига борди. Ота-онаси қабрига чи-
роқ ёқди: пахта толасини эшиб-эшиб, пилик қилди.
Зиғир мойга белаб олди. Чўп учига ўради. Чўлпи
қабр бағрига қадади. Гугурт билан пилик учини
ёқди.

Пилик учи лип-лип ёнди.

Онамиз лип-лип ёнмиш пиликка термулди...

Онамиз онаси раҳматликни ёдлади, онамиз отаси
раҳматликни ёдлади.

Ёдлаб-ёдлаб йиғлади...

Онамиз ота-онаси бошидан қайтарда дуч келмиш
етим-есирни қутлади.

— Ҳайитингиз қуллуқ бўлсин!— деди.

Етим-есирларга бир сўм-бир сўмдан ҳайитлик
берди.

Отамиз-да озода кийимларини кийди. Жийноқ
бўлажак ҳовуз бўйига йўл олди.

Йўлида учрамиш мўмин мусулмонларни қутлади,
бева-бечораларни қутлади.

— Ҳайитингиз қуллуқ бўлсин!— деди.

Бева-бечоралар қўлига уч сўм-уч сўмдан ҳайит-
лик берди.

Отамиз бева-бечоралар дуосини олди.

Бекатларда ўтирмиш хокисор бандаларни қутла-
ди, уч сўм-уч сўмдан ҳайитлик берди.

Отамиз хокисорлар дуосини олди.

Ҳовуз бўйида гуж бўлиб турмиш болаларни кўр-
ди. Болалар нишолда теварағида уймаланди. Билди,
болаларнинг тангаси йўқ, бўлса, нишолда олиб еяр
эди.

Отамиз болаларга битта-биттадан нишолда олиб
берди.

Болалар нишолда ялай-ялай тарқалди, отамизга
қарай-қарай тарқалди.

Отамиз болалар дуосини олди.

Йўл-йўлакай ҳамсоя-қўлларни ҳайит билан мубо-
ракбод этиб келди.

— Лайлат ул-Қадр келаман деса, Рамазон деб
ўтирмай, кела беради, момоси...— деди отамиз.

— Айтганлари келсин, боваси...— деди онамиз.

Онамиз тўлишиб-тўлишиб қолди.

Ёноқларида сепкил тошиб-сепкил тошиб қолди.

— Оймомонинг бўйида бўпти, кўз тегмасин.
— Яратганнинг ўзи ноласини эшитибди, қеч бўл-
саям берибди.

— Фарзанднинг эрта-кечи бўладими.

— Ишқилиб, эсон-омон қутулиб олсин.

Онаминизни кўрмишлар ана шундай дедилар!

Аслида... ундай эмас!

Аёл зоти чинакам фарзанд доғида куйса... фар-
зандни қалбан орзу қилса... худди бўйида бўлмишдай
тўлишади! Аёл руҳияти шундай, аёл тани шундай,
аёл қалби шундай!

Табиат аёлни фарзанд учун яратади.

Фарзанд — аёл бахти бўлади, шон-шарафи бўла-
ди, юз-хотири бўлади!

Она — аёл зоти учун олийдан-олий мартаба бў-
лади!

9

Онаминиз дарди ичида бўлди. Бировга сир бер-
мади.

Ўтирди-ўтирди, Робия ҳамсоясиникига ўтди.

Ҳамсояси айвонда ўғлини осмонга отиб ўйнади.
Ҳар отишида гўдак қийқириб-қийқириб кулди.

Онаминиз кўзи тандирга қий ташиб юрмиш қизда
бўлди. Ана, ўша йиғлоқи чақалоқ, апа! Дўппосдай
қиз бўлди!

Онаминиз қизга тикилди-тикилди, ич-ичида шундай
деди:

«Бир-бир қилмаганингда... қизимнинг отини биллиб
олар эдим...».

Ҳамсояси гўдагини бешикка беллади. Ўғли тили-
дан айтди:

— Ай момо, мени тебратиб туринг, энам нон ёпиб
келсин.

— Катта бўлсам, мен ҳам қизингизнинг бешигини
тебратаман.

— Айтганинг келсин...— деди онаминиз.

Ҳамсояси тандирга қараб кетди.

Онаминиз бешик тебратди.

Чақалоқ онаминизга қараб-қараб кулди.

Онаминиз-да кулди.

— Ҳа, кулишни-да биласанми? Кулишни-я?— няк
силкиди.— Кул, кула бер!..

Чақалоқ мимит қўлларини шундай пешонасида
осилмиш туморга узатиб-узатиб кулди. Оғзида бит-
та-да тиши бўлмади!

Онамиз бешикка энгашди. Шунда... шунда, димо-
ғи гўдак исини туйди...

Онамиз умрида гуллар, барглар исидан баҳра ол-
ди. Турфа кўкатлар, таомлар исидан баҳра олди.
Тўйиб-тўйиб искади.

Аммо... гўдак исидан тароватлисини кўрмади, гў-
дак исидан ҳаётбахшини кўрмади!

Ай, гўдак ислари, гўдак ислари-ай!..

Гўдак кўзлари илишиб-илишиб кетди. Момомиз
кўзларини юмиб, беихтиёр димоғида алла айтди:

Алла-алла, аҳди бор-а, алла-ё, алла-ё,
Уйқунинг ҳам вақти бор-а, алла-ё, алла-ё,
Алла айтган энангни-ё, алла-ё, алла-ё,
Қоп-қорайган бахти бор-а, алла-ё, алла-ё.

Аллада Шеробод даштларидай анқиллаб ётмиш
кўнгил ноласи бўлди.

Кўнгил дарди бўлди, армони бўлди.

Кўнгил фожиаси бўлди!..

Дашту далада узум, алла-ё, алла-ё,
Узғашимни ким билар-а, алла-ё, алла-ё,
Ҳасрату армон билан, алла-ё, алла-ё,
Жон берганимни ким билар-а алла-ё, алла-ё...

Онамиз кўкраклари учида игна санчилмишдай-
игна санчилмишдай бўлди.

Онамиз кафти билан кўкракларини силади. Си-
лади-силади, бирдан... чап кўкрагини чангаллади.
Чангаллади-чангаллади... Чайқалди-чайқалди... Ке-
тига шилқ этиб тушди...

Онамиз кўкрагига... сут келди.

— Ҳамсоя, сўраб эдингиз, келдилар, кўзингизни
очинг.

Онамиз кўзларини очдилар...

Отамизга термулдилар. Заъфарон юзлари ёриш-

дилар. Сўниқ кўзлари хиёл ойдинлашдилар. Маъюс табассум бердилар.

Бармоқларини қимирлатиб-қимирлатиб, отамиз қўлини изладилар.

Отамиз титрамиш қўлини кафтлари орасига олдилар.

Онамиз юзлари тагин-да ёришди. Отамиз кафтларини ҳис этдиларда!

Онамиз кўзларини юмиб-очдилар, юмиб-очдилар...

Отамиз сокин ўтира бердилар.

Шунда, аёллардан бирови отамизни туртди.

Отамиз туртмиш аёлга қарадилар. Ана шундагина нима гаплигини тушундилар...

Қўнғиллари орзиқиб-орзиқиб кетдилар...

Отамиз, онамиз юзларига эгилдилар.

— Момоси, мендан рози бўл, момоси,..— дедилар.— Кўзингни оч, момоси, мендан рози бўл...

Онамиз тагин кўзларини юмиб-очдилар, юмиб-очдилар... Билинар-билинемас бош қимирлатдилар...

Отамиз ўкириб юбордилар...

11

Аёллар овоз бердилар:

— Вой, ҳамсоям-е, ҳамсоям-е!..

Онамиз бир кеча меҳмон бўлдилар. Бир уй аёллар қуршовида ётдилар.

Ичкарида аёллар онамиз теварагида ҳалқа бўлиб садр тушди.

Ташқарида эркаклар уй теварагини айланиб-айланиб йиғлади. Айтиб-айтиб йиғлади:

— Холамов-в, холамов-в!..

— Опамов-в, опамов-в!..

— Аммамов-в, аммамов-в!..

Чор тарафга чопар кетди.

Чопар қишлоқ кўчалари бўйлаб жар солди:

— Халойиқ, барчапгиз Қоплон қоровулникига жанозага! Бу ҳамманинг бошида бор савдо, халойиқ!..

12

Одамлар оқиб-оқиб кела берди.

Уй одамлар қуршовида қолди.

Одамлар онамизни ёдладилар,

— Бечорани элликни қариблаган аёл деб бўлмас
эди.
— Икки юзи қип-қизил анордай эди.
— Сўрамоқдан айб йўқ, бечора нечада кетибди?
— Қирқ саккизда, дейишяпти.
— Шундай, элликни қариблаб борибди.
— Энди, элликда деб дуо олади-да?
— Шундай-шундай, элликда деб дуо берилади.
— Ўзи, беморхонада дейишиб эди-ку?
— Дўхтир, олиб кетинглар, одам бўлмайдди, деб-
ди...

13

Еш-яланглар момомлаб-момомлаб йиғлади:

Осмондаги қирқ юлдуз
Қиялаб кетади ботгани
Вой момом-овв, момом-овв!
Мен момомни бир ўпайин
Қиёмат кетади ётгани
Вой момом-овв, момом-овв!..

Ёши қайтмишлар онамлаб-онамлаб йиғлади:

Ҳовлимизнинг толини
Тобут бўлсин, дебмидик
Вой энам-овв, энам-овв!..

14

Увол-савобчи аёллар уйларни бир-бир қаради.
Уйларда тўшалмиш гиламларни кўтариб-кўтариб
кўрди.

Бир уй ости тахтасиз ер бўлди.

Аёллар ана шу тахтасиз уй гиламини йиғиб ол-
ди. Уй ўртасига бўйра тўшади. Икки обтова суволиб
келди.

Аёллар онамизни кафтларида олиб келди. Ана шу
бўйра узра ётқизди.

Уволчи аёл обтовада сув қуйди, савобчи аёл...
онамизни ювди! Бошдан-адоқ ювди. Силаб-сийпаб
ювди..

Аёллар онамизни оппоқ сурпга ўраб-ўраб олди.
Кафтларида тобутга ётқизди.

Онамиз сўнгги манзилларига... сўнгги манзилларига пок-покизагина бўлиб жўнадилар.

15

Тобутга-да оппоқ сурп ёпилди.

Бу, ёшини яшаб ўтди, аломати бўлди.

Эл тобут пойида... онамиз пойида тизилиб-тизилиб жаноза ўқиди.

Тобут... онамиз эл кафтида қалқиб-қалқиб жўнади.

Эл тобутга... онамизга талпинди. Тобутни... онамизни кафтида кўтариб бориш ниятида бўлди. Ақалли қўлини теккизиб бориш пайида бўлди.

Эл тобут кетидан... онамиз кетидан қабристон борди.

16

Онамиз лаҳадга қўйилди.

Мозорга тупроқ тортилди. Тупроққа чим босилди.

Одам боши бир сўмдан исқот берилди.

Бир дастрўмолдан оқ йиртиш берилди.

Домла қабр бошида қироат билан-қироат билан Қуръон ўқиди:

— Аузу биллаҳи минаш. Шайтонир-рожим. Бисмиллаҳир-роҳманир-роҳим! Табарокал-лази биядиҳил мулку ва ҳува ала кулли шайин қодир. Аллази холақол мавта вал ҳаята лияблүвакум айюкум аҳсану амала. Ва ҳувал азизул-ғофур аллази холақо сабъа самаватин тибакҳо. Ма таро фи ҳолқирроҳмани мин тафавут. Фаржитил басаро ҳал таро мин футур. Суммар жиил басар. Карротайни янқолиб илайкал басару хо снав ва ҳува хасир. (Тошбўрон қилинган шайтондан Оллоҳнинг паноҳига сиғинаман. Беҳад раҳмли, ниҳоятда меҳрибон Оллоҳ номи билан! Эгаллик қўлида бўлмиш зот улуғ бўлди. Ва у ҳар нарсасага қодир. Ул зотики яратди ҳаётни ва мамотни. Имтиҳон қилиш учун қайсиниси амал жиҳатдан яхшироқ. Ва у ғолиб мағфиротлик, қайсики яратди етти осмон табақасини. Кўрмайсан Оллоҳ яратишида

бирор камчилик. Тиккин кўзингни. Кўрасанми бирор ёриқ. Сўнгра тиккан кўзингни қайта-қайта. Қайтади кўзинг сенга ноумид бўлиб ва толиб).

Юзларга фотиҳа суртилди.

Тупроқдан яралмиш онамиз, тагин тупроқ бўлиб кетдилар!

VII

Қоралар ариқ ёқалаб-ариқ ёқалаб кела берди.

— *Кетганга ўхшайдилар, кўринмаяптилар.*

— *Йўқ, ҳали кетмаганлар. Енбошлаб ётган бўлсалар керак.*

Маъшук овоз бобомизга таниш туюлди. Эътибор билан эшитдилар.

— *Манави ерга ўтирайлик.*

— *Сабр қил, қўлрўмол билан ўтларни артиб ташлайин, ана, энди ўтир.*

— *Уҳ, пидананинг исини. Юлманг, биздан кейин ҳам келадиғанлар бор. Исини кафтимда олиб бераман. Мана, исканг.*

— *Йўқ, қонмадим. Учларини силкиб юбор.*

Бобомиз ҳайрат билан ёқа ушладилар... «Ё, тавба, маъшук овоз ҳамсоysi Менгўранинг қизи бўлди. У буёқда нима қилиб юрибди? Ё... Йўғ-е! У ҳали гўдак-ку. Дарров-а? Айтиб бўлмайди, қиз бола шайтон бўлади. Уёқдан-буёққа қарагунча бўй беради»...

Ошиқ овоз бобомизни ҳаминқадар ҳайрон қолдирди.

Ошиқ овоз момомиз акасининг ўғли бўлди...

Жимжитлик бўлди. Маъюс кулги бўлди.

— *Шеър ўқиб берайинми? Яқинда ёдлаб олдим. Қара, эшит:*

Ёришмоқда олис чек ҳам,
Тонг фусункор, сулув бирам.
Ғазал янглиғ жарангдор дам,
Янгроқ ҳаво эсингдеми?

Сукунат бўлди. Қўлингиз мунча қаттиқ, демиш овоз бўлди. Овоз эркали бўлди. Гинадан кўра, миннатдорликка мойил бўлди.

Бошланар тўрғайлар куйи,
Табиатнинг тонгги тўйи,
Ёруғ рўё эсингдами?

Бобомиз беихтиёр бош ирғадилар. Ойдин ранги,
кўк йўнғичқа бўйи, байтдан кайфлари чоғ бўлди.

— Қара, тагин бир шеър ўқиб берайин.

Байтлар ғамза билан ўқилди.

Хаёллари, ўйлари қўйнидаги бобомиз, хушвақт-
ликлари, руҳий ҳайитлари қўйнидаги бобомиз байт-
ларни эшитмадилар. Адир бетидеги қоп-қора ён-
ғоққа термилдилар. Юксакланиб кетмиш Вахшивор
қирларига, Керага тоғ чўққилари бағрида элас-элас
оқариб кўринмиш оппоқ қорга тикилдилар.

Байтларнинг сўнгги мисрасини эшитдилар.

Боболарим бирин-кетин суяк суриб ўтган ер,
Момоларим сочларини қирқта ўриб ўтган ер.

Юзларида, кўнгилларида ёруғ табассум ўйнади-
лар.

— Ҳай-ҳай-ҳай...— дея пичирладилар.

— Бундай бемаҳалда қолиб кетмасдилар-ку?—
деди ошиқ.

— Кетгилари келмаяпти шекилли,— деди маъ-
шук.

— Кўнгиллари бузилиб ўтиргандир.

— Кечроқ энам, бобонгнинг мол-ҳолларига қа-
райин деб, даричадан қайтиб келди. Ўзлари қараёт-
ган эканлар, вайрон кўнгилларини баттар вайрон
қилмайин деб бормадим, деди.

— Отам, ҳар оқиом момонгеникига бориб мол-
ҳолга қара, деди.

— Оқиомлари борсак, бир-биримизга гап қўш-
маймиз, майлими? Бўлмаса билиб қоладилар.

— Майли.

— Қоронғилатиб адир айланамиз...

— Момомиз қазо қилганидан буён телевизор, ра-
дио қўймаймиз.

— Биз ҳам қўймаймиз.

— Энам қора кийиб юрибди.

— Менинг отам бир кун янгироқ кийимини ки-
йиб шаҳарга бормоқчи бўлиб эди, энам уришди,
сўямсиз ўзи, деди. Отам фаросатсизлигидан ўзини
қойиб, яна қора кийди.

— Биз ҳам қора кийимларимизни кийиб юрибмиз.
— Энам тақинчоқлариниям сандиққа солиб қўйди.
— Укаларим оқишомлари ашула айтиб ўйнарди,
энам уришди. Азалимиз, бованг эшитиб қолса нима
деган одам бўламиз, деди.

— Энди момомизнинг қирқи ўтгунча шундай бў-
лади.

— Бовамиз буёқларга келиб юришимизниям би-
лармикинлар?— деди маъшук.

— Билмасалар керак,— деди ошиқ.

— Момомизнинг вафоти кунни сен ҳам йиғладинг-
ми?

— Бўлмасам-чи, уйни айланиб, момомлаб йиғла-
дим.

— Мен энамлаб йиғладим.

— Қара, кетибдилар.

— Юринг, Сайрак адирга энди биз чиқамиз...

Ошиқ-маъшук қўзғолди. Ариқ ёқалаб юрди.

Бобомиз кўнгиллари ёришди. Тўлқинландилар.
Утиришларини-да, туришларини-да билмадилар. Кет-
ларига хиёл чайқалиб, кўзларини юмдилар. Энтикиб-
энтикиб нафас олдилар. Кийимлари ўзларига торлик
қилаётгандай бўлдилар. Ёқаларини кўтариб-кўтариб,
кўкракларини шамоллатдилар.

Жойларидан авайлаб турдилар. Этакларини қоқ-
дилар. Утира бериб қотиб қолмиш қаддиларини рост-
лаш учун белларига қўлларини тирадилар.

Адирламиш ошиқ-маъшуқлардан кўз узмадилар.
Сукланиб-сукланиб қарадилар...

Беихтиёр... беихтиёр қишлоққа боражак сўқмоқ-
дан йўл солдилар...

— Момоси, мен уларни кўрдим...— дедилар.— Мен
сенга айтиб эдим-у, Ҳазрати Хизр юзимиздан ўтол-
майди деб!..

Бобомиз оёқ илдилар. Сайрак адирга қайрилиб
қарадилар.

Боболарим бирин-кетин суяк суриб ўтган ер,

Момоларим сочларини қирқта ўриб ўтган ер..

Бобомиз бошларини эгганларича туриб қолдилар!

— Момоси, юр, кетамиз...— дедилар.

Бобомиз йўлларида имиллаб, бир-бир босиб да-
вом этдилар.

Шунда, Сайрак адирда... ҳассаси... қарилик ҳасса-
си қолиб кетганини эсладилар.

— Майли, уларга қолсин...— дея қўл силтадилар.

Бошлари ғувиллаб, ўзларини мажолсиз ҳис қилдилар. Кўз ўнглари ғимирлади.

Ойдинлар тўлқиндай чайқалди. Ойдинлар тўлқиндай мавжланди.

Бобомиз хаста қалблари ўртанди, ғариб қалблари ўртанди. Кўзлари ёшга тўлди. Кўз ёшлари ойдаи оппоқ соқолларига сизиб тўшди.

— Момоси, мен уларни кўрдим. Улар байт айтди, эшитаяпсанми, байт!..— дедилар.

Бобомиз кўз олдилари ойдинланди. Тағин Сайрак адирга қайрилиб қарадилар.

Сайрак адирда иккита қора қолди.

Бири ошиқ, бири маъшук бўлди.

Ошиқ билан маъшук бир иккита бўлиб қолди, бир битта бўлиб қолди...

Бобомиз жилмайдилар.

— Ана, бизнинг болаларимиз!— дедилар.— Ҳазрати Хизр боважоним, умрингиздан барака топинг!..

Бобомизнинг жилмаймиш ёноқларидан бетиним ёшлар сизди.

Момомиз вафотидан кейин кўз ёшлари қуриб қолгандай бўлиб эди. Қайларда ётиб эди, шашқатор ёшлар?

Шашқатор ёшлар бобомиз лабларига сизди, иякларига сизди.

Бобомиз кўз ёшларини енглари билан артиб олдилар. Адирдан кўз узмадилар.

— Ана, бизнинг невараларимиз!— дедилар.— Қуллуқ, Ҳазрати Хизр боважоним, қуллуқ!

Бобомиз кўнгилларидан нималардир тошиб кела берди.

Бу тошқинни қайғу десак-да бўлади, хушвақтлик десак-да бўлади.

Бобомиз кўнгилларидан қайғули хушвақтлик ўқсиб-ўқсиб кела берди.

— Юр, кетдик, момоси, энди биз келмаймиз...— дедилар.

Кўзлари кулмиш бобомиз, юзлари кулмиш бобомиз, ёноқлари кулмиш бобомиз, лаблари кулмиш бобомиз тантана қилдилар.

— Бу адирлар бизники!— дедилар.

Уксиклар зарбидан елкалари силкина берди.

— Бу ойдинлар бизники!— дедилар.

Кўнгиллари тинмайин ўқсимиш бобомиз, елкалари

тинмайин силкинмиш бобомиз сўнги бор, сўнги бор
оёқ илдилар. Қоматларини адл тутдилар.

Сайрак адир, адирда ўтирмиш ўғил-қизларига
тантана билан қарадилар.

Боболарим бирин-кетин суяк суриб ўтган ер,
Момоларим сочларини қирқта ўриб ўтган ер.

Бобомиз сўқмоқдаги сўнги қадамларини боса-бо-
са, ойдиндаги сўнги сўзларини айта-айта, йўллари-
да давом этдилар:

— Энди кетсак майли!..

1980.

МОМО ЕР ҚҰШИҒИ

1

Хумор момога кун туғди.

Елғиз ўғил аскардан келар бўлди.

Остонасидан суюнчихўр аримади.

Хушхабар олиб келгувчилар бировига тўн ёпди,
бировига белбоғ ўради, бировига дўппи кийгизди.

Елғиз ўғилдан борини аямади.

Қўли сандиқда бўлди.

Кўзи остонада бўлди.

Аскардан қайтмиш ўғилдан дарак бўла бермади.

Шунда, момо кўнглига таҳлика тушди. Чин-да,
йўл азоби — гўр азоби. Йўлда нималар бўлмайди.

Чолини отлантириб, йўлга чиқарайин, деди.

Чоли қирда ётиб арпа ўради. Икки-уч кунда ўроқ-
чиларга сув олиб бориш учун бир келиб кетади.

Бечора чоли ҳали эшитмади. Эшитса, от қўйиб
келади.

Хумор момо қўлини қоши узра соябон қилди. Чо-
ли арпа ўрмиш қирга қаради. Ўғли келмиш Денов
йўлига қаради.

Интиҳо, аскар келди.

Хумор момо кўчага чиқар бўлди. Калишини изла-
ди. Теграсига аланглади. Тополмади. Яланг оёқ чиқ-
қани эп бўлмади.

Бу, суюнчихўрлар иши эканини билди. Кулиб ту-
ра берди. Калишини сўровчи бўлди.

Теваракда юрмиш ҳамсоя-қўллар, хеш-таборлар
елка қисди.

Ҳовли дарвозаси олдида турмиш Мардон жувоз-
каш айтди:

— Суюнчисига бирор нима атамасангиз, кали-
шингизни-да бермайман, дарвозани-да очмайман. А?
Йўқ, Мардон жувозкаш борнинг боласи, майда-чуй-
даларга узатган оёғини-да йиғмайди, ҳа!

Жувозкаш дарвозани ичидан занжирлаб олди.

Дарвоза тирқишидан одамлар қора берди.

Ўғли остонадалигини кўрмиш момо, эндиги атай-
дигани охирги суюнчи эканини билмиш момо, уч йил-
дан буён ўғлини соғина бериб, юрак-бағри эзилиб
юрмиш момо, йўқчилигини-да эсидан чиқариб қўйди.
Қисир қолмиш молини атаб юборди:

— Анави молимни атадим, бор-е!— деди.

Шундан кейин жувозкаш қўйнидаги калишни мо-
мо пойига олиб келиб қўйди.

Момо калишни оёғига йўл-йўлакай илди. Дарво-
зага талпинди.

Жувозкаш дарвозани очди.

Остонада аскар турди.

Момо ўзини ўғли бағрига ташлади. Юзини ўғли
бағрига босди.

Аскар момони қучоқлаб олди. Бир-икки марта
ердан кўтариб олди.

— Раз-раз-раз! Ты похудела, мамашка, да! Ну
старость — не радость!— деди.

Момо бели зирқираб кетди. Аммо теваракдаги-
ларга сир бермади. Дарди ичида бўлди.

Ўғли қилигини соғинишга йўйди.

Юзларини ўғли кўкрагидаги нишонларга суйкади,
ҳўнграб йиғлади.

Аскар онасини юпатди:

— Ну, мамаша, ну, хватит!— деди.

Аскар боши узра сочқилар сочилди.

Болалар сочқи терди.

Аскар сочқилар остида ичкарилади.

Одамлар давра бўлди. Ҳол-аҳвол сўра-сўра бўл-
ди.

Аскар бош ирғади. Лўнда-лўнда жавоб берди:

— Да! Ничего! Спасибо!

Аскар даврага аланглади. Онасидан сўради:

— Мамаша, где папаша?

Хумор момо даврага жовдираб қаради.

Ўрисчани чала-чулпа билонғич жувозкаш тилмоч
бўлди.

— Отасини сўраяпти, хола,— деди.

— Ҳа-а, отангми? Қирга арпа ўроққа кетиб эди.
Ҳали-замон келиб қолади.

Аскар бош ирғади:

— Арпа ўрганский-да? Ничего, придёт!— деди.

Хумор момо ўғли пойқадамига ош берди.

— Тўй отаси қирдан қайтганда бўлади,— деди.

Аскар эрталаб бадантарбия қилди.
Белигача яланғоч бўлди. Ҳовлини айланиб чопди.
Оёғини кўтарди, белбилчагини пешонасига тек-
кизди. Қўлларини ерга тиради. Ётди-турди, ётди-тур-
ди.

— Раз-два-три!.. Живо, сержант Орзиқулов!—
деди.

Кун терак бўйи бўлди.

Аскар холаси дўппосдай ўғлини эргаштириб кел-
ди.

Аскар холасига пешвоз юрди. Ўнг қўлини чакка-
сига қўйди.

— Сержант Орзиқулов!— деди.

Қўришиш учун холасига қўл узатди.

Холаси аскар қўлини эмас, ўзини бағрига олди.

Аскар жиянига қараб қўлини чаккасига қўйди.

— Сержант Орзиқулов! Как твой имя? Баҳром?
Значить, Боря, да?— деди.

— Йўқ, Баҳром,— деди жиян.

— Нет, Боря! Баҳром остальные имя! Боря совре-
менные! Рядавой Боря!

Жиян, тоға бўлмиш гапига тушунмади. Онасига
жовдираб қаради.

Онаси орага тушди.

— Жиянингиз ҳали аскар бўлмади. Ўзбекча га-
пирмасангиз, тушунмайди,— деди.

— Ну-ну, пора знать, пора!

Аскар чалқанча ётди. Оёқларини чалиштирди. Бар-
моқлари билан кўкрагига чертди. Ўзича хиргойи қил-
ди:

— Ай лавю, ай лавю... Я вас люблю, я вас люб-
лю...

Кун оққанда аскар отаси қирдан эниб келди.

Отини дарвоза олдида қолдирди. Қамчини белбо-
фига қистирди.

Ичкари равона бўлди. Кулимсиб-кулимсиб қадам-
лади — қучоғини очиб-очиб қадамлади. Ўзича гапи-
риб-гапириб қадамлади.

— Қани, аскар келибди-да, қани...

Аскар отасига пешвоз юрди. Қўлларини боши уз-
ра ёйди.

— О, папаша, здорово!— деди.— Сколько зима,
сколько весна!

Отаси қучоқлашиб-қучоқлашиб кўришди. Шу
ўзиминг ўғлимми, демишдай, аскарга қараб-қараб
қўйди.

Отаси жоилиқ сўйди.

Қариндош-уруғлар, гапга етарлар учун тўй қилиб
берди.

Ўғли оёқ олиши билан гапларидан улай-булай из-
за бўлмади.

Майли, ҳали-ҳозир аскарлик ҳавоси бор. Кейин-
кейин ўзига келади, дея ўйлади.

Аммо аскар ўзига келмади.

Мўйсафид отаси тоқати тоқ бўлди, отаси ёрилди:

— Улим, эрта биров айтган экан, отангни кўр-
дим — аҳмади фориг, энангни кўрдим — товони ёриқ,
деб. Отанг шул, энанг шул. Қўй энди, ўз тилингда
гапир.

— Ну, даёшь, папаша, даёшь!

— Мен-ку, чала-чулпа биламан. Қизил аскар бў-
либ, ўрис ошналарим билан тиллаша бериб, пича
билиб олиб эдим. Лекин энанг бечора манави
қишлоқдан нарини билмайди. Тилингга тушунол-
май қийналяпти.

— Ну, папаша, пора знать!

Отаси нима қилишини билмади. Ўй суриб қолди.

Отаси бир вақтлар Денов, Термизларда қизил ас-
карлик машқини олиб эди. Мана шу ерларда Совет
ҳокимиятини барпо этиш учун қўлтиғига тўппонча
осиб эди.

Унда манави мишиқи пўрим онаси қорнида ё бор
эди, ё йўқ эди. Бу ўзи, кимга пўримлик қиялти?

Отаси зардаси қайнади. Кўйлагини кўтарди. Чап
биқинида ҳамон сақланиб турмиш ажабтовур излар-
ни очди.

— Ай сержант, сен ўзи ким билан гаплашаётган-
нингни биялпсанми?— деди.— Мен наган тақиб, Со-
вот ҳокимиятини ўрнатганимда қаерда эдинг? Энанг-
нинг қорнида, отангнинг белида эдинг! Ишонмасанг,
мана, наган изи ҳалиям турибди, мана!

— Я узбекский язык не понимаю!

Отаси у деди, бўлмади, бу деди, бўлмади.

Аскар гап корламади.

Отаси, шу чиндан ўз ўғлими, ё, бошқа бировми, демишдай аскар уёғидан қаради, аскар буёғидан қаради. Аниқ бир гапга келолмади.

Кейин, шу ўз ўғлим экани ё ҳаққост чин бўлсин, ё ёлғон бўлсин, дея аскар қулоқ-чаккасига тарс эткизиб бир солди.

Аскар бундай зарбни кутмаб эдим, ё, эски қизил аскар мушти ўзи шундай бўладими, ишқилиб, ёнбошига гуп этиб тушди. Унсиз, жингак бўлиб ётди.

Отаси аскарни ёқасидан ушлаб турғизди. Энди бу чаккасига солмоқчи бўлди.

Аскар отаси ниятини пайқади шекилли, ҳовлини айланиб қочди.

— Вой энажон, ўлдим-е!— дея бақирди.

Отаси белбоғидаги қамчини олди. Яланг оёқ бўлиб аскар қувди.

— Энағарнинг боласи, тўхта дейман!— дея зуғум қилди.

Аскар ўқдай учди. Ошхонага кириб борди. Қозонни айланиб чопди. Онаси кетига паналади.

— Энажон, отамни ушланг! Жон эна, ушланг!— дея ёлворди.

— Қўрқма-е, индамайди!

— Индайди, сиз кўрмадингиз, уже битта едим! Қўлидаги қамчини олинг, энажон!

Отаси зуғум қилди:

— Ушлама мени, энаси, ушлама!— деди.— Энағарни бир қамчи остига олайин!

Онаси орача қилди.

— Қўйинг, энди қобил аскар бўлади,— деди.— Айт, қобил аскар бўламан, де.

— Энди қобил бўламан, жон ота!

— Ҳа-а, энағарнинг аскари, тилинг бор экан-ку!

— Бор, мана, бор!

4

Шундай қилиб, аскарга тил битди.

Аскарлик кийимларини ташлади. Ўз кийимларини кийди.

Бир эрта отаси овозидан уйғонди.

— Сержант Орзиқулов, буёққа бир қаранг!— деди отаси.

Аскар ҳадаҳалаб кийинди. Отилиб борди. Уйқули кўзларини уқалади. Отасига жовдираб қаради.

— Сержант Орзиқулов, бет-қўлни юиб, фариштали бўлиб келинг, муҳим топшириқ бор!

Аскар чопқиллаб бориб, чопқиллаб келди.

Отаси аскарни оғилхонага эргаштириб борди. Мол таппиларни кўрсатди.

— Манавилар нима, сержант Орзиқулов?— деди.— Ҳа, яшанг, таппи! Энди, ўзингиздан қолар гап йўқ, сержант, тирикчилик, ҳа, тирикчилик! Биласиз, таппи қишда кўп яхши ўтин бўлади. Қишнинг ғамини ёзда е, деган! Энди, енгини билаккача туриб, таппи ёпганский, ҳа!

Аскар таппиларга қаради. Қўнгли ўйнади. Бир, таппига қаради, бир, отаси қўлидаги қамчига қаради.

Ўлмаинининг кунидан билакларини турди. Авайлабгина энкайди. Таппига қўл урди.

Қўнгли ўйнагандан-ўйнади. Кўзларини чирт юмди. Тагин очди. Елкаси оша отасига қаради.

Отаси қаққайиб қараб турди. Отаси қамчи ўйнатди.

Аскар тақдирга тан берди. Тагин кўзларини юмди. Таппини кафтларига олди. Деворга қулочкашлаб таппи ёпди.

Шунда, девордаги қатор таппиларда ботиб ётмиш онаси панжа изларига кўзи тушди.

— Ҳа, бали, сержант Орзиқулов, гап бундай бўпти-да!— деди отаси.— Энангизнинг қўлидан бир ишни оладиган бўлдингиз!

Бир оқшом отаси масалани кўндаланг қўйди:

— Мана, меҳмонлигингиз-да қариди, сержант Орзиқулов. Келди-кетдилар-да сийраклаб қолди. Сўрамоқдан айб йўқ, энди ким бўлмоқчисиз?

Аскар ҳарбий хизматдан қайтиб, ижроқўм раиси бўламан, дея ният қилиб эди. Ана шу ниятини айтиш учун тили айланмади, елка қисиб қўя қолди.

Отаси бўлари гапни айтди:

— Билмаганский-да? Унда, бизники билганский! Манави заранг таёқни олиб, орқамдан юрганский! Сержант Орзиқулов пода боққанский!

Аскар анграйиб қолди. Оғзи очилиб қолди.

Отаси бир ўқрайди.

Аскар дирк этиб жойидан турди.

— Есть, пода боққанский!— деди.

Шу кундан эътиборан аскар чакана чўпон бўлди. Адирда узун кун чакана мол боқди.

Аввал-аввал кўника олмади. Қаерларгадир, хусусан, аскар бўлмиш жойларига кетиб қолгилари келди.

Кейин-кейин адирларга ўргана борди. Адирларсиз зерикди. Адирларсиз кун итмади.

Оқшомлари уйма-уй юрди. Ошиҳалол йиғди.

Боши иккита бўлди.

Кетма-кет иккита қиз кўрди.

5

Эл аскарни сержант Орзиқулов дейишини қўймади.

Ҳазил-мутойибачилар тўй-гаштакларда сержант Орзиқулов аскардан қайтиб келиб гапирмиш гапларини гапириб берди. Қилиқларини қилиб кўрсатди.

Эл хандон отиб кулди.

Болалар сержант Орзиқулов бўлиб гапиришди, сержант Орзиқулов бўлиб кўришиб-сўрашди, сержант Орзиқулов бўлиб таппи ёпди.

Эл қаҳ-қаҳ уриб кулди.

У, сержант Орзиқулов бўлиб қолди.

6

Шунда... шунда, уруш бошланди.

Сержант Орзиқулов урушга кетди.

Урушдан эсон-омон қайтди.

Теваракка олазарак боқди.

Отаси бечора раҳматлик бўлибди.

Гул деб аталмиш бир дард иккита қизини-да олиб кетибди.

Чолидан айрилмиш онаси билан фарзандларидан жудо бўлмиш аёли мунғайиб қолибди, ғариб бўлиб қолибди.

У урушдан ажабтовур бўлиб келди.

Миқ этмади. Олис-олисларга термилди.

Қариндош-уруғ болалари кўксигаги орден-медалларга қўл теккизиб кўрди.

— Буларни қаердан олдингиз,— дея суриштирди.— Урушга борсак, биз ҳам орден олиб келардик,— деди.

Шунда, сержант Орзиқулов қирғинбарот кунлардан бөр-йўғи бир марта гап очди:

— Урушнинг оти ўчсин, болам,— деди.— Сизлар сўраманглар, мен айтмайин. Бундайчикин оҳангжамоларни мен тақдим, сизларга тақиш насиб этмасин...

Колхоз раиси сержант Орзиқуловни яхши-яхши ишларга қўймоқчи бўлди.

Аммо сержант Орзиқулов рад этди. Тагин ўз подасини сўради.

Икки йилда фарзанд кўрди.

Буниси-да қиз бўлди.

Қиз бўлса-да умри билан бўлсин эди, буниси-да кетди.

Тўртинчиси ўғил бўлди.

Хумор момо невараси учун исм ўйлади.

Ақлларга маслаҳат солди. Оқ-қорани таниганларга китоб кўрдирди.

Олис ўйладилар.

Ўйламай бўладими, кетма-кет учта фарзанд кетди!

Охир-оқибат, ҳаёт соҳиби бўлсин, ҳаётда турсин, дея Турсун деб исм қўйдилар.

Ота-она орзуси бажо бўлди.

Турсун ҳаётда турди.

7

Елғиз ўғил Турсун бир оёғи мактабда бўлди, бир оёғи адирда бўлди.

Мактабдан кейин бир қўйнига нон солди, бир қўйнига китоб солди. Отаси олдига борди.

Тошга чўнқайиб китоб ўқиди. Овоз қўйиб китоб ўқиди.

Эл таъбири билан айтмиш, Турсун ғазалхон бўлди.

Байрам, тўй-маъракаларда шеър ўқиди.

Мактаб кутубхонаси камлик қилди. Ноҳиядан даста-даста китоб олиб келиб ўқиди.

Сандиқ ости билан дераза токчалари китобга тўлди.

Адабиёт муаллими Турсуннинг шеърини дафтарини кўриб берди. Бир-иккитасини ноҳия рўзномасида чиқариб берди.

Елғиз ўғил доврўғи допг таратди.

Эл ўйлаб қолди: отаси бор-йўғи подачи бўлса, ўғли қандай қилиб байт ёзади?

Жавобини отасидан сўради:

— Сержант Орзиқулов, улингизга нима бериб боқяпсиз?

— Шу, биз нима есак, уям шуни ейди.

— Унда, қандай қилиб байт битяпти?

— Шунга ҳайронман. Шунча бўй-бастим билан мен байт битолмайман, бу энағар битяпти.

Бир оқшом сержант Орзиқулов ўғли ётажак уйга оҳиста кириб олди.

Деворда рангтасвирлар илиғлик бўлди, қаламтас-вирлар илиғлик бўлди.

Тасвирларда турфа гуллар, қорли тоғлар, жониворлар бўлди.

Бир саман йўрғалаб юрди. Бир бўз ёллари ҳил-пираб-ҳилпираб елди. Бир жийрон олис-олисларга термилиб кишнади. Иккита қора тўриқ олд оёқларини кўтариб, тумшуқларини тумшуқларига теккизиб искашди...

«Отга мойилли бўлибди. Эсайсин, от олиб бераман».

Сержант Орзиқулов шундай ният қилди.

Деразада тахлоқлиқ дафтарларни варақлади.

Ўғли шуларни ўз ичидан чиқариб битдими, ё, бирор китобдан олиб битдими, билолмади.

Дафтарни варақлади-варақлади, тағин-да ажабланди...

Дафтарда бир қиз расми бўлди. Қиз хушрўйгина бўлди. Елкасида гулдор рўмол бўлди.

Расм остида ҳуснихат бўлди.

«Шу қиз учун битилмиш байт бўлса ажаб эмас».

Сержант Орзиқулов шундай ўйлади.

Аёлини чақирди. Қизни кўрсатди.

Аёли қизга бот-бот тикилди.

— Танимадим,— дея елка учирди.

Аёли ўзида йўқ хушвақт бўлди.

Елғиз ўғли уйғонибди! Бир қизга, ким бўлса-да, бир қизга кўнгил қўйибди! Бир қиз билан кўнгил олиб, кўнгил берибди! Елғиз ўғли суюкли бўлибди!

Ўғли мактабни битирсин. Насиб бўлса, шу қизни келин қилади!

Уч бирдай қизни қора ерга берди. Насиб бўлса, шу қиз келин-да бўлади, қиз-да бўлади!

Сержант Орзикуловнинг-да бир қувончи икки бўлди. Орзуси эзгу бўлди.

Насиб бўлса, ўғлини вақтли уйлантиради. Ёлғиз ўғил эрта уйланса, эрта фарзандли бўлади. Ўзидан-ўзи кўпаяди, ўзидан-ўзи униб-ўсади. Фарзандлари отасига йўлдош бўлади, бобосига неvara бўлади.

Ота-она орзу-ҳаваси ҳамиша эзгу бўлади.

Аммо ҳаёт ҳамиша-да ота-она орзу-ҳавасига эш бўла бермайди.

Ҳаёт бошқа, орзу-ҳавас бошқа.

8

Турсун мактабни битирди.

Кийимларини жомадон жойлади.

Гап йўқ, сўз йўқ, ўқишга жўнади.

Онаси оғринди.

Урушда қон кечмиш отаси ўғлини қўллаб-қувватлади. Қўлига пул берди. Хуш-хушвақт ўқишга жўнатди.

Бот-бот тайинлади:

— Улим, биз ўқиёлмадик, энди, сен ўқи. Замон ўқиганники бўлиб қолди. Бирдан-бир тилагим, отанг ким, энанг ким, шуни унутмасанг бўлди...

Турсун ўқишга кириб келди.

Таътил кетидан таътил ўтди.

Турсун ўсиб-улғайди.

Юзларида учли нималар тошиб ётиб эди. Ёноқларини ғадир-будур нималар босиб ётиб эди. Ёноқлари қўнғиртоб қора эди.

Бир ғаними ёноқларини қотиб ётмиш таппига қиёслади. Бир ғаними ёноқларини чалмага қиёслади.

Ўзи ойнага қаради-қаради-да:

— Йўқ, булар шунчаки кирлар,— деди.

Турсунқул ювина берди-ювина берди. Ёноқлари-дагилар кетди. Юзлари силлиққина бўлди.

Ажабтовур кийимлар киядиган бўлди.

Папиросни лаблари четига қистириб юрадиган бўлди.

Гугуртни ташлади, ёндиргич тутди.

Жуздони бетига аёллар тасвирини ёпиштириб олди.

Оёқ либослари товони кўтарилди.

Сочига соч қўшилди. Қулоқларини ёпди.
Паловни қошиқда ейдиган бўлди.
Бир тўйда «Модерн токинг» дея аталмиш гуруҳ
ашуласини хиргойи қилиб ўйнади.
Кўпни кўрганлар мийиғида кулди.
— Отасига тартибди,— деди.

9

Турсун тонг саҳарлаб уйғонди.
Бет-қўлини ювмасдан дўкончага чопди.
Аммо дўконча ҳали ёпиқ бўлди.
У дўконча олдини олиб турди.
Шеър чоп этилмиш рўзномадан ўнта олди!
Қайтимиға қарамади. Рўзномаларни қўлтиғига
қисиб чопди.

Бир рўзномани қўлиға олди. Тағин, бирор мис-
рам тушиб қолмадимикин, деган ташвишда шеърини
йўл-йўлакай ўқиди. Ҳижжалаб ўқиди.

Хайрият, мисралари тугал бўлди.

Ижарасида эшикни ичкаридан қулфлади.

Шеърларини чалқанча ётиб ўқиди, тик туриб
ўқиди, ўтириб ўқиди.

Турсун ўзини катта шоир ҳис этди.

Рўзномадаги расмига тикилди. Ўзини... XIX аср
буюк шоирларига қиёслади.

«Йўқ, ўхшамайди. Буюклар соқол қўяди. Буюк-
лар сархонали мундштук чекади».

Чин, қадимги улуғлар соқоли бор, сархонали
мундштуги бор.

Нимага энди Турсун соқол қўймайди? Мундштук
чекмайди?

Одамлар соқолини қиртишлаб юради. Одамлар
папирос чекиб юради. Юра берсин! Одамлар ким бў-
либди? Жайдари халқ-да!

Йўқ, жайдари халқдан фарқ қилмоқ лозим...

Турсун соқол қўйди. Турсун сархонали мундштук
олди.

Турсун исм-шарифини пичирлаб айтди: Турсун
Орзиқулов!

Исми шариф дегани-да шунча узун бўладими!
Яна-тағин жарангламайди! Шоирлар исми шарифига
ўхшамайди!

Ўзи, исми маъноси нима? Турсун, ўтирсин, ётсин...

Шуям гап бўлди-ю!

Турсун ўз исми шарифидан... орияти келди! Ота-бобоси отидан... уялди!

Ўзига шоирона ном топишни ўйлади.

Неча-неча тахаллуслар топди. Ўзига ёқмади.

Охири, тарихдан келиб чиқди. Ўзини Паҳлавон Даҳо деб атади.

Паҳлавон Даҳо!

10

Бир таътилда ота-онаси Паҳлавон Даҳони уйлан-тирмоқчи бўлди.

Даҳо оёқ тиради. Ўқишни ўртага солди.

— Ҳали ёшман,— деди.

Аммо асл боисини айтмади.

Ота-она нияти қатъий бўлди.

Онаси кўзига ёш олди. Тавалло қилди.

Охири Даҳо кўнди.

«Мендан нима кетди, бир ўйнаб қолай. Ўқиш бит-гунча ким бор, ким йўқ», деди.

Ота-она қариндошлари қизини келин қилмоқчи бўлди:

— Ўзимизники яхши-да, ёлғизгина боламиз бўл-са...

Даҳо ўша дафтардаги қизни айтди:

— Олсам, ўшани оламан, бўлмаса йўқ!— деди.

Ота-она ёлғиз ўғил кўнглига қаради.

Тўй бўлди.

Келин ота-она олдида қолди.

Куёв бошоқойда ўқишига қайтди.

Байрам, таътиллarda келиб-кедиб турди.

Бир ўғил, бир қиз кўрди.

Ўқишлар битди.

Даҳо ўз вилоятига ишга юборилди.

Даҳо шаҳарда қолмоқчи бўлди. Шаҳарда қолиш учун пинҳона уриниб кўрди.

Аммо, иш масаласи қийин бўлди.

Даҳо ичини ит тирнади.

Онгсиз қолди. Қишлоғига қайтиб борди.

Ўзи ўқиб-улғаймиш мактабда ўқитувчи бўлди.

Паҳлавон Даҳо мактабда осмондан тушгандай юрди.

Теварак-атрофга, жамики оламга осмондан қараб яшади.

Уқитувчилар:

— Ўзимизга қайтиб келибсиз-да,— дея ҳол сўради.

Ана шунда Даҳо ўзини камситилган ҳис этди.

Ушбу гапни: «Ҳолинг шу экан, нима қилардинг кеккайиб, ўзимиз қатори одам экансан-ку», деган маънода тушунди.

Ерга тушмаслик учун турли-туман ҳавойи гапларни тўқиб гапирди:

— Дорилфунунда қолдирмоқчи эди, қолмадим. Шаҳарда катта ишларга қўймоқчи бўлди, кўнмадим,— деди.

Отдан тушса-да, узангидан тушмади.

Жамоатдан ўзини четга олди.

Ўзига-ўзи бино қўйди.

Уйда-да, ишда-да, кўча-кўйларда-да ўзини элдан холис олди.

Уйда-да, ишда-да теваракка бегона кўз билан қаради.

Теваракдагилар-да Даҳога бегона кўз билан қаради.

Ўз пуштикамаридан бўлмиш болалари-да Даҳога бегонасираб қаради.

Даҳо кулса, болалари-да кулди.

Даҳо хўмрайса, болалари-да хўмрайди.

12

Даҳо ўзини-ўзи қафасга солди.

Юраги сиқилгандан-сиқилди.

Юраги чолвори балоғидай ғижим-ғижим бўлди.

Оқшомлари ичини ит таталади.

Тиззасига шапиллатиб урди. Сапчиб турди. Кўчага йўл олди.

Ўйлади-ўйлади, колхоз кутубхонасига йўл олди.

Кутубхона эшигида қулф кўрди. Лўмбоздай қулфни чанг босди. Қулф ерранг бўлди.

Даҳо қулфга тикилиб қолди.

Қаердандир идора қоровули келди. Энтикиб на-
фас олди. Даҳонинг юзига энгашиб қаради.

— Сизмисиз, шоир ука,— деди.— Мен, кутубхо-
нага бирор маст-аласт ўғирликка келдим деб ўй-
лаб, чопиб келибман.

— Оғзингизга қараб гапиринг.

— Гапнинг тўғриси-да, ука, одамнинг кўнглига
нималар келмайди дейсиз. Кутубхона остонасига ой-
лаб инсон зоти қадам қўймай-қўймай бирдан одам
пайдо бўлиб қолса, кўнгил хавфсирайди-да.

— Кутубхоначи борми?

— Ҳа, бор. Кутубхоначи анави Самиевнинг ке-
лини бўлади. Ҳозир ўтоқда.

— Келадими?

— Энди, уёғини билмадим, шоир ука. Ҳозир ўтоқ,
кейин узум узиш бўлади. Ундан кейин ҳаммани пах-
тага ҳайдайди. Шу билан қиш келади. Қишда ҳафта-
да бир очса очади, очмаса йўқ. Нима, бирон зарил
иш бормиди?

— Шундай, бир қарасам деб эдим.

— Келин йўқ-да. Келин йўқ вақtlари хабарчи
газета-журналларни бир ҳафталик қилиб қассоб қай-
нотасига ташлаб кетади. Қайнотаси рўзнома увол
бўлмасин деб, эл-халққа гўшт ўраб беради. Астаги-
на бориб сўрасангиз, бир-иккита рўзнома беради.
Яхши одам, қўли очиқ.

Даҳо мактабга қараб юрди. Мактабни бир айлан-
ди. Қоровулдан бошқа жон кўрмади.

Бекатдаги темир ўриндиққа ўтирди. Ҳафсаласи
пир бўлди.

— Уф-ф,— деди.

Кўча юзидаги симёғочда осилмиш радиокарнай
узук-юлуқ овоз берди:

— Эълон, ўртоқлар, эълон эшиттирамиз!— де-
ди.— Кеча кечаси Саид чавандознинг саман оти қоч-
ди! Кимда-ким дерагини айтса бир эчки, ушлаб кел-
са бир қўй суюнчиси бор! Яна бир эълон! Бугун
колхоз клубида икки серияли индийский кино бў-
лади! Қайтараман, индийский! Бош ролда Раж Ка-
пур! Эшитяпсизми, Капур, Капур! Билет нархи ҳар
серияси йигирма тийиндан қирқ тийин! Кино қорон-
ғи тушганда бошланади!

Даҳо энсаси-да қотди, кулгиси-да келди.

Қош қорайди. Ҳаво файзиёб бўлди.

Даҳо жойидан қўзғолди. Чолвори кетини тортиб-тортиб қўйди.

Уйга йўл олди. Йўлда оёқ илди. Уйлаб қолди.

«Уйига бориб нима қиламан?»

Қўнгли ниманидир истади, ниманидир қўмсади. Қўнгли нимагадир ташна бўлди, нимагадир талпинди.

Нималигини ўзи-да билмади.

Уйи тарафга қўл силтади. Тағин изига қайтди.

Боягина радиокарнай барчани кинога таклиф этди. Нимага энди у кинога бормаиди? Айтилган жойдан қолма, дейди.

Чин, ҳинд киноларини ёмон кўради. Шундай бўлса-да, боради.

13

Маданият саройи чироқлари ҳали ёнмади. Теварак нимқоронғи бўлди. Одам одамни зўрға таниди.

Болалар қувишиб ўйнади.

Даҳо сарой паттахонаси олдига келди. Паттахона даричасидан мўраламоқ бўлиб энгашди. Бирдан кетига тис бўлди.

Бир ит даричадан тумшугини чиқарди.

«Қоровул паттахонани итхона қилибди», дея ўйлади.

Даҳо дарвоза олдида турмиш киночи қўлига танга ташлаб кирди.

Ичкари ярми бўм-бўш, ярмида ўтирғичлар бўлди. Ўтирғичлар бирови қийшайиб ётди. Яна бировида орқа сунчиғи йўқ. Тағин бировида ўтирғич дасталари синиб ётди. Бус-бутуни кам бўлди.

Даҳо бир майиб ўтирғичга қўлрўмолини тўшаб ўтирди.

Киночи клуб чироғини ёқди.

Даҳо саҳнага қаради, маҳлиё бўлиб қолди.

Саҳна шифтида қалдирғочлар уя қурди. Уяларда пат-хаслар осилиб ётди.

Олапат қалдирғочлар саҳна узра чарх уриб учди.

У қалдирғочларга маҳлиё бўлиб билмади.

Ўтирғичлар лиқ тўлди. Жой етмай қолди.

Бировлар ташқаридан тош олиб келди, бировлар

ғўла олиб келди. Уйи яқинлар уйидан кўрпача олиб келди.

Тағларига қўйиб ўтирди.

Болалар ерда тизилишиб ўтирди.

«Сангам» деб аталмиш кино бўлди.

Болалар:

— Ура-а-а!— дея қийқириб чапак чалди.

Қатталар киночига қараб бақирди:

— Йигирма йилдан буён шу кинони олиб келасан, инсофинг борми, ўзи?!

— Ўтган бозор куни қандай кино олиб келайин деганимда индийский бўлсин, дедиларингиз-ку!— деди киночи.

— Индийский кино битта эмас-ку, ахир!

— Бошқаларини колхозларга олиб кетиб қолибди. Шуниям зўрға олдим, халқ талаб қиляпти, деб!

— Бўлди қилинглар энди, кинони кўрайлик!

Сарой бозордай ғувиллади.

Одамлар хахолаб кулди, қийқириб кулди, ҳуштак чалиб кулди.

Оғизларига келмиш гапни гапириб кино кўрди.

— Қаранглар, ҳозир қизнинг кийимларини олиб қўяди, ана олди!

— Ҳозир қиз билиб қолади!

— Энди қиз қўшиқ айтади!

— Ай, оҳу кўзларингдан!

— Ўзиям ҳурилиқо-да, оҳ-оҳ!

— Шу қиз қишлоғимиздаги Тошмирза бригадирнинг қизига келбат беради!

— Тошмирза бригадирнинг қизи қорачадан келган, бу оқдан келган!

— Кинода шундай кўринади-да, аслида юзидагилар упа-сурма!

— Ҳа, кўзингдан Раж Капур! Ўзимизнинг Капурда бу!

Кино узилиб қолди.

Одамлар ҳуштак чалди.

— Ай, сапожник!— деди.

Саҳнада тагин кино кўринди.

Одамлар бу сафар бараварига ҳойҳойлади:

— Ай, сапожник, ўтказиб юбординг!

— Қиз сувда балиқдайин балқиб сузишини қолдириб кетди-я!

— Бас қил, ашқол-дашқолингни!

— Оладиган қирқ тийининг бурнингдан чиқсин!

Ҳуштак тинмади.

Киночи кинони тўхтатди. Одамлар айтган жойдан қайтариб қўйди.

Кино ярим соат мобайнида тўрт марта узилди.

Узилган вақтлари Даҳо ерга қаради. Қўзларини юмиб ўтирди.

Кино давом этди.

Кўчма кино яқинида ўтирмиш бир одам жойидан турди.

— Ай, боғбригада қизлари!— деди.— Эшитмадим деманглар, эртага ўтоққа бормаимиз! Санглоққа ариқ тозалагани борамиз, эшитдиларингми?

— Ай, Абил ҳисобчи, кўп қариллама!

— Нимага қарилламайман? Иш зарилми, кино зарилми? Кино кўрасан-а, кино кўрасан! Мана кўрасан, мана бўлмаса, мана! Абил ҳисобчи шундай дея, саҳнага тушмиш нурга қўшқўлини тутди. Бармоқларини бир-бирига кийдирди.

Бармоқларини туя ўркач қилди, хўрозқанд қилди, бешиктебратар қилиб ўйнатди.

— Кино кўрасан-а, кино кўрасан! Мана кўрасан, мана!

Барча қилиғи саҳнада акс этди.

Одамлар қийқириб кулди.

Даҳо ерга тупурди. Кинога қўл силтади.

14

Узум узиш соб бўлди.

Пахта терим бошланди.

Даҳо мактаб аҳли сафида «Ҳазорбоғ» совхозида ҳашарда бўлиб келди.

15

Дарслар бошланиши билан совуқ-да бошланди. Мактабга кўмир келди.

Даҳо кўмир олди. Дарвоза олдига туширди.

Қош қорайгунча кўмир ташиди. Қоп-қора кўмирга ботди.

Яхшилаб чўмилмоқчи бўлди.

Аммо аёли қўймади:

— Аввал овқатини еб олсин, кейин чўмилади,— деди.

Даҳо бет-бошини чайди.

Таомини еди.

Болишга ёнбошлади. Кўзи илинди.

16

Бир маҳал уйғонди. Теваракка сер солди.

Қаботида ўғил-қизи, ундан нарида аёли ухлади.

Ой деразадан боқди.

Даҳо кўзларини бир юмди-бир очди. Зим-зиёга эл бўлди.

Ўғил-қизи димоғига қулоғини тутди.

Ўғил-қизи бир меъсрда пишиллаб ухлади.

Даҳо ерга силжиб тушмиш кўрпани ўғил-қизи устига ёпиб қўйди. Ўзи кўрпасини-да ўғил-қизи оёқларига ташлади.

Авайлабгина аёли олдига ўтди.

Даҳо кўнгли талпинди, Даҳо кўнгли энтикди, Даҳо кўнгли тин олди, ором олди...

Даҳо қорни очди. Кўнгли озди.

Оёқ учида ташқарилади.

Аёли шивирлаб овоз берди:

— Овқат ошхонада, устида тобоқ тўнтариклик.

Даҳо даҳлизда оёғи учида турди.

Ота-онаси ётмиш уй эшиги тарафга қулоқ солди. Жон нишонаси сезмади.

Хотири жам бўлди.

Даҳлиз эшигини авайлаб очди . Қандай авайлаб очди, шундай авайлаб ёпди.

Ой ойдин бўлди.

Тун аёз бўлди.

Даҳо оёқ учида одимлади, омонат одимлади.

Оёқлари остида бир нима чирс-чирс этди.

Даҳо сесканиб кетди. Этлари увишиб-увишиб кетди.

Энкайди, оёқлари остига қаради.

Халқоб сувлар музлабди.

Омборхона чироғини ёқди, ичкарилади.

Бир сичқон шитирлаб қочди. Бурчакдаги ковакка ўзини урди.

Омборхонага сер солди. Ўзга жониворларга кўзи тушмади.

Кўнгли тинчиди.

Ёғоч қозиқда илинмиш нўхтани олди. Сичқон
гойиб бўлмиш бурчакка ташлади.

Кийимларини бирин-кетин шу қозиққа илди.

Тоғорага кирди. Жойлашиб ўтириб олди.

Қоракуя баданига сер солди.

Тоғора олдида турмиш сатилга қўл солди. Сув
совибди.

Нима қилишини билмади. Ошхонага олиб бориб
иситиб келмоқчида бўлди. Совуқда эринди.

Чўмич билан бошидан, елкаларидан сув қуйди.
Баданини уқалади. Тағин чўмичлаб қуйди.

Баданидан оқмиш сув, қоп-қора бўлиб тоғорага
тушди.

Юзини кафти билан артди. Сатил олдида турмиш
юмалоқ кирсовунни олди.

Шунда, бадани учди. Дир-дир қалтиради. Боши
сарак-сарак бўлди.

Совунни жойига ташлади. Чўмични рўзномага
қўйди.

Сатилни қўшқўллаб кўтарди. Бошидан шарилла-
тиб сув қуйди.

Оёғи остига рўзнома тўшаб артинди.

Этлари дир-дир учди. Қўллари қалт-қалт этди.
Тишлари тик-тик этди.

Бошини жиққа ҳўл сочиқ билан ўради.

Ёғоч сўри устида турмиш бир халта ун ҳўл бўл-
ди.

Боя бошидан сатиллаб сув қуйишда ҳўлланди.

Энди, ун ярми хамир бўладиган бўлди.

Омборхонадан ошхонага чопқиллаб борди.

Зим-зиёда қидирди-қидирди, гугурт топди.

Примусни ёқди. Пилик бир ёниб қизарди.

Даҳо примус ичини очиб қаради. Ичида ермойи
бўлмади.

Учоққа ўт ёқиш ит азоб бўлади.

Даҳо шўрвани муздайлигича еди.

Чойнак жўмрагидан оғиз қўйиб сув ичди.

Даҳо дилдиради.

Эртаси танаси қақшади. Бадани қичиди.

Ҳаммомга йўл олди.

Олдин сартарошхонага борди.

Қутидай ёғоч кулбага кирди. Уриндиққа чўкди.
Ойнага қаради, сочларини силади.

Сартарош ойнага қараб бош чайқади.

Даҳо тушунмади. Елкаси узра қайрилиб қаради.

Сартарош Даҳо елкаларига қўлини қўйди. Ойнага қараб:

— Сочингизни ололмайман,— деди.

— Нега?

— Чинимни айтсам, биз бир хашаки сартарошмиз!
Соч оладиган бўлсак, устара билан қатрон қилиб оламиз!

— Йўқ-йўқ!

Даҳо жойидан лик этиб турди.

— Ана, тайёр автобус, шаҳарга боринг. Маданиятли одамлар шаҳарга боради.

Шунда, қишлоқда ҳаммом йўқлиги ёдига тушди.

Нима қилишини билмади. Қалласини қирт-қирт қашиди.

Шу якшанбада туман ҳаммомига боришга аҳд қилди.

Сочлари ораси қичигандан-қичиди.

Сочсовун олмоқчи бўлди. Сочини сочсовун билан ювмоқчи бўлди.

Шу ниятда дўконга кирди.

Дўкондан сичқон ҳиди келди.

Дўкон бир тарафи хўжалик моллар бўлди, бир тарафи саноат моллари бўлди.

Даҳо саноат молларини томоша қилиб бошлади.

Қатор-қатор камзул-чолворлар осилиб ётди. Турли-туман кийим-кечаклар таҳланиб ётди.

Даҳо кийим-кечакларга қаради ўйлади, қаради ўйлади.

У энди мактабга қатнаб бошлаган вақтлариям шулар бор эди.

Даҳо ўшанда кийим-кечакларга суқланиб қараб эди, катта бўлсам олиб кияман дея орзу қилиб эди.

Ана, катта бўлди.

Кийим-кечаклар ҳамон турибди.

«Энди буларни ким олади, ким кияди? Жандафурушга топшириб бўлмайди. Барча-барчаси қиммат-баҳо нарса. Ҳеч кимга керак эмас нарсани чиқариб нима қилади».

Даҳо шундай ўйлади.

Хўжалик молларига қарагиси келмади. Бонси, сичқон ҳиди кўнглини ўйнатди.

Чўнтагини ковледи.
 — Иккита яхши сочсовун беринг,— деди.
 Сотувчи пинагини бузмади.
 Даҳо ҳайрон бўлди. Сотувчи юзига қаради.
 Сотувчи илжайди.
 — Ҳазиллашяпсизми, шоир ака? — деди.
 — Йўқ.
 — Бизда сочсовун бўлмайди.
 — Унда, иккита совун беринг.
 — Ҳа, совун бошқа гап. Совун бор, мана.
 Сотувчи шундай дея пештахта устига иккита кир-
 совун қўйди.
 — Йўқ, атирсовун, деяпман.
 — Атирсовун йўқ. Бир бўлиб эди, тамом бўлди.
 Атирсовундан олқинди яхши, кирни яхши олади.
 — Кирга эмас...
 — Унда, ана, тайёр автобус, шаҳарга боринг. Ма-
 даниятли одамлар шаҳарга боради.
 Даҳо дўкондан пешонаси тиришиб чиқди.
 Мактабга жўнади.
 Дам олиш кунни туман йўл олди.
 Туман ҳаммоми сассиқ бўлди. Буғи йўқ бўлди,
 фақат иссиқ суви бор бўлди.
 Даҳо иссиқ сувга яхшилаб ювниб олди.
 Охирги автобусда қишлоққа қайтди. Йўлда чан-
 қади. Юраги куйди.
 Қишлоқ марказида тушди. Ҳовузга қараб юрди.
 Бир ҳовуч сувни лабига олиб бориб қаради. Сув-
 да майда-майда қуртлар ўйнади.
 Даҳо афти бужмайди. Сувни тўкиб ташлади.
 Қўнгил ташналиги босилмади. Юраги куйгандан-
 куйди.
 Ошхонадан сув сўради, қатик сўради.
 Нимаки сўради, мўйловли ошпаз йўқ дея бош
 ирғади.
 Даҳонинг зардаси қайнади.
 — Нима бор ўзи? Бу ошхонами, ё, бир чўл-биё-
 бонми? — деди.
 — Зарда қилманг, шоир ака, зарда қилманг. Ма-
 на, шўрва бор. Бизда шўрвадан бошқа ҳеч нарса
 бўлмайди. Сизга ўзи нима керак?
 — Ҳеч нима! Бир дам олиб ўтирсам деб эдим!
 — Унда, ана, тайёр автобус, шаҳарга боринг! Ма-
 даниятли одамлар шаҳарга боради!
 Даҳо ошпазга қаради, ошпаз Даҳога қаради.

Даҳо қўл силтаб жўнади.
Йўлда ўйлаб юрди: «Маданиятли одамлар шаҳар-
га боради. Ажаб, бари шундай дейди.
Шоирлигимга шама қиляптими дейман».

18

Йўлда хабарчи ушлади. Қўлига иккита хат берди.
— Қалламни қашиб ўйлайман. Паҳлавон Даҳо
ким бўлди экан дейман, билсам, сиз экансиз,— деди.
Сахийлик қилгиси келди. Битта рўзнома-да узатди.
— Қелинг, битта газета берайин, ана,— деди.
— Чеккасига Маматов деб ёзилибди.
— Анави Мардон тракторчи-да. У адирда ер ҳай-
даб юрибди. Ола беринг, шоир одамсиз, ўқийсиз.
Энди, кўнглингизга олманг-у, шу, ота-бобонгиз исми
шарифидан қолманг. Ота-боболаримиз исми шари-
фида гап кўп. Ота-боболаримиз етти ўлчаб бир
кесиб, исми шариф қўяди. Ҳеч бандани ота-бобоси
исми шарифидан жудо этмасин!

Даҳо рўзномани хабарчи кетидан отиб юборайин
деди.

— Т-фу, провинция! — дея пичирлади.

Рўзномани қўлтиғига қисиб олди. Йўл-йўлакай
хатларни очиб ўқиди.

Бир рўзнома назмларини бадиий заиф дея чоп
этмади.

Бир ойнома Паҳлавон Даҳо Ғарб сояси, деди.

Хат охирида шундай маслаҳат берди.

«Ғарб оҳангларига ўйнаманг. Ўзингизникини яра-
тинг».

Шундай-да куймиш Даҳо, тағин-да бешбаттар
куйди.

— Уҳ, саводсиз, тўнкалар! — деди.

19

Даҳо қишни бир амаллаб ўтказди, баҳорни икки
амаллаб ўтказди.

Мактабда ёзги таътил бошланди.

Даҳо жомадон кўтариб йўлга тушди.

— Йўл бўлсин?— деди аёли.

— Дам олиб келаман,— деди.— Бир ой!

Бекатда тагига жомадон қўйиб ўтирди.

Шунда, йўл четида бир трактор пат-патлаб ўчди.

Ўқувчи қизлар даладан келди. Трактордан тапта-ташлади. Муаллимига салом берди, уй-уйларига тарқалди.

Назар ҳисобчи Даҳони кўриши билан бекатга қараб юрди.

Бир-бирларидан ҳол сўради.

— Чинимни айтсам, Турсун ошна, шаҳарга тагин қайтиб кетгим келяпти. Эртадан кечгача иш, иш! Одамнинг жонларига тегиб кетди!

— Қиши билан дам оласизлар.

— Дам олиш қаёқда дейсиз. Қишда колхоз сут топшириғини бажаролмай қолади. Кейин биз бечоралар қўлимизда даранг-дурунг идиш-товоқ, уйма-уй юрамиз, хўжаликлардан сут йиғамиз. Халқ сут бергиси келмайди. Қанчадан-қанча кўнгил қоронғичиликлар бўлади. Халққа ҳам қийин-да. Ким қаҳратон қишда бола-чақаси оғзидаги оқини бериб қўяди? Ҳа, Сора, қараб қолдингми? Кел, сингил, ўтириб тур. Муаллимнинг билан гурунг қизиб кетди.

Даҳо кетига қаради.

Бир ёшгина қиз тортиниб-туртиниб келди. Назар бригадир қабатида ўтирди. Ерга қаради. Рўмоли учини буклаб ўйнади.

— Бу бизнинг кенжа сингил бўлади, Турсун ошна. Олтинчи синфда ўқийди. Ўзиям аълочи.

— Ҳа-а. Содиқовнинг синфиданмисан?

— Ҳа.

— Қалай, дам олишлар яхши ўтяптими?

— Кўриб турибсиз-ку.

— Йўқ, иш қийин эмасми дейман?

— Иш бўлади-ю, осон бўладими, муаллим.

— Ҳа энди, дам олиш вақтлари ота-оналарга ёрдам бериш ҳам керак-да.

— Бир дам олишда эмас, йил ўн икки ой шундай.

Даҳо уст-бошлари кир Сорага тикилди.

«Ана, бўлажак чала-чулпа халқ! Сони бор-у, салмоғи йўқ халқ! Бу халқ ҳали вояга етмасданоқ пачоқ бўлиб қолади».

Даҳо кўнглидан шундай гаплар ўтди.

Назар ҳисобчи Даҳо билан хайр-хўшлашди. Синглисини эргаштириб кетди.

Даҳо радиокарнайга қулоқ солди.

— Муҳтарам радиотингловчилар!— деди мухбир.— Маълумингизки, шу кунларда қуёшли она юртимизда ёз, фасли кезмоқда! Доно халқимиз бу фаслни олтин ёз, деб атайди. Бу атама бежиз эмас, албатта. Дарҳақиқат, олтин ёз фасли тўкин-сочинчилик, пишиқчилик фасли, эзгулик фасли! Тилими тилни ёрадиган ананас қовунлари-ю, ишкомларда ғуж-ғуж осилиб турган узумлари-ю, шохларида она қуёш нурида олтиндай товланиб турган ширин-шакар мевачевалари-ю, қўйингки, барча-барчаси кўзни олади, кўзни қувонтиради, кўзни яшнатади! Баракалла, сасхий қуёш, қандингни ур, олтин ёз, олтин ёз — ўтади соз, дегинг келади! Хўш, ана шу олтин фаслда қишлоқ меҳнаткашлари ишдан бўш вақтларида қандай дам олмақдалар? Биз нурафшон қишлоқларимиздан бирида бўлиб, эндигина эллик баҳорни қаршилаган, ўн гулидан бир гули ҳам очилмаган илғор колхозчи Мўмин ака Қўйбоқаровга ана шундай савол билан мурожаат қилдик. У киши қалб сўзларини мана бундай тўлқинланиб изҳор қилди:

— Ишдан бўш вақтларимизни жуда кўнгилли ўтказамиз. Маданий-маиший ҳордиқ чиқаришимиз учун ҳамма нарса муҳайё. Қишлоқларимиз шаҳар тусини олган. Қишлоқ билан шаҳар ўртасида тафовут қолмади, десак ҳам бўлади. Бугун биз қишлоқларимиз жамолига боқиб, жаннатмакон нурафшон қишлоқ, қишлоқларим — гулбоғларим, деб баралла айта оламиз...

Даҳо билди: муҳаррир ёзиб берди, илғор колхозчи ўқиб берди.

Бурилишда автобус қора берди.

Даҳо жойидан қўзғолди. Жомадонини олди.

Йўлда автобус деразасидан юзини чиқарди. Дақиқа сайин кейинда қолиб бормиш қишлоғига истеҳзо билан илжайиб қаради.

— Хайр, жаннатмакон нурафшон қишлоқ! Хайр, қишлоқларим — гулбоғларим!— дея пичирлади.

Даҳо бугун бу ёрони, эртага у ёронн ижарасида кун кўрди.

Ўзига алоҳида ижара қидирди. Излади-излади, бир ғариб ижара топди.

Энди, ўзига иш излади. Ялтоқ бўлди. Елпатак бўлди.

Шоирман, дейиши билан рад жавобини ола берди:

— Шоир? Йўқ-йўқ...

Эшиклар ичкаридан ёпилди.

Шоирман, дея кўкрак уриб юрмиш Даҳо ўйлаб ўйига етолмади.

Шоирман деса, муҳаррирлар пешонаси тиришади. Шоир эмасман деса, шоирлигидан бошқа мақтанадиган ери бўлмади.

Даҳо юрди-юрди, шаҳар маданият уйидан паноҳ топди.

22

Қишлоққа келиб, мактабдан бўшади.

Аёли йиғиб юрмиш бор пулни олди.

Аёли мўлтиради. Бир ўғил-қизига қаради. Бир эрига қаради.

— Энди биз нима еймиз?— деди.

— Қўрқма, очдан ўлмайсан. Ана, ота-онам боқадил...

— Энди мен нима қиламан?

— Уй олай, сениям олиб кетаман.

Аёли хайр дея, эри юзидан ўпди.

Даҳо аёли ўнг қулоғи солинчагидан кўнгли ўйнади!

Аёли ўнг солинчагидаги сирға тешиги қўтир яра бўлди!

Даҳо аёли бет-бошидан-да кўнгли ўйнади!

Аёли сочлари қизғоқ бўлди, ёноқлари кир бўлди, оғзи сассиқ бўлди!

Даҳо адирда пода боқиб юрмиш отаси билан хайр-хўшни насия қилди.

Остонада онаси билан аёли термилиб қолди.

23

Даҳо биринчи маошини олди.

Сўлим сув бўйида маошини ювди.

Ҳамкасблари билан шаҳар кўчаларини сайр қил-

ди. Кафтларини ишқаб завқланди.

— Шаҳар қандай яхши! Ҳамма нарса бор...— деди.

Маданият уйида бир катта шоир бошида гардишсиз ялпоқ кийим кўрди.

— У нима?— дея суриштирди.

— Берет!— деди билағонлар.

Даҳо, катта шoirлар берет кияр экан, дея ўйлади. Шу кунгёқ олиб кийди.

Гардишсиз ялпоқ кийим Даҳога ярашмади. Бети тайпоқ тобоққа ўхшаб қолди.

Шундай бўлса-да, кийиб юрди. Ўзини катта шоир ҳис этди.

24

Аёли кетма-кет мактублар йўллади.

Мактубларида ялиниб-ёлворди. Қоракўзлари тилидан тавалло қилди.

Даҳо мактубларга кўз югуртириб-югуртириб йиртиб ташлади.

Аёли қоракўзлари билан тагин мактуб битди.

Кенжаси сочларини чангаллаб ерга босди.

Кенжаси:

— Вой сочим!— дея чинқириб йиғлади.

Аёли ёниб-ёниб ёлворди, аёли куйиб-куйиб ёлворди:

— Эгил дейман, шўрпешона!— деди.— Эгил дейман, сағир!

Кенжаси оғриқ зўридан мактубга эгилди. Кўз ёшлари мактубга томди.

Томчилар қуриб доғ бўлди.

«Жигарпораларингиз кўз ёшлари!»

Аёли томчилар остига ана шундай битик битиб жўнатди.

Даҳо мактубда томчиларни кўрди. Бош ирғади-ирғади, димоғида кулди.

«О, худди китобдагидай!— деди.— Эҳ, овсар Шарқ, соддадил Шарқ! Булар ҳамон китобдаги гапларга ишониб юрибди!»

Қўйди-чиқди ўзи бўлмайди. Таг-заминли баҳонаи сабаб лозим бўлади.

Боиси, ўртада бир жуфт қорақўз бор.

Аёлимни суймайман, десинми?

Бўлмайди! Аёлига кўнгил қўйиб уйланиб эди, шеърлар бағишлаб уйланиб эди!

Аёлим касал, десинми?

Бўлмайди! Йигит бўлсанг даволат, дейди!

Саводсиз, десинми?

— Бу-да бўлмайди! Шоир бўлсанг, сиртдан ўқит, дейди!

Аёлим... хиенат қилди, десинми?

Йўқ-йўқ, аёли ҳалол аёл!

Даҳо бир варақ қоғозни ажи-бужа чизиб ўйлади.

Ўйлари ана шу чизиқлардай айқиб чувалашди.

Варақ орқа тарафини ўнгарди. Қўли ихтиёр этмиш йўсинда мақсадсиз чизиб ўйлади.

Охири ўйлаб ўйига етди. Ўзини ўзи оқлаяжак гап топди.

Ўйланганимда аёлим... бокира эмас эди, дейди!

Нимага шунини ўшанда айтмадинг, десалар-чи?

Йигитлик ғурурим йўл қўймади, дейди!

Чиндан-да, Даҳо ўз ош-қатиқлари олдида шу гапни айтиб, ўзини-ўзи оқлади.

Гап оғизма-оғиз юриб-юриб, аёли қулоғига етди.

Аёли шундай мактуб йўллади, ўз қалбини шундай баён этди!

У, аёлим ушбу сўзларни бирор китобдан кўчириб олди, дея ўйлади.

Тағин бир бор ўқиди. Ўйлади-ўйлади, қайси китобдан эканини билолмади.

«Жорж Саид бўл-е,— деди.— Агар ўқиса, зўр адиба бўлиши мумкин экан».

Аёли мактуб охирида дебди:

«Нима десангиз денг. Ўлмаган жоним, чидайман. Лекин шу гапингизни қайтиб олинг. Мен кўз очиб, сизни кўриб эдим... Аёллик ғурурим бор».

Даҳо оғзи ўнг бурчи билан иржайди. Мактубни тўрт бўлиб ташлади.

«Ну-у,— деди.— Ўзи бор-йўғи аёл-у, ғурурим бор дейди-я! Аёлда ғурур нима қилади?»

Даҳо керишиб эснади.
 Деразадан ташқари қаради.
 Даҳо бир қалқиб тушди!
 Даҳо юрагини ҳовучлаб юрмиш синоат юз берди.
 Аёли болаларини эргаштириб кириб келди! Ана,
 ташқарида қоровул чол билан гаплашди!
 Ана, болалари йўлак бўйи гулларга қўл теккизиб
 кўрди.
 Ана-ана, аёли болалари билан идорага қараб
 юрди!
 Даҳо кўзлари ола-кула бўлди.
 Жойидан сапчиб турди. Ташқари отилди.
 Орт эшикдан ҳовлига ўтди. Зироат оралаб чопди.
 Деворга осилди. Кўчага ошиб тушди.
 Кетига қарамай чопди!
 Дуч келмиш автобусга чиқиб олди. Елкасидан на-
 фас олди.
 «Яхши бўлди, юзма-юз бўлмадим,— деди.— Фар-
 занд фарзанд-да, кўнгилни эритиб юборади. Қош-
 кўз ёмон-да, одамни дарров асир этади».
 Ижарасида эшикни ичкаридан қулфлади. Дераза
 пардаларини туширди.
 Кир кўрпага бурканди. Кўзларини юмди.
 «Энди тополмайди,— деди.— Қараб-қараб кетади.
 Аммо идорадагилар олдида шарманда бўладиган
 бўлдим».

Шу ётишда ётди.
 Ётмиш кўйи оҳиста дераза парда четини қайирди.
 Ташқари мўралади.
 Олам оқшом бўлди.
 Имиллаб ташқарилади. Ҳовлида чекиб турди.
 Шу вақт дарвоза тақиллади.
 Даҳо юраги, шиг этди!
 Папиросини чертиб ташлади. Ичкари югургила-
 ди. Эшикни ичкаридан қулфлади. Остонада аланг-
 жаланг бўлиб турди.
 Уй бекаси эшикни тақ-тақ урди.

— Жиянингиз келди!— деди.

Даҳо елкадан нафас олди. Эшик очиб борди.

Дарвозадан жиян жилмайиб турди.

Даҳо жиянига қўл берди. Теваракка аланглади. Бошқа биров йўқлигини билди. Жиянини ичкари бошлади.

Жиян ижара уйда омонат ўтирди. Тоғасидан ҳол-аҳвол сўради.

— Идорангизга бордик, йўқ экансиз. Ҳали тушликдан қайтмади, дейишди.

Даҳо бош иргади. Ойномага тикилди.

— Бирга ишлайдиган одамларингиздан уйингизни сўраб эдик, билмаймиз, у ижарадан-ижарага кўчиб яшайди, дейишди.

Даҳо рўйхушлик бермади.

— Қарадик-қарадик, бўлмади. Энди умид йўқ деб, вокзал бордик. Бир сафар сиз билан қишлоққа борган ошнангизни кўриб қолдик. Уша уйингизни билар экан, ёзиб берди.

Даҳо рўйхушлик бермади.

— Аёлингизни болалари билан вокзал қўйиб келдим. Топаманми-йўқми, овора қилмайин дедим-да Даҳо ойномадан, ойнома Даҳодан тўймади.

Жиян Даҳо қўйнига қўл солди:

— Уйларингизга кўчиб борадиган бўлдим, тоға,— деди.— Аммам қўймапти. Энди чол-кампирга ўзим қарайман. Беш кунлиги борми-йўқми...

Ана шунда Даҳога жон кирди! Ер остидан жиянига қаради. Мисоли таъзияли тарзда гап бошлади.

— Шундай қилинг, жиян,— деди. Бизнинг тақдиримиз мана, кўриб турибсиз. Ўз она юртимизга тўғри келмадик. Шарт-шароит дегандай...

— Тоға, мен бир деҳқонман. Сиз ўқимишли одамсиз. Дунёнинг китобини ўқигансиз...

— Гап ўқишда эмас...

— Ўқишда, тоға, ўқишда. Чол-кампирлар ўзи емай-ўзи ичмай, сизларни ўқитади. Шулар ўқиб келиб, турмушимизни яхшиласин, еримизга қарасин, дейди. Сизлар эса тайёрига — шаҳарга чопасизлар. Шароит ёмон бўлса, мана сиз шоирсиз, ёзинг — уёқ-буёққа!

— Гап битта менда эмас.

— Биламан, гап битта сизда эмас. Бу азалдан бор гап. Уккағарлар ўқиб, битталаб шаҳарга қочади.

Оқибат, қишлоқларимиз аввал қандай бўлса, шундайлигача қолиб кетади!

Даҳо энсаси қотди. Тағин ойномага тикилди.

Жиян бошқа гапга ўтди:

— Тоға, аёлингизни олиб келдим,— деди.— Яхшими-ёмонми, бир ёстиққа бош қўйиб эдингизлар.

— Ну!

— Тоға, болаларингиз вокзалда қолди...

— Ну!

— Улар пуштикамарингиздан бўлган болаларингиз...

— Ну!

— Уларни бориб олиб келсам, деган эдим.

Даҳо хаёлидан сочлари қазғоқ, ёноқлари кир, оғзи сассиқ аёли ўтди!

— Да ну!..— дея, тумшугини чўзди.

Жиян эгилиб, Даҳо юзига қаради. Қаради-қаради, кўнгли бузилди.

— Тоға, қора кўзнинг ёши ёмон, қора қошнинг охи ёмон!

— Да ну!..

Жиян ўпкасини босолмади. Кўзларида ёш ҳалқаланди. Ҳиқ-ҳиқ йиғлади...

Жиян ёноқларини арта-арта эшикка равона бўлди.

28

Даҳо адабий-бадний давраларга қўшилди.

Давра ўзларидан ўзгалар фисқ-фасодини қилди. Қўнғиллари ором олди. Жағлари толди.

Биров деразага қараб хаёл сурди. Биров папирос тутунини шифтгача кузатиб хаёл сурди. Биров бўш шишага қараб хаёл сурди.

Шу вақт, остонада улуғ шоир қора берди.

Улуғ шоир даврани кўриб кўрмасликка олиб кетди.

Давра тағин жонланди. Энди улуғ шоирни мазамат қилди:

— Нимасига кеккаяди, ҳайронман.

— Тумшугига солсанг.

— Шоир сифатида шоир, одам сифатида бир пул!

— Одам эмас!

— Яшанг, ичим экансиз.

— Аввало, одам бўлиш керак, одам!
— Граждани бўлиш керак, гражданин!
— Мен унинг асарларини ҳурмат қиламан, ўзидан жирканаман.

— Асари бошқа, ўзи бошқа.
— Башараси сфинксларга ўхшайди.
— Ўзидан асари яхши.
— Асарлариям ундай зўр эмас.
— Экзотика!
— Этнография!
— Қандайдир отларни, атласларни ёзади.
— Ҳалиги, отнинг рули бор-ку, оти нима эди?
— Отнинг рули?
— Ҳа, отнинг рули, отни мана бундай қилиб бошқарадиган рули бор-ку?

— Юган.
— Ҳа-ҳа, юган! Шу юганга тақилган тақинчоқларгача тасвирлайди.
— От бир ҳайвон бўлса, машина бўлмаса.
— Провинциаль! Ўз қишлоғи даражасида бўлиб қолган!

— Примитив! Ўзининг миллий қобилигини ёриб чиқолмаган!

— У халқни ўзининг гўзал тили билан алдаяпти!
— Адабиётда тил ерунда!
— Улуғ шоир эмиш... Дундук!
— Ким?
— Дундук!

Шоирлар оғзидан тутун бурқситиб-бурқситиб кулди.

Бир шоир шиша олиб келиш учун қўзғолди.

Давра энди уни мазамматлади:

— Шугинаям бировга кулади-я?
— Бунинг бировга куладиган ҳоли йўқ.
— Нега ундай дейсиз?
— Эшитганингиз йўқми? Сиз тошкентликсиз-а?

Тошкентда келинойи, деган гап бор. Келин ойи дегани иккинчи ойи, дегани, шундайми? Ана шу ифлос келинойиси билан, яъни, иккинчи онаси билан зино қилган.

— Йўғ-е?

— Худо урсин агар! Акасини ҳарбий аскарликка жўнатиб, ўзи акасининг аёли билан зино қилган!

— Кейин, Тошкентга келиб, бу муҳаббат эди, деб асар ёзган!

— Вой ифлос-е!
 — Ана шундай ифлоснинг кулмаган одами йўқ.
 — Ифлос, ўзига ойна олиб қараса бўларди!
 Шоир битта шиша олиб келди.
 Давра дарҳол гапни бурди.
 — Келинг, шоир, яшанг!
 — Зўрсиз, зўр!
 Давра қўзғолди. Эшикка равона бўлди.
 Сотувчи аёл қабатида турмиш танқидчи Холбоев-
 дан сўради:
 — Булар ким, домулла?— деди.
 — Оломон!— деди Холбоев.

29

Саратон сарғайди.
 Сунбула болалади.
 Мезонлар арғамчи солди.
 Яккахон бедана жуфтини чорлаб битбиллади.
 «Оқ олтин» ҳашарга чорлади.
 Даҳо ҳашарда ўзини камситилмиш зот деб билди,
 хўрланмиш зот деб билди.
 — Мендай зотни пахтага ҳайдади-я, саводсизлар,
 мендай зотни-я!— деди.
 Қабатида пахта термиш ҳамкасби Даҳони пуф-
 лади:
 — Зўрсиз, шоир, зўрсиз!— деди.
 Даҳо ийиб кетди. Шаҳодат бармоғини ҳамкасбига
 бигиз қилди.
 — Сиз — тарихий шахссиз!— деди.
 Ҳамкасби довдиради. Уёқ-буёғига аланглади.
 Ўзида бирор-бир тарихийлик кўрмади.
 — Йўғ-е, биз ҳали у даражага етганимиз йўқ,—
 деди.
 — Йўқ, ортиқча камтарлик — манманлик! Сиз
 аллақачон тарихий шахссиз!
 — Тушунтириб айтинг, ўзи нима гап?
 — Сиз мен билан ишлаш шарафига муяссар бўл-
 моқдасиз! Мен билан елкама-елка бўлиб меҳнат қил-
 моқдасиз! Бу — буюк шараф! Ҳали замонлар келади,
 номингиз тарихларга битилади!
 — Қуллуқ, қуллуқ!
 Одамлар Даҳога буюксиз, дея илтифот қилди,
 мулозамат қилди, марҳамат қилди.

Фақат бир-иккита қиз Даҳони кўриб кўрмасликка олди. Даҳога қараса-да, бурнини жийириб қаради.

Даҳо фавқулодда шундай деб қолди:

— Қизлар, тарихда қолишни истайсизларми?

Қизлар нима гап, дея, бир-бирига қаради.

— Нима эди?— дея ажабланиб сўради.

— Мабодо тарихда қолишни истасаларинг, мен билан расмга тушинглар!

— Ким билан?

— Мен билан! Расм танланган асарларимда берилади! Расм тагига: «Паҳлавон Даҳо замондошлари даврасида» деб ёзиб қўйилади! Мен баҳона тарихда қоласизлар!

— Вой-во-ой, қачон тушайлик!

— Хоҳласаларинг, мана, ҳозир тушинглар! Расм тагига: «Паҳлавон Даҳо халқ билан пахта теримида», деб ёзиб қўямиз!

Даҳо маданият уйидагилар жонига тегди.

— Шу даф бўлса, идорада ош қиламиз!— дейишди.

30

Даҳони оҳлар урди.

Бир вақтлар маданият уйида ишлаб, рўзномага ўтиб кетмиш одам бандалик қилди.

Маданият уйи аҳли марҳум билан видолашиш учун мазор йўли олди.

Даҳо турли-туман важлар айтиб тайсаллади.

Бўлмади, идора аҳлига эргашди.

Мазорда марҳумни расмидан таниди.

Марҳум бир вақтлар Даҳони рўзномага ншта олмаб эди.

Даҳо юзи ёришди. Қўнгли ором олди.

«Сен ҳам ўлар экансан-ку», деди.

Марҳумни лаҳадга қўйдилар. Мазорга тупроқ тортидилар.

— Халойиқ, марҳум қандай одам эди?— дея сўрадилар.

Одамлар ёппасига овоз берди:

— Яхши одам эди, раҳматли, яхши одам эди!— дея жавоб бердилар.

Маданият уйи аҳли-да овоз берди:

— Яхши одам эди, бечора, яхши одам эди!
Даҳо тишларини гижирлатди. Тишлари орасидан
вишиллаб айтди:

— Ифлос эди!— деди.

Мотам сукунати-да, гап баралла эшитилди.

Маданият уйи аҳли ер ёрилмади, ерга кириб кет-
мади!

Директор идорада ўзини босолмай энтикди. Эн-
тикиб-энтикиб сув ичди. Қулт-қулт сув ичди.

Ўринбосарини чақирди.

— Анави шимпанзени кўзимдан йўқотинг!— деди.

— Қимни-кимни?

— Ҳалиги, шимпанзе башара-чи? Тахаллуси Да-
розмиди, Даҳомиди...

— Ҳа энди, шоир-да, шоир...

— Мен сизга айтяпман!

— Хўп, бир оғиз сўзингиз!

Буйруқ шу кунни тайёр бўлди.

— Айтаман!— деди Даҳо.— Мен — фазога интил-
ган инсон!

Директор башаранг қурсин, демишдай, деразага
қаради.

— Ҳозир ошкоралик даври!— деди Даҳо.— Мен
ҳақиқатни юзингизга айтиб, виждоним олдида пок-
ланиб кетаман! Сизлар мана бундайсизлар!

Даҳо девор чертиб кўрсатди.

Директор эсанкираб муомала бошлади:

— Шоир...

— Сизлар ҳақиқат кўзига тик қарай олмайсиз!
Ҳақиқатдан қўрқасиз! Ҳақиқатни айта билмайсиз!
Шеъринг пичоғини қалбга санчиб айтажакларни эса
ноҳақ ишдан ҳайдайсиз!

— Шоир...

— Мен — фазога интилган инсон!

Даҳо дағ-дағ қалтиради. Сочлари от ёлларидай
хурпайди.

— Сизлар асрлар давомида чайнала бериб, сий-
қаси чиқиб кетган «яхши одам эди», қабилдаги гап-
ларни такрорлашдан бошқани билмайсизлар! Сиз-
лар тўтиқушсизлар! Биров нима деса, тўтиқушлар-
ча қайтарасизлар! «Яхши одам эди», эмиш! У аблаҳ
эди! Мени бир ой синаб кўриб, ишга олмаган! Мана,
мен шеъринг пичоғини қалбимга санчиб, ҳақиқатни
айтдим! Мен — ҳақиқатман, ҳақиқат!

Даҳо «ўз аризасига биноан» кетди.

Даҳо йиллаб тентираб юрди.

Беш-олтита даҳонамо мурид топиб олди.

Макондан оҳ-зор этди:

— Булар ўтлаб юрган қўйлар! Қўйлар Паҳлавон
Даҳони тушунмайди! Бу асрда ҳеч ким Паҳлавон
Даҳони тушунмайди!

Тақдирдан оҳ-зор этди:

— Қўйлар ижодимни бўғдилар! Қўйлар шеърла-
римни тақиқлаб қўйдилар!..

Даҳо нонкўр-нонкўр шеърлар ёзди. Даҳо ғала-
мис-ғаламис шеърлар ёзди.

Юрди-юрди, бир рўзномадан иш топди.

— Майли, ишга оламан,— деди муҳаррир.— Фа-
қат, соқолни олиб келинг!

Муҳтожлик олдида ғурур-да ожиз бўлди, шараф-
да ожиз бўлди!

Даҳо соқолини қириб ташлади.

«Тагин, мундштугим-да ёқмай қолса-я?» дея ўй-
лади.

Даҳо сархонали мундштук баҳридан ўтди.

Даҳо рўзномага эл бўлди.

Рўзнома уй ваъда берди.

Аёллар қайлиқ тавсия этди.

Даҳо қайлиқ сайлади.

«О, ана қизлар, мана қизлар!— деди Даҳо.—
Сочлар товланади, тишлар ялтирайди! Бўйларидан
француз атири иси келади»...

32

Даҳо назмдан кўнгли қолди.

Киши билмас, насрга ўтди. Ўзича насрни осон
ўйлади.

«Барча насрчиларни ер билан теп-текис қилиб
ташлайман!»— дея ният қилди.

Бир-иккита Марсел Прустча ҳикоя ёзди. Ҳикоя-
лари ғоят ғариб бўлди. Ғоят хашаки бўлди. Зафар
қозониши амри маҳол бўлди.

Даҳо насрни йиғиштирди.

Юрди-юрди... Танқидга ўтди. Телба-тескари гап-
лардан иборат мақолалар ёзди.

Билмовчилар чапак чалди. Мақолаларни ўзига хослик, деди, янгилик, деди.

Билагонлар ичидан кулди. Даҳога читтак ижодкор, дея қаради.

Даҳо ушбу қарашлар мазмунини ич-ичидан ҳис этди. Танқидни-да йиғиштирди!

Адабиёт дея аталмиш боқий қасрни қандай олса бўлади? Адабиёт дея аталмиш кўҳна қасрга қандай кирса бўлади? Ўзи, Адабиёт дея аталмиш қаср дарвозаси борми? Бўлса, қаерда?

Даҳо ўйлади-ўйлади, Адабиёт остонаси қаердалигини билолмади.

Шунда, Даҳо Адабиётни гуруҳ-гуруҳ бўлиб олишга аҳд қилди.

Одамгарчилик ниқоби остида гуруҳ йиғди. Дўстлик ниқоби остида гуруҳ йиғди.

— Аввало одам бўлиш керак, одам!— деди.

Гуруҳ ўнлар қўмитаси, дея аталди. Қўмита орзу-ҳаваси юксак бўлди:

— Бу адабиёт бўлмайди!

— Навоийдан бошлаб бўлмайди!

— Қодирий ҳам бўлмайди!

— Примитив, примитив!

— Ҳақиқий адабиётни биз яратамиз, биз!

— Яна ўн-ўн беш йиллардан кейин анави улуғ шоир шеърини ҳеч ким ўқимайди!

— Халқ ўн йилдан кейин бизни ўқийди!

— Мана шу ўнтамизни ўқийди!

— Шундай экан, келинглар, адабиётни ўз қўлимизга оламиз!

— Сиз котиб бўласиз!

— Сиз муҳаррир бўласиз!

— Сиз директор бўласиз!

— Анави улуғ шоирни эса адабиётдан ҳайдаб юборамиз!

— Қани, дўстлар, адабиётни қўлга олиш учун чўқиштирайлик!

Ўнлар қўмитаси ана шундай шиорлар билан иш кўрди.

Қўмитада ўз насрбози бўлди, ўз назмбози бўлди. Танқидчи Шухрат Умиралиев отли ўз мақтовбози бўлди.

Шухрат Умиралиев ўз мақолаларида ўнлар қўмитаси учун ёт ижодкорларга тош отиш билан маш-

гул бўлди. Унлар қўмитаси учун ёт ижодкорларни йўққа чиқариш пайида бўлди.

Унлар қўмитаси бандаларини бўлса, оёғини осмондан келтириб мақтади.

33

Шухрат Умиралиев бир рўзномада «Она тупроқ образи» дея аталмиш мақола чоп этди.

Ушбу мақоласида Паҳлавон Даҳони кўкларга кўтариб улуғлади:

«Она-Ер — тупроқ демакдир. Тупроқ эса — она юрт демакдир. Қатор асрларки, ана шу она-ер буюк ўғилларини бағрига босиб аллалаб келади. Шу сабабдан оддий тупроқни пешонамизга суртамиз. Она-ер, дея ардоқлаймиз. Она-Ер — онамиз!

Улуғ Навоий бу борада мана бундай ёзади:

Узини тутқувчи туфроқ ила ҳамвор қани?

Ҳазрат Яссавий эса бундай ёзади:

Бошим туфроқ, ўзим туфроқ, жисмим туфроқ...

Энди, ёрқин юлдузимиз Паҳлавон Даҳо бундай ёзади:

Ҳайқираман Цезардек — ҳайқирим туфроқ...

Паҳлавон Даҳо Навоий билан Яссавийдан кейин учинчи бўлиб шеърятга «туфроқ» образини олиб кирди.

Навоий — Яссавий — Паҳлавон Даҳо!»

Даҳо мақолага тикилиб ўтирди-ўтирди... ўз-ўзидан уялди! Ўз-ўзидан қизарди!

Ич-ичидан танқидчи, дея аталмиш зотга ачинди.

«Бечора танқидчилар! — деди. — Булар мақташнинг эплай олмайди! Навоий билан Яссавийдан кейин минглаб шоир бор, минглаб шеър бор, минглаб «туфроқ» сўзи бор! Ўзи, бу ерда қанақа «туфроқ» образи бор? «Туфроқ» сўзи бўлса, образ бўла берадими?»

Шундай бўлса-да, Даҳо Шухрат Умиралиев билан қўшқўллаб кўришди.

— Раҳмат, дўстим, раҳмат! — деди. — Сиз белинский экансиз!

Паҳлавон Даҳо ҳайитлари олис бўлмади.

Танқидчи Холбоев бир рӯзномада Шухрат Умир-алиевни уриб чиқди. Умиралиевни ер билан баробар қилди.

«Бири ўлиб, бири қолсин!» деди Даҳо.

Мақолани бот-бот ўқида. Фавқуллода ич-ичидан ёнди. Боиси, танқидчи Холбоев мақолада Шухрат Умиралиев баҳона Даҳони йўқ қилди! Паҳлавон Даҳо шоир эмас, дейиши қолди!

Даҳо пайт пойлади. Шундай пайт топди.

Уша рӯзнома даҳлизига бориб чекиб турди.

Ичкаридан танқидчи Холбоев чиқиб келди. Папирос тутата-тутата, ҳожатхонага кирди.

Даҳо даҳлиз бош-адоғига қаради. Ўзидан ўзга одам йўқлигини билди. Оҳиста Холбоев кетидан кирди.

Холбоев ерга боқиб ўтирди.

Даҳо-да оҳиста Холбоев қабатидан ўтирди.

Ораларида бир симпанжара бўлди.

Даҳо ерга қараб гап очди.

— Танқидчи — олатаёқ! — деди Даҳо. — Мелисалар қўлидаги олатаёқ!

Шунда, Холбоев бош кўтариб қаради. Қабатида ўтирмиш кимсани таниди. Лекин миқ этмади. Тағин ерга қаради.

— Танқидчи — туғмас хотин, пушти куйиб кетган ижодкор! — деди Даҳо. — Шундай экан, нега энди пушти куйиб кетган туғмас ижодкор, туғиб юрган ижодкорга туғиш қандай бўлишини ўргатади? Ахир, танқидчи туғиш нималигини билмайди-ку? Сиз менинг битта шеъримниям ёзолмайсиз! Лекин мен сизнинг мақолаларингизни оёғим билан ёзиб ташлайман! Шундай экан, нега энди адабиётга тумшугингизни тикасиз?

Холбоев тағин миқ этмади. Папирос бурқситиб ўтира берди.

— Танқидчи — ит! — деди Даҳо. — Бир нимани билса-билмаса акиллай беради! Акиллама, деса, баттар акиллайди!

Холбоев ўтириб-ўтиролмади. Апил-тапил турди. Кета-кета:

— Палпис! — деди.

Улуғ шоир назми Даҳо кўксида ўқ мисол қалди.

Даҳо кўксини ушлаб кун кўрди.

Еганида-да ҳаловат бўлмади, ичганида-да ҳаловат бўлмади.

Улуғ шоирни кўрса, ичини ит тирнади. Ич-ичидан ғашланди.

Улуғ шоир бўлса, Даҳони кўриб кўрмади. Теваракка улуғона назар солди.

Даҳо афти буришди, Даҳо пешонаси тиришди.

— Тфу-у,— дея, четга тупурди.

Қабатида турмиш шишадоши киноя билан сўради:

— Қалайсиз энди, шоир?

— Башарасига тупурсанг!— деди Даҳо.— Юришини қаранг, асарига тирноқча ўхшаса ўлсин агар!

— Сиз билан биз-ку, ёмон бўлсаям, икки мартадан уйландик.

— Бу, уйланмайдиям!

— Нимасига уйланади?

— Бунга ким ҳам тегарди?

— Ё...

Даҳо шундай дея, шишадоши қулоғига пичирлади.

Шишадоши бошини чапга қийшайтириб кулди. Тиззасига шапатилаб кулди.

— Аммо-лекин топдингиз, дўстим,— деди.— Ёши ўттиздан ошиб кетди, ҳамон сўппайиб юрибди. Бир балоси бўлмаса шудгорда қуйруқ на қилур, дейдилар.

— Сўраганларга, ҳали ҳозир изланяпман, деб баҳона қилармиш.

— Топган баҳонасини қаранг... арпа уни баҳона, деганлари шу-да!

— Йигит уйланади, дўстим, йигит уйланади!

— Мана, йигит биздай бўлади! Аллақачон уч марта уйланиб қўйдик! Насиб бўлса ҳали яна уйланамиз!

— Аммо-лекин топдингиз, қойилман. Мен бу гапни ўртоқларгаям айтиб чиқаман.

— Айтиш керак, ҳақиқатни тарғибот қилиш керак.

Даҳо лабларини чўччайтирди. Шаҳодат бармоғини лабларига босди.

— Тағин, мени айтди деманг,— деди.— Бир авлод деган номимиз бор...

— Улдимми, сизни айтиб. Сизгаям, ўзимгаям гард юқмайдиган қилиб айтаман.

Даҳо мийиғида кулди. Қўзлари ўйнади.

«Ана энди улуғ шоирга бирортаям қиз тегмайдди!— деди.— Қўчама-қўча ичиб, дайди бўлиб юради. Оч-наҳор, исқиртларча тентираб куни ўтади. Кейин, ижодидаям тайин бўлмайди. Охир-оқибат, ёлғизлик жонига тегаети. Ўз-ўзидан қишлоғига кетиб қолади».

36

Улуғ шоир уйланар эмиш!

Даҳо ушбу гапни эшитиб ранги ўчди. Сергак тортди. Бир нуқтага тикилди.

«Йигит боши иккита бўлмагунча, моли иккита бўлмайди,— деди.— Ана энди у уйланади. Рўзгорлик бўлади. Бирдан сонга киради».

Даҳо чирсиллатиб гугурт чақди. Қўллари титраб, папирос тутатди.

Босиб-босиб папирос тортди. Пўк-пўк йўталди. Қўзлари ёшланди.

Папиросли қўлини тумшурига қўйиб ўйланди.

«Йўқ, қандай қилиб бўлса ҳам бундай бахтнинг олдини олиш керак! Аммо, қандай қилиб бахтнинг олдини олади? Бўлажак келинни танимаса, улуғ шоир у билан маслаҳатлашмаса? Бир оғиз маслаҳат сўраса эди, ўзи биларди, тўйни қандай қилиб бузишни».

Даҳо кўп ўйлади. Ўзича турли-туман ҳийла-найранг, ғийбат-иғволарни ўйлади. Охири бир қарорга келди.

Шу куниеқ бўлажак келин бўлмиш идорасидан бир-иккита аёл билан гапиришди. Таъзия билдирмишдай, юзларига ғамгин тус берди.

— Ҳай бечора қиз-е, пешонаси шўр экан-да,— дея бош ирғади.

— Ундай деманг-е,— деди аёллар.

— Пешонаси шўр бўлмаса, келиб-келиб шу болага тегадими?

— Қўйинг, бахти очилиб кетсин.
— Бечора ҳеч кими йўқ, етим қиз бўлса керак-да?

— Нега энди, туппа-тузук ота-онаси, ака-укалари бор, таг-тугли қиз!

— Унда, нега бир исқирт алкашга тегеди?

— Вой, алкашми?

— Бўлмасам-чи, ҳали эшитганларингиз йўқми?

— Йўқ.

— Ғирт алкаш! Қўли мана бундай қалтирайди!

— Вой, қўли қалтирайдими?

Аёллар бир-бирига савол назари билан қаради.

Даҳо отни қамчилади.

— Нафақат алкаш,— деди.— У бир дайди бола. Қаерда қорни тўйса, қаерда куни ўтса, ўша ерда ётиб қолади. Синглимизга... келин бўлмишнинг оти нима эди? Келин бўлмиш синглимизга эса уйим-жойим дейдиган инсон керак, шундайми? У эса инсон эмас! Шундай қўпол, шундай қўпол! Уни одам қилиб бўлмайди!

— Йўғ-е, унчалик эмасдир.

— Йигит сўзим! Биз у билан дўстмиз! Бир-биримизни беш қўлдай биламиз! Йигит сўзим, шу қиз келмаса, отимни бошқа қўяман!

тўйдан уч кундан кейин кўзида ёш билан қайтиб

— Бўйингиздан опангиз қоқиндиқ, агар шунча айтмасангиз, бир бечора қиз оёқ ости бўларкан.

Даҳо билди, гапи ижобат бўла берди.

— Агар шу синглимиз ўша бола билан пкки ойдан ортиқ яшаса... йигит эмасман!— деди.

— Бўлди, бўлди, гап йўқ!

— Тағин, мени айтди деманглар.

— Ҳа, йўғ-е...

Аёллар шундай дея, қиз олдига йўл олди.

Даҳо елкадан нафас олди. Кафтини кафтига мамнун ишқади.

«Буёғиниям қотирдим!— деди.— Қиз бошқа гапларимга ишонамасаям, қасамимни эшитиб ишонади. Дўсти қасам пчиб айтибди, чин, дея ўйлайди. Ажойиб халқимиз бор-да! Кўзни чирт юмиб қасам ичасан, халқ лаққа ишонади-қўяди! Карнайчидан пуф кетди, қасамхўрдаи нима кетди? Маладец Шарқ, маладец! О, Шарқ, Шарқ!»

Аёллар қизни ўртага олди. Бор гапни айтди.

— Ёмон бола бундай яхши асарлар ёзолмайди,—

деди қиз.— Қўп ичармиш? Менимча, кайфияти бузилиб ичади, ёлғизликдан ичади. Уйли-жойли бўлса яхши бўп кетади. Борди-ю, сизлар айтгандай бўлса, майли, пешонамдан кўраман...

Аёллар баттар бўл, дея қўл силтади.

37

Тўйдан кейин уч кун-да ўтди, уч ой-да ўтди, уч йил-да ўтди!

Келин билан куёв бинойидай бўлди.

Куёв учун келиндан яхши бўлмади, келин учун куёвдан яхши бўлмади.

Улуғ шоир униб-ўсди!

Даҳо ўзини қўярга жой тополмади. Дарди ичида бўлди.

«Вой аблаҳ-е, яшаб кетди-я!— деди.— Мен уни фақат истеъдодмикин десам, бу ифлос яхши одам ҳам экан!»

Даҳо ўз кўнглини ўзи кўтарди.

«Бир ҳисобга яхши бўлди,— деди.— Рўзғор ташвишлари билан бўлиб, асарлариям ўзимиз қатори бўлиб қолади».

Даҳо ўйлади-ўйлади, улуғ шоир билан аёли орасига низо солишни мўлжаллади.

«Аммо қандай қилиб низо солади? У ифлос саломни олмаса. Қўриб кўрмасликка олса».

Даҳо энди раққос бўлди.

Ўзини улуғ шоирга дўст қилиб кўрсатди.

Бир-иккита шеър ўқитди. Маслаҳат сўради.

Иккита яримта олиб уйига борди.

Улуғ шоир Даҳо билан остонада гаплашди.

Даҳо ичида сўкиб-сўкиб қайтди.

«Уҳ, аблаҳ!— деди.— Бир оғиз ичкари кир, демади-я! Қараб тур, аёлинг билан ажралмаганингниям кўраман! Бу дунёда оиласи билан ажралган эркакни эл ҳам, сиёсат ҳам кўтармайди. Дунёдан хор-зор бўлиб ўтмаганингниям кўраман».

38

Даҳо улуғ шоир заиф жойидан фойдаланишни мақсадлади.

Кўча-кўйларда улуғ шоир билан шишадош бўлди. Қадаҳ чўқиштирди. Алёр айтди.

— Дўстим!— деди.— Бизнинг тақдиримиз ҳам бир, мазоримиз ҳам бир! Келинг, умрбод дўст бўлиб қолайлик!

— Айтганингиз келсин!

— Бетингизни тутинг, бир ўпай!

Даҳо улуғ шоирни маст қилди. Серқатнов кўча бўйлаб уйига жўнатди.

Ўзи бурчакда паналаб турди.

Улуғ шоир чайқала-чайқала йўл олди.

«Бўлди!— деди Даҳо.— Ифлосни машина туртиб кетади ё ўзи кайф билан юмалаб тушади».

Аммо, улуғ шоир эрталаб отдай ўйноқлаб келди.

— Қалай, кеча яхши бордингизми, дўстим?— деди Даҳо.— Жуда хавотир олдим, дўстим уйига яхши бордимкини деб?

— Раҳмат, дўстим, раҳмат. Уйга қандай борганимни билмайман. Эрталаб кўзимни очсам, уйда ётибман.

— Биз ҳам шу! Юринг, уйга эсон-омон борганимиз учун бир олайлик!

Улар ўзлари хонаки бўлмиш хилват қаҳвахонага борди. Хийла вақт отамлашиб ўтирди.

Даҳо улуғ шоирни кўкларга кўтариб мақтади.

Қаҳвахонадан бир-бирини суяб чиқди.

Улуғ шоир улов тўхтатмоқчи бўлди.

— Теваракни қаранг, дўстим, теваракни!— дея авради Даҳо.— О, баҳор, ўз оти ўзи билан баҳор! Соф ҳавода юришга нима етсин!

— Тўппа-тўғри!— деди улуғ шоир.— Ҳақиқий дўстим экансиз!

— Келинг, мана шу ерда хайрлашамиз. Сиз мана бу кўчадан юрасиз, тўғри уйингиз олдидан чиқасиз! Мен буёқдан кетдим. Қани, бир ўпиб қўяй!

Даҳо улуғ шоирни ҳушёрхона жойлашмиш кўчага солиб юборди. Ун беш кунликка тушади, дея умид қилди.

Эртаси улуғ шоир тагин отдай ўйноқлаб келди.

Даҳо уф-ф, дея тиззасига урди.

У энди улуғ шоирни ичириб, бировларга қайраб кўрди.

— Муҳаррирингиз сизни шоир эмас, менинг бир сатримга арзимайди, деб айтди,— деди.— Жуда хафа бўлиб кетдим, дўстим. Агар кучим бўлса, тумшугига солардим.

— Куч? Қанча куч керак? Қани, ўша қуруқ?
Улуғ шоир муҳаррир ҳузурига шер бўлиб йўл олди.

Даҳо писибгина жўнаб қолди.

«Ниҳоят, уйи куядиган бўлди!— деди.— Ифлос ана энди жавобгарликка тортилиб кетади».

Улуғ шоир муҳаррирни чапараста қилиб сўқди. Ёқасидан ушлаб силкилади.

— Яхшиликча кет!— деди муҳаррир.— Бўлмаса қаматаман!

Улуғ шоир шердан-шер бўлди. Ёқасини очиб бақирди:

— Қамат, мана, қамат! Мени қаматсанг, тарихда қоласан!

Муҳаррир улуғ шоир елкасига қоқди.

— Мастликда бўлади,— деди.

Улуғ шоир шу кундан эътиборан ўзини Даҳодан холис олди.

39

Ўнлар қўмитаси жамулжам бўлди.

Даҳо улуғ шоирдан ёрилди:

— Ҳақиқий ифлос экан!— деди.— Бир кунда тупурди-кетди!

Адабий-бадий давра улуғ шоирни мазамматлади:

— Энди билдингизми, у бир мол-ку!

— У ифлос хоҳлаган вақтда тузингизни еб, тузлигингизга тупуриб кетади.

— Дўстлар, менда бир ғоя бор. Келинглار, шу улуғ ифлосни ихота қилиб ташлаймиз!

— Ихота? Қандай қилиб?

— Улуғ ифлосни беш-олтита эътиборли одам эъзозлайди, қўллаб-қувватлайди. Ана шу одамлар билан борди-келдисини узиб ташлаймиз.

— Қийин, ифлосни жуда қадрлашади.

— Осон! Масалан, бирор гап тўқиб, ўша мартабали одамлар эътиборини йўқ қилиб ташлаймиз. Кейин ҳамма ердан қадами узилади, яккамохов бўлиб қолади!

— Сиз айтган ихотани қилиб кўрдик. Аммо ифлоснинг кўнглидагидай бўлди.

— Шундай, кўнглидагидай бўлди. Биз ифлосни яккамохов қилиб қўямиз деб юрсак, ифлоснинг ўзи

танҳоликка талпиниб юрар экан. Билмасдан, қўллаб қўйибмиз. Оқибат, ифлос тамомила ёлғиз бўлиб олди.

— Бу ифлос нега бундай қилади-а?

— Улуғ ифлос ўзини содда олиб юрган билан аслида жуда айёр! У яхши билади, ижодкор учун энг муҳими қалб эркинлиги. Қалб эркинлиги эса қалб хотиржамлиги демакдир, қалб сокинлиги демакдир. Ўзини четга олишидан мақсад, ўз қалбини сокин сақламоқдир. Қачонки, ижодкор қалби сокин бўлса, ундан етти ухлаб тушга кирмаган сатрлар булоқдек отилиб чиқади.

— Шу гапда жон бор.

— Сиз билан биз эса ҳаллослаб яшаймиз, восвос кунда яшаймиз. Биронта яхшироқ асар ўқисак, бир куямиз! Биров бирон мартабага кўтарилган бўлса, икки куямиз! Биров машина олса, ё, ноёброқ кийим кийса, уч куямиз! Асарига мукофот олса-ку, куйиб-ёнамиз! Қарабсизки, зарра бошидан ошқозони яра бўлган ҳам биз, юрак ўйноғи ҳам биз, қон босими ҳам биз, асаби шалвираган ҳам биз!

— Улуғ ифлос эса, ўзиям отдай, асарлариям отдай!

— Хўш, нима демоқчи бўласиз?

— Демокчиманки, ифлос биздан ўзини олиб қочаяптими, қалбини авайлаяптими, демак, биз ифлосга тинчлик бермаслигимиз керак.

— Ана, асарларини ёмонлаймиз. Ўз-ўзидан асаби жунбишга келади-қўяди.

— Йўқ, бу билан муваффақиятга эришиб бўлмайди. Улуғ ифлос ўз асарлари гўзал эканини яхши билади. Гапларингизга парво ҳам қилмайди. Бошқа бир йўлини топамиз.

— Масалан?

— Масалан, ифлосни орқаворатдан бадном қиламиз. Ҳали айтганингиздай, ифлоснинг беш-ўнта жуда эътиборли одамлар билан салом-алиги бор, борди-келдиси бор.

— Ушалар улуғ ифлосни «бу бола бизнинг бахтимиз», деб ардоқлайди.

— Ифлоснинг нимаси бахт, т-фу!

— Ушаларга биз салом берсак, саломимизни зўрға олади.

— Биз билан қўл учида кўришади.

— Ифлосни эса пешонасидан ўпиб кутиб олади.

— Ой битсаям, кун битсаям, шу ифлосга битиб қолди.

— Сиз билан биз итнинг орқа оёғи бўлиб қолдик. Ифлос эса оппоққина бўлиб юрибди.

— Ўлманг, шунинг учун ифлосни бадном қилиб ташлашимиз керак. Масалан? Масалан, ифлос эътиборли одамлар олдига кириб-чиқиб туради, салом-алик қилиб туради. Кириб нима қилади? Сиз билан бизни сотиб чиқади! Эвазига елкасига қоқтиради, тақдирланади, ардоқланади. Ана, тайёр бадном!

— Халқ ишонмас-ов.

— Соддасиз шоир, соддасиз. Халқингиз оломон! Оломон! Оломон эса, оёғи билан эмас, оғзи билан юради! Қарабсизки, гап яшин тезлигида тарқалади! Охир-одоқ, улуг шоир асабийлашади, жиғибийрон бўлади. Сокин қалби ларзага келади.

— Инфаркт бўлади!

— Ўлманг, ичим экансиз! Охир-одоқ, ўзимиз қатори бўлади-қолади.

— Қаллангизга қойилман! Келинг, бир ўпиб қўяй!

40

Сарой одамга лиқ тўлди.

Ҳаяллаб келмишлар дераза токчаларида ўтирди, девор бўйлаб тизилди, остонада тик турди.

Давра икки кўзи тўрда бўлди.

Шоирлар бирин-кетин минбарлади.

Даҳо гали келди. Даҳо заввал-аввал довдиради.

Кейин-кейин ўзини ўнглаб олди.

Ўзини сипо тутди. Қулочларини катта очди.

Қўзларини юмиб шеър айтди:

Менга қараб

Титрайсан, дарахт

Изгирин ўрамиш

Сенинг-да

Баргингни.

Менинг ҳам куртакларим

Ичимда ўртанар

Кўксимда тўлғанар

Тешиб юбругудай бағримни!

Даҳо кўзларини очди. Даврага назар солди.
Даврада биров елка қисди. Биров лаб бурди.
Биров эшикка равона бўлди!

Даҳо барини кўриб-билиб турди. Алам билан та-
гин шеър бошлади.

Бу сафар бир шивирлади, бир бақирди, бир
ҳайқирди:

Сени кўп эсладим — келмадинг
Мен сени унутдим — келмадинг
Мен ўзимни унутдим.
Менинг умрим бир кукун
Кукунга айланган букун
Мен сени унутдим.

Биров овоз бериб кулди. Биров ҳиринг-ҳиринг
кулди. Биров пиқ-пиқ кулди.

Давра пичир-пичир бўлди.

Олд қаторда ўтирмиш бир ориқ йигит заҳархан-
да билан кулди. Қабатидагиларга:

— Модернизм!— деди.

Даҳо чидаб туrolмади.

— Нега куласиз?— дея ўшшайди.— Сиз ўзи ким-
сиз?

Ориқ йигит довдираб қолди. Бирдан жиддий
бўлди. Чалкаштирмиш оёғини дарҳол ерга олди.
Жойидан оҳиста турди.

— Мени Иброҳим, дейди. Москвада сиртдан
ўқийман,— деди.— Кулишим боиси... шеърингизни
тушунтириб беринг!

— Мен шеъримни саводсизлар учун ёзмайман!

— Мен ўзимни саводсиз деб билмайман! Шеъ-
рингизни тушунтириб беринг!

— Мен шеъримни Москвада сиртдан ўқиётган
саводсизлар учун ёзмайман, деяпман!

— Хўп, биз саводсиз, дейлик! Унда, шеърингиз-
ни ёқтириб беринг! Саводсиз одам ҳам шеърятни
ёқтиришга ҳаққи борми? Бор! Саводсиз одам ҳам
нафосатдан завқ олишга ҳаққи борми? Бор! Шун-
дай экан, шеърингизни ёқтириб беринг!

Даҳо жойига бориб ўтирди.

Энди улуғ шоир минбарлади.

Давра гурр-гурр қарсак чалди.

Улуғ шоир қарсаклар адо бўлишини қаради. Бир
нуқтага тикилиб қаради.

Олқиш қарсак адо бўла бермади.

Даҳо... бит кўзлари пахтаси чиқди! Даҳо кўзлари куйди! Даҳо кўзлари ёнди!

Даҳо ташқарилади. Энтикиб-энтикиб нафас олди. Лабига папирос қистирди.

Изидан тагин бир шоир чиқиб келди. Даҳога гургурт чақиб тутди.

— Қалай?— деди.

— Чидаса бўлади,— деди Даҳо.

— Ўзиям, халқ йиғилибди-да.

Саройда назм улуғ шоирдан, олқиш халқдан бўла берди.

— Ну-ну, содда экансиз, шоир!— деди Даҳо.— Сиз ҳали, халққа ишониб юрибсизми? Халқ дега-нингиз пода-ку!

— Нега энди, ичида зиёлилар ҳам бор.

— Қатъий назар! Халқ — пода!

41

Учрашувдан кейин тор доирада ўтириш бўлди.

Даҳо ўзи қуйиб, ўзи ичди. Кайфи бир жойга борди.

Шу вақт, бир сичқон шоирлар оёғи оралаб чопди. Чий-чий, дея чопди.

Худо берди, Даҳога берди!

— Устоз шеър ўқияпти, десам, сичқон чийиллаяпти экан-да!— дея тиржайди.— Устоз... сичқон... поэзия...

Даҳо хохолаб кулди. Юзлари куйдирмиш калла бўлиб кулди.

Шоирлар ерга қаради. Шоирлар лаб тишлади.

Даҳо ёмон вазиятда қолди.

— Ҳазил-да бу, ҳазил...— деди.

Улуғ шоир содда-муғамбир бўлди. Сассиқ гапни билиб-билмасликка олди. Сенинг гапинг... демишдай, Даҳо тарафга қўл силтади.

Даҳо имо гапга чидай олмади. Лик этиб жўнади. Машинада чекиб ўтирди.

Йўлда миқ этмади.

Манзилда хайр-маъзурни насия қилди.

Уйида эшикни ичкаридан қулфлади. Чироқни ёқди. Ўзини тўшакка ташлади. Оёқларини силкиб-силкиб, либосларини отди.

Бир пойи эшикка тарсиллаб тегди. Бир пойи деворга тапиллаб тегди. Либослари ерда чаппа бўлиб қолди.

Бурчакдан ярим шиша ароқни олди. Тиқинини тиши билан очди. Бурчакка туфлаб ташлади.

Шиша оғзидан қулт-қулт ютди.

Туйилиб-туйилиб йўталди. Оғиз-бурнини билаги билан артди.

Мунғайиб ўтирди. Кўзлари сузилди. Кўзлари илдинди...

Дераза қорайиб келди.

Даҳо сесканиб кўз очди. Кўзларини уқалади. Теварагига аланглади. Дераза тоқчасида тахлоқлик китобларга назар солди: Ги Белле, Франк Венай, Лионель Рей...

Қўлига қалам олмишдан буён ушбу китобларни қўлдан қўймади.

Даҳо ейиш учун нонга зор бўлди. Аммо Жак Рубони ўз нархидан йигирма баробар қиммат нархда сотиб олди.

Даҳо кийиш учун кўйлакка зор бўлди. Аммо Андре Дю Бушени ўттиз баробар қиммат нархда сотиб олди.

Ўзини ташқи дунёдан холи олди. Тўй-маъракалардан оёғини тийди. Ошна-оғайнилар билан бориш-келишни бас қилди. Радио-телевизорни ўчириб қўйди.

Даҳо ақл-ҳуши-да Ғарб бўлди, ишонч-эътиқодида Ғарб бўлди.

Даҳо гандираклар-гандираклар кўзғолди. Суяниш суянчиқларидан бўлмиш Марк Делуз китобини олди. Ўнг келмиш бетини очди. Бетда «Мен қандай қичқира оламан» шеърини кўрди.

Энди ўз китобини олди. Биринчи бетини очди. Марк Делуз шеъри билан Паҳлавон Даҳо шеърини солиштирди.

Ўзини... ўзини Марк Делуздан кам кўрмади!

«Марк Делуздан қаерим кам?— деди.— Сатрмасатр олиб қаралса, Делуздан юксак бўлсам юксакдирман, лекин кам эмасдирман. Мана... бир-бировимизга жуда ўхшаймиз. Айнан ўхшаймиз! Марк Делуз ким, Паҳлавон Даҳо ким, билиб бўлмайди! Фарқимиз, Делуз француз, мен ўзбекман».

Даҳо тобора қорайиб бормиш деразага тикилиб

Ўйлади-ўйлади... қўлига қалам олмишдан буён ич-нидаш ҳис этиб юрмиш ҳақиқатни идрок этди.

Даҳо ушбу ҳақиқатни тилига чиқармай келди. Тилига чиқариш тугул, тан олмай келди. Тан олиш-ни истамай келди.

Ушбу ҳақиқатни кўнгли бир бурчида яшириб юрди. Ўзгалардан сир сақлади. Ҳатто, ўзидан сир сақлади.

Бойси, ушбу ҳақиқат аччиқ ҳақиқат бўлди.

Ушбу ҳақиқат — Паҳлавон Даҳо баданида йўқ бўлди!

Ушбу ҳақиқат Паҳлавон Даҳо кўнглида йўқ бўлди!

Баданда бўлмаса, модернизм, футуризм, дея аталмиш оқимлар ўта берсин!

Кўнгилда бўлмаса, сюрреализм, даданизм, дея аталмиш оқимлар ўта берсин!

Бари-бари оқимлар баданда йўқликдан бино бўлди!

Бари-бари мактаблар кўнгилда йўқликдан бино бўлди!

Бадний санъат яратилмишдан буён юзлаб оқимлар яратилди, юзлаб мактаблар яратилди. Барчаси-да ўз вақтида бир доврўқ солди. Барчаси-да ўз даврида бир шов-шув бўлди.

Барча оқимлар ўтди-кетди, барча мактаблар ўтди-кетди! Фақат номлари қолди!

Аммо асл баднийят қолди! Асл санъат қолди!

Ажабо, бадан учун ушбу бадний қувватни ким беради?

Даҳо ўйлади-ўйлади...

Табиат беради! Қани, шу табиат? Ўзи, табиат дегани нимадир? Тоғларми? Боғ-роғларми? Дарё-кўлларми?

Даҳо пешонасига тупурди, Даҳо ўнгига тупурди, Даҳо чапига тупурди!

Даҳо табиатга тупурди!

Кўнгил учун ушбу бадний қувватни ким беради?

Худо беради! Ўзи, худо борми? Бўлса, қаерда? Инсон худо-худо, дейди. Худодан сўрайди. Қани ўша... худо?

Даҳо... худодан нафратланди!

«Тупурдим, сендай худога, тупурдим! — деди. — Улуғ шонирга бердинг, менга бермадинг!»

Даҳо... худодан жирканди!

«Бир сичқон мисол кимсани улуғ шоир қилиб яратдинг, мени нортуя мисол қилиб яратдинг».

Даҳо қўлларини мушт қилиб олазарак бўлди. Шунда, китоблар орасида турмиш Қуръонни кўриб қолди.

«Ана, худонинг китоби!— деди.— Инсон Қуръонни тилга олиб қасам ичади. Инсон Қуръонни ушлаб онт ичади. Демак, худонинг китоби-да!»

Даҳо Қуръонга қараб турди-турди... Қўзига Қуръон худо бўлиб туюлди! Қуръонни худо дея ўйлади!

Даҳо Қуръонни ерга олиб урди! Қуръонни товони билан эзғилади!

Печкани шарақлатиб очди. Қуръонни қулочкаш-лаб печка ичига отди.

Печкадан кул гупиллади. Даҳо бет-бошига урди.

Даҳо кўзларини юмди. Юзини тескари бурди. Чўнтагидан гугурт олди. Қуръонга олов тутди.

Аммо Қуръон ёна бермади.

Даҳо ташқари отилди. Ермойи олиб келди.

Печка уст қопқоғини очди. Қуръон узра гулқ-гулқ ермойи қуйди.

Қуръон бу сафар олов олди.

Даҳо чўнқайиб ўтирди. Қуръон ёнишини томоша қилди.

Қуръон лов-лов ёнди!

Даҳо тиззаларини қучоқлаб қаради. Кўзлари оловда қамашиб-қамашиб қаради.

Қуръон гур-гур ёнди!

Даҳо косов билан олов ковлаб қаради. Юзлари оловда лов-лов этиб қаради.

Қуръон ҳур-ҳур ёнди!

42

Даҳо гуруҳбозлик билан-да Адабиётни ололмади! Халқ, отинг нима, демади!

«Уҳ, қўйлар!— дея ижирғанди Даҳо.— Ўтлаб юрган қўйлар! Қараб тур, ҳали ҳаммангни кетимдан қўйда эргаштирмасам кўрасан!»

Даҳо ўйлади-ўйлади, бир юмалаб, ватанпарвар бўлиб олди!

Аввало, ўз мақсади учун восита топди. Илк воситаси Орол баҳрикамоли бўлди.

Табиатни асраш қўмитаси одамлари билан Оролга борди.

Орол бўйида шаршара сочларини силаб хаёл сурди.

Пойида зангоридан-зангори бир олам чайқалиб-чайқалиб турди. Қадимдан-қадим бир олам тўлқинланиб-тўлқинланиб турди.

Орол буюк Амир Темурни кўрди. Орол жаҳонгашта Чингизхонни кўрди. Орол аллома Берунийни кўрди...

Даҳо энди ана шу қадимдан-қадим Орол оти билан жаллоблик қилади! Даҳо энди ана шу кўҳнадан-кўҳна баҳрикамол номи билан жаллоблик қилади!

Даҳо ерга қаради, Даҳо кўзларини яширди...

Амударё билан Сирдарё асрлар мобайнида ўз қирғоғидан тошиб оқиб ётди. Бекордан-бекор Оролга қуйилиб ётди.

Эл-юрт подшолари ўзи билан ўзи ҳаманкара бўлди. Ўзга юртларни забт этиш билан машғул бўлди.

Ўз юртлари бўлса, шундай оёқлари остидан икки-бирдай дарё оқиб ётса-да, биёбон бўлиб қақраб қола берди.

Ўз эллари бўлса, шундай оёқлари остидан икки-бирдай азим дарё оқиб ётса-да, сувга ташна бўлиб қола берди.

Ниҳоят, эл-юртни ўйлайдиган подшолар оламга келди. Амударё билан Сирдарё сувларидан ёбонларни обод қилди. Боғ қилди, қишлоқ қилди, шаҳар қилди.

Энди Орол баҳрикамолини тўлдириш учун Амударё билан Сирдарёни тағин бор бўйича оқизиб бўлмайди.

Даҳо ушбу ҳақиқатни ич-ичидан ҳис этди. Аммо тилига чиқармади.

«Ўлиб кетмайдами!— деди.— Орол тўладими, Орол қурийдими, менинг неча пуллик ишим бор».

Йиғилиш бўлди, Даҳо минбарга отилиб чиқа берди.

Минбарни муштлаб-муштлаб гапирди. Ҳайқириб-ҳайқириб гапирди. Хўрсиниб-хўрсиниб гапирди.

Халқ қарс-қарс қарсак чалди!

Даҳо ватанпарвар шоир бўлиб танилди!

Даҳо тағин бир юмалаб, халқпарвар бўлиб олди.

Бўстонлиқда аччиқтош заводи қурилади, дея,
эмиш-эмиш оралаб қолди.

Даҳо отилиб минбарлади.

Шартакиларча сўзлади, шаккоқларча сўзлади!

Қўли билан Бўстонлиқ тарафни кўрсатиб-кўрсатиб сўзлади.

Кафти билан Бўстонлиқ тарафга чорлаб-чорлаб сўзлади.

Халқ ерни тепиб-тепиб олқишлади!

Бўстонлиқда бўлса, аччиқтош заводи қурилмади.
Гап миш-мишлигича қолди.

Даҳо ёмон вазиятда қолди. Аммо сир бой бермади.

«Завод билан нима ишим бор!— деди.— Тупурдим, халқигаям, табиатигаям тупурдим! Менга завод деган гап бўлса бўлди».

Даҳо халқ манфаатини кўзловчи шоир бўлиб танилди!

43

Даҳо эшитди: аёли болалари билан уйдан кетди.

Даҳо эшитди: уйга жияни кўчиб келди.

Шу-шу, Даҳо қишлоғига бориб келар бўлди.

44

Машинада Даҳо мавжуд топмиш уй олдида оёқ илди.

Остонада онаси қора берди.

Даҳони бағрига босиб-босиб йиғлайди. Айтиб-айтиб йиғлади.

Даҳо ичкарилади.

Даҳо меҳмонхона эшигини очиқ қолдирди. Пардаларини тушириб қўйди.

Даҳо жиянлари парда орасидан мўралаб-мўралаб турди.

Онаси дастурхон ёйди.

Дераза ортидан бир соя лопиллаб ўтди.

Эшик пардаси кўтарилди. Сержант Орзиқулов юзланди.

— Ассалому алайкум!— деди.

Даҳолар жойидан турди. Сержант Орзиқулов билан кўришди.

Сержант Орзиқулов асфалнишин бўлди. Қўли кўксиди бўлди.

— Қани, келинглар, хуш кўрдик!— деди.

— Шундай... бир айланиб келдик,— деди Даҳо.

— Бинойи-да, хўп бинойи-да!

Даҳо боши билан меҳмонларни кўрсатди.

— Бу йигитлар менинг дўстларим,— деди.— Шоирлар!

— Бинойи, бинойи!

Даҳо шоирларга отасини таништирди.

— Бу киши бизнинг пахан бўладилар,— деди.

Сержант Орзиқулов шоирларга бош қимиради. Кейин, дастурхонга қаради.

— Энангга бирон нима айтдингми, улим?— деди.

— Билмадим, қозон осилди шекилли.

— Унда, мен қозондан хабар олайин, қани.

Сержант Орзиқулов ташқарилади. Хиёлдан кейин парда орасидан мўралади.

— Бемалол ўтира беринглар,— деди.— Қулинг ўргилсин палов бўлаяпти! Шундай.

Даҳо маъқул, дея бош ирғади.

Сержант Орзиқулов желагини ечиб келди.

— Хуш келибсизлар, уларим, хуш келибсизлар,— деди.

Тўрда ўтирмиш шоир:

— Қаҳрамон, о, қаҳрамон!— деди.

Даҳо бош кўтарди. Отаси кўксидagi орден-нишонларга кўзи тушди. Қизариб-бўзарди.

Сержант Орзиқулов кўксидagi орден-нишонларига назар солди. Ўзича жилмайди. Бош ирғаб-бош ирғаб асфалнишин бўлди.

Бир шоир Даҳодан ўпкалади:

— Паҳлавон Даҳо, шундай қаҳрамон отангиз бор экан, шу вақтгача айтмаганингизни қаранг-а!— деди.— Қаерларда бўлгансиз, бобой?

— Сиз сўраманг, мен айтмайин, улим...— деди сержант Орзиқулов.

Сержант Орзиқулов афтодаҳол бўлиб қолди. Дастурхон бурчини буклаб эрмаклади.

Шоир дарров гапни бошқа ёққа бурди.

— Байрамингиз муборак бўлсин, бобой!— деди.

— Қуллуқ, шундай қуллуқ!

— Мана, бугун 9 май байрами. Маъмурият бирор-бир тирикчилик қилиб бердим, бобой?

— Ким?

— Маъмурият! Колхоз раҳбарлари?

— Ҳа-а, катталарми? Ҳа, ҳар йилгидай йиғилиш қилди. Сўғин байрам билан қутлади.

— Қуруқ йиғилиш қилдими?

— Қуруқ? Йўқ, қуруқ эмас, Ун сўмдан пул берди, икки килодан гўшт берди. Шундай!

— Шу билан бўлди?

— Ҳа-да, бундан зиёд сийлов бўладими?

— Шундай орден-нишон соҳиблари-я...

Шунда, Даҳо гап қўшди.

— Орден бўлган билан, биттасиниям тайини йўқ! Майда-чуйда медаллар!— деди.

— Барибир, Даҳо, барибир.

— Бунча, шарабардан битта Юлдуз афзал!— деди Даҳо.— Масалан, манави четдагисини олайлик. Ғалаба медали! Буни уруш тугаганда ҳаммага берган!

— Унда, нимага сеники йўқ?— деди сержант Орзиқулов.

— Биз унда туғилмаганмиз, бўлмаса, бизга берарди!

— Ҳа, бали, шу шарабарлар бўлмаса сен туғилмасдинг, дунёга келмасдинг! Шундай!

Сержант Орзиқулов шундай дея чиқиб кетди.

Даҳо отаси кетидан ташқарилади. Ҳовлида уёқ-буёққа юрди.

Онаси Даҳо диққинафас бўлаётганини билди. Хол сўради.

— Анави чолни қаранг, мамаша,— дея куюнди Даҳо.— Бизнинг шоирлар олдига алмисоқдан қолган бор темир-тақасини тақиб чиқибди! Кошки улар темир-тақа нималигини тушунмаса! Улар Кафкани ўқиган. Улар Жойсни ўқиган!..

— Ҳар йили 9 майда шундай қилади. Қўй, кўп диққинафас бўлма. Бошқа кун ўлсаям тақмайди. Халтага солиб қўяди.

— Одам деган қаерда қуруқлик қилишни билса-да! Пахан келганларни ким деб ўйлапти? Ахир, улар Марсель Прустни ўқиган! Гарантия бераман, бу қишлоқда ҳеч ким Прустни ўқимаган!

Даҳо ошхона билан уй орасида бориб келди.

Бу вақт сержант Орзикулов ичкари уйда ёнбошлаб ётди. Кўзи илиниб-илиниб ётди.

Ётиб ётолмади. Имиллаб қўзғолди.

«Борайин, манзират қилиб, гурунг бериб турайин,— деди.— Тағин, уй хўжаси келганимизни ёмон кўриб, бошқа уйга кириб ётиб олди, демасин. Меҳмон отангдан улуғ деган».

Сержант Орзикулов қайтиб келди. Асфалнишин бўлди.

— Қандай, зерикмайгина ўтирибсизларми, улларим?— деди.— Ҳай, баракалла!

Шоирлар ёнбошлаб ётди. Ашула эшитиб ётди.

Сержант Орзикулов гурунг бергиси келди.

— Биз ҳам баҳоли қудрат мол боқиб юрибмиз, улларим...

Сержант Орзикулов оғзидаги оғзида қолди, бўғзидаги бўғзида қолди.

Даҳо ер остидан отасига шундай ўқрайди, шундай ўқрайди!

Даҳо магнитофонга қараб гапни бурди.

— О, «Битлз»!— деди,— Ливерпуллик буюк тўртлик! Жон Леннон, Пол Маккартни, Жорж Харрисон, Ринго Стар! Бечоралар тарқалиб кетди!

— Ия, ҳали «Битлз» йўқми?

— Анча бўлди. Жон Леннон Америкага кетиб қолди. Бошқалари Лондонда дайди бўлиб юрибди. Яқинда Хантер Дэвис «Битлз» ҳақида китоб ёзди-ю...

Сержант Орзикулов ёмон вазиятда қолди.

Юзлари лов-лов қизарди.

Бўш пиёлани ўйнаб-ўйнаб, ўзини-ўзи айблади:

«Ўзи, меники номаъқул-да! Булар ўқимишли одамлар бўлса. Менинг подам билан неча пуллик иши бор? Ҳай, калла-е, калла!»

Сержант Орзикулов кўз қири билан ўғлига қараб-қараб олди.

Қўлларини қовуштирди. Шоирлар оғзига қараб ўтирди.

Кун қайтди.

Сержант Орзикулов деразаларни очди. Пардаларни сурди.

Ичкарига кўклам ҳавоси уфурди.

Қаердандир чибин келди. Ғуж-ғуж бўлди. Дас-
гурхон тўла қанд-қурсга ёпишди.

Сержант Орзиқулов ҳовлидан бир даста ялпиз
териб келди. Дастурхон узра сочиб ташлади.

Уйни ялпиз иси олди.

Чибинлар ялпиз исидан ғойиб бўлди.

Даҳо ҳайрон бўлди.

Сержант Орзиқулов пиёлага узалди.

Шунда, дастурхон узра тағин чибин парвозлади.

Даҳо бу гал чибинлар парвозини эътибор билан
қаради.

Чибинлар пастлади-пастлади, сержант Орзиқу-
лов чап оёғи олдида кўздан йўқолди.

Даҳо ёнбошламиш кўйи отаси чап оёғи панжала-
рига қаради, бебилчагига қаради, товонига қаради...

Бирдан кўзларини юмди. Тишини тишига қўйди.
Билинар-билинимас ингради...

Отасининг калиш урмиш товони, калиш қорай-
тирмиш товони... ёриқ бўлди!

Ёриқ қонталаш бўлди!

Қонталаш ёриқ ғуж-ғуж чибин бўлди!

Даҳо ташқари отилди. Зинада бети буришиб
турди.

— Фу-у!— дея тупурди.

Парда орасидан ичкари мўралади.

— Пахан, сизни мамаша чақиряпти!— деди.

Сержант Орзиқулов ташқарилади.

Даҳо лип эгиб ичкарилади. Эшик зулфинини ту-
шириб олди.

Ташқаридан сержант Орзиқулов овози келди:

— Ҳа, кампир, палов пишдимиз? Тузини кўриб
берайинми?..

46

Қош қорайди.

Сержант Орзиқулов болишдан кўкрак олди. Ин-
қиллаб кўзғолди. Калишини йўл-йўлакай кийиб таш-
қарилади.

Олапар итнини бўшатди.

Олапар думини ликиллатди. Сержант Орзиқулов
қўлини искади.

Сержант Орзиқулов меҳмонхона деразасидан мў-
ралади.

Меҳмонхонада шишалар юмалаб ётди.
Ўғли оёқ-қўлини ёйиб юзтубан ётди.
Шоирлар сандиққа суяниб-суяниб ётди.
Меҳмонхона жимжит бўлди.
Сержант Орзиқулов қараб турди-турди...
«Тор-мор бўлган лашкарга ўхшайди», деди.
Сержант Орзиқулов қўл силтаб кетди.
Ичкаридан ов милтиғини олиб келди. Қўчага қараб юрди.
Изидан Олапар эргашди.
Қўчада Очил жиян дуч келди.
— Тоғанг келди,— деди сержант Орзиқулов.—
Чой-пойига қараш...

47

Сержант Орзиқулов тошлоқ оралаб юрди.
Ўнг оёқ бошмалдоғи зирқ этди.
Бир тошга ўтирди. Зирқилламиш бошмалдоғини чангаллади. Кафтлари хўл бўлди. Кафтини кўзлари олдига олиб келди. Димоғи қон ҳидини туйди.
Қон бошмалдоғига қум сепди, оқсоқланиб-оқсоқланиб йўлга тушди.
Олапар қон томмиш қумни искаб қолди. Тағин эгасига етиб олди.
Сержант Орзиқулов мазор олдида ўтди.
Мазор тарафдан бойўғли сайради.
Сержант Орзиқулов ёқаларига туфлади.
Боғлар оралаб юрди. Ўркач-ўркач адирлар бўйлаб юрди.
Измолисойга келди.
Булоқ бўйида оёқ илди.
Ҳовучлаб-ҳовучлаб сув ичди. Юз чайди.
Тағин адирлади.
Бир тулки тош шилдиратиб чопди.
Сержант Орзиқулов елкасидан милтиғини олди.
Тошга суяб қўйди. Ўзи-да шу тошга суяниб ўтирди.
Олапар эгаси пойида ётди.
Сержант Орзиқулов олис-олисларга қаради.
Олислар зим-зиё бўлди. Олисларда чироқлар милт-милт этди. Чироқлар Денов, Термиз... бўлди.
Эсида, сержант Орзиқулов урушдан ана шу шаҳарлардан ўтиб келди.
Поезд Термизга кечаси етиб келди.

Шунда, бир одам вагонга отилиб кирди.

«Холлиев Алини кўрган борми?» деди.

«Бор!— овоз берди сержант Орзиқулов.— У хиёл хаяллаб келадиган бўлди!»

Аслида... термизлик Холлиевни ўз қўли билан ерга бериб келди. Сакен қозоқ тупроқ ташлаб турди...

— Ай, Сакен оға, омонмисан?..

Сержант Орзиқулов беихтиёр шундай деди.

Пойида ётмиш Олапар эгаси гапидан сапчиб оёқлади. Думини ликиллатиб-ликиллатиб турди.

— Мендан сўрасанг, Сакен оға, баҳоли қудрат элнинг хизматини қилиб юрибман. Поданиям ўзига яраша ташвишлари кўп, шундай. Айниқса кўклам вақти одамнинг егани ўзига татимайди. Шу эрта кўкламда де, бир ёнимда заранг таёғим, бир ёнимда Олапар итим, қирда ёнбошлаб ётиб, кўзим кетибди. Уйқумда де, бир кўк мол болалаётган эмиш. Мол зорланиб, мени сўрар эмиш. Мен бормас эмишман. Нимага бормас эмишман, ўзим ҳам билмас эмишман. Бирдан кўзим ялт этиб очилиб кетибди. Қарасам, Ҳамиднинг тарғили юрибди, Бердиевнинг сариқ қашқаси юрибди. Иқбол момонинг оқ молиям бор, Саид мерганнинг олаоёғи ҳам ўтлаяпти. Эйтибор берсам, Ортиқбойнинг қора қашқаси йўқ. Катта тошга чиқиб, кафтимни қошим узра соябон қилиб қарадим. Шунда, қир кунгай бетидан мутгасил мўнграган овоз эшитдим. Чопқиллаб борсам, қашқа олдида жажжигина бир бузоқ ётибди. Худди онасидай унияман манглайида қашқаси бор. Қашқа гўдагини тинмай ялаб-юлқади, ювиб-таради. Кўнглим ёришиб, фарзанд кўрибсан-да, қуллуқ бўлсин, дедим. Чўккалаб, бузоқни бағримга босдим, қашқасини силаб-сыйпаладим. Сўгин, оқшом вақти бузоқни бағримга босиб, Ортиқбойникига бордим. Суюнчига бир чопонлик бўлдим, шундай...

Сержант Орзиқулов жим бўлиб қолди. Қуролдошлари кўз ўнгидан бир-бир ўтди.

— Тенгиз оға, қандай, эсон-омонмисан? Ҳалиям оёқсиз юрибсанми? Ё, ёғоч оёқ қўйдирдинми? Ёғоч оёқ эмас-да, Тенгиз оға. Эсингдами, бир ертўлада икки кунлаб оч-наҳор ётганимиз? Туз тотмабмиз! Тузнинг ўзи бўлмаса ниманиям тотардик. Улимни бўйнимизга олдик, лекин ертўладан қўл кўтариб, омон-омон, деб чиқмадик. Қирғинбарот кунларнинг

юзи қурсин, Тенгиз оға. Ойнаи жаҳонни кўрган бўлсанг, бизнинг ҳукумат шарт қўйди. Ай, Буш, шу кундан эътиборан атом бомбаси портлатган номард, қани, қўлни бер, деди. Буш сўз берди, қўл берди, лекин яна атом портлатди. Уккағарнинг каттаси номард экан, гапида турмади, шундай. Ишқилиб, энди қирғинбарот кунлар бўлмасин. Урушни охирги кўрган биз бўлиб қолайлик, Тенгиз оға...

Сержант Орзиқулов ўйлаб қолди: у ёлғиз бўлмади. Ҳали қуrolдошлари кўп бўлди.

Шунда, сержант Орзиқулов кучига куч қўшилди. Жойидан дадил турди. Кийимларини тузатди.

Қўйнидан ўқ олди. Милтигини ўқлади.

— Лашкар, сафлан!— дея буйруқ берди.

Сержант Орзиқулов хаёл қилди...

Қуrolдошлар бўйсира бўлди.

Қуrol-яроқлар жангир-жунгур бўлди.

Сержант Орзиқулов милтиқ ўқталиб олға босди.

— Олға, лашкар, олға!

Сержант Орзиқулов олис-олис чироқлар сари мардона-мардона одимлар отди.

Кетидан Олапар эргашди.

— Вперёд, дивизия!

Моя дивизия!

Твое оружие отточено в бою,

Вперёд, любимая! Неустрашимая!

Вперёд! За родину свою!

(Олға, лашкар!

Лашкарим менинг!

Қирғинда қайралди яроғинг сепинг!

Олға бос, она юрт, тупроғинг учун!

Олға бос, ботирим, қароғим менинг!)

Сержант Орзиқулов олисларда милтирамиш чироқларни мўлжалга олди. Нафас ютиб тепки босди.

Адирлар ларзага келди.

Сержант Орзиқулов кўрди: мўлжалга олмиш чироқ лип этиб ўчди.

Сержант Орзиқулов кўрди: ўғли оёқ-қўли ёйилиб юзтубан йиқилди...

Даҳо бир келишида туман рўзномасида бўлди.

Иккита қаламкаш ёронини эргаштириб келди.

Ўтирар-ўтирмас, қишлоқ йўлидан ёрилди.

— Шу, йўл ёмон-да, пахан,— деди.

— Шундай, қишлоқ бўлади-ю, гўр бўладими, шундай!— деди сержант Орзиқулов.

— Деновдан қишлоққача машина бир мартаям лўқимайди. Катта йўлдан уйимизга қараб бурилди дегандан машина олиб уради.

Ёронлар бири қўйиб бири гапирди.

— Мен икки марта бошимни машина қиррасига уриб олдим. Хиёл бўлмаса каллам ёрилайин деди.

— Каллаям гапми, мен машина лўқиганда машинадан отилиб кетайин, дедим.

— Айниқса бурилишдаги ариқ ёмон экан. Машина ўхшатиб бир қўтариб урди.

— Еган-ичганим ичимдан тушиб кетди.

— Тишимни тишимга қўяман деб, тилимни тишлаб олдим.

— Энди улларим, қишлоқ ўз оти ўзи билан қишлоқ-да,— деди сержант Орзиқулов.

— Билямиз, бова, билямиз. Қишлоқларда кўп бўламиз. Яқиндаям газета топшириғи билан келиб-кегиб эдик. Қаерга бориб эдик, ўртоқ Ҳафизов?

— У борган жойимиз юқорироқда эди. Катта тут олдидан чапга бурилиб эдик. Ўзиям, уйи остонасигача тош тўшалган эди-да.

— Фамилияси Холиқовмиди? Ҳа, энди, у Холиқов-да! Уруш қатнашчиси! Қўша-қўша орден-нишонлари бор!

Ана шунда сержант Орзиқулов қулоғи динг бўлди.

— Нима бўпти?— деди.— Биз ҳам уруш қатнашчиси!

— Ия, шундайми?

— Шундай! Бизда-да бор, орден-нишон!

Даҳо сергак тортди. Бир отасига қаради, бир ёронларига қаради. Кейин, ер сингалади. Хиёл қизарди.

— Қани, олиб келинг, қани?— деди ёронлар.

— Қўйинглар-е, улларим-е...

— Қўйинглари бўптимми? Олиб келинг, бўлинг!

Сержант Орзиқулов чойнак қопқоғини шиқирлатиб ўйнади. Бир ўғлига қаради, бир ёронларга қаради. Гап жиддийлигини билди. Тиззасига таяниб қўзғолди.

— Е, пирим! Олиб келсам, олиб келайин, кўп қўймадиларинг.

Сержант Орзиқулов шундай дея ичкарилади.

49

Сержант Орзиқулов орден-нишонларини эски дўпписида сақлаб юрди. Орден-нишонлар дўппидан тўкилиб кета берди, сочилиб кета берди.

Орден-нишонларини энди белбоғида ўраб юрди. Энди, орден-нишонлик тугунни топиш қийин бўлди. Орден-нишонни топиш учун сандиқ тўла тугунларни битталаб ушлаб-ушлаб кўрар бўлди. Битталаб кўтариб-кўтариб кўрар бўлди. Шундай қилмаса, қайсинисида орден-нишон борлигини билиб бўлмади.

Тугун-да бўлмади.

Орден-нишон сақлаяжак бошқа бир нима излади. Излади-излади, ошхонага кирди. Қозиқда осиглик тузхалтага кўзи тушди.

Шу тузхалта орден-нишонбоп идиш кўринди!

Қозиқдан тузхалтани олди. Тузини чинни косага тўкди. Тўнтариб-тўнтариб қоқди.

Орден-нишонларини ана шу тузхалтага ағдарди. Оғзини ўраб-ўраб боғлади. Сандиққа солиб қўйди.

50

Сержант Орзиқулов ана бу орден халтани кўтариб келди!

— Ана!— деди.

Ёронлар орден халтани айлантириб-айлантириб кўрди.

Орден халта оғзини очди. Кўзи олдига олиб келди. Орден халта ичига бир кўзлаб қаради. Мийғида кулди.

— Дастурхонга тўкинг, улим, дастурхонга!— деди сержант Орзиқулов.— Манави қанд-қурсдайин тўкиб ташланг, сўғин, бари кўринади!

Ёронлар орден халтани дастурхонга тўнтарди. Халтадан жарақ-журуқ орден-нишон тўкилди.

— О-о-о! Эҳ-е-е!— деди ёронлар.

Сержант Орзиқулов қанд-қурсларни дастурхон

четига сурди. Худди қанд-қурс ёймишдай, кафти билан орден-нишон ёйди.

— Ана, ана!— деди.

— Шунча орден-медалингиз бўлатуриб, нима қилиб ўтирибсиз, бова?

— Нима қилайин?— деди сержант Орзиқулов.— Орден-нишон от бўлса экан, миниб кўпқари чопсам!

— Катталарга боринг, йўлга тош тўшаб бер, денг.

— Қайси бир 9 майда раис қандай хизмат бор деб сўраб эди. Шунда айтгандай бўлиб эдим.

— Нима деб эдингиз?

— Кўчамизга тош тўшаб беринг, дегандай бўлиб эдим.

— Нима деб эди?

— Бўлади-бўлади, деб эди. Шу-шу, ҳалиям бўлади-да. Шундай!

— Колхоз катталарини қўйинг, туманга боринг, туманга!

— Бари катта бир гўр, улларим. Катта зоти борки, бизга қандай хизмат бор, деб сўрайди. Сиз дардингизни айта-айта қоласиз, катта зоти хўп-хўп, дея, бош ирғаб кета беради.

Даҳо тиззасига шاپиллатиб урди.

— Ай!— деди.— Ўзим урушда бўлмадим-да, ўзгичам урушда бўлмадим-да!

— Нима қилардинг?— писандали деди сержант Орзиқулов.

— Талаб қилардим!— Кўчага тошйўл олиб келардим, темир найча билан жўмрак олиб келардим! Ана, Холиқов! Уруш қатнашчиси деб уни айтади!

— Ҳа, энди, Холиқов ёзувчи-да, улим, ёзувчи!

Ёронлар бирдан сергак бўлди.

— Ким-ким?— деди.

— Ёзувчи! Шундай!

— Ёзувчи? Бу қишлоқда Паҳлавон Даҳодан бошқаям ёзувчи борми?

— Э-э, қанақа ёзувчи! — дея қўл силтади Даҳо.— Бешинчи синф маълумоти бор! Ўғлига шикоят ёздириб ёзувчилик қилади!

Ёронлар қаҳ-қаҳ уриб кулди.

— Ўғлига ёздирадими, неварасига ёздирадими, ишқилиб, ёзувчи деган номи бор-да! — деди сержант Орзиқулов.

— Ёзувчи бўлса нима? — деди Даҳо.

— Ёзувчидан эл қўрқади, ёзувчидан катта қўрқади. Сен билан биздан ким қўрқади?

— Қўрқмайдимми, қўрқмайдимми?

Даҳо шундай дея, жуздонини очди. Ичидан қоғоз-қалам олди.

— Э, қўй-е, улим-е! — деди сержант Орзиқулов.

— Нима қўй-е, нима қўй-е? — деди Даҳо.— Сиз кимдан кам? Урушда қон тўкиб келдингиз!

Сержант Орзиқулов қаради-қаради, ўғли қарори қатъийлигини билди. Узалиб, ўғлининг қаламли қўлини ушлади.

— Шошма! — деди.— Аҳдинг беҳазил бўлса, майли, ёз. Лекин бошқа масалада ёз.

— Масалан?

— Масалан, молнинг емиши йўқ. Ҳар йили уч-тўрт баробар зиёд нархда емиш сотиб оламан. Зўр бўлсанг, молга емиш бер, деб ёз!

— Бўлди, емиш бўлса, емиш-да!

— Баракалла. Аввал иқтисод, кейин сиёсат деган, Ленин бова. Тошйўлдан юрмай, чанг йўлдан юрсак, оёғимиз очдан ўлмайди. Лекин мол емишсиз қолса бўлмайди, шундай!

— Бўпти, пахан, унда, учта-тўртта ариза ёзаман. Битта-биттадан олиб борасиз.

— Қаёққа олиб бораман? — ажабланиб сўради сержант Орзиқулов.

— Туманга олиб борасиз, қаёққа олиб борардингиз? Тумандан битмаса, ундан ҳам юқорига олиб борасиз.

— Йўқ-йўқ! — дея қўл силтади сержант Орзиқулов.— Молим очдан ўлсаям бормаيمان! Шундай!

— Ия, унда ким боради? Мен борайми?

— Борма, ким сенга борсин деяпти? Борма-да, хатжилдга солиб, хабарқутига шундай ташлаб юбор, ўзи боради. Фақат, хатжилд бетига шундай-шундай манзилга етиб борсин, деб битасан, бўлди.

Еронлар тагин қаҳ-қаҳ уриб кулди.

— Э, бова, э, бова-е! — деди.

Даҳо қизарди. Қалам учи билан чаккасини қашиди. Овозини бир парда кўтариб айтди:

— Пахан! Уртоқлар олдида одамни уялтирманг!

— Идора дегани қаерда бўлади, билмасам,— деди сержант Орзиқулов.— Идораларда катта-катта одамлар ўтиради. Бориб нима дейман, билмасам...

— Ўзим ўргатаман, сиз хўп денг!

Сержант Орзиқулов ўғлига тикилди. Ўғли авзойи ёмон бўлди.

— Боришга бир амаллаб топиб бораман,— деди сержант Орзиқулов.— Лекин довдираб қоламан-да, гапимни йўқотиб қўяман-да.

— Гапингизни йўқотмайсиз! Шоирнинг паханидай бўлиб гаплашасиз! Ўзим ўргатаман!

— Хўп, майлинг.

— Энди бориб, вельвет костюмингизни олиб келинг!

51

Чийдухоба камзул бир вақтлар Даҳоники эди.

Даҳо камзулни кийди-кийди, оҳорини тўқди.

Кийди-кийди, отасига берди.

Сержант Орзиқулов чийдухоба камзулни юзлик кийим қилиб олди.

Тўй-маъракаларда кийди.

Эътиборли-эътиборли жойларда кийди.

Ҳайитларда кийди.

Бегим кунлар бўхчага тахлаб қўйди.

52

Сержант Орзиқулов ичкаридан ана шу чийдухоба камзулини олиб келди.

Даҳо камзул уёқ-буёғини қаради.

— О-о-о, вельвет! — деди.— Вельвет жаноби олийлари!

Даҳо камзулни болишга ёйди. Орден-нишонларни бир бошидан камзул кўкрагига тақди.

Камзул кўкраги орден-нишонга тўлди.

Даҳо камзул ёқасидан кўтариб қаради, силкиб-силкиб қаради. Орден-нишонларни жарақ-журуқлатиб қаради.

Камзулни кийиб ўтирди. Кўксидаги орден-нишонларни томоша қилиб ўтирди.

— Қалай, ярашдими? — деди ёронларига,— ўзим урушда бўлмадим-да!..

Даҳо отасига қаерга бориш, нима қилиш, нима дейишликни ўргатди.

Бот-бот ўргатди.

Сержант Орзиқулов бомдод намозини наридан-бери ўқиди.

Орден-нишонлик камзулини кийди. Устидан бе-қасам чопонини илди. Белбоғини боғлади.

Заранг таёғини судраб, бекатга борди. Автобус йўлини қаради.

Боботўғ узра кун сариқ берди.

Шунда, кўз олдида бир нима йилт этди.

Сержант Орзиқулов сесканиб тушди.

Эътибор билан қаради: чопони ёқасидан бир нишон чиқиб турди. Ана шу нишон кун саригида йилт-йилт этди.

Сержант Орзиқулов туф-туф, дея, ичига туфлади. Теварак-бошга қаради.

Теваракда одам зоти йўқ бўлди.

Шунда, чопони ёқаларини оҳиста ёнларига сурди. Кўкси тўла орден-нишонларни офтобга тутди.

Оҳиста-оҳиста ўнг тарафига тебраниди.

Орден-нишонлар офтобда жарақ-жарақ этди!

Оҳиста-оҳиста чап тарафига тебраниди.

Орден-нишонлар офтобда ярақ-ярақ этди!

Сержант Орзиқулов орден-нишонларини томоша қилди. Бош ирғаб-бош ирғаб томоша қилди. Кулим-сиб-кулимсиб томоша қилди!

Шу вақт, олисдан автобус овоз берди.

Сержант Орзиқулов чопони ёқаларини апил-тапил ёпди. Орден-нишонларини яширди.

Автобус зинапоясидан энкая-энкая чиқди. Энка-йишида чопони ёқалари халта бўлиб осилди.

Ана шунда тағин орден-нишонлари кўриниш берди.

Орден-нишонлари шалвир-шалвир этди. Орден-нишонлари жангир-жунгур этди.

Автобусда болаликдан билла ўсмиш Садир бўйин-саси бўлди. Ана шу бўйинсаси жойидан лик этиб турди. Сержант Орзиқулов аскарликдан қайтмиш кунлардан олиб ҳазиллашди. Сержант Орзиқулов аскарликдан қайтмиш кунлардан олиб, бармоқлари-ни чаккасига қўйиб ҳарбийча салом берди.

— Здравствуй, сержант Орзиқулов! — деди.— Сколько вима, сколько весна!

Автобусда ўтирмишлар пиқ-пиқ кулди.

Бўйинсаси ёшларга қаради.

— Қани, сержант Орзиқуловга жой берганский!— деди.— Сержант Орзиқулов ўтирганский! Боиси, сержант Орзиқулов қариганский!

— Етмишдан ошиб ҳам ақлинг кирмади-кирмади-да! — деди сержант Орзиқулов.

Сержант Орзиқулов Садир бўйинсаси билан елка-ма-елка ўтирди.

— Қани, сержант ошна, шаҳарлабсан-да? — деди бўйинсаси.

— Шундай, шундай!

— Менга ақл кирмади дейсан, сенга қачон ақл киради, сержант ошна?

— Эб-эй, нима, ақлимиз йўқми?

— Ақлинг бўлса, эртаматандан орден-нишон тақасанми? Нима, бир сенда борми, орден-медал?

— Тақсам, ўзимники!

— Бовужуд, урушга борибсан экан-да! Ёрил-е, баччағар, ёрил-е! Бозор-ўчаргаям орден-медал тақиб бор-е!

— Комиссар чақирибди, ошна, комиссар!

— Ҳа-а, шундай де! Шўхлашаманда-е, сержант ошна! Бегим кунлар тақиб юрмасдинг, шунга айтаман-да!

54

Сержант Орзиқулов сўради-сўради, ноҳия ижроқўми биносини топиб борди.

Зинапоя ушлагичидан ушлаб-ушлаб, иккинчи қаватга кўтарилди.

Қават нимқоронғилигидан кўзи яхши ўтмади. Шу боис, эшикларга тиқилиб бориб қаради. Эшикларни ушлаб-ушлаб кўриб қаради. Эшикларга пешонаси тегайин-тегайин деб қаради.

Қаради-қаради, ўғли айтмиш ўн олтинчи эшикни топди. Адашмаяпманми, қош-киприклари эшикка тегайин-тегайин деб қаради.

Шу вақт, эшик фавқулодда очилди. Сержант Орзиқулов пешонасига келиб тегди.

Сержант Орзиқулов пешонасини ушлай-ушлай кегига тис бўлди.

Ичкаридан чиқмиш аёл кечирим сўрай-сўрай кетди.

Сержант Орзиқулов очиқ қолмиш эшикдан ичкарилади.

Заранг таёғини бурчакка суяб қўйди.

Катта билан кўришиб-сўрашди.

Катта сержант Орзиқуловга дераза тарафдан жой кўрсатди.

Сержант Орзиқулов катта айтмиш жойга ўтирди.

— Омин! — дея фотиҳа ўқиди.

Катта юзига фотиҳа тортмади. Бош ирғаб қўя қолди. Қалам учи билан стол чертди.

— Келинг, бова? — деди.

— Шукур, худога шукур! — дея бош ирғади сержант Орзиқулов.

— Нима гап?

— Тирикчилик, катта, тирикчилик.

— Тирикчилик ҳам ҳар хил-да.

— Шу...

Сержант Орзиқулов гўё палов еяётгандай, кафтини оғзига югуртириб-югуртириб олди.

— Нима, паловми? — деди катта.

— Йўғ-е, катта, мол одаммидики, палов ейди...

Сержант Орзиқулов тагин кафтини оғзига югуртириб-югуртириб олди.

— Ҳалиги, мол, ейди-ку, оти нима эди...

— Комикурма.

— Йўқ, ундай эмас, йўқ...

— Шелуха.

— Ҳа-ҳа, шулха! Шундай, шулха!

Катта қоғоз титкилади.

— Энди, емиш масаласи чатоқ, бова, жуда чатоқ, — деди. — Мана, бозор йўлига ўтаяпмиз.

— Катта...

Сержант Орзиқулов ғўлдиради.

«Катта, мени урушда бўлиб эдим. Мана, орден-нишонларим ҳам бор», демоқчи бўлди.

Аммо тили бормади. Бир каттага, бир кўкрагига қаради.

«Катта, кўкрагимга қаранг, кўкрагимга», демоқчи бўлди.

Каттанинг кўзи кўкрагимга тушса, ўзи тушуниб олади, дея ўйлади.

Катта қоғоз титкилаш билан машғул бўлди.

Сержант Орзиқулов ана шунда ўғли дастурига биноан эмас, тамомила тескари тарафга ўтириб қолганини англади.

«Миям қурсин, — дея афсусланди. — Ўғлим бундай демаб эди-ку».

Кейин, ўзини ўзи оқлади:

«Каттанинг ўзи жой кўрсатди-да, менда нима айб».

Оҳиста жойидан қўзғолди.

— Ҳа, бова?— деди катта.

— Манави дераза шамоли кўп ёмон экан.

— Ҳа-а.

Сержант Орзиқулов деразага муқобил тарафга ўтди. Деразага рўпарў бўлиб ўтирди.

Чопони ёқаларини ёнларига сурди. Орден-нишонларини деразадан тушмиш ёруққа солди.

Орден-нишонлари ёруғда ялтиради!

Катта ана шунда орден-нишонларни кўриб қолди!

— Уҳ-у-у!— деди.— Зўрсиз-ку, бова?

Сержант Орзиқулов жилмайди. Бир кўкрагига қаради, бир каттага қаради.

— Шундай, шундай!— дея бош ирғади.

Сержант Орзиқулов ана шунда ўғли калласига қойил бўлди!

«Минг қилсаям, шоир калла-да, шоир калла. Ҳа, каллангдан, ўғлим».

— Бўпти, бова,— деди катта.— Бўпти, бир келиб қолибсиз, садқан суҳанингиз. Биз Улуғ Ватан уруши қатнашчиларини эъзозлаймиз. Аризангиз борми, ё, ўзим ёзиб берайинми?

— Э, ҳа, айтгандай!

Сержант Орзиқулов қўйинларини пайпаслади-пайпаслади, тўрт буклоглик қоғоз олди.

Катта қоғозни столга ёйди. Кафтлари билан текислади.

— Хатингиз хушрўй экан, бова,— деди.

— Шундай, шундай!

— Бу, ўғлингиз ҳам ёрдам бериб турадимми, бова?

— Йўқ, катта, улимиз шаҳардан бери келмайди. Ўзи билан ўзи бўп кетди.

— Ҳа-а, ишқилиб, хушрўй ёзар экансиз. Биратўла кунжараям қўшиб бера қолай, бова?

Сержант Орзиқулов кўзларини пирпиратиб ўйлади. Ўғли кунжара деб эдими, йўқми, ана шуни ўйлади.

Ўйлади-ўйлади, ўғли кунжара демаганини эслади.

— Йўқ, катта, йўқ,— дея бош чайқади.— Бизга шу, ҳалиги айтганингиздан бўлса бўлади. Боиси, уйда олам-жаҳон хашак бор. Адирдан гарди-гурд, бир тутам-икки тутамдан ташиб келиб, уюб ташлаб эдим. Бир қишни бемалол ўтказади. Бизга шу...

— Шелуха!

— Шундай, шундай! Шелуха бўлса бўлади!

— Яшанг, бова, баъзи бировлар беш қўлиниям оғзига тиқиб келади. Бирданига беш-олти нарса сўрайди.

— Йўқ-йўқ...

«Ўғлимиз фақат шелуха деб эди»,— деб юборайин, деди.

55

Шоирлар тоғлади.

Булоқ бошини маврид этди.

Даҳо толлар остидан қайнаб чиқмиш булоққа қўлларини узатиб лабларига босди.

Ўзича, булоқни чўлп-чўлп ўпди.

Қафтларини тоғ чўққиларига узатиб лабларига босди.

Ўзича, олачалпак тоғлар бетидан ўпди.

Шоирлар давра олди.

Даҳо сувга бўш шиша отди.

Шиша кўриниб-кўринмай оқди.

Бир кучук сув ёқалаб чопди. Шишани етиб олди. Искади-искади, юз ўгирди-кетди.

Шиша оқиб кетмиш тарафдан бир одам булоқ ёқалаб келди.

Шоирлар билан қўшқўллаб кўришди.

Даҳо одамни даврага марҳамат этди.

Одам узун-калта шишаларга қаради. Шишалардан булоққа юз бурди.

— Қуллуқ, оқ бўлсин!— деди.— Хуш-хушвақт кетсаларингиз, биз ўтиргандай гап. Билсаларингиз, булоқ табиат каромати...

— Биламиз, брат, биламиз!

— Билсангиз, яхши. Анави куни беш-олтитаси шаҳардан келиб... ўтириб кетди! Кейин билсам, артистлар экан. Артист бўлмай, қора ер бўлгурлар, булоққа чўмилгани камдай, кир пайпоқларини сувга отиб кетибди. Аёллар сувга келса, сатилларига пай-

поқ илашибди. Таёқни олиб чопиб келдим, Жувон-марг ўлгурлар кетиб қолибди...

Даҳо одам тирсагидан ушлади.

— Артист ўз номи ўзи билан артист, ҳа, артист!— дея ғилжайди.— Мен шоир! Эшитяпсизми, шоир! Мен — фазога интилган инсон! Мен — она-табиатни кўз қорачиғидай асраб-авайлагувчи посбон!

Одам анойи бўлди, гапи-да анойи бўлди:

— Ўзларингиз шаҳарда яшаб, табиатни қандай қилиб қўриқлайсизлар?— деди.

— Қўриқлаймиз, ҳа, қўриқлаймиз!— Шеърлар ёзамиз, халқни табиатни асрашга чорлаймиз!

Одам булоқ ёқалаб кетди.

Хиёлдан кейин сой ўнг бетида иккита бола қора берди. Болалар магнитофон қўйиб келди.

Шоирлар билди, одам ўғилларини кўз-қулоқ бўлиб туриш учун юборди.

Давра қизиди.

Бир шоир Даҳонинг елкаларини ёпиб турмиш сочларини силаб хиргойи қилди:

— Соч эмас бу, шаршара-е, шаршара!..

Шоирлар бири қўйиб бири Даҳони улуғлади:

— Шеърларингиз классика!

— Поток сознания!

— Модернизм!

Шоирлар шу баҳона ўзларини кўз-кўз қилгиси келди. Кимларни ўқишларини билдиргиси келди.

— Кафка!

— Камю!

— Пруст!

Шоирлар бир-бирлари соғлиги учун қадаҳ кўтарди.

— Жозе Мария!

— Кейрош!

— Ия, саломат бўлсинлар, иккови битта одам-ку!

— Йўғ-е!

— Ҳа, Салтиков-Шчедрин дегандай гап-да!

— Шундайми? Уф-ф, кайфим ошди...

Даҳо ўзини мастликка олиб ёнбошлади. Уятдан кўзларини юмиб мудради.

Бир шоир нашриётдан куйиб гапирди:

— Муҳарриб... оти нима эди?.. Ўша ғирт тўнка экан! Китобимни ўқиб бўлиб, бу таржимами, дейди.

— Қайси, ҳалигими, у ғирт саводсиз!

— Анавими, у йўқ одам!

— Биринчи жумладан бошлаб ёпишса бўладими!
«Шеробод адирлари Гренландия айсберглари каби
оппоқ ястаниб ётар эди», деб ўқиб, ўхшатиш бундай
бўлмайди, дейди. Ўртоқ, савод деган нарсa борми
ўзи, Стейнбеклар кўп нарсаларни Гренландия айс-
бергларига таққослаб тасвирлаган, дедим. Эшакнинг
қулоғига танбур чертдинг нима, унга гапирдинг ни-
ма, во-во!

Шоир шаҳодат бармоғи билан кесакни уриб
кўрсатди.

Даҳо ёзилиб келиш учун кетди.

Чайлада ёнбошлаб ётмиш болалар магнитофон-
ни кўтариброқ қўйди.

Булоқ бўйларини ашула олди:

Ниши ҳолимини билмас, меҳрибонидин адашгонман,
Батан оворадурмен, дўстонидан адашгонман...

Даҳо кела бермади.

Шоирлар алаҳда бўлди. Ҳайдовчини йўллади.

— Шоир акангиздан бир хабар олинг, ука,— де-
ди.— Айтиб бўладими, бегона жой...

Ҳайдовчи хўп, дея қўзғолди. Сув ёқалаб юрди.

Сув бурилиб оқар ерда оёқ илди. Ажаб синоат
кўрди:

Кун қирлар ортида ботай-ботай деди.

Булоқ сувлари офтоб нурида йилт-йилт этди.

Даҳо қуёшга табассум билан боқиб хаёл сурди.

Бир нима сувга йилт-йилт этиб тушди, шитир-
шитир этиб тушди.

Даҳо қуёшга шоирона-шоирона боқиб... сувга
чоптирди!

Ҳайдовчи чаппа бурилиб чопди.

56

Даҳо булоқ ёқалаб келди.

Қўлларини чайди. Силкиб-силкиб қурутди.

Ашула келмиш тарафга ўнг қўлини шоп қилиб
бақирди:

— Анавини ҳангразмасаларинг-чи!

Болалар ё, Даҳо гапини эшитмади, ё, эшитиб
эшитмасликка олди.

Булоқ бўйлари ашула оғушида қолди.

Ватансиз бенаводурмен, маконидин адашгонман,
Ғариби кўйи ғурбат, хонумонидин адашгонман,
Ва ё бир мурғи ваҳший ошёнидин адашгонман.

Даҳо ашулага қўл силтаб ўтирди.

— Одам эмас булар! — деди. — Эшитсаям эшит-масликка олиб, молга ўхшаб ўтира беради!

Ҳайдовчи ер боқиб ўтирди. Қалла қашиди. Тол-чўп билан ер чизди.

Қўнгилхушлик давом этди.

— Ўзи, бу ашула кимники? — деди Даҳо.

— Ким билади: Менимча, матбуот шанба сон-лари учун ғазал ёзиб турадиган Қамтарий, Деҳқо-ний деган шоирларники бўлса керак!

— Ҳа-а, айтдим-а, примитив диалектикада ёзил-ган деб!

Улуғ Фурқатнинг улуғ ғазали булоқ бўйлари узра учди, ёнғоқ япроқлари узра учди.

Тирикман зоҳирида, халқ бир одам гумон айлар,

Ва лекин ҳоли сурат, танда жонидин адашгонман.

Даҳо бир олмани артди-артди, егиси келмади. Ҳайдовчига узатди.

— Лутфан тақдим этаман! — деди.

Ҳайдовчи бир олмага қаради, бир Даҳо қўлига қаради. Олмади!

Ашула поёнлади.

— Ҳайрият-е, овози ўчди! — деди Даҳо. — Энди, буям санъатда-а? Нима деб бўқирди? Бундай ашу-лани биз ҳам айта-оламиз!

Даҳо қулоч очди, дутор чалажак созчи қиёфа-сини олди. Овозини йўғонлатиб айтди:

Тирикман зоҳирида, халқ бир одам гумон ай-лар...

57

Даҳо тоғдан энибоқ сўради:

— Нима бўлди, пахан?

— Бинойи бўлди, бинойи. Уруш иштирокчилари-га ўзлари олиб келиб берадиган бўлди.

— Ана, айтдим-ку, ана!

Даҳо сўради, сержант Орзиқулов жавоб берди. Гап кунжарага келди.

Ана шунда Даҳо чидаб туролмади. Болишдан лик этиб турди. Тарсиллатиб кафтига муштлади.

Сержант Орзикулов сесканиб тушди.

— Эҳ, пахан, эҳ, пахан!— деди Даҳо.— Сиз, кунжара керак эмас, дедингизми?

— Шундай, шундай! Ўзинг айтдинг-да, шулхадан яхшиси йўқ деб?

Даҳо тагин кафтига муштлади.

— Мен айтган бўлсам, шелуха яхши емиш, шу сабабли шелуха сўранг, деб эдим! Кунжара шелухадан ҳам яхши-ку?

— Биламан, шулха билан кунжарани аралаштириб берса, мол семиради. Лекин сен, мен нима десам, шуни қилинг, дединг-да.

Даҳо шаҳодат бармоғини чаккасига нуқилади.

— Бу калла билан Гитлерни қандай қилиб тормор қилгансиз, пахан? Тасаввур қилолмайман!

— Шуёғигаям шукур, улим, шуям йўқ эди.

— Ҳа, майли, бўлган иш бўлди. Шундай қилиб, емиш масаласи бўлдим, пахан?

— Бўлди, улим, бўлди.

— Яна қандай кам-кўстинғиз бор?

— Энди, шу молхона...— минғилади сержант Орзикулов.

— Молхона? Нима молхона? Қани, юринг-чи.

Даҳо отаси олдига тушиб молхонага борди. Молхона оғзидан қаради.

Молхона иккита болор ёғочи синиқ бўлди. Синиқ жойи хиёл чўкиб турди. Шу боис, болор синиғига иккита устун тироғлик бўлди.

— Шундай тура берса бўлмайдими?— деди Даҳо.

— Бўлади, беш-олти йилдан буён шундай турибди. Тагин-да тура беради.

— Бўлмаса нимага молхона, молхона дейсиз?

— Ёмони, қишда шу чўккан жойидан томчи томади.

— Унда бундай қилинг, пахан. Иккита устунниям олиб ташланг.

— Йўғ-е...

— Сиз ҳўп денг, бўлинг!

Сержант Орзикулов иккита устунни-да олиб ташлади.

— Энди, томга чиқинг.

Сержант Орзикулов нарвондан томга чиқди. Ўғли айтмиш ишни қилди: синиқ болорлар устидан бир оёқлаб тепди.

Болорлар чўрт синиб, ичкари тушди. Устидан том тупроқ тўкилди.

Молхона усти ўра бўлиб қолди.

— Ана энди район борасиз-да, шифер билан ёғоч сўрайсиз!

Даҳо отаси қўлига ариза ёзиб берди.

58

Сержант Орзиқулов тагин ноҳия йўл олди.

Ун олтинчи эшикни топиб борди.

— Ҳозир шифер билан ёғоч тугади-ку, бова,— деди катта.

— Билмасам...— дея елкасини қисди сержант Орзиқулов.

— Вақтлироқ айтсангиз бўларди, бова. Энди ни-ма қиламиз? Пича сабр қиласизми?

— Ўзингиз биласиз, катта. Ишонмасангиз бориб кўринг, том тешилиб ётибди. Мана шундай тешик!

Сержант Орзиқулов қучоғини катта очиб кўрсатди.

— Мол-ҳолингиз шу қишни ўтказолмайдими?— деди катта.

— Ўтказолмас-ов. У тешикдан қор-ёмғир тугул, харсангтош кириб кетади, шундай.

— Унда, уйингизга тафтиш юборамиз, бова. Бир-икки кун сабр қиласиз, энди. Сиздай-сиздай беш-олтита жуда муҳтожлар бор. Шуларни таъминлаймиз.

Ун кунлардан кейин қишлоқ шўросидан учта одам келди. Молхона остидан қаради, молхона устидан қаради. Ёрдам беражак бўлди.

Сержант Орзиқулов тагин бир бор ўғли калласига қойил бўлди.

«Молхона муқаддамгидай бўлса, ёрдам бермасдилар,— дея ўйлади.— Ўғлимнинг калласи шоир калла-да».

59

Бу сафар назмбоз ўғил ёлғиз келди.

— Қалай, пахан?— деди.

— Бўлди, бари бўлди. Ана, оғилхонамизгача шипир бўп кетди.

— Кўрдим, кўчаданоқ кўрдим.

— Худо мартабасини улуг қилсин, кўп яхши катта экан. Хўп мурувват қилди.

— Соддасиз, пахан, соддасиз! Мана, ким учун қилди, мана!

Даҳо шундай дея кўкрагига урди.

— Орқангизда ким турганини билиб турибди. ҳа, раҳбарлар ҳам анойи эмас!

— Нима, катта сени танийдимиз?

— Танимасаям, ишқилиб, билади! Ёзувингиз чиройли экан, дедими? Бўлди, бекорга бундай демайди! Сизнинг бундай ёзолмаслигингизни яхши биллади!

— Ишқилиб, гапимни ерда қолдирмади-да.

— Қолдириб кўрсин!

Даҳо жойлашиб ўтириб, тагин бир нима ёзди. Бу, машина аризаси бўлди.

Ана шунда сержант Орзиқулов ёрилди.

— Энди, шу аризабозликни қўй, улим,— деди.— Одамнинг бети чидамай қолди. Бугун бу, эртага у... Сержант Орзиқулов қариган чоғида тиланчи бўлиб қолибди, демайдими? Дейди! Тиланчи демасаям, мўлтони дейди!

— Э-э, пахан, сиз фойдангизни ўйласангиз-чи, фойдангизни! Тиланчи дейди, мўлтони дейди!.. Шу-ям гапми?

— Гап, улим, гап. Ёшим етмишдан ошди. Урушда...

— Энди, пахан, ҳозир ошкоралик даври... Урушган бўлсангиз... ўзингиз учун урушгансиз!

Сержант Орзиқулов сесканди.

Пиёласидаги чой чайқалди. Унгирига бир-икки томчи чой томди.

Пиёласини шошиб дастурхон қўйди. Ўғлига тикилди.

— Нима-нима?— деди.

— Урушган бўлсангиз, ўзингиз учун урушгансиз! Хафа бўлманг, пахан, ҳозир ошкоралик даври! Сиз отмаганингизда, немис отар эди! Оқибат, урушдан қайтиб келмас эдингиз! Хуллас, ўз жонингизни сақлаш учун урушгансиз!

Тагин гапинг борми?

— Қалтираманг, пахан, қалтираманг! Ҳозир ошкоралик даври!

— Бўлса, айтиб қол, армонда қолма!

— Мен сизга фойдангизни гапирсам, дарров аччиғингиз келади, пахан! Уша вақтда туғилганимизда биз ҳам урушга борган бўлардик! Замонангиз тўғри келиб, урушга борибсизми, энди шундан фойдаланинг деяпман! Беш кунлигингиз борми-йўқми, бола-чақангизни таъминлаб кетинг, деяпман! Ана, нима деяпман!

— Таъминламай, нима қиляпман? Ана, молхонагача шипир бўлиб кетди. Қимнинг молхонаси шипирли?

— Э-э, булар бир тийин, пахан, бир тийин!

— Бўлмаса, тағин нима дейсан?

Даҳо қўлидаги қоғозни кўз-кўз қилди.

— Мана, нима дейман! Машина, машина!

— Ота-бовам пиёда юрган!..

— Чин пахан, чин, отангиз машина минмаган! Сабаби, у замонда машина бўлмаган! Ҳозир эса бор!

— Машина керак бўлса, ўзинг бор!

— Мен боришим мумкин, пахан. Лекин менга машина бермайди, пахан, бермайди! Машина тугул, гугурт сўраб борай, бермайди! Сизга эса беради! Сабаби, сиз яхшими-ёмонми, урушда бўлгансиз, орден-медал олгансиз!

— Куним адирда ўтади, мен машинани нима қиламан?

— Тўпорисиз, пахан, тўпорисиз! Яна тағин, урушда бўлганман, дейсиз! Бу калла билан қандай қилиб урушгансиз, тасаввур қилолмайман! Сотамиз! Тушундингизми? Сотамиз! Машина қўлда қирқ минг туради! Қирқ минг! Давлат нархи эса бор-йўғи ўн минг!

Шунда, сержант Орзиқулов шаштидан тушди.

«Ҳақиқатан ҳам кўп пул бўлар экан», дея ўйлади.

— Ҳали мана бу невараларингизни уйлантириш керак бўлади, жойлантириш керак бўлади!— деди Даҳо.— Бунинг учун пул керак бўлади, пахан, пул!

«Боланинг калласи ишлайди,— дея ўйлади сержант Орзиқулов.— Минг қилсаям, шоир калла-да».

— Майли, машина аризаниям олиб бораман,— деди сержант Орзиқулов.— Лекин олдин тошйўл

билан жўмрак ҳал бўлсин. Беш қўлни баробар оғизга тиксак, яхши бўлмас.

— Ҳа-а, яшанг, пахан! Ўзимнинг паханимдан да, ўзгинамнинг пахангинамдан да!..

Даҳо отасини чўлпиллатиб ўшиб олди.

— Лекин буни оғзингиздан чиқарманг, пахан..

60

Дашт осмондай бепоён бўлди.

Уфқ алвон-алвон бўлди.

Оқшом мусаффо-мусаффо бўлди.

Бепоён дашт узра тўрғайлар ҳаволади.

Чарх уриб чулдиради, чарх уриб бўзлади.

Даҳо шоирона-шоирона боқиб одимлади.

Изидан саккиз яшар жияни эргашди. Қоқилиб-суришиб эргашди. Бурнини ковлаб-ковлаб эргашди.

Даҳо бир харсангтош олдида оёқ илди.

Камзулини буклаб-буклаб тошга қўйди. Тушиб кетмасин дея, камзул кўкрак чўнтагидаги дафтар-қаламни босиб-босиб қўйди.

Даҳо тош ўнгида, жиян тош чапида ўтирди.

Даҳо папирос бурқситди. Даштга термилиб хаёл сурди.

Дашт узра тўрғайлар чархпалак бўлди, тўрғайлар юлдуздай учди, тўрғайлар жойида муаллақ қошиб қолди.

Тўрғайлар сози кўнгилни оромлади, тўрғайлар сози кўнгилни созлади.

Беш-ўн қадам олдин тошлар орасидан бир тўрғай ўқдай отилиб учди. Тошлар узра муаллақ бўлиб чулдиради. Тагин тошлар аро шўнғиди, тагин самода ҳаволанди.

Жиян ана шу тошларга қараб чопди. Қўлларини тиззаларига тираб энкайди. Энкайди-энкайди, қоматини олди.

— Тоға, манавинга қаранг!— деди.

Даҳо имиллаб қўзғолди. Жияни олдига борди.

Тошлар орасида хас-чўпдан бино бўлмиш ин бўлди. Инда патлар тўшоғлик бўлди.

Инда иккита полапон қимир-қимир этди...

Полапонлар пати бўлмади, полапонлар қаноти бўлмади.

Полапонлар ҳали жиш бўлди!

Полапонлар питир-питир этди. Индан ерга тушгиси келди. Йўргалаб-йўргалаб юргиси келди. Ҳаволаниб-ҳаволаниб учгиси келди.

Аммо начора, дард бор-у, дармон йўқ бўлди!

Полапонлар оғзини каппа-каппа очди. Норастанораста овоз берди:

— Чий-чий-чий!..

Даҳо чўккалади. Индан бир чўп суғуриб олди. Чўп учини полапон оғзига олиб борди.

Полапон оғзини юмиб олди.

Даҳо чўпни шайлаб турди.

Интиҳо, полапон тагин оғзини очди.

— Чий-чий-чий!..— деди.

Даҳо чўп учини полапон оғзига тиқиб юборди.

— О, кирди!— деди.

Жиян сесканиб тушди.

Полапон тўлғонди, полапон талпинди.

— Чий-чий-чий!..— дегиси келди.

Даҳо чўп билан полапонни туртди.

Полапонда ҳаёт нишон бермади!

Тўрғай бошлари узра чарх уриб бўзлади.

Шунда, тошлар орасидан ҳаддан зиёд нимжон овоз келди.

Даҳо тошни кўтариб қаради.

Тош остида ёнғоқдай чипор мояк бўлди. Мояк ёриғидан бир тумшуқ чиқиб турди. Тумшуқ вақти-вақти билан қимирлади. Ҳаётга талпинди.

— Бечора-е, чиқолмаяпсанми? Ҳозир чиқарамиз, ҳозир. Аввал бир сув ичиб ол!

Даҳо шундай дея, оғзида тупук тўплади. Тупугини авайлаб мояк ёриғига тўкди.

Мояк ёриғи балғамга тўлди.

Даҳо папиросини бурқситиб-бурқситиб тортди. Чўгини полапон тумшугига олиб борди. Чўғ тупукда жиз-жиз этди.

Жиян инграб юборди.

Тўрғай бошлари узра чарх уриб бўзлади.

Даҳо моякни индан олди. Айлантириб қаради.

Полапонда жон асари бўлмади!

Даҳо моякни отиб юборди.

Полапон бир ён бўлди, бешиги бир ён бўлди!

Тўрғай бошлари узра чарх уриб бўзлади.

Жиян чинқириб юборди. Тоғаси тиззасига юзларини яшириб йиғлади.

— Нимага йиғлайсан?— деди Даҳо.— Чўқиб ола-

ди деб қўрқяпсанми? Чўқиб кўрсин, тош билан соламан!

Жиян ўпкасини босолмай йиғлади. Қўзи қири билан ерда сулайиб ётмиш полапонга қаради. Тағин юзларини яширди.

— Кетдик, жиян, кетдик,— деди Даҳо.

Жиян кетига қарай-қарай эргашди.

Даҳо камзули олдига келди. Бирдан афти буришди.

— Тфу!— деди.

Жиян олға ўтиб қаради.

Камзул кўкрак чўнтагида турмиш дафтар-қаламга... қуш ўтириб кетди!

61

Катта бир сержант Орзиқуловга қаради, бир деразага қаради. Ташқари тикилиб ўйлади.

Сержант Орзиқулов қошига келиб ўтирди. Бармоқларини бир-бирига кийдирди. Сержант Орзиқуловга тикилди.

— Бова,— деди,— бир гап айтсам, бировга айтмайсизми?

— Қандайчикин гап?

— Йўқ, сиз олдин айтинг-да. Масалан, ўғлимга айтмайман, денг-да.

«Ўғлимдан қўрқар экан,— хаёл қилди сержант Орзиқулов.— Ўғлимнинг кўкрагига муштлаганича бор экан».

— Айта беринг, айтмайман.

— Гап бундай, бова. Сиз ана шу ўғлингизни чақалоқдан гўдак қилдингиз, гўдакдан бола қилдингиз, боладан йигит қилдингиз. Хуллас, бир парча этни одам қилдингиз. Тўғрими гапим?

— Шундай, шундай!

— Кейин, ўқитдингиз, уйлантирдингиз, жойлантирдингиз. Буям майли, бу, ҳар бир ота-она бурчи. Энг даҳшатлиси, урушда бўлдингиз! Жон олиб, жон бериб келдингиз, қон кечиб келдингиз. Ким учун қон кечиб келдингиз? Аввало, ана шу фарзандлар учун! Қола берса, ана шу эл-юрт учун! Ана шу эл-юртни деб, аждарҳо оғзига қўл тиқиб келдингиз! Гитлер аждарҳо эди-да, тўғрими гапим?

— Шундай, шундай!

— Шундай экан, фарзандлардан қарзингиз қол-

мади! Эл-юртдан қарзингиз қолмади! Жамики бурчингизни бажариб бўлдингиз! Энди, оёқни узатиб ётинг! Фарзандлар ўз кунини ўзи кўрсин!

— Энди, катта, шу неваралар...

— Кеча фарзанд ташвиши деб чопдингиз, бугун невара ташвиши деб чопяпсиз. Эртага чевара ташвиши келади, индинга эвара ташвиши келади. Дунё шундай, бова! Энди сиз қўйинг, бова, дамингизни олинг! Неваралар ўз кунини ўзи кўрсин!

— Шундай, катта, шундай!

— Улманг, бова! Майли, бу айтганингизниям бажариб бераман! Имконият бўлди дегандан ўзим хабар қиламан!

Сержант Орзиқулов қўйинга қўл солди.

— Манавини...

— Йўқ-йўқ, бова, ариза ўзингизда турсин. Бу ерда нима кўп, қоғоз кўп, йўқолиб қолади. Ўзим хабар қиламан, ўшанда олиб келасиз. Қани, қўлни беринг. Хайр, омон бўлинг.

62

Даҳо оқшом вақти келди.

Қўча бош-адоғига қаради.

Сержант Орзиқулов ўғли нимага қараётганини билди.

— Ижобат бўлмади, улим, ижобат бўлмади,— деди.

— Қўриб турибман, бўлмаганини.

— Лекин ўзим хабар қиламан, деди.

— Аризани олиб қолдимиз?

— Йўқ, ариза қўйнимда турибди, мана.

— Унда, бўлмайди!

— Йўқ, бўлади, деди. Сўғин хабар бераман, деди.

— Э-э, қачонгача хабар оласиз? Тўрт марта бордингизми? Тўрт марта! Шу вақтгача бўлса бўларди-да! Мен, халқимни сарсон қиладиганларга кўрсатиб қўяман!

Даҳо шундай дея ичкарилади.

Издан ёронлари юрди.

Ёронлар давра бўлиб ўтирди.

Сержант Орзиқулов дастурхон ёйди. Чой олиб келди.

— Утиринг, пахан, ўтиринг,— деди Даҳо.
— Бемалол чой ичиб ўтира беринглар. Мен ўчоққа ўтин ёриб берайин,— деди сержант Орзиқулов.

Даҳо ёронлари билан маслаҳатлашди-маслаҳатлашди, қоғоз-қалам олди. Ичкари уйга кирди.

Бу орада сержант Орзиқулов келди.

— Ай, яшанглар, улларим,— деди.

Чойнакни қимирлатиб-қимирлатиб кўрди. Чойни тугаганини билди. Чой дамлаб келди.

Асфалнишин бўлиб ўтирди. Чой қайтарди. Чой қуйиб берди.

Хиёл ўтди, Даҳо келди. Ёронларига бир қоғоз узагди.

Ёронлар бирин-бирин ўқиди. Бош ирғаб-ирғаб ўқиди.

— Ғўзал!— деди. Лекин бу одамлар қаерда, Даҳо?

— Шу қишлоқда, қаерда бўлади.

— Булар қўл қўярмикин?

— Мен айтаман-у, халқим йўқ дейдими? Жон дейди! Мен элга оғиз солсам, эл жон дейди-я, пахан?

— Жон демасаям, ишқилиб, йўқ демайди. Айниқса, Оролни асрайлик, дея маъруза қилаётганингдан буён, эл иззатингни қилиб қолди!

— Ана, эшитдингизми? Хў-ўш, Очил жиян кўринмайди, пахан?

— Жиянинг улфатлари билан юргандир-да. Нима эди? Хизмат борми? Бўлса, айта бер. Мана, ўзим бор.

Даҳо бир қатор исм-шариф ўқиди.

— Ана шуларни уйга айтиб келинг, пахан!

— Нима, зарил иш борми?

— Бор, зарил иш бор!

— Унда, энангга айтайин-да, хўракни мўлроқ қилсин?

— Боринг, шундай қилинг!

63

Сержант Орзиқулов бир ош пиширимлар ўтиб қайтиб келди.

— Айтдим, бари борамиз, деди,— дея бош ирғабди.

Еронлар Даҳога қараб бош ирғади.

— Мабодо бу билан ҳам бўлмаса нима қил-
миз-а?— деди Даҳо.

Еронлар пинак бузмади.

— Унда, ўша ифлоснинг кавушини тўғрилаб қўя-
миз,— деди.

— Қандай қилиб кавушини тўғрилайсиз?

— Тўғрилаймиз-да. Сиз Тошкентда юрган одам-
сиз, Даҳо. Биз туманда ишлаймиз. Туманда ким
қандай, барини биламиз!

— Масалан, ўша раҳбар ҳақида нимани била-
сиз?

— Уми? У... у, учига чиққан бузуқи-ку!

— Бузуқи? Бузуқилигини қаердан биласиз?

— Бутун туман билади!

— Билишнинг ўзи бўлмайди-да. Далил керак,
далил!— деди Даҳо.

— Далил кўп.

— Масалан?

— Масалан, бир кўккўз ўринбосари бор. Пах-
тадай оппоқина аёл. Ана шу кўккўз ўринбосари
билан юради. Куппа-кундуз кунни шу кўккўзни мана
бундай қилиб тиззасида олиб ўтиради...

Ерон тиззасида гўдак қучоқлаб ўтирмишдай қи-
либ кўрсатди.

Сержант Орзинқулов эътибор билан кўрди, қунт
билан эшитди.

Даҳо кафтларини бир-бирига ишқади. Олма
пўстлоғини қулочкашлаб дастурхонга урди.

— Бўлди!— деди.— Эшитдингиз-а, пахан, шико-
ятни эътиборга олса олди, олмаса, устидан юқори-
га ёзамиз! Маиший бузуқларга давлат идоралари-
дан ўрин йўқ, деб ёзамиз!

64

Бирин-кетин уруш иштирокчилари кириб келди.
Даҳо уруш иштирокчиларига бир-бир қараб
олди.

Гўё мажлисда сўзламоқчидай томоғини қирди.
Овозини атайин йўғонлатди. Тантанали суратда сўз
бошлади.

— Ҳаммамиз учун ҳурматли ва азиз уруш қаҳ-
рамонлари!— деди.— Биз қалам аҳли ҳақиқатни

барқарор этиш учун келдик! Топталган ҳақиқатни излаб топишга ёрдам бериш учун сизларни чақирдик!

Бир чол қулоғи огир шекилли, қабатида ўтирмиш йигитдан сўради:

— Нима деяпти?— деди.

— Ҳақиқатни излаб топиш керак, деяпти!— деди йигит.

Даҳо гапида давом этди.

— Мана сиз, Қулмат бова, оқсайсиз! Жабҳаларда оёғингиздан ярадор бўлиб келдингиз! Натижада Қулмат чўлоқ, деб тахаллус... йўқ, лақаб олдингиз! Қулмат чўлоқ! Она-Ватан учун чўлоқ бўлиш! Она-Ватан ҳурмат-эътибори эса бу!

— Худога шукур, неварам, тўкин-сочинчилик, ейиш-ичишдан камчилигимиз йўқ.

— Камчилигимиз йўқ? Ай, отахон-е! Кўчангизни қаранг, кўчангизни! Шу кўчадан юриб бўладими? Ҳатто, машинада юриб бўлмайди!

— Умримиз шу кўчада ўтди, неварам, энди, буёғиям бир гап бўлар.

— Йўқ, отахон, йўқ! Умрингиз бундай ўтмайди! Мана, биз бор! Энди ойнадай равон йўлда юрасизлар! Сизлар бунга муносибдирсизлар! Улуғ Ватан уруши! Жабҳа! Москва! Берлин!

— Йўқ, мен Берлингача борганим йўқ, неварам. Мен Булғорияни озод қилишда тиззамдан ўқ еб қайтиб келиб эдим.

— Барибир! Урушда бўлганмисиз? Бўлгансиз! Майиб-мажруҳ бўлганмисиз? Бўлгансиз! Жайдари халқ айтгандай, чўлоқсиз! Қулмат чўлоқ!

— У-ку, чин, неварам.

— Бўпти-да!

Даҳо ёронларига қараб олди.

— Эшитяпсизларми, булар ҳалиям фойда-зиёнини билмайди! Булар бу тўпорилиги билан қандай қилиб урушган, тасаввур қилолмайман! Эҳ, ўзим урушда бўлмадим-да!..

Шунда, ёш йигит гап қўшди.

— Энди, бовалар қариди, шоир ака, қариди,— деди.— Бирови кар бўп қолди, бирови шапқўр бўп қолди, бирови жойидан туролмай қолди...

— Мана, сиз, ука!— деди Даҳо.— Отингиз нима эди? Ҳа, Аваз! Мана, сиз уруш қатнашчисиз...

— Биз уруш қатнашчиси эмас, шоир ака. Биз

Афғонистонда бўлиб келдик, холос.

— Бўлмаса, унда сизни ким дейди?

— Бизни «афғон», дейди.

— Авазбой, Афғонистонга дам олиш учун бориб келдингизми? Албатта, урушга-да!

— Чин, лекин афғон бошқа, уруш бошқа...

— Афғонистонда лола сайли бўлмади, уруш бўлди, уруш! Сиз шу урушда байналминал бурчингизни бажариб келдингиз, байналминал бурчингизни!

— Чин, байналминал бурчимизни бажариб келдик, чин.

— О-о-о, байналминал бурчни бажаришнинг ўзи бўлмайди! О-о-о, душман ўқи қулоқлар остидан виз-виз ўтиб туради! Гоҳ ўнг тарафда, гоҳ чап тарафда душман бомбалари пақ-пақ ёрилиб туради! Ҳар қадамда душман миналари гумбур-гумбур портлаб туради! Душман самолётлари ажал уруғини сочиб туради! Сув ости кемалари патир-путур торпедо отиб туради!..

— Афғонистонда ичгани сув йўқ, шоир ака, сув ости кемаси нима қилади?

— Нега сув йўқ? Амударё-чи? Қадимий Жайхун?

— Мен Афғонистонда бўлганим билан душман юзини кўрганим йўқ, шоир ака.

— Унда, нима иш қилдингиз?

— Озиқ-овқат омборхонасида ишладим.

— Ана, ана! Сиз озиқ-овқат бермаганингизда лашкар оч қолар эди, жангда мағлуб бўлар эди! Орден-медаллардан борми?

— Сандиқда бир-иккита бор эди шекилли.

— Ия, нимага сандиқда ётади? Тақиш керак, олиб тақиш керак! Мана, отахонларимизни қаранг, кўкраклари ялт-юлт қилади! Кўз қувонади! Сиз ҳам тақинг-да!

— Қўйинг, шоир ака, қўйинг, уяламан.

— Соддасиз, Авазбой, соддасиз. Уялсангиз, бу дунёда очдан ўласиз!

Даҳо уруш иштирокчиларини руҳан арбади, қалбан элади.

Охир-оқибат, чоллар маъқуллаб бош ирғади.

Биров тузумни сўкди, биров орден-нишонни сўкди, биров каттани сўкди!

Даҳо ана шунда ўзи ёзмиш аризани ўқиб берди.

Уруш иштирокчилари бир овоздан розилик берди.

Даҳо аризани оҳиста бир четга сурди. Ўрнига оппоқ қоғоз қўйди.

Уруш иштирокчилари Даҳо юзига-да қарамай қўл қўйиб берди.

Фақат «афғон» Даҳо юзига қаради.

— Ариза уёқда қолди-ку, шоир ака?— деди.

— Энди, «афғон» ука...— дея каловланди Даҳо.— Ҳа-ҳа, ариза охирида имзо учун бўш жой қолмади, ҳа! Қўл қўя беринг, «афғон» ука, ҳамма қоғоз бир қоғоз!

«Афғон» қўлида қалам ўйлади-ўйлади, шартта қўл қўйиб юборди.

Қулмат чўлоқ аччиқ билан қайта-қайта қўл қўйди.

— Мана бўлмаса, мана!— деди.

— Яшанг, отахон, яшанг!— деди Даҳо.— Қўш имзо бўлди, қўш имзо! Зиёни йўқ! Қўш имзо, масалани қўшқўллаб маъқуллаш бўлади!

— Бўлдими, энди кета берсак, майлими?— деди уруш иштирокчилари.

— Йўқ, шошманглар, отахонлар. Пахан, қозондан бир хабар олинг, палов пишдимикин! Мен ватан учун қон тўккан табаррук халқимни қуруқ оғиз жўнатмайман!

Сержант Орзиқулов иккита лалми тобоқда палов олиб келди.

Даҳо томоғига чертиб-чертиб айтди.

— Энди, айбга буюрмайсизлар, ҳалигидан йўқ,— деди.— Ҳадемай намоз ўқишни бошламоқчиман. Тоат-ибодатга берилмоқчиман.

— Бали, улим, бали!— деди уруш иштирокчилари.

— Асл мусулмон фарзанди шундай бўлади!

Даҳо қулочларини катта очди. Оғзини тўлдириб-тўлдириб айтди.

— Сиздай табаррук халқим қон тўкиб ҳимоя қилган ватан учун муносиб фарзанд бўлмасам бўлмайди-да!

— Ўзи, колхозимизга ўзингиз раис бўлсангиз бўлар экан!— деди уруш иштирокчилари.

Даҳо қўл силтади.

— Йўқ, вақтим йўқ!— деди.— Ижод, ижод!

66

Сержант Орзиқулов паловдан кейин тўқсон беш чой сузди.

Ўғлига чой узатди.

— Э, яшанг, пахан, яшанг!— дея чойни олди Даҳо.— Пахан, энди, қачон туман жунайсизлар?

— Билмасам,— дея елка қисди сержант Орзиқулов.— Қачон десанг, шу.

Даҳо уруш иштирокчиларига қаради.

— Хўш, қачон сафар қиласизлар, табаррук отахонлар?— деди.

Уруш иштирокчилари анграйди. Бир-бирига қаради. Елка қисди.

Сукунатни «афғон» бузди.

— Мен боролмайман, шоир ака,— деди.— Мактабда дарсим бор.

— Биз ҳам шу,— деди уруш иштирокчилари.— Тирикчилик, улим, тирикчилик!

Даҳо аризани рўкач қилди.

— Бу тирикчилик эмасми?— деди.— Бундан ортиқ тирикчилик борми?

— Сиз шаҳарда яшайсиз-да, улим,— деди уруш иштирокчилари.— Ўтин-чўп демайсиз. Иссиқ-совуғингиз олдингизда, шу боис, орқайин бўлиб юрасиз. Бизда, мана, сержант Орзиқулов билади, бир каллада минг хил ташвиш.

— Мен асло бормайман,— деди Қулмат чўлоқ.— Шаҳарлаб келгунча бир кун ўтади. Шундаям, автобус бўлса. Одам идораларда икки-уч ош пиширимаб ўтириб қолади. Шундаям, катталар қабул қилса. Бўлмаса, сиз қабулида ўтирасиз, катталар орқа эшигидан чиқиб кетади. Нафақам масаласида бошимдан ўтиб эди.

— Сиз, отахон, мана шундай орден-медаллар тақиб борасиз, бирдан кириб кетасиз!

— Орден-медал тақиб боришдан армон қолмади, неварам. Менга ўхшаган орден-медаллилар тўлиб ётибди!

Уруш иштирокчиларини кўндириш қийин бўлди. Шунда, сержант Орзиқулов уруш иштирокчилари жонига аро кирди.

— Унда, аризани олиб, ўзим бир борайин қани,— деди сержант Орзиқулов.— Мабодо, қўл қўйганлар келсин, деса, ёппа-барака бир бориб келасизлар, бинойими?

— Майли, бир боришга бориб келамиз, майли.

Уруш иштирокчилари шундай дея, уй-уйларига тарқалди.

Даҳо отасини зим-зиё ҳовли четига қўлтиқлаб борди.

— Гап бундай, пахан,— деди.— Ана, имзолар аскардай саф бўлди. Энди... шу, тошйўл билан жўмрак ташишини бўлди қиламиз, пахан.

Сержант Орзиқулов хушҳол бўлди.

— Мен айтиб эдим-ку...

— Жуда билиб айтган экансиз, пахан, жуда! Ота-боболаримиз чанг йўлдан юрган, ариқдан сув ичган! Бизниям чанг йўл кўтарамиз!

— Ана энди ўзингга келяпсан!

— Энди, пахан... юқорига машина аризани узатасиз, келишдикми?

Сержант Орзиқулов ана шунда ўғли мақсадини билиб олди.

— Уят бўлади, улим, уят бўлади!— деди.

— Нимаси уят бўлади? Ана, қатор-қатор имзо. Мен бекорга алоҳида қоғозга имзо қўйдириб олмадим! Жамоа бўлиб сўраса, дарров беради!

— Одамда тайин бўлса-да, улим. Олдин тошйўл деб, бирдан машина десам. Йўл бирёқли бўлсин қани. Сўгин, машина бўлади.

— Ҳа, майли... Унда, дадил-дадил гаплашинг, пахан. Қўрқманг, ўзим бор!

— Бундан зиёд қайтиб гапиришайин?

— Сенинг айтганинг бошқадир, денг! Бояги гаплар ёдингизда-я? Ёинг десанг... ёзаман денг!..

Сержант Орзиқулов остонада оёқ илди. Чопони ёқаларини очди. Орден-нишонларини кўримли қилди.

Аммо... ичкарилаш учун бети бўлмади!

«Тагин келдингми, чол, деса, нима дейман?» дея ўйлади.

Ўйлади-ўйлади, қўйнидан буклоғлик қоғозни олди. Катта очди.

Олға узатиб ичкарилади.

Заранг таёғини бурчакка суяб қўйди.

Аризани энди қўшқўллаб ушлади. Ўзидан бир қадамча олға узатди. Катта сари юрди.

«Қўлимда қоғоз кўриб, раҳм қилади», дея умидланди.

Чин, қулоғида телефон ушлаб ўтирмиш катта сержант Орзиқулов қўшқўллаб узатиб келмиш қоғозга тикилиб қолди.

— У нима?— деди.

Сержант Орзиқулов ариза дейишини-да билмади. Ушбу сўзларни оғзига эп кўрмади! Ушбу сўзларга тили бормади!

— Ана, ана!— деди.

— Нима ана?

— Нома, нома!

— Нома? Қани, беринг-чи.

Катта шундай дея, телефонни жойига қўйди. Сержант Орзиқулов узатиб турмиш қоғозни олди. Эътибор билан қаради. Кетига чалқайди. Елкасидан нафас олди.

— Уф-ф!— деди.— Биламан, тўрт марта ўқидим, биламан!

— Йўқ, бу бошқа, бунда...

Сержант Орзиқулов бармоқлари билан ҳавода имзо қўйиб кўрсатди.

— Бунда қўл бор, катта, қўл!

Катта аризани тагин очди. Охирини қаради. Пешонаси тиришди. Лаблари чўччайди.

— Уҳ-у-у!— деди.— Дониёров, Тошбоев, Зайниддинов... Зайниддинов Алибой, Алибой...

Катта деразага қараб ўйлади. Кейин, сержант Орзиқуловга қаради.

— Бова, бу Зайниддинов Алибой урушдан қайтиб келмаб эди шекилли?

— Шундай, раҳматлик қайтиб келмади, шундай.

— Унда, шикоятга қандай қилиб қўл қўйди?

Ана шунда сержант Орзиқулов нима гаплигини англади. Бир бошқа бўлиб қолди.

«Ҳай, шум-а, шум шонр-а!— дея ўйлади сержант

Орзиқулов.— Сенга тирикларнинг имзоси етмасми-ди? Энди нима десам бўлади?»

— Энди, кагга...— дея каловланди.— Алибой эл-юрт учун урушда жон берди, шундай. Энди, отаси учун бола-чақаси тошйўлдан юрсин, деймиз-да. Отаси учун бола-бақраси жўмакдан сув ичсин, деймиз-да.

— Тушундим, бова, тушундим. Уруш қурбонлари етим-есирларига албатта ёрдам берамиз. Аммо ҳали-ҳозирча иложимиз йўқ. Иложи бўлсин, дарҳол ёрдам берамиз.

— Нимага иложи йўқ экан? Шунча ниманинг иложи бўлади-ю, бир шу тошйўл билан жўмакнинг иложи бўлмайди? Ҳали...

Сержант Орзиқулов чап қўйинини ушлади.

«Ҳали тошйўл аризаси нима эмиш, қўйнимда машина аризасиям бор, мана», деяйин-деяйин, деди!

— Шундай бир катта район учун беш-олти машина тош билан, ёш боланинг чулдиридай келади-ган манавиндай жўмак нима деган гап?— деди.

— Чин, ҳеч гап эмас, бова, чин. Биласизми-йўқ-ми, туман ҳам рўзгордай гап, бова. Бугун бу йўқ бўлади, эртага у йўқ бўлади. Қуни келса, бари бўлади! Ҳозир бозор йўлига ўтяпмиз. Шу сабаб, кўп танқисчилик бўляпти.

— Улуғ Ватан уруши эскирди десаларинг, ана, Афғонистонда...

Сержант Орзиқулов шаҳодат бармоғи билан стол чертди.

— Афғонистонда...

— Байналминал!— деди катта.

Сержант Орзиқулов кетма-кет стол чертди.

— Ҳа-ҳа, шундай! Афғонистонда ана шундайчикин бурчини бажариб келганлар бор! Бизни икром қилмасаларинг ҳам, ана шу бурчни бажариб келганлар иззатини қилинглар!

— Биз Улуғ Ватан уруши қатнашчилариниям, Афғонистонда байналминал бурчини бажариб келганлариниям ҳурмат қиламиз, бова.

— Афғонистонда ҳалигидайчикин...

— Байналминал!

— Ана шундайчикин бурчни бажариб келишининг ўзи бўлмайди, шундай!

— Бўлади, бова бўлади.

— Шу билан бешинчи бор келишим, қачон бўлади? Бу идорами, нима ўзи?

— Шундай дея берсангиз, мени хафа қиласиз, бова. Сўгин, икковимизники бўлмайди...

68

Ана шунда сержант Орзиқулов жойидан лик этиб турди.

— Бўлмайди?— деди.— Нимага бўлмайди?

— Уф-ф, ўтиринг, бова, ўтиринг! Гапга қулоқ солмасангиз, икковимизнинг ошначилигимиз бўлмайди, деяпман!

— Гапга қулоқ солмай нима қиляпман?

— Обрўйингизни сақланг, деяпман-да, бова!

— Обрўйимга нима қилибди?! Мен Масковдан Берлингача Гитлер қувиб бориб эдим! Мен олтига «тил» ушлаб келиб эдим! Мен генераллардан раҳматномалар олиб эдим, генераллардан! Мен уч жойимдан ўқ еб эдим! Шундай!

— Тавба қилдим, бова, тавба қилдим!

— Мен сендайин...

Сержант Орзиқулов кафтини қулоғига тутиб кўрсатди.

— Идорада мана бундай қилиб қулоғимга телефон қўндириб ўтирмаб эдим! Шундай!

— Хўп, деяпман-ку, бова, хўп!

— Хўп демай кўр қани! Финг десанг...

Катта бирдан ўзгарди. Юзлари қаҳрли тус олди.

— Хўп демасам, нима қиласиз?— деди.

— Финг десанг... ёзаман!

— Нима қиласиз?

Сержант Орзиқулов бармоқларини стол узра югуртириб кўрсатди.

— Финг десанг... мана бундай қилиб ёзаман! Сенинг айтганинг бошқадир!

— Қаёққа ёзасиз?

Сержант Орзиқулов шаҳодат бармоғи билан шифтга ишора берди.

— Горбачёвга ёзаман!

— Нима деб ёзасиз?

— Ана шу катта... кўккўз ўринбосари билан... шундай-шундай, деб ёзаман!.

— Нима-нима?

Катта оҳиста-оҳиста жойидан қўзғалди. Қўзлари ола-ола бўлди.

— Ана шу катта иш вақтида...

Сержант Орзиқулов тиззасида гўдак қучоқлаб турмишдай қилиб кўрсатди.

— Кўккўз ўринбосарини мана бундай қилиб тиззасида қучоқлаб ўтиради, деб ёзаман!

Катта юзларидан ранг қочди. Юзлари бирдан вазоҳатли тус олди.

— Ҳе, бетинг қурсин!— деди.

Катта қалт-қалт қалтиради.

Сержант Орзиқулов нима қилишини билмади. Нима дейишини билмади. Жойидан довдираб-довдираб турди.

Катта овози қалт-қалт этди.

— Чиқ, идорадан!— деди.— Ҳе, тилинг кесилсин!

— Нима учун чиқаман? Сенинг айтганинг бошқадир!

— Чиқ дейман, бўлмаса, ҳозир мелиса чақираман!

Катта узун стол ўнгидан ёнбош бўлиб юрди.

Сержант Орзиқулов стол чапидан ёнбош бўлиб юрди.

Катта сержант Орзиқуловга егудай-егудай бўлиб тикилди.

— Сен аризабоздан бошқа одам урушга борган йўқми? Бир сен аризабозми, урушга борган?!

— Оғзингга қараб гапир, мен ватан учун жанг қилиб эдим!

— Агар сенга ўхшаган аризабозлар ҳимоя қилган ватанда яшашимни билганимда, бу дунёга келмас эдим!

— Келиб юрибсан-ку?

Катта чап чўнтаги астарини ағдариб кўрсатди.

— Эй, инсон, қани тошйўл, қани?!

Катта чап чўнтаги астарини ағдариб кўрсатди

— Қани жўмрак, қани?! Бўлса кўрсат, қўлингга берайин-да, сендан қутулайин?!

— Мен уруш қатнашчисиман! Сенинг айтганинг бошқадир!

— Сен уруш қатнашчиси эмас... сен — уруш аризабозисан! Сен — уруш ифвогарисан!

— Мени қариб қолди, деб сўқяпсанми? Орамизда «афғон» бўзболалар бор! Бориб айтмаганимни-ям кўрасан!

— Уруш-уруш дедиларинг, энди, Афғонистон ҳам қўшилдими?! Фарғонада ўқ отилди, энди ўқ отганларгайм қўл қўйдириб ол! Ушда қирғин бўлди, энди қирғинчиларгайм қўл қўйдириб ол! Ленин майдонида «Бирлик» намойиши бўлди, энди намойишчиларгайм қўл қўйдириб ол!

Катта гапира-гапира бурчакда суёғлик заранг таёқни олди.

— Уруш қатнашчисини сўкканинг учун ҳали калланг билан жавоб берасан! Сенинг айтганинг бошқадири!— деди сержант Орзиқулов.

— Сен уруш қатнашчиси эмас! Сен — уруш фисқ-фасодчисан! Сен — уруш маразисан!

Катта заранг таёқни эшикдан даҳлизга отиб юборди. Шаҳодат бармоғи билан даҳлизни кўрсатиб зуғум қилди.

— Чиқ!— деди.— Қайтиб қорангни кўрмайин!

Сержант Орзиқулов остонадан ҳатлади.

Катта сўка-сўка, эшикни сержант Орзиқулов юзига қарсиллатиб ёпди.

— Ҳе, соқолинг кўксингга тўкилсин!— деди.— Сен уруш аризабозлари ўлмадинг, мен қутулмадим!

Ана шунда... ана шунда, сержант Орзиқулов ток урмиш одам мисол алпанг-талпанг бўлди.

— А?..— деди.

Ана шунда... ана шунда, Сержант Орзиқулов ярасига тиг тегмиш бемор мисол қалқиб-қалқиб кетди.

— А-а-а?..— деди.

Сержант Орзиқулов эшикни муштлайин. деди. Эшикни тепайин, деди.

Аммо қўлида қувват бўлмади, оёғида дармон бўлмади.

Сержант Орзиқулов даҳлизда мўлтайиб-мўлтайиб турди.

Турди-турди, ерда ётмиш заранг таёғини олди. Оҳиста-оҳиста зинадан энди.

«Ай, ўлайин-а, урушга бормай мен ўлайин-а!» дея инқиллади.

Ижроқўм биносидан ташқарилади. Олд-кетига қарамади. Автобус бекатига йўл олди.

Автобус орқа эшигидан кирди. Ичкарида одам сийрак бўлди. Жойлар бўш бўлди.

Шундай бўлса-да, сержант Орзиқулов... бўш жойлардан уялди! Бўш жойларга қарашга бети бўлмади!

Автобус охирида чўк тушди. Елкасидан нафас олди.

«Ай, жоним-а, эсизгина жоним-а», дея нолон этди.

Олд ўриндиқ қиррасига билакларини тўшади. Юзини билакларига босди. Кўзларини юмди.

«Урушда ўққа учсам бўлмасмиди», дея нолон этди.

Уйига қандай етиб келди, ўзи-да билмади.

Гап йўқ, сўз йўқ, кўрпа-тўшак қилиб ётиб олди. Кампири гирди капалак бўлди.

— Нима қилди, чол, нима қилди?— деди.

Сержант Орзиқулов юзини тескари бурди.

— Шундай кунларга қолгандан кўра, урушда бедарак йўқолсам бўлмасмиди...— дея инқиллади.

Сержант Орзиқулов шу ётишда ўнгалмади.

70

Қўнғироқ тунда жиринглади.

Даҳо эшитмасликка олди. Болишдан бош кўтармади.

Ким бўлса-да, жиринглатиб-жиринглатиб кетади, дея ўйлади.

Аммо, қўнғироқ тинимсиз жиринглади.

Даҳо уйқусираб қўзғолди. Эшик очиб, бўсағада турмиш жиянини кўрди.

Жияни юзида ҳорғинлик бўлди, ташвиш бўлди.

— Шу... бованинг тоби қочиб қолди,— дея чайналди жиян.

— Қайси бова?

— Отангиз, сержант Орзиқулов.

— Ҳа-а, бизнинг паханми? Энди, қаричилик шу-да...

— Холам қаттиқ тайинлади, тез етиб келсин, деди.

— Ну-ну, кечаси-я? Энди, мен эртага бораман-да.

— Бова оғир ётибди, тоға. Бораман десангиз, ана, кўчада машина турибди. Тонг саҳарда етиб борамиз.

Даҳо ўйлаб-ўйлаб кийинди.

Қишлоғига ухлаб-ухлаб келди.

Кўзларини очиб, машина чироғида уйларини кўрди.

Машинадан тушиб ичкарилади.

71

Сержант Орзиқулов уй тўрида узала ётди.

Кампири бошида мунғайиб-мунғайиб ўтирди. Кўзи илиниб-илиниб ўтирди. Мудраб-мудраб ўтирди.

Даҳо оҳиста йўталди.

Онаси бош кўтарди, пойгакда турмиш ўғилни кўрди.

Тиззасига суялиб қўзғолди. Қулочини тор очди. Ўғлига қараб юрди.

Ўғлини бағрига босди. Тескари қаради. Кўзларини енгиг билан артди.

Тағни жойига қайтиб ўтирди.

Даҳо отаси бошига борди. Чўккалаб ўтирди.

Отаси ўша чайир юзли сержант Орзиқулов бўлмади.

Юзлари пажмурда бўлди.

Жағлари, кўзлари ич-ичига чўкиб ётди.

Бошлари гўдак бошларидайин майдагина бўлди.

Сержант Орзиқулов кўзини очмади.

Даҳо отасидан ҳол сўради:

— Қалай, пахан, ўзингизни яхши ҳис қиляпсизми?

Сержант Орзиқуловдан садо чиқмади.

Шунда, кампири ора кирди.

— Ай, отаси, улингиз келди,— деди.— Сиздан кўнғил сўраяпти, эшитяпсизми?

Сержант Орзиқулов шундагина кўзини очди. Бошида турмиш ўғилни кўрди. Билинар-билинемас бош ирғади. Қўлини кўрпа остидан олди. Аммо кўтара олмади. Гилам узра силжитди-силжитди, ўғли та-рафга олиб борди.

— Турсун, отанг кўришаман деяпти, ол, қўллари,— деди онаси.

Даҳо отаси қўлини қўшқўлаб ушлади.

Даҳо бир сесканди. Этлари увишди, жимир-жимир этди.

Отаси қўли жонсиз бўлди!

Хаёлида, қурбақа ўлигини ушлагандай бўлди.

Юраги дук-дук урди. Қўллари қалтиради.

Бўғзидан нимадир, нимадир бир нима отилиб чиқайин-чиқайин, деди.

Бир амаллаб жойидан қўзғолди. Жойида тикка турди. Чайқалди-чайқалди, кетига бурилди. Эшик тарафга юрди.

Либосини оёғига илиб-илмади, кийиб-киймади. Ташқари отилди.

Зим-зиёда энтикиб-энтикиб нафас олди. Қўйлаги ёқасини очди.

Тирсаги билан қайрағочга суянди. Қайрағочга-да оғирлик қилди. Қайрағоч қайшиб кетди.

Юрди-юрди, тутга суянди. Чаккасини тут танасига қўйди. Қўзларини юмди.

Очиқ деразадан онаси овоз берди.

— Ай, Турсун-ув, қаердасан, отанг чақиряпти!

Даҳо ичкарилади.

— Отанг, Турсун улим оёғимни уқаласин деяпти,— деди онаси.

Даҳо бош ирғаб чўк тушди.

Кўрпа остига қўл тиқиб пайпаслади. Отаси оёқларини топди.

Зуваласи пишиқ отаси қоқсуяк бўлди-қолди!

Даҳо, отаси оёқларини оҳиста-оҳиста уқалади.

Бақувват қўллар муолажаси дармон бўлди шекилли, отаси кўзларини очди. Оёқлари тарафда чўккалаб ўтирмиш ўғилга қаради. Нимадир демоқчи бўлди. Аммо томоғига бир нима тиқилди. Овози ичига тушиб кетди.

Зўр бериб оғиз жуфтлади. Тағин бўлмади.

Кампири оғзига сув томизди.

Сержант Орзиқулов билинар-билинемас ютинди. Қўзларини юмиб очди. Гапириш учун чоғланди. Лабларини қимирлата олди, аммо овозини кўксидан кўтара олмади.

Одам овози оғир бўлади, зилдай оғир бўлади!

Сержант Орзиқулов чироқ теграсида айланмиш капалакка термилиб қолди.

Онаси узалди. Дераза пардани сурди.
Сержант Орзиқулов деразага қаради.
Осмон ости тобора оқариб келди.
Хўрозлар қичқирди. Бузоқлар маъради.
Сержант Орзиқулов жонланди. Юзлари хиёл
ёришди. Эшитилар-эшитилмас пичирлади:

— Пода вақти бўлди шекилли...

Сержант Орзиқулов ўғлига термилди.

Ёлғиз ўғил қишлоқдан кетиб қолди. Ота бағри-
дан кетиб қолди. Фарзанд шу-да. Аввал-аввал, ота
ўғли бўлади. Кейин-кейин, эл ўғли бўлади. Юрт
ўғли бўлади. Эл-юрт ташвишлари билан юради.

Ёлғиз ўғил ўжар бўлди. Ёлғиз ўғил чарс бўлди.

Ана, ўсиб-унди. Катта-матта одам бўлди. Оти
нима эди... Ҳа-ҳа, шоири замон Паҳлавон Даҳо бўл-
ди.

Борди-ю, иш буюрса, ота гапини олмади? Ким
билади, шоиру замон...

Шундай бўлса-да, бир айтиб кўради. Фарзандга
иш буюришнинг оталик гашти бўлади.

Ким билади, охириги марта иш буюриши бўла-
ди...

— Турсун улим, молларни подага ҳайдасанг бў-
ларди...

Даҳо бош ирғади.

— Хўп, пахан, хўп,— дея жойидан қўзғолди.

72

Даҳо оғилхона тараф юрди.

Ёғоч панжарали дарича олдига келди. Дарича
учига қўлини қўйди. Оғилхонага назар солди.

Холаси чўнқайди. Докадан сут сузди.

Димоғи энди соғилмиш суд ҳидини туйди.

Кетидан онаси келди. Онаси дарича зулфинини
олди. Оғилхонага юрди. Холаси қўлидан сутни олди.

— Ҳа-а, дарров соғиб бўлдингизми? Айланайин-
да, сиздан,— деди.

— Анави ола говмишингиз мол эмас экан, ости-
га йўлатмади.

— Айтдим-ку сизга, бировини соғсангиз бўлади
деб. Ола говмиш подага қўшилмайди, бирдай уйда
ётади. Мендан бошқани яқинига йўлатмайди. Тур-
сун улим-а, холанг айтган анави ола говмишни қол-

дир-да, манависини подага қўшиб кел. Ола гов-
мишни ҳали ўзим соғиб оламан.

Даҳо теваракка аланглади. Бирон-бир хивич из-
лади.

Шунда, бостирма бурчагида ётмиш таёққа қўзи
тушди. Бориб олди. Қўзларига олиб келди.

Сержант Орзикулов заранг таёғи! Бурчакда ёта
бериб, чанг босибди. Заранглиги-да билинмай қо-
либди.

Даҳо заранг таёқ чангини кафтлари билан си-
дириб ташлади. Кафтларини бир-бирига уриб қоқ-
ди.

Заранг таёққа суянди. Пешонасини қўллари ус-
тига қўйди.

Даҳо аросатда қолди. У подага мол ҳайдайдами?
Шоир Паҳлавон Даҳо-я? Қўрганлар нима дейди?
Паҳлавон Даҳо ким деган одам бўлади?..

Дарича ғийқиллаб очилди.

Даҳо бош кўтариб қаради. Жиянини кўрди.

Жиян, тоғаси подага мол ҳайдашига қўзи етма-
ди, шекилли, ўзи келди.

Ҳовли дарвозасини очди. Мол бўйнидан ар-
қонни олди. Заранг таёққа қўл узатди.

Даҳо таёқни бермади. Ўргимчак ин қўймиш ёғоч
қўзига тикилди. Уйлаб қолди. Е, жиянига таёқни
берсинми? Отаси билиб ўтирибди-ми? Йўқ, йўқ...

— Йўқ, ўзим бораман. Пахан... йўқ, отам айтди,—
деди димоғида.

Даҳо дарвоза сари юрмиш молга эргашди.

Во ажаб, таёқни қандай ушлар эди? Отаси қан-
дай ушлар эди?

Эслай олмади.

Заранг таёқни ерга судраб юрди. Йўқ, яраш-
мади.

Худди кетмон кўтармишдайин елкасига қўйди.
Бир учидан қўш-қўллаб ушлади. Елкаси оша таёқ-
қа қаради.

Йўқ, буниси-да эп бўлмади.

Энди, жуздон мисол қўлтиқлаб олди.

Ана шу маъқулдай бўлди.

Мол кетидан юрди. Қадамидан чанг ўрлади.

Ердан сув сепилмиш тупроқ иси келди.

Даҳо қишлоқ этагида тош қалаб ўралмиш по-
даётоққа келди. Бир четда тўдаланиб тортишмиш
одамларни кўрди.

Даҳо изига қайрилди.
Шунда, одамлар Даҳони кўриб қолди. Бари шу
ёққа қараб юрди.

73

Даҳо довдиради-қолди.
Қўлтиқламиш таёқни кетига яширди.
Юзлари ловв қизиди.
Серрайиб қолди.
Олдинда келмиш одам кескин қўл силтаб айтди:
— Боқмайман дедимми, боқмайман!
— Ахир, ўзимиз келишиб эдик-ку, сержант Ор-
зикулов оёққа тургунча галма-гал боқамиз деб. Гап-
ларингда туринглар-да, энди!
— Қосим, садағанг кетайин, бугун сен боқ!
— Тунов куни ишга бормай пода боққаним учун
ҳисобчи бир кунлик иш ҳақимни қирқиб ташлади,
бўлди-да!
— Нима гап?— деди Даҳо.
— Сиз сўраманг, биз айтмайлик!
— Отангизнинг бошлари ёстиққа теккандан буён
кунимиз шу! Ҳозирнинг ўзидаёқ йигирмадан ошиқ
одам молини бозорга сотиб келди!
— Жонига теккандан кейин шу-да!
— Анави Соднқов муаллим гали келганда пода
боқишга ор қилиб, сигирини сўйиб сотди!
— Тўғри-да, дипломи бўп туриб пода боқадими!
— Яхшими-ёмонми, бир усталнинг эгаси!
— Ўзи, замон бирор устални эгаллаганники бўп
қолди!
— Усталлар кўпайиб кетди...
Даҳо кўнглига гап тугул, қил сиғмади. Тезроқ
изига қайтгиси келди.
— Раисга боринглар, раисга,— деди.
— Раисга неча марта айтдик, подачи тайинланг
деб! Раис одамлардан йиғиладиган пулдан бошқа
ойлик-да тайинлади. Ҳеч ким рози бўлмади! Ўзингиз
биласиз, зўрлаб ишлатишни замон кўтармайди!
— Раис Жонибек калга айтибди. Кал, бир камим
энди молга эргашиб юришми, депти!
— Ортиқ соқовга-да айтибди. Соқов, қўлини ма-

на бундай қилиб кўрсатибди, мен трактор ҳайдайман, депти!

— Хўп, подани қаерда боқасан? Теварак-бошинг пахта, иморат...

— Чини билан бир қарич бўш ер қолмабди-е.

— Дала четлари-чи?

— Пахта ҳашаротига қарши дори сепилган, молингдан ажрамоқчи бўлсанг боқ!

— Яхшиси, подани тарқатиб юбора қолайлик!

— Оғзингга тош-е!..

— Яхшиси, бундай қилайлик. Мана, ҳаммамизнинг улимиз бор, бирортасининг бўйнига қўяйлик, тамом!

— Э, улар ойни кўзлаб турибди!

— Менинг улим пайласуп бўлмоқчи! Манави Жўравойнинг ули боқмаса!

— Улимни ҳозир Тошкентдан топасиз, у прокурорликка ҳужжат топширгани кетди!

— Менинг улим, ҳеч бўлмаса ошпазликка ўқийман деб юрибди!

— Холиқбой, кенжангиз икки йилдан буён ўқишга киролмай келяпти, шуни бир алдаб кўринг!

— Энағарга айтдим, кўнмаяпти-да! Подачи бўлса, қизлар қарамас эмиш!

— Шундай дедими? Чин-да, ҳозир диплом бўлмаса, қизлар қарамайди!

— Э, билмай қолдим бу фарзандларни! Мактабни битиради-ю, шаҳар жўнайди!

— Уларни қўйинг, менинг бир улим ҳали иштон кийган йўқ, фазогир бўламан дейди!

— Шу, фазодаям пода бормикин?

— Э-э, бўлган билан бу фарзандлар боқмайди! Ўша ёқдаям бирор устални олади.

Даҳо гангиб қолди.

Ғала-ғовурдан киши билмас суғурилди. Кетига қараб-қараб жўнади.

«Нима бўляпти ўзи? Шу ўзимизнинг қишлоқми ё бошқа ерми?»

74

Олам осмонранг бўлди.

Тонг еллари мушк-анбар таратди.

Даҳо дарвоза бўсағасида оёқ илди.

Бир кўнгли, ичкари кирайин, деди. Ичкарида ота

ётибди, кўнгил бузилади, деди. Бир кўнгли изига қайтайин, деди. Қайтиб қаерга борайин, деди.

Даҳо ўйлади-ўйлади, ичкарилади.

Ола говмиш охурига оёқ қўйди. Деворга чиқиб олди. Деворда тўрт оёқлаб ўрмалади. Ундан бостирмага ўтди.

Бостирмада юрмиш бабақ хўроз қоқоқлаб ерлади.

Даҳо чўчиб тушди. Бабақ хўроз кетидан ўқрайиб қаради.

Бир синиқ қутига омонат ўтирди. Тиззаларини қучоқлади. Кўзларини юмди.

Бадани қизиди. Ўзини ҳаммом буғхонасида ўтирмиш ҳис этди. Майин ҳавони ҳаммом буғи деб тасаввур этди. Қўлларини ёнларига ёйди. Энтикиб-энтикиб нафас олди. Оёқ-қўлларини уқалади. Қўкракларини оҳиста-оҳиста силади. Бармоқларини ботириб-ботириб уқалади.

Бошидан сув қуймоқчи бўлди. Теварагнини пайпаслади. Тоғора излади. Аммо қўлига тоғора илашмади.

Ана шунда, кўзларини очди...

Даҳо энтикди. Кўнгли тагин-да кенгликни қўмсади, тагин-да юксакни қўмсади.

Кетига ўгирилиб қаради.

Бостирма усти ярми синч том бўлди. Синч том устида бир ғарам хашак бўлди.

Синч том икки қаватли уйга келбат берди.

Даҳо ана шу томдаги ғарамга чиққиси келди. Қандай қилиб чиқишни ўйлади.

Ерга қаради. Бостирмага тиралмиш нарвонга кўзи тушди.

Ерга узалди-узалди, нарвонни тортиб олди. Синч томга тиради. Босиб-босиб кўрди.

Нарвондан оҳиста-оҳиста юқорилади. Иккинчи қаватга кўтарилди.

Синч том усти юксак бўлди, шамолгоҳ бўлди.

Даҳо ғарам бўйлаб ўрмалади.

Шунда, чап оёғини бир нима тортиб қолди. Даҳо интилди, аммо оёғини тортиб ололмади.

Авайлаб энкайди, оёғига қаради. Чолвори пойчаси нарвон михига илашиб қолди.

Даҳо ғарамни қучоқлади. Оёғини силтаб-силтаб қоқди.

Бўлмади, чолвори пойчасини михдан тортиб олол-
мади.

— Тфу!— дея нарвонни бир тепди.

Нарвон бостирмага, ундан ерга тарақлаб тушди.

Товуқлар қоқоқлади. Олапар ит ҳурди.

Даҳо ерга қараб қўл силтади.

«Ўлиб кетмайдими. Юқори кўтарилиб олдим, бўл-
ди-да»,— деди.

Чалқанча узалиб ётди. Оёқ-қўлларини бор бўйи-
ча ёйди. Қўзларини юмди.

Ердан онаси овози эшитилди:

— Ҳа-а, тарақлаган нима экан десам, нарвон ағ-
наб кетибди-да. Эб-эй-эб-эй, эсимдан айланайин-да,
говмишим соғувсиз қолибди-ку...

Қишлоқ узра товушлар таралди.

Хўрозлар қичқирди.

Қўй-эчкилар маъради.

Моллар мўнгради.

Отлар кишнади.

75

Тонг ёниб кетди.

Дарича ғийқиллаб очилди.

Даҳо ерга энкайиб қаради.

Онаси кадини дарича панжарасига тўнтарди.
Қозиқдаги бузоқни қўй берди.

Бузоқ ирғишлаб-ирғишлаб ўйнади. Говмиш ели-
нига чопди. Тиззалаб чўккалади. Тирсиллаб турмиш-
тилсиллаб турмиш елинни шўрпиллатиб-шўрпилла-
тиб сўрди.

Говмиш, бузоғини ялаб-юлқиди.

Онаси вақти-вақти билан бузоқни нўхтасидан
тортиб-тортиб турди. Сутдан айириб-айириб турди.

Бузоқни тагин қозиққа қантарди.

Панжарадаги кадини олиб келди.

Тирсиллаб турмиш елин олдида чўнқайиб ўтирди.

Говмиш бекаси дока рўмолини искаб-искаб кўрди.

Бекаси говмиши елинини кафгларига олиб сила-
ди. Елин учларини ерга бир-икки тортди.

Елиндан тизиллаб сут отилди.

Говмиш безовта бўлди. Бекасини думи билан
туртди.

— Бош-бош, жонивор, бош дейман! Бўлмаса, по-
дага қўшиб келаман!

Бекаси аввал-аввал димоғида айтди.

Айтиб-айтиб, говмишини соғиб бошлади:

Измолида ўтинг бор
Оқар булоқ сутинг бор
Отли молим, хўш-хўш
Зотли молим, хўш-хўш!

Бекаси ориқ бармоқлари говмиш елини чўзиб-чў-
зиб тортди.

Қадига тизиллаб тушмиш оппоқ-оппоқ сут садо
берди: повв-повв-повв!..

Сени ҳайдаб боқайин
Кўзтуморлар тақайин
Тарғил молим, хўш-хўш
Говмиш молим, хўш-хўш.

Бекаси говмишини қўшиққа солди, говмишини ол-
қишлади.

Бекаси говмишини суйиб-суйиб куйлади, тўлиб-
тўлиб куйлади:

Хўш-хўш дейман, олабош
Кўзинг ўткир, қалам қош
Қалам қошинг сузилсин
Сутинг ерга сизилсин.

Говмиши вазмин-вазмин кавш қайтарди. Қуралай
кўзлари мудради.

Елинидан қуюқ-қуюқ, оппоқ-оппоқ сут тагин-да
тизиллаб оқди: повв-повв-повв!..

Зотдор ола отинг бор
Қозон-қозон сутинг бор.

Говмиш, сен рўзғоримиз ободи бўлдинг, болала-
римиз ризқ-рўзи бўлдинг, оқлиги бўлдинг.

Болаларимиз уйқудан уйғонади. Сут, сут, дейди.

Шунда, болаларимизга кўкрагимизни берамиз.

Болаларимиз кўкрагимизни ўлп-шўлп эмади, чўлп-
чўлп эмади.

Шундай бўлса-да, болаларимиз барибир... барибир сенинг сутингни сўрайди, говмишим.

Сенинг сутинг бизнинг сутимиздан-да мазали-да, тўйимли-да, говмишим.

Майли, бизнинг сутимиз қуриб қолса қолсин, аммо сенинг сутинг қуриб қолмасин, говмишим.

Ий, говмишим, ий!..

Қуралай кўз, хоҳишим

Туёқлари кумушим.

Говмишим, биламан, сенга қийин. Тун демайин, кундуз демайин, сут йиғасан, елинингни тўлдирасан.

Елин тўла сутингни биз соғиб оламиз. Биздан қол-мишини бузоғинг эмиб олади.

Сенга бўлса, шалвирамиш елин қолади.

Шундай, говмишим, шундай, сен одамзот ризқ-рўзи учун бино бўлдинг, насибаси учун бино бўлдинг, говмишим.

Ий, говмишим, ий!..

Жонивор, мени кўргин

Кавш қайтар, жим тургин.

Хурмаларни тўлдириб

Ийиб сутингни бергин.

Говмишим, болаларимиз кўкракларимизни ҳадеб эзғилаб торта берса, бизга малол келади. Бўлмаса, ўз боламиз-а, пушту камаримиз-а!

Сенинг елинингни бўлса биз-да сўрамиз, бузоғинг-да сўради. Сенга эса малол келмайди, говмишим.

Қуллуқ сенга говмишим, қуллуқ!

Ана, тирсиллаб турмиш елининг сўлиб қолди. Елинларингни торта бериб-торта бериб, қўлларим толди.

Ана, бузоғинг тамшаняпти, сенга талпиняпти...

Сен безовтасан, сен алағдасан...

Ий, говмишим, ий!..

Кадимни тўлдирарман

Болангни кулдирарман

Олаймагин, жонивор

Болангга қолдирарман...

Қўшиқ — қўшиқда қолди, сут — сутда қолди.

Уй тарафдан жонҳолат овоз келди:
— Ойхол, чоп, Ойхол!
Бекаси кадини кўтариб ҳадаҳалади.

76

Даҳо қўшиқдан карахт бўлди.
Қўзларини юмиб ётди-ётди, ўзини... ўлик фаҳмлади!
Қимир этмади. Хаёлан жонини излади. Излади-излади, тополмади.

Ич-ичидан ҳайрон бўлди. Қўзларини ним очди.
Қўзлари мовий-мовий олам кўрди. Қўзлари қирмиз-қирмиз ранг кўрди.

«Анави мовий олам, ложувард осмон. Қирмиз ранг қуёш нурлари,— дея хаёлланди Даҳо.— Демак, ўлмабман. Ўлик одам кўрмайди. Ўлик одам дунёни ҳис этмайди».

Даҳо кўкракларини ушлаб-ушлаб кўрди. Бошларини ушлаб-ушлаб кўрди.

«Мана, бошим жойида турибди. Яна тагин, фикр-лаяпти,— тагин хаёлланди Даҳо.— Йўқ, ўлмабман. Ўлик одам боши фикрлай олмайди».

77

Шунда... шунда, уйдан йиғи келди:

— Отам-ай, отам-ай!..

Йиғи авж олди. Йиғи ҳовлини олди.

Даҳо ана шунда ўзига келди!

Дирк этиб ўтирди. Уй тарафга олазарак боқди.

Хаёлида, нарвон жойида бўлди.

Хашакни қучоқлаб узала тушди. Оёқларини қўшнқ айтилмиш ерга узатди.

Оёқлари ерга етмади!

Она ер олис бўлди!

Сут қўшиғи олис бўлди!

Оёқларини ликиллатди, оёқларини типирлатди, оёқларини саланглади.

Оёқларн ерни тополмади!
Момо ер йўқ бўлди!
Сут қўшиғи йўқ бўлди!
Назмбоз бўлмишдан буён интилиб келмиш, назм-
боз бўлмишдан буён талпиниб келмиш осмонга қа-
ради.
Осмон олисдан-олис бўлди!
Момо ер осмондан-да олис бўлди!
Паҳлавон Даҳо муаллақ қолди.

1985.

МУНДАРИЖА

Тоғай Муроднинг қўшиқлари	2	2	2	2	2	2	3
Юлдузлар мангу ёнади	2	2	2	2	2	2	7
От кишнаган оқшом	2	2	2	2	2	2	101
Ойдинда юрган одамлар	2	2	2	2	2	2	218
Момо-Ер қўшиғи	2	2	2	2	2	2	356

ТОҒАЙ МУРОД
ОТ КИШНАГАН ОҚШОМ

Қиссалар

«Шарқ» нашриёт-матбаа концернининг
Бош таҳририяти
Тошкент — 1994

Муҳаррир Б. Эшпўлатов.
Безаклар Т. Саъдуллаевники
Бадий муҳаррир М. Аъламов.
Техник муҳаррир Л. Хижова.
Мусахҳиҳлар Ю. Бизаатова, Н. Муҳаммаднева,

Теришга берилди 03.05.1994 й. Босишга рухсат этилди
21.09.1994 й. Бичими $84 \times 108^{1/32}$. Адабий гарнитураси.
Юқори босма. Шартли босма табоғи 24,36. Нашриёт ҳисоб
табоғи 20,75. Адади 75000. Буюртма № 2815. Баҳоси
шартнома асосида.

**«Шарқ» нашриёт-матбаа концернининг
босмахонаси, 700083, Тошкент шаҳри,
«Буюк Турон» кўчаси, 41-уй.**